

Giới thiệu Thê Điều Lệnh

Thê Điều Lệnh của tác giả Vụ Thi Dục là một câu chuyện hay. Từ sau khi phát hiện vị hôn phu đẹp đẽ như lan như ngọc trong mắt thê nhân là một kẻ mang bệnh tâm thần, Khúc Liễm vẫn luôn muốn từ chối cửa hôn sự đáng sợ này.

Nhưng không ngờ là cả hai nhân cách khi xuyên không của đôi phương đều cố tình nhận định nằng, làm cho không có nơi nào lúc nào trong cuộc sống khuê các của nàng là không có bóng dáng của hắn, mang theo một loại dục vọng khổng lồ trong tay nòng đậm.

Vì thế, trong hoàn cảnh không trâu bắt chó đi cày, giữa những lời chúc phúc, hâm mộ của thê nhân, nàng bị thống lên kiêu hoa, vào động phòng. Cuộc sống sau hôn nhân, quả nhiên là vô cùng bi thảm, giống với tưởng tượng của nàng. Xương sống, thắt lưng và chân của nàng đều mềm nhũn, không xuống nổi giường, bày trò gì đây chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mùa xuân tháng ba, hoa đào nở khắp phủ Thường châu.

Phố lớn ngõ nhỏ đều có thể thấy những cành hoa nở chi chít, màu đỏ, màu phấn hồng hay màu trắng, run rẩy trong nắng, thật là cảnh đẹp khó gặp. Mỗi năm lúc hoa đào nở thu hút không biết bao nhiêu văn nhân thi sĩ đến phủ Thường châu, chỉ vì thưởng thức cái phong tình của ngàn đào chớm nở kia.

Khúc gia là danh môn vọng tộc hàng đầu phủ Thường châu, nhà chính nằm ở ngõ Bình An, đầu ngõ có hai cây bích đào, mỗi khi xuân đến, hoa nở đầy cành, làn gió xuân thổi qua sẽ làm những đóa hoa đỏ thắm nương theo rơi xuống, khiến cả ngõ nhỏ đều là cánh hoa đào, cũng tăng thêm vài phần thi vị.

Bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp, thế nhưng trong ngõ Bình An, tam phòng Khúc gia lại vô cùng căng thẳng. Nha hoàn bà từ làm việc so với bình thường thêm vài phần cẩn thận, ai cũng cúi mắt thu mày, công việc so với thường ngày lại càng thêm trôi chảy.

Một cô bé khoảng chừng mười tuổi, mặc một bộ búi tóc màu xanh nhạt, dẫn theo nha hoàn tùy thân Bích Xuân đi qua một sân đầy hoa đào, vạt váy điểm tuyết châu báu nhẹ nhàng quét qua, như một đường cắt duyên dáng ngang qua bầu trời đầy sắc hồng, làm cho Khúc đại phu nhân đang ở hành lang gặp khúc đông viện thấy mà kinh diễm, cũng không biết là kinh diễm cho sắc đào tươi đẹp trong gió xuân, hay kinh diễm cho phong tư người nọ giữa sắc hồng khắp trời.

- Liễm nha đầu!

Cô bé đang bước đi nghe tiếng gọi thì bèn nghiêng đầu lại nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn như lòng bàn tay, đôi mắt trong trẻo như nước, trông vừa đẹp đẽ lại vừa ngây thơ, làn da mịn màng như ngọc, tuy rằng thần thái nhẹ nhàng, môi hồng nghiêm túc mím lại, nhưng ngũ quan xinh đẹp, cùng với dáng người như liễu mềm mại nhỏ nhắn, thực khiến người ta sinh tâm thương tiếc.

Khúc gia là vọng tộc ở Thường châu phủ, dòng đích ở ngõ Bình An có bốn phòng, bốn phòng lại có năm vị tiểu thư, đều được nâng niu trong tay mà lớn, thật là xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ, trong đó xem ra tứ tiểu thư Khúc Liễm của tam phòng là xuất sắc nhất, không chỉ kế thừa dung mạo xinh đẹp của mẹ nàng là Quý thị, mà thậm chí còn xuất sắc hơn, trông không khác gì Ngọc nữ bên cạnh Quan thế âm Bồ Tát, tuổi tuy còn nhỏ mà đã có phong thái vượt trội hơn người, sau này lớn lên thật khó lường trước được.

Khúc đại phu nhân luôn yêu thích những đứa trẻ khả ái, thấy Khúc Liễm đi trong làn gió xuân thổi tung những cánh hoa đào tăng thêm vài phần xinh đẹp, không khỏi cười đi đến.

Khúc Liễm thấy Khúc đại phu nhân đến, vội mang nha hoàn tiến lên hành lễ:

- Gặp qua đại bá mẫu!

Khúc đại phu nhân tiến lên đỡ nàng, cười nói:

- Mấy ngày không gặp, trông con lại gầy đi nhiều, Thăm nha đầu còn chưa hết bệnh sao?

Khúc Liễm thấp giọng nói:

- Dạ vâng, tỷ tỷ vẫn luôn mơ mơ màng màng, khi ngủ khi tỉnh, con cũng thật lo lắng!

Tiểu cô nương mười tuổi vừa ngẩng đầu lên, thanh âm êm ái, một đôi mắt mở to, long lanh sóng nước, tựa như chỉ cần lớn tiếng một chút sẽ dọa nàng sợ, thật làm lòng người thêm vài phần thương xót.

Khúc đại phu nhân sờ mặt của nàng, thấy vẻ mặt nàng có chút tiều tụy, liền biết là nàng phải chăm sóc tỷ tỷ đang lâm bệnh, ôn hòa lên tiếng:

- Không cần lo lắng, Thấm nha đầu là đứa có phúc khí, mẫu thân con lại thành tâm thấp hương bái Phật như vậy, Phật tổ nhất định sẽ phù hộ cho con bé!

Trước đó vài ngày, khi Khúc Thấm của tam phòng cùng các đường tỷ muội đi chèo thuyền, không cẩn thận rơi xuống nước, tuy rằng cứu lên kịp thời, nhưng vì bị nhiễm lạnh, đến đêm bèn bắt đầu sốt cao. Tưởng là uống mấy thang thuốc, hạ sốt thì sẽ khỏe lại, song sốt cao quá thực giảm, nhưng người lại lúc mê lúc tỉnh, miệng luôn mê sảng, vẫn sốt nhẹ không hết, thực đã khiến mọi người trong Khúc gia hoảng sợ.

Đến giờ, Khúc Thấm không còn mê sảng nữa, nhưng người vẫn cứ mơ màng, vẫn phải nằm trên giường, lúc mê lúc tỉnh, thật đã dọa Khúc tam phu nhân Quý thị sợ hãi, mỗi ngày đều đến tiểu Phật đường thấp hương bái Phật, thành kính cầu Bồ Tát phù hộ cho Khúc Thấm nhanh khỏe lại.

Đối với Quý thị, Khúc đại phu nhân thật là không có gì để chê trách.

Quý thị cũng không phải là nguyên phối (1), mà là vợ kế của Khúc tam lão gia.

Nguyên phối của Khúc tam lão gia là con gái nhà Bình Dương hầu Lạc gia ở kinh thành, không ngờ rằng khi sinh trưởng nữ Khúc Thấm thì khó sinh mà chết, sau khi Khúc tam gia để tang thể tử nguyên phối một năm, thấy Khúc Thấm không người chăm sóc, Lạc gia lại mạnh mẽ ép buộc (nguyên văn: Lạc gia lại cường thế), liền cưới Quý thị.

Quý thị là người phủ Thường châu, là tiểu thư nhà quan lại sa sút, sở dĩ Khúc tam gia nhìn trúng bà, cũng là xem ở tính cách dịu ngoan nhu hòa của bà, nghĩ nàng sẽ đối xử tử tế với con gái do vợ trước sinh ra. Sau khi Quý thị gả đến, quả thực đối xử với Khúc Thấm tốt không còn gì để nói, dù sau này sinh con gái Khúc Liễm cùng con trai Khúc Loan, thì cũng không hề bất công.

Nhưng tính tình bà lại không tốt ở chỗ quá mềm yếu, gặp chuyện không có chủ kiến, chỉ biết khóc. Đặc biệt từ khi Khúc tam gia qua đời vào tám năm trước, Quý thị càng thêm không có chủ kiến, chỉ thảm nghĩ mấy mẹ con rắng mà sống với nhau.

Nay Khúc Thấm sinh bệnh, Quý thị hằng ngày không phải khóc thì thấp hương bái Phật, làm cả tam phòng khói hương lượn lờ, trông không khác gì chùa miếu, làm người ta nhìn thấy phải thờ dài.

Khúc đại phu nhân hôm nay đến, cũng là đến thăm xem Quý thị thể nào, chỉ sợ Khúc Thấm mà không khỏe, bà lại khóc đến mù cả mắt.

Khúc Liễm đối với lời của Khúc đại phu nhân từ chối cho ý kiến, nhưng vẫn cảm tạ bà, lại hỏi:

- Đại bá mẫu đến tìm mẫu thân con sao?

- Đúng vậy, nghe nói Thấm nha đầu bệnh vẫn chưa dứt, ta có chút lo lắng cho nương người. . .

Dừng một chút, lại nói:

- Thuận tiện cũng đến thăm Thấm nha đầu xem thể nào, lão phu nhân hồi sáng cũng nhắc đi nhắc lại đấy.

Khúc Liễm hiểu được Khúc đại phu nhân còn nói chưa hết lời, cũng hiểu rõ tính tình mẫu thân nhà mình, cảm thấy như vậy còn chưa đủ xấu hổ sao, nhưng vẫn quay lại nói lời cảm tạ, rồi mới cùng bà đi tìm mẫu thân ở Đào An cư.

Rất nhanh liền đến Đào An cư.

Bởi vì Quý thị ở góa, Đào An cư không có hoa tươi, trừ vài cây đào ra, thì cũng chỉ có một ít cây cảnh bốn mùa bình thường, trông nhẹ nhàng yên tĩnh. Chỉ là ở phía tây sương phòng của Đào An cư có khói đặc cuộn cuộn bay lên, nhìn như hiện tượng hỏa hoạn, đánh vỡ sự tĩnh mạch này.

Khúc đại phu nhân thấy mà nhíu mày, từ xa đã ngửi được mùi hương Phật, hơn nữa mùi còn rất nặng, làm cho người ta thấy khó chịu, cũng không biết trong tiểu Phật đường kia đốt hết bao nhiêu hương.

Tần ma ma hầu hạ bên người Quý thị nghe nói Khúc đại phu nhân đến, bèn vội vàng ra tiếp đón, sau khi hành lễ xong liền cười nói:

- Đại phu nhân cùng tứ tiểu thư đến thăm phu nhân sao? Phu nhân hiện đang ở tiểu Phật đường, kính xin hai vị chờ một chút!

Nói xong, liền đưa mắt ra hiệu với Khúc Liễm rồi vội đi tiểu Phật đường gọi người.

Nha hoàn rất có ánh mắt, sau khi dâng trà bánh xong liền cùng các nha hoàn bà tử khác lui ra nín thở mà canh giữ ngoài cửa.

Khúc đại phu nhân đã sớm quen với tính cách của Quý thị, cũng không để ý, lại liếc nhìn Khúc Liễm một cái.

Khúc Liễm tự mình bưng trà cho bà, ngoài mặt bình thản, thậm chí có phần trong trẻo lạnh lùng, nhưng biểu cảm này kết hợp với phong tư ôn nhu giống tạc Quý thị lại vô hình trung mềm hóa đi, chỉ khiến người ta cảm thấy nàng thực nhu thuận nghe lời, giống như con thỏ nhỏ đáng yêu.

Quý thị đến rất nhanh.

Bà mặc một bộ bối tử màu đậm, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạc hoa đình hương (2), thoát nhìn rất đơn giản, không có phụ tùng dư thừa, thật phù hợp với thân phận ở góa hiện nay của bà, song chẳng thể che giấu đi vẻ thiên sinh lệ chất vốn có, ngược lại càng tôn lên vẻ tính tế ôn nhu, hơn nữa khỏe mắt ửng đỏ, lệ nóng doanh trông, quả là một tiểu phụ nhân vô cùng yếu điệu.

Khúc đại phu nhân có phần không được thoải mái, nhất là khi Quý thị vừa nhìn thấy thì liền kéo tay bà, dùng ánh mắt ướt sũng ấy mà dán vào người bà, càng làm cho Khúc đại phu nhân cảm thấy, may mắn là tính tình Khúc Liễm trong trẻo mà lạnh lùng, không giống Quý thị, bằng không không biết tương lai có bao nhiêu nam nhân đau lòng đến chết vì nàng.

- Đại tẩu, thật làm phiền tẩu đến thăm, muội không sao, nhưng Thẩm nhi...

Nước nở một tiếng, nước mắt lại dâng lên.

Khúc đại phu nhân sợ bà vừa khóc sẽ không dứt được, vội nói

- Hôm nay tẩu sang đây, là có việc muốn nói cùng đệ muội, là việc tốt đấy!

Thấy Quý thị hai mắt đầm lệ mông lung nhìn sang, Khúc đại phu nhân có chút chịu không nổi, tiếp tục nói:

- Thẩm nhi bệnh tình vẫn mãi không khỏe lại, tẩu cảm thấy có thể là do thuốc của Lưu đại phu không tốt, vừa rồi tẩu ở chỗ của lão phu nhân, cũng nói với bà chuyện của Thẩm nhi, hôm qua Trần tri phủ phu nhân đến, có nói chuyện lão thái gia của Trì phủ cáo lão hồi hương (3), liền thương lượng với lão phu nhân, không bằng mời Trì lão gia đến xem Thẩm nhi một lần!

Trì gia là thế gia lớn nổi danh ở phủ Thường châu, Trì lão gia này vốn là ngư y trong cung, nay lớn tuổi, liền cáo lão hồi hương, vài ngày trước mới về phủ Thường châu. Chẳng qua Trì lão gia cũng không phải người thích phô trương, khi về cũng khá yên tĩnh, vậy nên tin tức ông trở về cũng không có bao nhiêu người biết.

Quý thị cũng có nghe qua chuyện của Trì lão gia, không khỏi vui mừng quá đỗi, chấp tay lại, lẩm nhẩm “A di đà Phật”, rồi lại cảm ơn Khúc đại phu nhân và lão phu nhân một hồi.

- Muội phải đi cảm ơn lão phu nhân... Ai nha, Liễm nhi, còn không mau qua đây cảm ơn đại bá mẫu của con, chút nữa chúng ta phải qua thỉnh an lão phu nhân, cảm tạ lão nhân gia bà quan tâm đến tỷ tỷ con.

Quý thị đứng lên nói liền miên.

Khúc Liễm thấy mẫu thân bỗng nhiên nhanh nhẹn mười phần, không chút hoang mang đến đỡ bà, cười nói:

- Con biết rồi ạ, thật sự cần phải cảm ơn đại bá mẫu và tổ mẫu!

Nói xong, nàng liền thi lễ với Khúc đại phu nhân.

Quý thị vui cười mà nhìn, lại nói:

- Trà lão phu nhân cho ta lần trước còn lại một ít, Liễm nhi con nhanh đi pha một bình đến cho đại bá mẫu con nếm thử đi.

Khúc Liễm nhìn thoáng qua vẻ mặt tươi cười như cũ của Khúc đại phu nhân, liền xin phép đi pha trà.

Đưa con gái đi rồi, Quý thị lại nói chuyện với Khúc đại phu nhân:

- ...Lúc trước đại phu còn nói Thẩm nhi miễn là hết sốt thì sẽ không sao, nhưng chẳng biết làm sao mà chỉ trong chốc lát, Thẩm nhi lại nói mê sảng, chẳng còn biết ai nữa...

Khúc tam phu nhân hồng cả mắt, rõ ràng là hết sức đau lòng.

- Muội lại nghĩ, có phải chăng do muội chưa đủ lòng thành, nên muội muốn ngày mai đi Tể Minh tự cầu phúc cho Thẩm nhi.

Chân mày của Khúc đại phu nhân nhảy lên, vẻ mặt chợt nghiêm khắc hẳn, nhưng thấy vẻ lo sợ bất an của Quý thị, nhẫn nại đè xuống lời trách móc sắp dâng lên cửa miệng, ôn hòa nói:

- Đệ muội chớ vội, là do Thẩm nhi bệnh đến mơ hồ, chờ Trì lão thái gia xem qua, thì chắc sẽ khỏe lên thôi.

Quý thị rút bả vai lại, mặc dù Khúc đại phu nhân rất điềm đạm, nhưng bà trời sinh mẫn cảm, trực giác cho bà thấy trong giọng nói của bà ấy lộ ra vẻ hơi tức giận, sợ mình mà nói thêm, lại làm mất lòng Khúc đại phu nhân, nên chỉ có thể默默 gật đầu.

Lúc này, Khúc Liễm mang nước pha trà về.

Trên mặt Khúc đại phu nhân lần nữa lộ ra nụ cười, nói với Quý thị:

- Được rồi, chúng ta vào thăm Thẩm nhi đi!

Quý thị vội vàng đứng dậy.

Cũng không ngờ rằng, đúng lúc này, nha hoàn hầu hạ bên cạnh Khúc Thắm hấp tấp chạy vào, vẻ mặt rất kích động, bẩm rằng:

- Phu nhân, tam cô nương, cô nương nhà ta tỉnh lại rồi!

Quý thị vừa nghe liền ứa nước mắt.

Đúng lúc, Khúc Liễm pha trà xong vào.

Đây là vui đến chảy cả nước mắt.

Khúc Liễm vội đỡ mẫu thân, nói với Khúc đại phu nhân:

- Đại bá mẫu, chúng ta vào thăm tỷ tỷ đi!

Khúc đại phu nhân cười gật đầu, liếc thấy Khúc Liễm làm vậy mà vừa hay khiến Quý thị thôi không khóc nữa, không khỏi có chút hài lòng.

Quả nhiên, tính tình Khúc Liễm không hề giống mẫu thân của nàng, đúng là quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tỷ muội Khúc Thắm và Khúc Liễm cùng ở một viện, tên là Thu Uyển cư.

Ngay khi đến Thu Uyển cư, có thể nhìn thấy cả một sân hoa bích đào ánh kim (1) đang thi rực rỡ, nhị trắng lấp ló trong cánh hoa đỏ thắm, chớp cánh lại có màu vàng, tất cả tập trung một nơi tạo nên vẻ đẹp không thể bỏ qua.

Nhưng lúc này, lại chẳng ai có tâm trạng mà thưởng thức cảnh đẹp hiếm gặp ấy, tất cả mọi người đều vội vã đến sương phòng của Khúc Thắm ở giữa Thu Uyển cư.

Vừa bước vào khuê phòng Khúc Thắm, liền thấy Kiều ma ma hầu hạ Khúc Thắm bưng một cái khay sơn khắc (2) đỏ ra, trên khay có một chén thuốc đen ngòm, trông thấy ba người họ, Kiều ma ma liền vội tiến lên hành lễ.

Khúc đại phu nhân cắt ngang hành lễ của bà, vội hỏi:

- Tam tiểu thư sao rồi?

Quý thị hơi sốt ruột, đã kéo con gái nhỏ vào phòng rồi.

Khúc đại phu nhân chỉ có thể vừa đuổi theo vừa nghe Kiều ma ma bẩm báo, rằng Khúc Thắm tỉnh lại không còn mê man nói sáng nữa, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Vài ngày trước, Khúc Thắm bệnh đến hồ đồ, hai hàm răng cắn chặt, chẳng cách nào nuốt cháo vào miệng nàng, xem ra không xong, vẫn là do Khúc Liễm nghĩ ra cách, cho người nuốt nàng chút nước com, bằng không người không chết vì bệnh đã chết vì đói rồi.

Nay Khúc Thắm khỏe lại, rốt cuộc Quý thị không cần cả ngày thấp hương bái Phật, làm cả tam phòng như hiện trường hỏa hoạn nữa, Khúc Liễm cũng có thể nghỉ ngơi một chút, không cần phải cực nhọc chăm sóc tỷ tỷ cả ngày lẫn đêm, Khúc Loan cũng có thể an tâm đi học với tiên sinh. Quan trọng nhất là, Quý thị sẽ không còn cả ngày lo sợ bất an, cho rằng Khúc Thắm bị vật bấn thiêu gì đó ám, nên mới nói mê sáng như vậy, dù là trong lúc ngủ mê man, vẫn cứ vô cùng đau đớn, kêu loạn tên muội muội và tổ tiên Lạc gia.

Vừa bước vào trong phòng, liền trông thấy một cô gái mười bốn mười lăm tuổi xinh xắn ngồi đầu giường gỗ sơn, vì đang bệnh, nên sắc mặt tái nhợt, chỉ là đôi mắt nàng vừa to lại vừa đen nhánh, nhìn nàng lúc này, không biết vì sao làm cho người khác cảm thấy có phần khó coi.

Hai chị em Khúc Thắm và Khúc Liễm của tam phòng, có thể là vì không cùng mẹ, nên bề ngoài cũng không giống nhau lắm, nếu ví Khúc Liễm là đoá ngọc lan xinh đẹp mỏng manh trên cành, thì Khúc Thắm chính là đoá mẫu đơn nở rộ, cả người khí phái, diễm lệ rực rỡ. Hai tỷ muội, một nhu một cương, một người yếu điệu động lòng người, một người lại thông minh cứng chặc.

- Thắm nhi, con thấy sao rồi? Có khỏe hơn chút nào chưa?

Quý thị thấy Khúc Thắm không chỉ tỉnh lại, mà còn có thể ngồi dậy, không còn nói nhảm nữa, nước mắt lại dâng, nhưng bây giờ là do quá vui mừng.

Khúc Liễm cũng gọi cô gái trên giường một tiếng tỷ tỷ, lại bảo nha hoàn bưng nước đến cho nàng, sẵn sóc nói:

- Uống chút nước nhuận họng trước đã.

Khúc Thắm không hề nhúc nhích, chỉ nhìn mấy người đứng trước giường, mãi mới thấp giọng gọi:

- A Liễm... Mẫu thân, đại bá mẫu...

Tiếng “mẫu thân” này hơi phức tạp, dường như chứa đựng nhiều hàm ý, thiên ngôn vạn ngữ, không thể nào nói rõ được.

Khúc Liễm không khỏi khó hiểu nhìn nàng một cái.

Từ sau khi Khúc Thắm sinh bệnh, mẫu thân nàng vội vàng thấp hương bái Phật, đều là nàng cùng nha hoàn chăm sóc tỷ tỷ, Khúc Thắm nói sáng nàng cũng nghe, chỉ là lời nói mơ, hăm hăm hồ hồ nghe không rõ lắm, chỉ khi nào nàng lớn tiếng gọi muội muội, Khúc Liễm mới đến nắm lấy tay nàng vỗ về, nàng mới yên giấc lại.

Nàng biết so với mẫu thân, Khúc Thắm sẵn lòng tiếp nhận muội muội cùng huyết mạch là nàng hơn, chỉ là không ngờ địa vị của mình trong lòng Khúc Thắm lại quan trọng đến thế.

Quý thị lại vô cùng xúc động, vỗ mạnh vào tay Khúc Thắm, nghẹn ngào nói:

- Thắm nhi tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi...

Khúc Thắm lại không giống như trước, không thích vẻ nức nở của Quý thị, sẽ nhũu mảy lạnh lùng trách móc, mà ngồi yên không nói, cho đến Quý thị càng khóc càng dữ, mới lên tiếng:

- Con đã khỏe lại rồi ạ, mẫu thân đừng khóc nữa!

Khúc Liễm thấy mà âm thầm lắc đầu.

Khúc đại phu nhân cũng cười nói:

- Cảm tạ trời đất, Thắm nha đầu cuối cùng cũng tỉnh lại, mẫu thân con nói đúng đó, tỉnh lại là tốt rồi. Sau này chăm sóc cơ thể thật tốt, chớ có bất cẩn như thế nữa. Có gì muốn ăn, con cứ việc nói ra, trông con gầy cả đi rồi, phải tâm bồi nhiều vào mới được...

Khúc Thắm nhìn Khúc đại phu nhân, ánh mắt chợt lóe, chờ sau khi bà nói xong, liền muốn đứng dậy cảm tạ, lại bị Khúc đại phu nhân vội vàng ngăn lại, Khúc Liễm cũng nhanh chóng đến đỡ nàng, cũng không ngờ Khúc Thắm đột nhiên lại bắt lấy tay nàng, sức lực rất mạnh, làm nàng không khỏi kinh ngạc nhìn nàng ấy.

Nhìn chung cảm thấy tỷ tỷ từ khi tỉnh lại, có chút không giống lúc trước.

Khúc Thắm nhìn chằm chằm muội muội còn trẻ với khuôn mặt non nớt, bờ môi run run, nói không nên lời.

Mọi người đều biết tình cảm tỷ muội các nàng tốt, nên thấy thần sắc của Khúc Thắm cũng không để bụng, Khúc đại phu nhân lại nói:

- Con vừa tỉnh, cơ thể còn yếu, đừng nên nói những lời vô nghĩa này nữa, cố gắng chăm sóc bản thân thật tốt, đừng khiến mẫu thân cùng đệ đệ muội muội con lo lắng nữa mới phải.

Khúc đại phu nhân đợi một lát, thấy Khúc Thắm đã thật sự tỉnh táo, không còn nói sảng nữa, dặn dò vài câu, liền cáo từ vì muốn đi báo với lão phu nhân một tiếng, đỡ phải làm lão nhân gia bà lo lắng.

Quý thị cùng con gái ở lại.

Quý thị thấy Kiều ma ma mang đến chén thuốc đã sắp nguội, liền tiện tay nhận lấy, chẳng qua nhận thuốc xong, lại nhớ đến thái độ bình thường của kẻ nữ, không tránh khỏi hơi lúng túng, ngượng ngập đem chén thuốc để xuống bên cạnh con gái nhỏ.

Khúc Liễm nhận lấy rất tự nhiên, nói với Khúc Thắm:

- Tỷ tỷ, uống thuốc trước đi, uống thuốc rồi thì mới khỏe lên được!

Khúc Thắm chuyển tầm mắt từ đôi mắt sưng đỏ của Quý thị sang muội muội, thấy gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn của muội muội tràn đầy thân thiết, mũi bỗng thấy chua xót, không nhìn được mà giang tay ôm thân hình mảnh khảnh của muội muội vào lòng, khóc ô ô.

Chén thuốc trong tay Khúc Liễm nhất thời rơi xuống trước giường, chén sứ thanh hoa vỡ ra, nước thuốc bắn tung tóe khắp nơi, không chỉ vậy, còn làm bắn cả vẩy của Quý thị và Khúc Liễm. Nhưng bây giờ cả hai đều không để ý, mà đều bị hành động bất ngờ của Khúc Thắm làm cho kinh hãi.

Có lẽ vì Quý thị là mẹ kế, Khúc Thắm từ nhỏ đã là người có chủ kiến, cũng không thân thiết với Quý thị, thậm chí xa lánh, mà tính tình của nàng lại luôn cứng chạc, nhất cử nhất động luôn nghiêm ngặt tuân giữ quy củ lễ nghi, chưa bao giờ khóc trước mặt người khác, ngay cả việc nàng khóc, cũng là chuyện không có khả năng xảy ra.

Bây giờ, Khúc Thắm bỗng gào khóc như đứa bé, làm hai người vô cùng khiếp sợ.

Khúc Liễm hơi ngạc nhiên.

Quý thị cũng ngỡ ngàng, đến khi phản ứng lại, nước mắt liền chảy, cũng khóc ô ô theo.

Khúc Liễm bị việc mẫu thân và tỷ tỷ cùng khóc làm ngăn người, nhưng nhìn tỷ tỷ nhào vào trong lòng nàng khóc như đứa trẻ, lại xem tính nét chẳng thể cứu vãn nổi của mẫu thân, đành ra hiệu cho nha hoàn dọn dẹp đồ bừa bãi trên mặt đất, vừa dỗ dành tỷ tỷ hiếm khi yếu đuối của nàng.

- Tỷ tỷ đừng khóc nữa, có gì tủi thân chúng ta nói với đại bá mẫu nhé, bà nhất định sẽ làm chủ cho tỷ.

Từ khi phụ thân của họ qua đời, tam phòng dựa vào chi trưởng mà sống, Khúc đại phu nhân đối nhân xử thế không tệ, nếu tam phòng có gì khó khăn, bà cũng sẽ giúp một tay, vì thế, cuộc sống của tam phòng mới không quá khó khăn, Khúc Thắm và Khúc Liễm cũng không khác gì tiểu thư khuê các bình thường.

Quý thị nghe xong, lập tức lau nước mắt, nói theo:

- Đúng vậy, đúng vậy, Thắm nhi đừng khóc nữa, có gì oan ức, con cứ nói với nương, nương dù có liều cái mạng này cũng sẽ chủ trì công đạo cho con.

Khúc Thắm không hề để ý đến, chỉ ôm muội muội mà khóc, khóc cho đến khi trước mắt biến thành màu đen, cho đến khi không khóc được nữa.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng được khóc một trận thỏa thích đến vậy.

Sao có thể không khóc chứ?

Kiếp trước đã từng đau khổ đến vậy, là do nàng sai lầm tin phải người không nên tin, cuối cùng phát hiện ra, là muội muội khác mẹ nàng vẫn luôn cho là yếu đuối bất tài, cùng Quý Thị ít khi mạnh mẽ - người thay thế địa vị mẹ ruột của nàng, vì nàng bôn ba tìm đường sống, lại can đảm đến thế.

Nhưng rốt cuộc nàng vẫn phụ lòng kỳ vọng của họ, chồng đỡ chưa được mấy năm đã mất.

*****

Chú thích:

(1) Hoa đào kim bích:

Đào có 3 loại là đào phai, đào bạch và đào bích. Đào phai có hoa màu phớt hồng, hoa đơn, to, mau tàn. Đào bạch rất hiếm, ít người có, loại này phát nhiều tán và cành sum xuê. Còn đào bích hoa đơn hoặc hoa kép, hoa nhỏ, hoa nở không kết thành quả, hoa nhiều tràng trùng lặp, cánh dày, màu rất đẹp, lâu tàn. Bích đào có nhiều loại như bích đào hoa hồng, bích đào hoa đỏ, bích đào hoa trắng, bích đào ánh kim, bích đào lá tím, bích đào cánh rủ. Đào bích là loại đào đẹp nổi tiếng, được nhiều người ưa thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Khúc Thắm khóc rất lâu, mãi đến khi mệt quá mà ngủ thiếp đi.

Khúc Liễm nhìn vạt áo thấm ướt nước mắt của mình, lại nhìn thiếu nữ trên giường, có phần dờ khóc dờ cười, trong lòng lại thầm thở dài, dù vị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ này bình thường kiêu ngạo ra sao, vẫn luôn giữ thân giữ phận như một tiểu đại nhân, thì năm nay kỳ thực cũng mới mười lăm tuổi mà thôi.

Nếu ở kiếp trước của nàng, cũng chỉ mới là một học sinh trung học.

Chẳng qua, không biết làm sao mà tỷ tỷ khác mẹ xưa nay vẫn hiếu thắng này lại đột nhiên khóc như vậy, chẳng lẽ vì sinh bệnh nên yếu đuối, lại thấy các nàng một lòng một dạ chăm sóc, nên cảm động đến khóc?

- A Liễm, làm sao bây giờ?

Nghe được tiếng thì thảo của mẫu thân, Khúc Liễm lấy lại tinh thần, thấy mẫu thân dùng đôi mắt sưng đỏ nhìn mình, dù khuôn mặt mĩ miều đi nữa, thì

khóc đến sưng lên như hạch đào cũng không còn xinh đẹp nữa. Nàng hiểu rõ tính tình của mẫu thân, tuy rằng yếu đuối không biết làm gì, nhưng lại là một mẫu thân đủ tư cách, hơn nữa nàng cũng không phải là một đứa trẻ thuần túy, nên đối với bà nàng vẫn luôn rất bao dung.

Có đôi khi, Khúc Liễm cho rằng, từ sau khi phụ thân qua đời, việc mẫu thân vẫn giữ cái tính nhu nhược ngây ngô có liên quan đến hình thành tính cách của hai tỷ muội nàng. Khúc Thâm từ nhỏ đã vừa chín chắn vừa mạnh mẽ, không chịu yếu thế dễ dàng khuất phục, phía sau lại có một Bình Dương hầu phủ làm chỗ dựa lớn, khiến cho không ai dám bắt nạt tam phòng bọn họ, lại không ai biết bản thân Khúc Liễm đã trải qua một đời người, tuy rằng kiếp trước chỉ sống đến 16 tuổi thì chết, sau đó đầu thai chuyển thế, nhưng lại không mang linh hồn của một đứa trẻ thật sự, có chuyện gì thì nàng đều che chở trước, vậy nên Quý thị càng không hề ra mặt.

- Trước hết tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt đã, đợi tỷ ấy tình dục tâm trạng ổn định rồi tính sau, nương cũng đi xoa thuốc cho mắt bớt sưng đi ạ, kéo tỷ tỷ thức dậy thấy nương như thế sẽ không vui đâu.

Khúc Liễm hiểu rõ phải ứng phó với mẫu thân thế nào, bởi tính tình của Khúc Thâm mạnh mẽ, thật sự không thích phụ nữ hay khóc lóc.

Quý thị vội gạt đầu, rất lo Khúc Thâm lại lạnh nhạt với mình, hơi thấp thỏm sờ đôi mắt đã sưng đỏ của mình.

Khúc Liễm dèm chán cho người nằm trên giường, sau đó đứng lên đến đỡ Quý thị, quay lại dặn dò Hồng Nhụy hầu hạ trong phòng:

- Tỷ tỷ kính nhờ mọi người chăm sóc!

Hồng Nhụy là nha hoàn thiếp thân của Khúc Thâm, vội vàng tiến lên nhận mệnh.

Khúc Liễm đỡ Quý thị ra, đến phòng ngoài, lần nữa gặp Kiều ma ma đi sắc thuốc, lại dặn dò:

- Tỷ tỷ đã lâu chưa ăn cơm, người còn yếu, ma ma dặn phòng bếp nấu cháo trắng, cùng mấy thức ăn dễ tiêu, nhất là cháo trắng phải hợp khẩu vị.

Kiều ma ma đương nhiên đồng ý với Khúc Liễm.

Quý thị nghe con gái nhỏ sắp xếp, cảm thấy rất hợp lý, sau đó cũng căn dặn Kiều ma ma vài câu, rồi để con gái đi ra khỏi Thu Uyển cư.

Khúc Liễm đưa mẫu thân về Đào An cư, sai người mang nước đến, tự mình rửa mặt chải tóc cho bà.

Quý thị khác hẳn vẻ đầm chiêu ừ dột mấy ngày trước, rất vui vẻ nhắc đi nhắc lại với con gái:

- Thâm nhi tỉnh lại, cũng không mê man lại nữa, ta đây cũng an tâm hẳn. Nhất định là Phật tổ phù hộ, chút nữa ta phải đi lên thắp cho Phật tổ mấy nén hương mới được, Liễm nhi con cũng đi thắp cho Phật tổ ít nén hương đi, cho Phật tổ thấy được lòng thành của chúng ta...

Khúc Liễm nghe bà nói dong dài không ngừng, một câu cũng không rời Khúc Thâm, thậm chí còn muốn mấy ngày nữa đi Minh Tế tự dâng lễ tạ ơn, không khỏi trầm lắng đầu.

Tuy là cùng cha khác mẹ, nhưng có lẽ vì phụ thân mất sớm, tình cảm giữa nàng và tỷ tỷ cũng không tệ lắm. Chẳng qua Khúc Thâm vẫn luôn có khúc mắc với Quý thị, khó lòng chấp nhận Quý thị, may là Quý thị cũng không phải loại mẹ kế lòng dạ độc ác, mà có nói là thánh mẫu cũng không sai, không chỉ đối xử với Khúc Thâm như con gái ruột, mà thậm chí còn rất tốt nữa.

Sau khi cùng mẫu thân đi tiểu Phật đường thắp hương xong, Khúc Liễm mới thoát thân được.

Về đến Thu Uyển cư, trước tiên Khúc Liễm trở về phòng thay bộ y phục dinh nước thuốc trên người ra, lại sai Bích Xuân sang phòng bên hỏi thăm, biết Khúc Thâm còn chưa thức, rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn đi thư phòng chung của hai tỷ muội luyện chữ.

Mới viết được mấy chữ to đã nghe Bích Xuân báo lại đệ đệ đến.

Đệ đệ 10 tuổi lớn lên trông giống như phụ thân đã mất, khuôn mặt trắng trẻo thư sinh, thanh tú nhã nhặn, chỉ có điều vóc dáng hơi cao gầy, không giống dáng vẻ đầy đặn của nhị đường ca (1) Khúc Trạch khi 10 tuổi. Hai tỷ đệ họ đều giống Quý thị, thuộc loại người ăn thế nào cũng không béo, thoạt nhìn yếu ớt, cũng may là cơ thể khỏe mạnh, ít khi sinh bệnh.

Khúc Loan hành lễ theo quy củ trước, rồi mới bước vội đến hỏi han:

- Nghe nói đại tỷ tỉnh rồi phải không? Giờ tỷ ấy thế nào rồi?

Khúc Liễm nở nụ cười nói:

- Đúng là đã tỉnh, nhưng vừa mới ngủ lại rồi.

Cần nhắc tới việc Khúc Thâm ưa sĩ diện, nàng không nói là Khúc Thâm khóc mệt đến thiếp đi.

Khúc Loan nghe xong thấy hơi thất vọng, nhưng rất nhanh đã phấn chấn lên, cười nói:

- Người tỉnh lại là tốt rồi, nếu tỷ ấy lại mê man nữa, không chừng nương...

Con không chỉ trích mẹ (2), nói đến đó liền vội ngừng không nói thêm nữa.

Khúc Liễm sao lại không hiểu được hàm ý của đệ đệ chứ, Quý thị tin Phật, hơn nữa kể từ khi phụ thân họ qua đời đến nay, càng ngày càng nghiêm trọng, nếu bình thường không có việc gì làm, bà có thể ở trong tiểu Phật đường cả ngày cũng không sao, sáng tối tụng kinh, dù là sớm hay chiều ba nén hương chưa tắt bao giờ, vô cùng thành kính.

Khúc Liễm biết rõ ở thời đại này, người phụ nữ ở góa còn mang theo con nhỏ không dễ sống, dù tuổi mẫu thân còn trẻ, nhưng xem ở tính tình bà thì nhất định không thể có chuyện tái giá, huống hồ Khúc gia cũng sẽ không dễ yên cho chuyện này, vì vậy để bà tìm chút việc để làm cũng không có gì không tốt, mắt không thấy tâm không phiền vậy. Chỉ là đôi khi, nhìn những hành vi đó của Quý thị, Khúc Liễm cảm thấy bà giống như một tín đồ cuồng đạo, vô phương cứu chữa vậy, làm nằng lo rằng liệu có một ngày nào đó mẫu thân nhìn thấu hồng trần(3) rồi xuất gia mà đi tu luôn không?

Khúc Loan tan học ở tộc học(4) thì về đây luôn, mấy ngày nay vì Khúc Thấm ngã bệnh, dù sớm hay muộn gì cũng phải ghé qua thăm, hỏi han tình hình một lần. Nay biết Khúc Thấm giờ đã tỉnh, người cũng không còn mơ màng lại nữa, nó muốn ngồi lại chỗ Khúc Liễm một chút, đợi Khúc Thấm thức dậy thì tự mình sang thăm.

Bích Xuân mang điểm tâm lên, trong khay điểm tâm sơn khắc hình hoa hải đường màu đỏ bày hoa lan tô, bánh quy xốp, hoa hồng cao, tô đường đẳng, còn có canh hạt sen đậu đỏ (5), do Khúc Liễm đặt biệt sai người mua từ bên ngoài đem về.

- Cơ thể đệ đang lúc phát triển, nhân lúc chưa đến giờ cơm tối, ăn vài thứ điểm tâm lót dạ trước đi.

Khúc Liễm bảo.

Khúc Loan cúi đầu cười với tỷ tỷ, đúng lúc cũng đang đói bụng, nên không khách sáo mà ngồi xuống ăn.

Khúc Liễm ngồi bên cạnh vừa uống trà, vừa hỏi chuyện bài vở của đệ đệ, bầu không khí trong thư phòng nhỏ nhất thời vô cùng ấm áp.

Mãi đến khi mặt trời sắp lặn, Bích Xuân vào bẩm báo, Khúc Thấm đã thức dậy.

Hai tỷ đệ vội đứng dậy, lau sạch tay rồi đến khuê phòng của Khúc Thấm.

Mắt Khúc Thấm còn hơi sưng, nhưng tâm trạng đã ổn định hơn rất nhiều, bây giờ xoa tóc ngồi trên giường, dựa lưng vào một cái gối tựa bằng gấm to, mỉm cười với đệ đệ muội muội vừa bước vào.

Dáng vẻ tươi cười ấy vẫn giống như thường ngày, kín đáo mà kiêu ngạo, rồi lại như phảng phất có nét khác biệt.

- Tỷ tỷ, tỷ giờ cảm thấy thế nào? Cơ thể có khỏe hơn chút nào chưa?

Khúc Loan ngồi trên giường lót nệm gấm, quan tâm hỏi han.

Khúc Thấm nhìn đệ đệ 10 tuổi, lại nhìn về phía muội muội, ánh mắt dịu dàng, giờ tay sờ đầu đệ đệ, ôn hòa nói:

- Thân thể tỷ đã khỏe hơn nhiều, nay đã tỉnh táo, không có sao đâu, các đệ đừng lo nữa.

Rồi lại hỏi chuyện học hành của đệ đệ như bình thường, áy náy nói:

- Nếu vì tỷ ngã bệnh mà làm trì hoãn việc học của đệ, lòng của tỷ sẽ bức rứt không yên.

Khúc Loan cười nói:

- Đại tỷ an tâm, đệ không có bỏ bê bài vở đâu, hôm nay tiên sinh còn khen đệ viết văn có tiến bộ hơn trước đây đấy!

Từ khi phụ thân họ mất, Khúc Loan là nam tử duy nhất trong nhà, là người giữ môn hộ, cả tam phòng đều đặt kỳ vọng vào nó, khiến nó tuổi còn nhỏ nhưng đã trầm ổn chín chắn, quan tâm hiểu chuyện. Mà chính nó cũng biết, mẫu thân và hai tỷ tỷ đều là phụ nữ, nên trong tương lai, dù là phụng dưỡng mẫu thân hay làm chỗ dựa cho hai tỷ tỷ đều là trách nhiệm của nó, nên thái độ của nó với việc học tập vô cùng nghiêm túc, không dám ham chơi sa đà.

Khúc Thấm hết sức hài lòng, cũng biết đệ đệ chưa bao giờ để họ lo lắng, ngoan đến mức khiến người khác đau lòng.

Đệ đệ của nàng tốt như vậy, tại sao lại có người nhẫn tâm mà hại chết nó chứ?

Đợi đến khi nghe nói Khúc Thấm thức dậy, Quý thị gấp gấp theo chân lão phu nhân từ chỗ bà đến đây, càng thêm náo nhiệt, song vì Khúc Thấm vừa tỉnh, cơ thể còn yếu, nên họ đến không lâu lắm, thì đã đứng dậy rồi đi.

Khúc Thấm giữ Khúc Liễm lại ngủ cùng.

Quý thị không mấy tán thành, lo âu nói:

- Hôm nay Thấm nhi mới tỉnh dậy, thân thể còn yếu, ngộ nhờ Liễm nhi làm ôn con nghĩ ngơi...

- Không có sao đâu mà, con muốn ngủ cùng mẹ thôi.

Quý thị vốn sợ kẻ nữ này nhất, lại bởi Khúc Thâm xưa nay đúng là một người có chủ kiến, thái độ hơi cương quyết đã làm bà không còn cách nào, đành phải lúng túng đồng ý, lại kêu con gái nhỏ đến dặn dò rằng đừng làm ồn tỷ tỷ nghỉ ngơi linh tinh, nói xong dài nhiều lời, rồi mới rất băn khoăn mà đi.

Có lẽ đêm nay là một đêm không yên giấc.

Khúc Liễm cam đoan mãi, mới tiễn mẫu thân vẫn còn lo lắng không yên đi về được, rốt cuộc nhẹ nhàng mà thở ra.

Nàng và Khúc Thâm ở cùng một viện, lại là tỷ muội ruột sống nương tựa lẫn nhau, có đôi khi cùng ngủ cùng, tình cảm giữa hai tỷ muội xem như không tệ, nên đối với việc Khúc Thâm giữ mình lại ngủ cùng, nàng cũng không phản đối, nhưng lại không chịu nổi mẫu thân thích lo nghĩ của nàng.

Chiếc giường son chạm trổ rất lớn, Hồng Nhụy mang thêm một cái chăn tơ tằm đến, Khúc Liễm vào nằm bên trong, trên cùng một giường, hai tỷ muội mỗi người một chỗ, chẳng ai làm phiền đến ai cả.

Sau khi Khúc Liễm nằm xuống, nàng gột tay sờ trán tỷ tỷ, bàn tay chạm phải làn da mịn màng mát lạnh, đã không còn phát sốt nữa rồi.

Khúc Thâm cảm thấy tay của muội muội đang sờ trán mình, mềm mại mà ấm áp, trong đầu lại nhớ về muội muội ở kiếp trước, trong lòng đau xót, thiếu chút nữa lại rơi lệ, nhưng cố mà nhịn xuống, tự hứa với chính mình rằng, kiếp này ai cũng đừng hòng hủy hoại danh dự của muội muội nữa, làm cho năm đó muội muội khó lấy chồng đến thế. Nhưng cũng may Kỳ Lân là người chính nhân quân tử, toàn tâm toàn ý chỉ biết mình muội muội, muội muội mới có thể kết vợ chồng với Kỳ Lân, hơn nữa sau khi kết hôn tình cảm sâu sắc, vô cùng ân ái.

Đây là việc khiến cô vui vẻ nhất ở kiếp trước.

Cô sẽ chịu không nổi, không hy vọng muội muội của cô phải sống một cuộc sống bất hạnh nữa.

- A Liễm, hình như tỷ nằm mơ...

Khúc Liễm vốn nghe mà không hề chú ý đến, chỉ cho là tỷ tỷ ngã bệnh nặng một trận, muốn tìm ai đó nói chuyện, mới giữ mình lại ngủ, cho đến khi Khúc Thâm càng nói càng sâu xa khó hiểu, nàng mới hoàn hồn lại.

Vị tỷ tỷ này...

*****

Chú thích:

(1) Đường ca: anh họ bên nội (anh em chú bác í).

Đường +X dùng để chỉ họ hàng bên nội nhưng không nằm trong trục hệ ba đời (ông bà – cha mẹ - con).

Ví dụ: đường bá = bác họ = anh họ của cha

Đường muội = em họ = con của chú / cô là em của cha

(2) Nguyên văn là “từ bất ngôn mẫu quá”, nhưng mình không tìm được cách diễn đạt hay hơn nên đành dịch thoát theo nghĩa đen. Nếu bạn nào có cách dịch hay hơn xin chỉ giúp mình nhé.

(3) Hồng trần(红尘): nghĩa đen là Bụi đỏ, nghĩa bóng (theo thuật ngữ Phật giáo) chỉ trần gian, thế giới nơi loài người đang sinh sống, và cũng có nghĩa là thế tục

Câu “Nhìn thấu hồng trần”, cũng chẳng phải là câu nhà Phật sử dụng, kỳ thực trong Phật pháp không nói tới “hồng trần”, cũng không nói tới chuyện “nhìn thấu hồng trần” mà là từ vựng được thường xuyên sử dụng bởi các nhà văn học từ xưa đến nay ở Trung Quốc đã chịu ảnh hưởng tự nhiên vô vi của Đạo gia và bởi các kẻ sĩ ẩn dật và chán ngán cuộc sống phú quý hư huyền nơi quan trường, hướng về cuộc sống điền viên nơi rừng núi.

Cho nên “nhìn thấu hồng trần” chính là từ cuộc sống phồn hoa khác nào mây khói lui về sống ẩn dật trong hoàn cảnh sinh hoạt tự do, chất phát, giản dị, tại nơi đồng quê rừng núi.

Người ta thường nói: “Nhìn thấu hồng trần” tức là cắt tóc làm Tăng, đó có thể là những kẻ thất bại trên đường quan trường sự nghiệp thất bại, hôn nhân ly tán, gia đình tan nát, không còn lòng tin và dũng khí nữa, trong bước đường cùng, đã ngã lòng nản chí bèn tới cửa Phật để tìm một con đường sống tạm qua ngày, gọi là bạn với khánh xanh mờ mờ cho hết cuộc đời tàn. Cảnh tượng này là vô cùng tiêu cực, bi quan thậm chí còn là bi thảm.

(4) Tộc học: trong thời phong kiến ở Trung Quốc, các gia tộc lớn danh giá thường sẽ mời thầy đến dạy học riêng cho con em trong nhà chứ không đi học tập trung tại các trường do triều đình tổ chức (trừ Cung học – trường học cho con cháu hoàng tộc, sau này được mở rộng cho con em quý tộc).

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Mới sáng sớm hôm sau, Quý thị đã đến đây.

Hồng Nhụy làm nha hoàn gác đêm⁽¹⁾ đang ngồi chờ trước tấm bình phong, đón những tia nắng rực rỡ buổi sớm mai, thấy Quý thị sang thì khăn trương đứng lên mà hành lễ.

Quý thị thấy mấy nha hoàn bèn hỏi:

- Nhị tiểu thư và tứ tiểu thư còn chưa dậy sao?

Hồng Nhụy biết Quý thị yêu con gái như mạng, tính tình cũng hiền hòa, cười nói ngay:

- Nô tỳ lúc nãy có xem qua, hai vị tiểu thư chắc là mệt lắm, giờ vẫn đang ngủ, chưa thức dậy ạ!

Quý thị nghĩ đến Khúc Thắm vừa lâm bệnh nặng một trận, giờ thân thể còn yếu ớt, đương nhiên là cần nghỉ ngơi thật nhiều. Mà con gái nhỏ vẫn luôn cực nhọc trông nom Khúc Thắm cả ngày lẫn đêm, chắc cũng hoảng sợ mệt mỏi lắm, nay Khúc Thắm tỉnh lại, con bé cuối cùng cũng có thể thư giãn, không tránh khỏi muốn lười biếng ngủ bù, lấy lại sức. Vì vậy, bà dặn dò nha hoàn không được làm ồn đến các nàng, để các nàng ngủ đến khi tự tỉnh thì thôi.

Quy củ Khúc gia nghiêm ngặt, đặc biệt đối với việc giáo dục nữ tử, tuy nói rằng con gái là để cưng chiều, nhưng hành vi đi, đứng, nằm, ngồi đều phải theo nề nếp nhất định, hai tý muội cũng là đúng lúc Khúc Thắm ngã bệnh mới có thể lười biếng mà ngủ nướng, chứ còn bình thường thì không thể làm thế được đâu...

Quý thị suy cho cùng cũng là yêu thương con gái, hỏi thăm bệnh trạng của Khúc Thắm xong thì đi.

Mãi đến khi Khúc Liễm thức giấc, thấy mặt trời đã lên cao, không khỏi lấy làm kinh hãi, lật đặt rời giường.

Nàng nằm ngủ bên trong, lúc muốn rời giường, phải trèo qua người Khúc Thắm nằm bên ngoài.

Lúc nàng đang trèo ra, thì thấy Khúc Thắm giống như một con vật bị dọa sợ mà ôm chặt lấy chân, kinh hoàng bưng tỉnh, vẻ mặt hoảng hốt, hình như bị cái gì hù sợ.

Khúc Liễm vội gơ tay ôm, vỗ nhẹ vào lưng tỷ ấy, thanh âm nhỏ nhẹ vỗ về:

- Tỷ tỷ, không có chuyện gì, chúng ta đều đang sống bình an ở phủ Thường châu mà.

Cũng không phải nơi kinh thành khiến tỷ ấy phải chịu biết bao khổ sở kia.

Khúc Thắm thể mới bình tĩnh lại, thấy mình phản ứng hơi quá, không tránh được hơi ngại ngùng nhìn muội muội, mạnh mẽ mà chống chế:

- Tỷ tưởng là còn đang nằm mơ...

Hôm qua Khúc Thắm mượn cơ ngủ mơ nói mơ mà nói với nàng đã phần sự tình, tuy là Khúc Thắm diễn đạt rất khéo léo, đem chuyện nằm mơ nói ra, nhưng Khúc Liễm hai kiếp làm người, làm sao không biết được chuyện ly kỳ mà Khúc Thắm đã trải qua, đúng là sống lại lần nữa cơ chứ.

Vốn nghĩ là ngày tháng kiếp này của Khúc Liễm sẽ lặng lẽ trôi qua, lại không ngờ rằng chẳng qua chỉ sau một lần ngã bệnh, tỷ tỷ cùng họ sống nương tựa lẫn nhau thế mà là người trọng sinh, nội tâm của Khúc Liễm hiện giờ có phần phong phú, thậm chí không giấu nổi mà thể hiện lên vẻ mặt. Cũng may là trời còn tối mờ mờ, Khúc Thắm ngày thường nhanh trí thì giờ nét mặt ngẩn ngơ, không thấy được sự khác thường của mình.

Khúc Liễm đầu thai chuyển thế, nhưng lại không uống canh Mạnh bà⁽²⁾, thế nên nàng có được ký ức của kiếp trước, song Khúc Liễm nghĩ lại, chuyện đã là quá khứ, nàng hiện giờ là con gái của tam phòng Khúc gia, có mẫu thân cùng tỷ tỷ, đệ đệ, chẳng ai có thể thay thế được bản thân nàng, do đó nàng cũng không muốn cho ai biết mình từng trải qua quá khứ lạ lùng đến vậy.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra theo lời trong mơ của Khúc Thắm, Khúc Liễm có phần lo lắng.

Khúc Thắm chẳng qua nói rất hàm hồ, dường như lo rằng hù nàng sợ, nên nói cũng không nhiều lắm, rất nhiều địa danh cũng không nói rõ ràng. Khúc Liễm hiểu, vị tỷ tỷ này vẫn luôn xem nàng là một đóa hoa trong nhà kính, từ nhỏ đến lớn có việc gì cũng đều che chở phía trước nàng, vô cùng săn sóc. Cho nên lần này cũng không dám nói với nàng chuyện của tỷ ấy, sợ dọa mình sợ, lúc nãy nhân dịp mượn cơ nói mơ, mới nói hàm hồ vậy thôi.

Khúc Liễm rất muốn nói với tỷ tỷ rằng, đừng nhìn nàng lớn lên giống con thỏ nhỏ yếu đuối, thế nhưng cơ thể nàng vô cùng cứng cáp, thần kinh cũng rất mạnh mẽ, có thể chấp nhận được bất kể chuyện gì, thế nên tỷ ấy không cần phải quá căng thẳng như thế, cứ nói thẳng ra là được mà.

Chỉ e là nếu mình nói vậy, tỷ ấy sẽ liên hệ với bản thân mà đoán ra quá khứ của nàng, lúc đó trong lòng tỷ ấy lại khó chịu. Khúc Thắm luôn hiếu thắng, đặc biệt là với những việc của chính mình, không muốn có bất cứ điều gì không hoàn hảo cả, nghe ngữ khí của nàng, dường như kiếp trước từng bị một người rất thân thiết hãm hại, một lần sa chân cả đời ân hận, loại sự việc này đúng là chẳng ai muốn nói ra hết.

Khúc Liễm chỉ còn cách coi như không có việc gì xảy ra, giả bộ không biết. Chính nàng cũng có chuyện bí mật không dám nghĩ đến, không thể nói ra, nên có thể thông cảm với Khúc Thắm, cũng không muốn ép tỷ ấy làm gì.

Kiều ma ma dẫn theo nha hoàn bưng đủ loại dụng cụ vào hầu hạ các nàng rửa mặt chải đầu.

Kiều ma ma vừa phục vụ các nàng, vừa bẩm báo lại sáng nay Quý thị và Khúc Loan đều có đến, nhưng thấy các nàng còn ngủ, nên không sai người đánh thức các nàng dậy, mà về mặt Quý thị hơi tiêu tụy, xem qua như một đêm không ngủ vậy.

Khúc Liễm không nói gì, chỉ len lén mà ngắm tỷ tỷ.

Khúc Thắm trầm mặc hẳn, rồi nói:

- Sai người đi Đào An cư xem, nếu mẫu thân không có việc gì gấp, thì thưa với bà một tiếng, rằng ta khỏe rồi, nghỉ ngơi rất tốt, không cần lo lắng đâu.

Kiều ma ma cùng Hồng Nhụy và mấy nha hoàn ở đó ai cũng kinh ngạc nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng thản nhiên, liền vội lên tiếng đáp ứng.

Khúc Liễm lấy khăn lau mặt, trong lòng trầm ngâm nghìn chuyển.

Khúc Thắm vẫn luôn không thích Quý thị.

Ngoài nguyên nhân vì Quý thị là mẹ kế, còn do tính tình Quý thị quá yếu đuối, giống như một cái túi nước mắt vậy, một chút việc nhỏ thôi cũng có thể khóc sụt sùi được, khiến tỷ ấy vẫn luôn không thích. Chẳng qua là Quý thị bao nhiêu năm qua vẫn thủ tiết ở với họ, nên Khúc Thắm tuy rằng không thích, cũng chưa bao giờ bày sắc mặt với Quý thị, chỉ là không thể nào thân thiết được mà thôi.

Thế nhưng bây giờ, Khúc Thắm hiếm khi ăn nói dịu ngoan thế này.

Khúc Liễm nghĩ, nhất định ở kiếp trước của Khúc Thắm, mẫu thân chắc chắn đã làm việc gì đó khiến tỷ ấy vô cùng cảm động, nên mới có thể bỏ qua khúc mắc trong lòng.

Vừa nghĩ như vậy, nàng đã nén không nổi niềm vui sướng nhân nhật.

Dù là Quý thị hay là Khúc Thắm, Khúc Loan, đều là người thân quan trọng của nàng ở kiếp này, nàng đương nhiên hy vọng họ đều khỏe mạnh, người một nhà tình cảm thân thiết mới phải.

Khúc Thắm lần này ngã bệnh đã nhiều ngày, tuy rằng đã nghỉ ngơi thật tốt một đêm, nhưng thân thể còn suy nhược, song lại không muốn nằm mãi trên giường, nên nhờ Kiều ma ma mang nàng đặt trên giường thấp ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Kiều ma ma mang điệm tâm bày lên trên chiếc bàn sơn đỏ khắc hoa mẫu đơn trên giường thấp.

Khúc Liễm ngồi cạnh, cùng dùng bữa với tỷ tỷ.

Điệm tâm là cháo trắng và mấy thức điệm tâm đặc sản của Giang Nam, lấy thanh đạm làm chủ yếu.

Hai người vừa dùng xong bữa sáng, Quý thị đã sang.

Hai tỷ muội đều đứng dậy hành lễ với Quý thị.

Khúc Thắm vẫn kiêu ngạo mà lạnh nhạt như trước, thế nhưng lúc Quý thị hỏi han sức khỏe của nàng, nàng vẫn dịu dàng trả lời:

- Con thấy đã khỏe hơn nhiều, chỉ là nằm quá lâu nên cơ thể không chút sức lực nào mà thôi, mẫu thân không cần vì con mà lo lắng.

Quý thị vui mừng vì thân thể Khúc Thắm khỏe lại, thấy giọng điệu nàng đối với mình mềm mỏng, tâm trạng rất tốt, cũng không lấy làm khó hiểu vì sao Khúc Thắm hôm nay lại nói chuyện dễ nghe.

Quý thị là người có thần kinh thép, chỉ là tuyến lệ của bà hơi phát triển thôi.

Nếu thần kinh bà không mạnh mẽ, sợ rằng cũng không thể mười mấy năm qua vẫn đối xử với Khúc Thắm luôn đề phòng mình tốt như một ngày như vậy, hoàn toàn mặc kệ những lời thị phi của người ngoài.

- Ta vừa mới đi thỉnh an lão phu nhân xong, người cũng rất quan tâm đến con, còn cho ta một ít tổ yến mang về cho con này. Đợi khi con khỏi bệnh rồi, nhất định phải qua khấu đầu cảm tạ lão phu nhân đó...

Nghe Quý thị căn nhắc mãi, Khúc Thắm không mất kiên nhẫn ngắt lời bà như trước đây, mà để bà tùy ý cảm râm.

Khúc Liễm thấy mẫu thân và tỷ tỷ ở chung vui vẻ, liền ngồi cạnh, cầm châm tuyền (3) đặt ở kề bên lên khâu tiếp bộ y phục.

Khúc Thấm tranh thủ đi nhìn qua, biết ngay là muội muội may y phục mùa xuân cho Khúc Loan. Châm tuyền của Khúc Liễm từ trước đến nay vẫn luôn là giỏi nhất trong đám tỷ muội, lại từng được An tú nương của Tú An phường chỉ bảo, hơn nữa nàng luôn có nhiều ý tưởng, thiết kế hoa văn đa dạng mới lạ hơn cả những tú phường bên ngoài, thực đúng là sửa cũ thành mới, quần áo nàng làm so với bên ngoài còn đẹp hơn đôi phần, hơn nhau vì mới lạ. Nhìn bộ Khúc Liễm đang làm là biết, họa tiết đẹp không kém chút nào so với y phục do các tú nương đang nổi danh làm.

Nhìn muội muội ngồi cạnh nhàn nhã xỏ kim xe chỉ, Khúc Thấm cảm thấy cả trái tim cô bình yên hẳn.

Cho dù là muội muội thiếu thời, hay là muội muội có thể một mình gánh vác cả bầu trời sau này đều tốt đẹp thoát nhìn không tỷ vết như thế cả, như hoa lê nở rộ đầu cành, trắng tinh không chút vấy bẩn, khiến cô không thể không yêu thương, lo lắng nàng bị tổn thương ở nơi mình không thấy được. Kiếp trước sau khi cô xuôi tay nhắm mắt, cũng không biết muội muội sống thế nào.

- ... Thấm nhi, con nói thử xem được không?

Khúc Thấm lấy lại tinh thần, thấy Quý thị đang thấp thòm nhìn mình, trong giây lát cup mắt xuống, bình thần hỏi lại:

- Mẫu thân vừa nói gì ạ?

Quý thị bèn nói lại một lần, rằng vài ngày nữa, khi cơ thể Khúc Thấm khỏe hẳn, sẽ mang Khúc Thấm đi Tề Minh tự dâng hương, cầu cho cô chiếc bùa bình an.

Khúc Thấm trầm mặc.

Cô biết rõ khoảng thời gian cô lâm bệnh nặng, vì trí nhớ kiếp trước chấn động sâu vào cả tâm can, khiến cô không thể giữ được tỉnh táo, luôn nói mê sáng, dọa Quý thị sợ hãi, thậm chí bà còn cho rằng có thể cô đã bị trúng tà, nên mới muốn đi chùa dâng hương cầu bùa bình an cho cô. Đây cũng là nguyên nhân tại sao cô không dám nói với muội muội chuyện mình trọng sinh, sợ rằng muội muội vốn cũng nhu nhược như Quý thị bị dọa sợ.

Hai kiếp làm người cô đều quyết đoán kiên cường, xem mẫu thân cùng đệ đệ muội muội là trách nhiệm của bản thân, không muốn khiến họ phải lo lắng hãi hùng.

Do đó, chuyện này chỉ cần chính cô nhớ kỹ là được, còn sau đó thì tùy cơ ứng biến vậy.

Thấy Quý thị càng lúc càng lo lắng không yên, Khúc Thấm mới nói:

- Mẫu thân làm chủ là được rồi ạ!

Quý thị lập tức liền vui vẻ lại ngay.

Đúng lúc này, nha hoàn tiến vào bẩm báo rằng Khúc đại phu nhân và Khúc tứ phu nhân đến.

Khúc đại phu nhân cười lớn mà vào, theo sau là Khúc tứ phu nhân mặc một bộ bối tử màu xanh nhạt. Khúc đại phu nhân đã bước vào tuổi trung niên, bề ngoài có vẻ phúc hậu, gương mặt tròn như mặt trăng, nhìn rất dễ gần. Khúc tứ phu nhân cũng là một phụ nhân trẻ tuổi, khoảng 27 – 28 tuổi mà thôi, mắt hạnh mày liễu, vô cùng xinh đẹp.

Khúc tứ phu nhân vừa bước vào cửa đã lên tiếng:

- Nghe nói hôm qua Thấm nhi đã tỉnh lại rồi à, thật đúng là được Phật tổ phù hộ! Giờ nó thấy sao rồi? Vốn là hôm qua muội đã muốn sang thăm, không ngờ là Bạc ca nhi lại đột ngột bị ốm, một khắc cũng không rời khỏi nó được, nên mới phải chậm trễ sang hôm nay.

Bà áy náy nói.

Bạc ca nhi là đích trưởng tử của Khúc tứ phu nhân – Khúc Bạc, giờ mới được 3 tuổi, Khúc tứ phu nhân sinh con gái trước rồi nhiều năm sau mới sinh được con trai, mấy phòng ai cũng biết bà yêu thương đứa con trai này như mạng vậy.

Khúc Thấm cảm ơn Khúc đại phu nhân và Khúc tứ phu nhân đến thăm.

Khúc Liễm châm trà cho họ.

Khúc đại phu nhân nhìn qua Khúc Thấm, gật đầu cười:

- Xem ra tinh thần đã tốt hơn nhiều, nhưng mấy ngày nay vẫn phải chăm sóc cẩn thận, bồi dưỡng cơ thể khỏe hơn chút nữa mới tốt. Chỗ của ta còn một ít huyết yển (4), lát nữa ta sẽ bảo người đưa sang đây cho con bồi bổ cơ thể.

Quý thị rất bối rối, một mặt muốn từ chối phần ân tình này, một mặt lại nghĩ Khúc Thấm quả thực cần được bồi bổ thật tốt, không tránh được chần chừ lên tiếng.

Khúc Thấm vội vàng uyển chuyển từ chối, đưa cho nàng lễ vật lớn đến thế đúng thật là không tốt lắm.

Khúc đại phu nhân vỗ nhẹ tay nàng, cười nói:

- Vật là chết người mới sống, chỉ cần là khiến cơ thể con khỏe hơn, mấy thứ kia âu cũng là đáng giá mà.

Khúc Thấm khước từ không được, đành phải cảm kích mà đáp ứng bà.

Khúc tứ phu nhân ở một bên âm thầm bĩu môi, cho rằng Khúc đại phu nhân thật khéo đưa đẩy.

*****Chú thích:

(1) Nha hoàn gác đêm trong các gia đình quyền quý thời xưa, vào ban đêm, khi chủ nhân ngủ trong phòng, thì bên ngoài phòng ngủ hoặc trên giường nhỏ đặt trong góc phòng, sẽ có một người đẩy tờ ngủ ở đó làm nhiệm vụ đợi chủ nhân sai bảo (chẳng hạn như rót nước hay đi vệ sinh gì đó). Người này gọi là gác đêm.

(2) Canh Mạnh bà:

Người Trung Quốc thường hay nói, uống canh Mạnh Bà, sẽ khiến người ta có thể quên hết tất cả : Những phiền muộn, đau đớn, những lo lắng, yêu thương và thù hận... hết thảy mọi thứ. Vì vậy, canh Mạnh Bà cũng có một tên gọi khác bằng tiếng Anh là Five-Flavored Tea of Forgetfulness (có nghĩa là 5 hương vị trà giúp người ta lãng quên).

Người ta nói rằng sau khi con người chết, trên đường hướng tới âm gian, trước khi qua cầu Nại Hà, nhất định phải uống một loại chất lỏng. Khi rời khỏi thế giới này để đến một thế giới khác, thì nơi trước tiên phải qua đó là Mạnh Bà, trước cầu Nại Hà. Con người khi còn sống, gặp nhiều khổ nhiều nạn, thì uống một bát canh này, sẽ đem lại một loại cảm giác rất nhẹ nhõm, đây là một cách thực hiện triệt để hoàn toàn đoạn tuyệt với quá khứ. (Ngoài ra, được biết, khi từ cõi âm gian quay trở lại thế giới này luân hồi chuyển sinh, tất cả các linh hồn đều phải uống canh Mạnh Bà, cũng là để quên đi tất cả những gì đã tồn tại liên quan đến mình trong các kiếp sống quá khứ.

(3) Châm tuyến: việc (sản phẩm) thuê thùa may vá

(4) Huyết yến: Đây là loại tổ yến có màu đỏ tươi và là loại có giá cao nhất trong số các màu vì hiếm hoi và có nhu cầu tiêu thụ cao. Không phải cơ sở sản xuất nào cũng có loại tổ yến này. Và nếu có đi chăng nữa thì loại huyết yến cũng chỉ có thể thu hoạch 1-2 lần trong năm với tỉ lệ rất nhỏ mà thôi. Số lượng Huyết Yến và Hồng Yến chiếm chưa đầy 10% tổng sản lượng tổ yến trên thị trường thế giới. Người ta cho rằng màu đỏ của Yến Huyết là do trong quá trình làm tổ, chim yến không tiết đủ nước bọt nên đã dùng máu của chính nó để trộn lẫn với nước bọt xây tổ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khúc tam gia, vào tám năm trước, vì nguyên nhân ngoài ý muốn mà bất ngờ qua đời.

Có lẽ là vì người đầu bạc phải tiến kẻ đầu xanh, Khúc lão gia thân thể vốn không khỏe, về hưu tĩnh dưỡng tại nhà, đau thương quá độ, nên cơ thể chịu không nổi, không lâu sau cũng theo con mà đi.

Sau khi Khúc lão gia mất, Khúc đại gia và Khúc nhị gia ở nhà chính chịu tang, còn Khúc tứ gia vẫn chưa xuất sĩ (1), mà ở lại nhà cũ ở phủ Thường châu xử lý các công việc lặt vặt.

Từ khi ra hiếu kỳ (2), quan lộ của họ một đường suôn sẻ, nay Khúc đại gia đã làm đến chức Đô sát viện ngự sử, tiểu cửu khanh chi nhất (3) trong kinh thành, kém một bước nữa là lên chức tể tướng, Khúc nhị gia cũng được phái đến Định Dương làm quan, giờ đã là Tri phủ tứ phẩm.

Tâm tư của Khúc đại phu nhân linh hoạt hẳn lên.

Bà vốn xuất thân từ Phương thị ở Giang Bắc, cũng là danh môn vọng tộc ở địa phương, có cha anh làm quan trong triều, Phương lão gia Phương Hoài Mẫn là các lão đương triều kiêm Văn Uyên các đại học sĩ, Khúc Phương hai nhà vẫn luôn có giao hảo. Cũng bởi lý do đó, Khúc lão gia mới có thể đính hôn cho trưởng tử với đích tiểu thư của Phương gia. Khúc đại phu nhân là người thông tuệ, lại thêm nhà mẹ có năng lực, khiến bà gả vào Khúc gia không lâu đã được lão phu nhân cho tiếp quản việc quản gia.

Khúc Thấm tuy rằng mẹ đẻ mất sớm, phụ thân cũng qua đời khi tuổi còn trẻ, nhưng cô nhận được sự giúp đỡ từ phía nhà ngoại, Lạc gia đầu chi là hầu phủ, song là một gia tộc hiển hách, lại có giao tình với Trữ vương, quả là một trợ lực rất lớn cho Khúc Thấm.

Khúc tứ phu nhân thấy mình không nói chen vào được, đảo mắt, liền chuyển đến ngồi cạnh Khúc Liễm, lật xem bộ nam phục mùa xuân nàng đang khâu, thờ dãi nói:

- Đây là khâu cho Loan nhĩ sao? Tay nghề của Liễm nhĩ vẫn tốt thật đấy, châm pháp này ta thấy thế nào cũng không kém. . .

Khúc Liễm mỉm cười với bà, nhẹ giọng nói:

- Cái này là châm pháp mới con học với An tú nương, là kỹ nghệ của An tú nương ạ!

Khúc tứ phu nhân không nhận được cảm thán mấy lời:

- An nương tử là tú nương của An Tú phường, một tay tú nghệ tuyệt diệu, không biết làm cho bao nhiêu người ở Thường châu phủ của chúng ta muốn mời bà đến chỉ bảo cho cô nương trong nhà mình, ngay cả Tri phủ phu nhân cũng từng đến mời bà cơ đấy, nhưng lại bị bà ấy từ chối. Có điều là vẫn nghe đồn rằng tay nghề của bà không truyền cho người ngoài, không ngờ là Liễm nhĩ của chúng ta lại lọt mắt xanh của An tú nương.

Khúc Liễm khiêm tốn nói:

- An nương tử chẳng qua là người lòng dạ hiền lành, thấy con thành tâm xin chỉ bảo, nên mới sẵn lòng dạy con vài châm mà thôi.

Khúc tứ phu nhân không cho là thế.

Kỹ thuật thêu của An nương tử là tay nghề gia truyền, nếu không phải Khúc Liễm lọt vào mắt xanh của bà ta, làm sao sẽ có chuyện bà dạy cho nàng? Chỉ có thể nói, hai cô nương của tam phòng, không chỉ ngoại hình mỗi người một vẻ, mà đến cả sở trường, dù cho tìm khắp Thường châu phủ, hay ngay cả dưới chân thiên tử, cũng không tìm đâu ra cô nương ưu tú như vậy.

Chỉ đáng tiếc, cũng là số khổ, phụ thân mất sớm quá.

Đội Khúc đại phu nhân và Khúc tứ phu nhân đi rồi, Quý thị dọn dò hai tỷ muội một phen, rồi mới rời đi.

Thấy các trưởng bối đều đi rồi, Khúc Liễm bỏ châm tuyến trên tay xuống, quay sang nói với Khúc Thấm đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường thấp:

- Tỷ tỷ, thân thể tỷ còn yếu lắm, để muội điu tỷ về giường nghỉ một lúc nhé!

Khúc Thấm nhướn mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như hoa như ngọc của muội muội, một đôi mắt trong suốt như nước hồ thu phản ánh hình ảnh khuôn mặt tái nhợt của mình, trong lòng liền mềm mại đến rối tinh rối mù.

Cô cười gật đầu với muội muội.

Chỉ là mới vừa nằm xuống, đã có nha hoàn vào thông báo, đích đại tiểu thư Khúc Hàm đến thăm.

Ngay sau đó liền thấy một thiếu nữ mặc bộ váy màu xanh thêu hoa xinh đẹp, váy màu xanh có hoa văn gọn sóng vén rèm bước vào, lộ ra khuôn mặt trắng ngỗng ư nhìn, tươi cười ấm áp, khí chất hào phóng, có mấy phần tương tự Khúc đại phu nhân.

Khúc Thấm và Khúc Liễm cùng nhau gọi:

- Đại tỷ tỷ!

Khúc Hàm bước qua, nhìn Khúc Thấm từ trên xuống dưới, cười nói:

- Muội cuối cùng cũng khỏe lại, trái tim tỷ cũng bình yên xuống được rồi. Nếu không phải nương cứ giữ tỷ lại mãi, tỷ đã sớm sang đây thăm muội rồi!

Khúc Hàm là đích trưởng nữ, năm nay vừa 16 tuổi, năm trước khi đủ tuổi cập kê đã đính hôn với Phương Thụy trưởng tử Phương gia ở Giang Bắc, hôn kỳ đã định vào tháng tư năm nay. Còn khoảng 1 tháng nữa, Khúc Hàm đã phải lấy chồng, nên Khúc đại phu nhân đều giữ tỷ ấy ở trong phòng, bình thường là không thể đi đâu lung tung được.

Khúc Thấm cười nói:

- Đại bá mẫu làm vậy là phải rồi, tỷ làm sao so với muội được chứ, tỷ sắp phải lấy chồng, dĩ nhiên là không thể đi lung tung được.

Khúc Hàm không nhận được đồ mặt.

Thấy Khúc Thấm ngồi trên giường, Khúc Liễm lại ngồi trước giường, biết ngay là mình đến không đúng lúc, nói với nàng mấy câu, thì đứng dậy cáo từ:

- Thân thể muội còn chưa khỏe hẳn, nghỉ ngơi một lát đi, chờ khi nào tỷ có lúc rảnh sẽ lại sang thăm muội.

- Vậy thôi quên đi!

Khúc Thấm nhanh nhẩu nói:

- Đại tỷ tỷ trong tháng này chắc là không rảnh được đâu, chờ khi muội khỏe hơn, sẽ cùng A Liễm đến thăm tỷ nhé!

Khúc Liễm hơi buồn bã thở dài:

- Đại tỷ sau này gả đến Giang Bắc, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại nữa.

Khúc Hàm vốn hơi ngượng ngùng, nay nghe nàng nói thế, cũng nhất thời buồn bã một chút.

Khúc Thâm không nói gì, chỉ cười khanh khách nhìn mấy tỷ muội, trong lòng lại biết, tương lai Khúc Hàm sẽ theo chồng là Phươg Thụy vào kinh, Phươg Thụy không chỉ giỏi học vấn, mà vận may cũng không tệ, lại có hai nhà Khúc Phươg hỗ trợ, dẫu không thể gọi là có số làm quan, nhưng cũng không gặp phải khó khăn gì quá lớn. Trong tương lai Khúc Liễm cũng sẽ gả đến kinh thành, mấy tỷ muội vẫn còn có thể gặp lại.

Đợi Khúc Hàm đi rồi, Khúc Thâm mới nằm xuống ngủ lại.

Khúc Liễm thấy tỷ ấy ngủ rồi, bèn trở về phòng, ngồi trên giường La Hán (4) trước cửa sổ phát ngốc.

Nàng suy nghĩ đến những lời của Khúc Thâm tối qua, tuy rằng không nói được tường tận, nhưng chỉ cần mừng tượng một chút, nàng cũng có thể hiểu được hết sự tình. Nếu Khúc Thâm nói không sai, tương lai của mấy tỷ đệ tam phòng bọn họ có hơi gian nan, chủ yếu là do không có phụ thân che chở, hơn nữa đệ đệ là người có thể chống đỡ môn hộ tuổi lại còn nhỏ, khiến mấy tỷ đệ họ sau này bị người khác bắt nạt, lại không có ai kịp thời ra tay giúp đỡ.

Đại bá phụ sau này sẽ nhập các, lấy địa vị của đại bá thì đúng thật là có thể trợ giúp, nhưng thân là một chính khách điển hình, đại bá cũng lắm công nhiều việc, chẳng thể lúc nào cũng giúp đỡ họ kịp thời được.

Trời sẩm tối, Khúc Loan tan học về.

Sau khi nó về đến, liền thấy hai tỷ tỷ đang ngồi đối diện nhau, vừa tán gẫu vừa thảo luận các hoa văn trên bản vẽ, bên cạnh đặt một bộ nam y chỉ còn thiếu một ống tay áo nữa thì khâu xong, biết ngay là nhị tỷ lại làm y phục cho mình, vừa vui mừng lại vừa thấy đau lòng.

Nó trước hết hỏi thăm bệnh trạng của đại tỷ, rồi mới nói với nhị tỷ đang mỉm cười ôn nhu ngồi cạnh:

- Nhị tỷ à, mấy chuyện thế này sau này giao cho hạ nhân làm là được, không được để hỏng mất đầu đấy!

Nhìn nhị tỷ yêu kiều điềm đạm ôn nhu như đoá hoa nhà mình, đệ đệ nó dù sao vẫn lo nàng tự làm mệt bản thân.

Khúc miệng Khúc Liễm run rẩy, vỗ vai nó:

- Trẻ con mới mấy tuổi đầu, nói năng như ông già thế làm gì chứ? Nương còn chưa nói tỷ thế đâu.

Đó là vì chính nương họ cũng là một đức hạnh này, thế nên mới không nói được.

Khúc Loan đối với hai mẹ con này thực sự không còn cách nào, đành phải nói với đại tỷ xưa nay ôn trọng đáng tin:

- Đại tỷ, tỷ xem nhị tỷ kia. Mấy ngày nay tỷ đổ bệnh, ngày nào tỷ ấy cũng đến đây trông, đã thế còn muốn làm quần áo cho đệ nữa, đệ sợ tỷ ấy mệt chết mất.

Mặc quần áo do tú nương làm cũng chẳng sao, đâu nhất thiết phải bắt tỷ tỷ làm chứ.

Khúc Thâm liếc muội muội, lại thấy đệ đệ nói cũng phải, vừa cảm động vừa lo âu, nghiêm nghị nói với nàng:

- A Liễm, nghe lời Loan đệ nói đi!

Khúc Liễm vuốt trán, thầm nói nhìn bề ngoài muội yếu ớt thế thôi, nhưng kỳ thực thân thể rất khỏe mạnh, giờ có chạy một vòng quanh Thu Uyển cư cũng không thờ gập đầu.

Thấy nàng không nói lời nào mà chỉ cúi đầu làm tiếp, Khúc Thâm thầm thở dài, thực ra lại hiểu rõ cách làm người của muội muội.

Hai kiếp đều vẫn vậy.

Cô biết, muội muội không phải thích khâu y phục cho đệ đệ, mà là trong lòng không muốn đệ đệ phải chịu thua kém mà thôi. Tuy rằng do tuổi muội muội còn nhỏ, tay nghề của nàng cũng không được tính là tinh xảo lắm, nhưng ít ra cũng mới mẻ, làm được y phục trông có sức sống hơn người khác đôi phần, đệ đệ đệ trông tươm tất, có thể diện hơn trong tộc học.

Mặc dù là tộc học của Khúc gia, song học sinh đến học trong tộc học vẫn đông đảo vô cùng, cũng không thiếu những người ưu tú. Nếu không phải là người vô cùng xuất sắc, tiên sinh cũng sẽ không đặc biệt để tâm đến.

Họ không có sự chăm sóc của phụ thân, muốn vươn lên, rất nhiều chuyện cũng chỉ có thể dựa vào bản thân, đó là lí do tại sao Khúc Liễm lại dụng tâm đến thế.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khúc Thâm buồn bã.

Phải chăng vì họ không có phụ thân, nên những người đó mới dám khinh rẻ bọn họ nhường ấy?

Biết Khúc Thắm khỏi bệnh rồi, người Khúc gia đến thăm tới tấp, không chỉ ở ngõ Bình An bên này, mà mấy phòng bên bằng chi cũng đến, tam phòng nhất thời vô cùng nhộn nhịp.

Mấy ngày sau, Khúc Thắm đã có thể xuống giường đi lại, tinh thần cũng không tệ, liền cùng với Quý thị và Khúc Liễm đi Hạc Minh viện thỉnh an Khúc lão phu nhân.

Khúc lão phu nhân không phải là nguyên phối của Khúc lão gia, mà cũng là tái giá. Phu nhân nguyên phối đã sinh ba con trai, riêng bà vào cửa vài năm, rồi mới sinh hạ một trai một gái, chính là Khúc tứ lão gia nay ở nhà cũ xử lý việc vặt và Khúc Tú đã đến tuổi lấy chồng.

Gia quy Khúc gia rất nghiêm ngặt, có quy củ bốn mươi không con mới được nạp thiếp, thế nên bốn vị lão gia cùng một vị tiểu thư Khúc gia đều là con vợ cả, không có thứ tử thứ nữ.

Đến thế hệ của Khúc Liễm, cũng vẫn thế.

Bởi vì là vợ kế, Khúc lão phu nhân cũng không quá tham việc quản gia, sau khi Khúc đại phu nhân gả vào, thì sáng khoái giao ngay sự vụ trong phủ cho bà ấy, thậm chí từ sau khi Khúc lão gia qua đời, bà liền một lòng một dạ mà ở trong Hạc Minh viện, ngoại trừ mừng một mười lăm, cũng không bắt con cháu đến thỉnh an.

*****

Chú thích:

(1) Xuất sĩ: theo nghĩa hẹp thì chỉ người thư sinh thời xưa kết thúc việc đèn sách, thi đỗ và ra làm quan, theo nghĩa rộng chỉ người kết thúc một quá trình rèn luyện và chính thức thực hiện những gì mình được học.

(2) Hiếu kỳ: thời gian để tang cho người trưởng bối có quan hệ huyết thống qua đời, theo mình được biết thì thường là ba năm và tối thiểu là một năm.

(3) Tiểu cửu khanh chi nhất: dựa theo ngữ cảnh thì là một cấp bậc trong hệ thống quan lại thời xưa, nhưng mình không biết dịch ra sao nên đành để nguyên, nếu bạn nào biết cách dịch ra cho dễ hiểu hơn thì chỉ giúp mình nhé!

(4) Giường La Hán: Giường và chõng đều là để ngủ và để nghỉ ngơi có lịch sử lâu đời, giường gỗ sơn thời Chiến quốc (thế kỷ 5 đến thế kỷ 3 trước công nguyên) từng được khai quật tại Trung Quốc, mà chõng ca nhân cũng đã được xuất hiện vào thời nhà Hán (năm 206 trước công nguyên – năm 220 công nguyên). Người Trung Quốc thường hay coi giường và chõng làm một, thực ra giường hay là chõng cũng là dùng để ngủ, tương đối giống nhau, có điều chõng hẹp hơn, thấp hơn so với giường, kết cấu của nó linh hoạt, cỡ của nó thường thay đổi, có thể tổ hợp lại với bình phong, kỷ chè v.v... thời cổ, có loại chõng cá nhân, cũng có chõng đôi, sau thời nhà Tống (960-1279) xuất hiện nhiều loại chõng rộng, đến thời nhà Thanh (thế kỷ 14 đến thế kỷ 19) có loại chõng quay ba mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tới Hạc Minh viện, liền gặp đại nha hoàn của lão phu nhân Thúy Tụ đang đứng canh, thấy mọi người đến, thì liền tươi cười bước lên hành lễ, tự mình dẫn họ vào.

Lão phu nhân đã ngồi chờ sẵn, người mặc một bộ bối tử điểm hoa màu trắng ngà, trên tóc cài hai cây trâm tiên đào hiến thọ bằng vàng, không nhìn ra được bà đã bao nhiêu tuổi, sắc mặt hồng hào, tinh thần rất minh mẫn.

Khi mọi người thỉnh an xong, Khúc lão phu nhân mới kéo tay Khúc Thắm mà bảo:

- Thật tội nghiệp, Thắm nha đầu bệnh một trận vậy mà gây đến thế này rồi, nhất định phải bồi bổ nhiều vào, muốn ăn gì thì cứ nói với đại bá mẫu của con, không được vì xấu hổ mà bạc đãi bản thân đâu đấy! Con gái ấy à, khi còn ở nhà mẹ đẻ thì mới có thể tự do một chút, không được để mình phải chịu tủi thân biết không...

Rồi lại hỏi bệnh trạng của nàng, thường ngày ăn gì, thanh âm chậm rãi, vô cùng dễ gần.

Khúc Thắm nhất nhất đáp lời bà, cảm ơn lão phu nhân đã quan tâm, vẫn như trước, không hề nịnh nọt, nhưng cũng chẳng mất lễ nghi.

Mẹ ruột của Khúc Thắm là con gái nhà Bình Dương hầu Lạc gia, sau khi Lạc Thị mất, Lạc lão phu nhân rất yêu thương cháu ngoại gái này, không chỉ phái riêng ma ma giáo dưỡng trong cung đến, còn thường cho người đến đón Khúc Thắm vào kinh thành ở tại Lạc gia. Từ đó mà hai người sinh khác

biệt, Khúc Thắm toàn thân đều tỏa ra khí thế hơn người, kiêu ngạo từ trong xương, hoàn toàn khác biệt với sự dịu dàng ôn nhu của Khúc Liễm.

Đương nhiên, Khúc lão phu nhân biết rằng, đừng trông Khúc Liễm bề ngoài yếu đuối, nhưng thật ra lại chẳng phải là người nhu nhược.

Khúc Thắm từ trước đến nay vẫn luôn yêu quý muội muội này, ma ma giáo dưỡng được Lạc gia phái đến cũng chỉ bảo cho Khúc Liễm không ít, hai tỷ muội được ma ma trong cung chỉ điểm, điệu bộ cử chỉ hơn hẳn những cô nương thế môn danh gia khác trong phủ Thường châu. Chẳng qua là Khúc Liễm thường ngày xinh đẹp khả ái, khiến người người nhìn thấy đã thương, không nỡ bỏ rơi nàng, vô hình mềm hóa mọi thứ, khiến nàng trông có vẻ nhu thuận hơn mấy phần.

Khúc lão phu nhân cũng không phải kẻ thích rảnh rỗi sinh chuyện, nên cũng không bắt măn việc cháu gái không mấy thân thiết với mình.

Hỏi han Khúc Thắm xong, Khúc lão phu nhân đứng lúc nhớ đến, bèn nói với Quý thị:

- Lần trước con nói là muốn đi Chùa Tể Minh dâng hương, vậy có định khi nào thì đi chưa?

Quý thị nghe xong, rất vui vẻ mà đáp:

- Con vừa định nói với lão phu nhân đây, đang chuẩn bị để mai đi ạ. Con tính chỉ đi cùng Khúc Liễm thôi, Khúc Thắm còn chưa khỏe hẳn, cứ để nó ở nhà nghỉ ngơi vậy.

Hơn nữa Khúc Thắm xưa nay cũng không thích đi dâng hương với bà, nên Quý thị cũng không ép.

Khúc lão phu nhân gật đầu:

- Hằng năm, đến lễ tám Phật, phủ chúng ta đều đến tự dâng hương và thêm tiền dầu vừng, nhưng năm nay Hàm nha đầu sắp lấy chồng, đại tẩu con bận rộn, nhân dịp này, con cũng đem theo tiền dầu vừng đi dâng đi!

Đây chỉ là việc nhỏ, dĩ nhiên là Quý thị đồng ý.

Nói chuyện thêm một lát, mọi người đều cáo từ.

Trở về Thu Uyển cư, Quý thị dặn hai tỷ muội nghỉ ngơi một lát cho khỏe, rồi mới đi chuẩn bị chuyện ngày mai đi dâng hương.

Khúc Liễm thấy vẻ tin đồ cuồng nhiệt của mẫu thân, bất đắc dĩ lắc đầu, lại nhớ đến nhiệm vụ mà mẫu thân giao cho mình vài ngày trước, bèn quyết định hôm nay đem ra làm cho xong.

Khúc Liễm sai Bích Xuân đi mài mực, Khúc Thắm khó hiểu hỏi:

- Mực làm gì vậy?

Trọng sinh một kiếp, nàng quên đi rất nhiều chi tiết trong cuộc sống ở ngõ Bình An phủ Thường châu, nhưng mỗi khi thấy những việc mẫu thân và đệ đệ muội muội làm, ký ức sẽ từ từ hiện về, làm nàng thấy thân thương vô cùng.

Thời gian tốt đẹp nhất trong sinh mệnh của nàng, chính là những ngày còn sống ở ngõ Bình An phủ Thường châu, bấy giờ, tuổi họ đều còn nhỏ, Quý thị một lòng một dạ thờ Phật, thỉnh thoảng lại gây ra vài chuyện dở khóc dở cười, muội muội kiêu diễm nhu thuận, nếu không thì hoa lệ thào (chăm sóc cây cỏ, luyện chữ) thì thêu thùa may vá, như một tiểu thư khuê các tiêu chuẩn; đệ đệ toàn tâm toàn ý học hành, muốn vượt trội hơn người, đem tài năng của bản thân vì họ mà chống đỡ một khoảng trời.

Không có những đau khổ và sinh ly tử biệt của ngày sau.

Tất cả mọi người đều còn bình an.

Khúc Liễm cười nói với nàng:

- Lần này tỷ tỷ ngã bệnh nặng, làm nương sợ hãi, chép rất nhiều kinh thư cho Phật tổ, nương cũng để muội chép một phần, định dâng lên Chùa Tể Minh. Muội còn vài trang chưa chép hết, nhân lúc chưa ngủ nên định chép cho xong ấy mà.

Nghe nàng nói vậy, Khúc Thắm cuối cùng cũng nhớ ra, không nhịn được cười thầm.

Quý thị vẫn luôn là như vậy, chỉ cần xảy ra chuyện gì, bất luận là lớn hay nhỏ, thì liền muốn dâng hương bái Phật, cầu Phật tổ phù hộ, chính mình bái cũng thôi đi, còn muốn kéo theo con gái nhỏ. Tuy tính Khúc Liễm hơi lạnh nhạt, nhưng rất hiểu thảo với Quý thị, sai gì làm đó, ai thấy cũng phải khen nàng một tiếng hiếu thuận.

Chẳng qua Khúc Thắm thấy, Khúc Liễm không chỉ hiểu thảo, mà còn bao dung cho Quý thị.

Dẫu rằng cách nói con gái bao dung cho mẫu thân có hơi kỳ lạ, nhưng ba tỷ đệ họ phụ thân mất sớm, đã nếm trải tình người ấm lạnh, nên đều sớm trưởng thành hiểu chuyện, Quý thị lại là người hồn nhiên chân chất, Khúc Liễm là con gái ruột của bà, có nuông chiều bà một chút cũng không sao.

Khi Khúc Liễm rửa tay xong ngồi vào bàn trước điện thờ, bắt đầu chép kinh thư, Khúc Thắm cũng ngồi cạnh, vừa uống trà vừa ngắm vẻ ngoan ngoãn chép kinh của muội muội, lòng bỗng hoảng hốt.

Muội muội thoát nhìn yếu đuối nhường ấy, sau này lại giết người vì nàng.

Nàng vẫn nghĩ, nàng là tỷ tỷ, phải chăm sóc cho muội muội mới phải, nhất là cô muội muội mảnh mai xinh xắn như đóa hoa trong nhà kính này, và từ nhỏ đến lớn nàng vẫn làm rất tốt. Nhưng ai ngờ, cuối cùng ngược lại là muội muội phải săn sóc cho nàng, động viên nàng, để nàng cố gắng mà sống sót.

Vì vậy, kiếp này đến lượt nàng chăm sóc cho muội muội, muội ấy chỉ cần an an ổn ổn gả cho Kỳ Lãm là được rồi, dù họ không được phụ thân che chở nữa, người ngoài cũng đừng mơ tưởng bắt nạt được họ.

Hôm sau, Khúc Liễm và Quý thị đi Chùa Tề Minh dâng hương.

Khúc Thắm lo âu nhìn hai mẹ con xinh đẹp như hoa, sai nha hoàn chuẩn bị kỹ hai chiếc khăn sa che mặt, dặn dò:

- Trong chùa nhiều người, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, không được lấy khăn xuống trước mặt người khác đâu đấy!

Khúc Liễm mỉm cười nói với nàng:

- Tỷ tỷ yên tâm đi, muội sẽ cẩn thận mà, lại có gia đình hộ vệ đi theo nữa, không sao đâu.

Nhưng Khúc Thắm vẫn không an lòng, lo lắng nhìn họ.

Khúc Liễm cân nhắc, cảm thấy tỷ tỷ trọng sinh càng thêm yêu thương quan tâm họ hơn so với trước đây, không phải là dung mạo của mình và mẫu thân đã từng gây ra phiền phức gì đâu chứ? Nên tỷ ấy mới lo nghĩ như vậy.

Trong nỗi lo của Khúc Thắm, Khúc Liễm đỡ mẫu thân lên xe ngựa.

Chùa Tề Minh là ngôi chùa hương khói thịnh vượng hơn cả ở phủ Thường châu, tọa lạc trên đỉnh một ngọn núi ở phía Tây phủ Thường châu, từ chân núi nhìn lên, ngôi chùa thấp thoáng giữa sắc lá xanh biếc, chỉ có thể nhìn thấy mái hiên lấp ló, như rời xa chốn ồn ào, tách biệt với ngoại cảnh. Chính vì lý do đó, mới khiến các phụ nhân ưa thích đến dâng hương lễ Phật ở chùa Tề Minh.

Đến chân núi chùa Tề Minh thì phải đổi sang thuyền kiệu để lên núi, thế nhưng cũng có vài vị phu nhân ngoan đạo đi bộ lên, thể hiện lòng thành.

Quý thị là tín đồ ngoan đạo, cho rằng đi bộ lên thì mới là thành tâm, nên mỗi lần đến chùa Tề Minh dâng hương đều không dùng kiệu mà đi bộ lên núi. Khúc Liễm nghĩ, mình và mẫu thân trông yếu đuối nhưng kỳ thực thân thể rất mạnh khỏe, nhất định là có liên quan đến loại chuyện tiêu hao thể lực thể này.

Nàng từ nhỏ đã quen đi cùng với mẫu thân lên chùa Tề Minh trên núi.

Hôm nay khách hành hương đến chùa Tề Minh dâng hương rất đông, cũng có mấy người đi bộ lên giống họ. Phần lớn các vị phu nhân trẻ tuổi hoặc các cô nương cũng đều mang khăn che mặt, chỉ là dùng chất liệu khác nhau, có người dùng sa mỏng, lại có người dùng sa lưới, bên dưới khéo léo đính trâm châu hay đá quý. Đương nhiên, cũng có vài người giữ nguyên dung mạo, các phụ nhân hơi lớn tuổi hoặc các tiểu cô nương không che mặt, ánh nắng ấm áp của tháng ba soi rọi trên những gương mặt ngây thơ của các cô nương, tràn đầy sức sống.

Khúc Liễm dìu Quý thị, giữa vòng vây của nha hoàn ma ma, bắt đầu đi bộ lên núi.

Chùa Tề Minh hương khói thịnh vượng, khách hành hương đông như trẩy hội, trong lúc đỡ mẫu thân lên núi, Khúc Liễm nhân dịp quan sát người qua lại xung quanh, thấy thậm chí còn có rất nhiều du khách kết bạn mà đi theo đoàn. Trong số đó có một nhóm công tử áo quần sang trọng vừa nói vừa cười đi về hướng phía sau núi chùa Tề Minh.

Phía sau núi chùa Tề Minh từ lâu đã thành thắng cảnh, quang cảnh bốn mùa xuân hạ thu đông đều khác biệt, thu hút rất đông văn nhân thi sĩ đến thưởng lãm, danh xưng thắng cảnh nổi tiếng xa gần.

Sau khoảng ba khắc chung, rốt cuộc họ cũng lên đến đỉnh núi.

Sau khi đến nơi, hai mẹ con đều thở hơi gấp, vàng trán ướt đầm mồ hôi.

Ngay lập tức, có nhà sư phụ trách tiếp khách bước đến, hành lễ xong, sai ngay một chú tiểu dẫn họ vào sương phòng bên trong chùa nghỉ tạm, rửa mặt chải đầu uống nước.

Rửa mặt chải đầu xong, hai mẹ con liền đi dâng hương, cũng dâng luôn kinh thư họ chép lên trước điện thờ.

Rốt cuộc sau khi thêm xong tiền dầu vừng, Quý thị gọi một chú tiểu lại hỏi:

- Chẳng hay hôm nay Minh Phương đại sư có khai đàn giảng kinh không?

Minh Phương đại sư là cao tăng đắc đạo, tinh thông Phật pháp của Chùa Tề Minh, Quý thị lần nào đến cũng đều thích đi nghe Minh Phương đại sư giảng

kinh, mỗi lần nghe xong đều khen ngợi không dứt, vô cùng sùng bái Minh Phương đại sư, chẳng khác gì fan cuồng của ông ấy cả. Chỉ tiếc là Minh Phương đại sư chỉ giảng kinh tùy theo duyên phận, chưa bao giờ định ra ngày chuẩn xác, làm Quý thị hơi tiếc nuối.

Khúc Liễm tập mãi thành quen với đức hạnh của mẫu thân nhà mình, thôi thì chỉ cần bà ấy không khóc lóc, mọi chuyện đều có thể bàn bạc được.

Chú tiểu cười nói:

- Minh Phương đại sư đang ở trong chùa đấy, nhưng hôm nay ngài không khai đàn giảng kinh đâu.

Quý thị có phần hy vọng hỏi:

- Vậy có thể dẫn ta đến gặp Minh Phương đại sư không?

Chú tiểu hơi khó xử, Minh Phương đại sư tinh thông Phật pháp, thường có khách hành hương nghe danh mà đến, do đó trừ những ngày ngài khai đàn giảng kinh, đều ít khi tiếp khách, mà có tiếp đi nữa, thì cũng phải tùy duyên. Nhưng Quý thị là Khúc tam thái thái ở phủ Thường châu, hơn nữa một lòng hướng Phật, là khách quen của chùa Tề Minh, thậm chí còn có chỗ riêng để nghỉ tạm, không thể dễ dàng làm mất lòng bà ấy được.

Chú tiểu không còn cách nào, đành xin đi vào hỏi ý bề trên trước một phen.

Sau khi chú tiểu đi rồi, Khúc Liễm mới nói:

- Nương ơi, nếu Minh Phương đại sư không tiện tiếp khách, không bằng lần sau chúng ta hãy đến vậy.

Quý thị lắc đầu nói:

- Không được đâu, Minh Phương đại sư tinh thông Phật pháp, mẹ muốn xin ngài vài chiếc bùa bình an cho tỷ đệ các con đeo đấy, mong phù hộ tỷ đệ các con bình an, không bệnh không tai.

Khúc Liễm nghe bà nói mà không biết nói gì, đành phải bình thản nói:

- Người ăn ngũ cốc hoa màu, sao có thể không mắc bệnh chứ?

- Trẻ con như con thì biết gì? Lần này tỷ con ngã bệnh, dường như không phải sự lành...

Quý thị nói mơ hồ, nghĩ là không nên nói với con gái rằng dường như Khúc Thâm bị thứ gì đó bắn thiu ám vào người, làm lòng bà giờ vẫn còn sợ hãi, hôm nay đặc biệt đến đây, cũng không phải chỉ vì dâng hương đâu. Rồi lại nói:

- Minh Phương đại sư Phật pháp uyên bác, quý tà không dám khinh nhờn, bùa ngài vẽ có thể trừ tà tiêu tai, tốt hơn hẳn bùa xin trong chùa đấy!

Thấy bà nhất quyết muốn xin gấp, Khúc Liễm cũng không ngăn cản nữa.

Đợi chú tiểu về, mới biết Minh Phương đại sư thể nhưng ngoại lệ mời họ qua, nhìn dáng vẻ mừng rỡ của Quý thị, Khúc Liễm lười không thèm nói nữa.

Để ma ma ở lại, hai mẹ con đi theo chú tiểu đến đại điện nơi Minh Phương đại sư tu hành.

Chẳng ngờ rằng, vừa mới tiến vào, thì thấy có một người đang ngồi trước mặt Minh Phương đại sư, xem ra là một thiếu niên tuổi không lớn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hai người không ngờ Minh Phương đại sư đang có khách, nhất thời hơi chần chừ.

Nhưng khi thiếu niên kia ngoái đầu nhìn lại, họ đều hơi sửng sốt.

Thiếu niên này rất đồi tuấn tú.

Cậu ta cỡ mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt thanh tú đẹp dễ trời sinh, mày kiếm mắt sáng, vàng trán rộng, làn da trắng trẻo trong suốt như ngọc, không thấy tý vết. Sống mũi thẳng, làn môi tuyệt đẹp, màu sắc tươi tắn, khỏe môi khê nhếch, khí tức ôn hòa nhã nhặn, làm cho người đối diện như được tắm trong làn gió xuân. Bây giờ cậu ta đang mặc một bộ cẩm bào (1) lụa Tử Vân màu xanh đậm, thắt lưng bằng tơ tằm cùng màu, toàn thân toát lên vẻ sạch sẽ như dương chi bạch ngọc.

Mà khí chất của cậu, như vẻ đẹp của một khối ngọc tinh khiết, vừa mượt mà vừa đẹp đẽ.

Hoa mỹ chi cực (xinh đẹp đến cực điểm).

Trong hai kiếp, đây là lần đầu tiên Khúc Liễm gặp một thiếu niên cả dung mạo lẫn khí chất đều xuất sắc như thế.

Quý thị cũng giật mình, không ngờ rằng khách của Minh Phương đại sư, lại là một công tử trẻ tuổi ưu tú như vậy, không kể trang phục và phụ kiện, dù ăn mặc bình thường đơn giản nhưng vẫn không thể át đi phong thái đẹp đẽ, chỉ sợ không phải người đến từ gia đình bình thường.

Minh Phương đại sư Phật pháp uyên bác, tiếng tăm vang dội, nghe nói ngay cả Thái hậu trong cung cũng đã nhiều lần triệu ngài vào cung giảng kinh, nhưng đều bị ngài lấy lý do vân du tứ hải (nguyên văn: du lịch) mà uyển chuyển cự tuyệt, rất đông người đành nghe danh mà đến, kể cả vương tôn quý tộc hay các trọng thần trong triều. Chắc hẳn, thiếu niên này phải có lai lịch rất lớn.

Quý thị không khỏi hơi do dự, nhưng chỉ cần nghĩ đến Khúc Thâm đang ở nhà, liền quyết tâm.

Dù sao đi nữa, hôm nay bà cũng phải xin cho bằng được bùa bình an của Minh Phương đại sư đem về.

Thiếu niên kia thấy hai người họ được chú tiểu dẫn vào, không đứng lên hành lễ, nhưng cũng lễ phép gật đầu chào họ, độ cong khoe môi nhếch lên vừa phải, nụ cười ôn hòa đúng mực, giống như cảnh xuân tháng ba ấm áp ngoài kia, làm cho người ta thấy trước mắt bừng sáng, rực rỡ vô cùng (nguyên văn: mẫn thất sinh huy).

- A di đà Phật!

Minh Phương đại sư thanh thân niệm Phật hiệu, nói với Quý thị:

- Thí chủ đến rồi à, xin mời ngồi.

Khúc Liễm ngẩng đầu lên thì thấy ngay một soái ca tuấn mỹ đầu tròn.

Dù nàng theo mẫu thân đến chùa Tề Minh đã nhiều lần, gặp Minh Phương đại sư không biết bao nhiêu lần mà kể, nhưng mỗi khi nhìn đến quả đầu bóng lưỡng của vị kia, đều cảm thấy hơi đáng tiếc.

Nghe nói Minh Phương đại sư thành danh đã hơn hai mươi năm, nhưng ngài ấy thoát nhìn chỉ giống như một thanh niên thành thực chững chạc mà thôi, nhìn bề ngoài, thì chắc chắn không quá ba mươi tuổi. Nhưng khi nhìn thẳng vào mắt ngài ấy, sẽ cảm thấy ngay trí tuệ và tang thương mà người từng trải mới có được.

Chẳng lẽ người xuất gia đúng là đã vào cõi trên, luôn từ bi hỉ xả (nguyên văn: từ bi vi hoải), tâm tính thanh tịnh không giống như những kẻ sống trong cõi trần, nên mới có thể đẩy lui sự già yếu? Vẫn là do Phật pháp thâm thâm, tu hành đầy triển vọng, nên mới có thể giữ mãi nét thanh xuân sao?

Khúc Liễm vừa suy nghĩ lung tung, vừa theo chân mẫu thân vào đại điện.

Vì có một nam tử xa lạ, Quý thị không tránh khỏi hơi mất tự nhiên, nhưng hôm nay đã là thời cơ khó có được, hơn nữa vì tấm lòng của một người mẹ hiền, bà bèn giả vờ trấn định ngồi xuống bờ đoàn(3) mà chú tiểu vừa mang tới.

Khúc Liễm cũng ngồi lên bờ đoàn phía sau mẫu thân.

Lúc ngồi xuống, Khúc Liễm cảm thấy rõ ràng ánh mắt của thiếu niên kia đang dừng trên người mình, đôi mắt ấy đen như mực ngọc, ôn nhuận ấm áp vô cùng, trong suốt phản chiếu lại bóng dáng của người đối diện, không hề có tiêu điểm nhất định nào, như thể được cậu ta liếc nhìn qua, là chuyện đương nhiên phải thế vậy. Dầu biết rõ hành động này của cậu ta là không hợp lễ nghi, song kỳ lạ là chẳng hề khiến người khác sinh phản cảm.

Khúc Liễm cảm thấy cậu ta đẹp trai bẩm sinh thì cũng thôi đi, có gì khí chất cũng xuất chúng không kém, khiến người khác chưa gì hết đã khoan dung với cậu ta hơn rồi.

Rồi lại nghĩ thầm cậu ta cứ nhìn mình chằm chằm như thế thật không phải phép, may nàng liền nhàn lại.

Thấy nàng không vui, cậu ta áy náy cười cười, rồi bình tĩnh dời ánh mắt sang nơi khác.

Minh Phương đại sư tuy thoát nhìn là một soái ca đầu tròn tuấn mỹ trẻ trung, nhưng dù sao ngài thành danh đã lâu, mặc áo đồ cà sa ngồi nghiêm chỉnh ở đằng kia, cử chỉ đoan chính, vẻ mặt từ bi, lại thêm mấy phần hư ảo an tĩnh của người đắc đạo, không thể khinh nhờn, như thể bây giờ mà nói gì trước mặt ngài là một loại tội lỗi vậy. Đây là nguyên nhân tại sao Quý thị tôn sùng ông như thế, bà cho rằng tiên nhân cũng giống như Minh Phương đại sư mà thôi, cũng là lí do tại sao có nhiều vị phu nhân ở Thường châu phủ thích nghe ngài giảng kinh, cầu ngài ban bùa bình an.

Ngoại trừ vẻ bề ngoài, làm người ta thoáng nhìn mãng như gặp thần tiên hạ thế kia.

Sau khi nghe rõ mục đích của Quý thị, ông mỉm cười, ôn hòa nói với thiếu niên kia:

- Công tử xin chờ một chút!

Cậu ta đáp:

- Đại sư xin cứ tự nhiên!

Giọng nói nhả nhặn êm tai như vuốt ve châu ngọc, lại không hề có chất giọng vỡ tiếng đặc trưng của thời kỳ niên thiếu.

Khúc Liễm nghĩ nếu không phải cậu ta chưa đến lúc bị vỡ giọng thì chính là do bẩm sinh đã thế (nguyên văn: thiên sinh lệ chất, nhưng mình nghĩ câu này dùng để miêu tả giọng nói, còn là giọng nam thì...), ngay cả giọng nói mà cũng dễ nghe đến vậy.

Đến khi Minh Phương đại sư vào trong nội điện vẽ bùa (— —“), ngoài đại điện chỉ còn ba người, lại không hề quen biết nên vô cùng im lặng.

Thiếu niên kia liếc nhìn họ rồi nở nụ cười, sau đó nhờ một chú tiểu pha thêm một ấm trà mang đến.

Ấn tượng của Quý thị đối với cậu ta ngay lập tức tốt hơn hẳn, nhưng bà đang là quả phụ, thường ngày nếu không ở li trong tiểu Phật đường thấp hương bái Phật thì cũng chỉ thân cận với người Khúc gia, hiếm có cơ hội tiếp xúc với người ngoài, huống chi là một thiếu niên xa lạ như vậy, nên nhất thời thấy khó xử, không biết nói gì, đành dứt khoát im lặng.

Không gian yên tĩnh.

Khúc Liễm tuân giữ lễ nghi của tiểu thư khuê các, cúi đầu cụp mắt.

Chỉ là khi nàng nhảy cảm phát hiện ánh mắt của cậu ta thỉnh thoảng lại đảo qua người mình, làm nàng nhin không được ngẩng đầu lên nhìn lại, cậu ta lại còn thoải mái mà mỉm cười chào hỏi, làm nàng trong khoảnh khắc không thể biết được là do cậu ta vốn là đồ háo sắc hay do tính tình trời sinh đã thế.

Quý mới biết được, hừ!

Dù sao đi nữa, ở tuổi của cậu ta, mà lại mạo muội nhìn chằm chằm vào cô nương nhà người ta như thế, cũng là cực kì thất lễ rồi.

Không hiểu sao, trong lòng Khúc Liễm có chút giận dữ.

Uống xong chén trà, Minh Phương đại sư mới đi ra, trong tay cầm ba chiếc bùa bình an vừa vẽ xong.

Quý thị cung kính nhận lấy, cảm ơn Minh Phương đại sư mãi, rồi mới dắt con gái về.

Sau khi hai mẹ con Quý thị đi rồi, trong đại điện chỉ còn lại Minh Phương đại sư và thiếu niên kia.

Về mặt Minh Phương đại sư hiền lành, ánh mắt nhìn cậu ta cũng rất mực ôn hòa, cười nói:

- Con người u mê, cửa Phật làm đầu, sao lại biểu hiện ngông cuồng vậy được?

Những ngón tay thon dài của cậu nâng chung trà lên, chiếc chung tối màu càng tôn lên những ngón tay thon dài thanh tú như ngọc, khớp xương rõ ràng, nghe vậy cũng âm áp cười theo, thanh âm tao nhã, như ánh mặt trời tháng ba âm áp ngoài kia, nhưng lại có phần thờ ơ.

- Đại sư, ta là người trong cõi trần, đương nhiên không cần tuân thủ quy tắc nhà Phật của các ngài. Nếu không thể sống tự tại một chút, chẳng lẽ mọi người đều làm giống ngài, xuất gia thoát tục hay sao? Vậy thì bình sinh có lạc thú gì đáng kể nữa chứ?

Minh Phương đại sư chỉ cười không nói, nhìn cậu ta cư xử như một đứa trẻ bướng bỉnh.

Thiếu niên kia uống một ngụm trà nhỏ, rồi có phần ghét bỏ mà nói:

- Trà rất chất, vị rất khó uống, không ngon.

Minh Phương đại sư nâng chung trà lên, uống một ngụm, vẻ mặt yên tĩnh xa xăm, danh lợi thế gian đã từng trải qua trên người ông, giờ chỉ còn lại những năm tháng an nhiên.

Thiếu niên kia tuy là ngoài miệng nói ghét bỏ, nhưng lại uống tiếp một ngụm, khi chỉ còn hơn nửa chung trà, mới nói:

- Nhờ có thuốc của đại sư mà bệnh tình của ta mới tốt hơn, nhân đây xin cảm tạ đại sư.

Minh Phương đại sư gật đầu, nói với cậu ta:

- Bệnh của công tử cũng không phải là không thể trị hết, chờ thời cơ đến, thì sẽ khỏi thôi.

Thiếu niên cũng cười, nhưng trong lòng lại không tin lời ông chút nào.

Ngồi một lát, cậu ta cũng cáo từ.

Minh Phương đại sư cũng không đứng dậy, chỉ nói với cậu ta:

- Ta cũng không cố giữ cậu lại mà làm gì, nhưng công tử phải nhớ kỹ, chỉ ác mạc ác, chỉ thiện thừa hành (tạm dịch: đừng làm việc ác, làm càng nhiều việc thiện càng tốt).

Thiếu niên nhướng mày, tươi cười như ánh nắng ngoài kia, soi rọi lòng người:

- Cái gì là thiện cái gì là ác? Đại sư, ngài đừng có lấy kiến thức uyên thâm của ngài ra mà dọa ta đó, tuy ta đọc sách ít, nhưng cũng không phải người dễ bị hù dọa đâu.

Minh Phương đại sư ung dung cười to, niệm Phật hiệu rồi nói:

- Bần tăng tuy rằng lớn tuổi, nhưng mắt cũng không mờ đâu, tiểu cô nương ban nãy, vóc dáng thanh tú, dung mạo xinh đẹp, thật là hồng nhan khó gặp, người trẻ tuổi a, nhất định là chịu không nổi nhĩ.

Vành tai thiếu niên đỏ ửng, nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ vô tư mà bảo:

- Ta đến xem vị hôn thê của mình, sao lại phải sợ? Lời này của đại sư mới rất là không phải, người xuất gia không nên nói như thế, lục căn (4) của ngài vẫn chưa thanh tịnh đâu.

Minh Phương đại sư vẫn giữ dáng vẻ người xuất gia từ bi, nhìn cậu ta chỉ cười không nói.

Thiếu niên thi lễ với ông, rồi xoay người đi mất.

Mới bước ra khỏi đại điện, một nam tử cao to mặc đồ đen bước đến, hành lễ với cậu ta:

- Bẩm thiếu gia, mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi, khi nào ngài mới đến Khúc gia bái phỏng ạ?

Thiếu niên kia nhìn bầu trời trong xanh ngập tràn ánh nắng tháng ba, hơi cụp mắt xuống, ôn hòa nói:

- Việc này không vội.

Sau đó không biết nghĩ đến điều gì, rồi mới nói tiếp:

- Hiếm khi đến phủ Thường châu một lần, người đi thông báo với Trần tri phủ, mời ông ta đến gặp ta.

Thị vệ kia bậm vâng, rồi mới lui ra đi sắp xếp.

~Chú thích:

(1) Cẩm bào: áo dài bằng gấm, ống tay rộng của quan lại thời phong kiến

(2) Dương chi bạch ngọc: hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”^H, là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

(3) Bồ-đoàn là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lạy Phật hoặc ngồi tụng kinh. Bồ đoàn có thể là biến hình của tọa cụ, vì trong Luật hệ Pali hoặc Sanskrit, không thấy từ gốc của nó. Luật Tạng quy định một số vật dụng như yếu cho một vị Tỷ-kheo, cũng không thấy bồ đoàn, mà chỉ có tọa cụ thôi. (tìm hiểu thêm tại chuaohophuoc.net/nguon-goc-bo-doan-trong-phat-giao)

(4) Lục căn:

Nói một cách gọn ghẽ: lục là sáu, căn là giác quan. Trên phương diện hình thức, con người có năm giác quan:

- mắt (nhãn căn)

- tai (nhĩ căn)

- mũi (tỷ căn)

- lưỡi (thiệt căn)

- thân (thân căn)

Trên phương diện tinh thần con người có Ý (ý căn) ghép vào thành lục căn. Dẫu ta định nghĩa rằng lục là sáu, căn là giác quan, nhưng gọi là sáu căn thì nghe được, nhưng nói là sáu giác quan thì lại không ổn lắm, bởi thông thường người ta hay gọi “giác quan thứ sáu” là sự linh cảm, mà sự linh cảm thì vượt xa hơn phạm trù của ý căn. Về phần này nếu có điều kiện tìm hiểu thêm về duy thức học, quý Phật tử sẽ rõ hơn. Trong phạm vi bài này tôi không thể giảng hết được, hẹn dịp khác vậy. Ở đây chúng ta chỉ tạm tìm hiểu về việc làm chủ lục căn thôi. Mỗi căn có một đối tượng tiếp xúc riêng, gọi là trần. Vậy nên ta có sáu trần:

- Sắc trần (cảnh vật)
- Thanh trần (âm thanh)
- Hương trần (mùi hương)
- Vị trần (vị)
- Xúc trần (cảm giác ở thân)
- Pháp trần (cảnh ở trong tâm).

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Bình an trở lại Khúc gia, Quý thị liền dẫn con gái về thăm Thu Uyển cư.

Khúc Thắm đang nằm nghiêng trên gối đọc sách, thấy Quý thị và Khúc Liễm vào thì vội quan sát họ từ trên xuống dưới kỹ càng, thấy hai người bình an vô sự, thần sắc thản nhiên, nổi lòng lo sợ nửa ngày qua mới tạm lắng xuống.

Đừng trách tại sao với chuyện hai mẹ con họ đi dâng hương nàng lại có phản ứng thái quá đến vậy, chỉ vì nàng bị chuyện họ đi dâng hương gặp phải kẻ xấu ở kiếp trước khiến cho lo sợ một phen, cũng là lý do mà sau này mỗi khi họ muốn đi dâng hương đều phải chuẩn bị chu toàn, phòng khi việc này lại xảy ra. Đương nhiên là, Quý thị vì việc này mà thà ngồi mãi trong tiểu Phật đường thấp hương bái Phật cũng không muốn đi dâng hương bên ngoài nữa.

- Tỷ tỷ, muội và mẫu thân về rồi này!

Khúc Liễm cười trấn an tỷ tỷ đang có vẻ hết sức lo lắng.

Quý thị đến, quan tâm hỏi:

- Về mặt của con không được tốt lắm, thân thể không được khỏe sao? Nếu không thì ... vẫn nên mời Trì lão thái gia đến xem bệnh cho con một lần.

Tuy rằng Khúc Thắm đã khỏe hơn, nhưng Quý thị cho rằng mời Trì lão thái gia đến khám một lần cho yên tâm thì vẫn tốt hơn.

Khúc Thắm nhìn dáng vẻ của Quý thị như thể chỉ cần nàng mà nói không khỏe, bà dù cho có vứt sạch sĩ diện cũng sẽ mời cho bằng được Trì lão thái gia đến khám bệnh cho nàng, thâm tâm hơi không được tự nhiên, vừa không biết làm sao lại vừa cảm động đến mức không nói thành lời. Rõ ràng là nàng lo cho hai mẹ con xảy ra chuyện không may, nhưng trong lòng họ, dường như lại là nàng vì yêu quá hóa loạn (quá quan tâm, chú ý đến điều gì đó nên không thể kiểm soát được lý trí của mình mà luôn lo sợ bất an). Chẳng qua chuyện thế này, nàng làm sao mà nói thẳng với Quý thị được, nên đành nhẹ giọng giải thích qua loa rằng nàng rất khỏe, không sao cả.

Quý thị thấy nàng không sao, ngay lập tức vui vẻ lấy ra một cái hà bao (1) màu xanh thêu sen trắng đưa cho nàng, cười nói:

- Đây là bùa bình an do Minh Phương đại sư của chùa Tể Minh ban, con nhớ cất cho kỹ, để nó phù hộ cho con luôn được bình an nhé!

Nghe được tên Minh Phương đại sư, vẻ mặt Khúc Thắm hơi đổi sắc, nhưng nhìn Quý thị và Khúc Liễm một vẻ không biết gì cả, nàng đành phải cố mà kiềm chế.

Sau khi tiễn Quý thị, Khúc Liễm cũng trở về phòng thay y phục, tắm sạch bụi bặm sau một ngày奔波.

Vừa thay xong một bộ bối tử vải tơ tằm thể màu xanh nhạt nửa cũ nửa mới, nàng đã nghe nha hoàn bẩm báo tỷ tỷ Khúc Thắm sang.

Thấy nàng ấy dường như có chuyện muốn nói, nàng bèn mời nàng ấy ra ngồi trên giường La Hán ngoài phòng khách, Bích Xuân nhanh chóng mang lên một bình hồng trà (2) và mấy thức điểm tâm, đựng trong một chiếc khay đồ.

- Tỷ tỷ đến đây có việc gì không ạ?

Khúc Thắm quan sát nàng, thấy muội muội mười hai tuổi tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng gương mặt dù sao vẫn chưa nảy nở, cũng không điểm lệ vô song như lúc trưởng thành. Dầu vậy nhưng muội ấy vẫn rất xinh đẹp khả ái, như một đóa hoa đang chờ hé nở, mong manh động lòng người, làm cho người khác khắc sâu vào trong xương tủy.

Cô nương xinh đẹp động lòng như vậy, đừng nói là nam nhân, ngay cả là nữ nhân cũng sẽ động lòng thương yêu nữa là.

Từ sau khi tỉnh lại, mỗi lần nàng nhìn thấy muội muội ôn nhu yếu đuối, đều hoảng hốt lo sợ tất cả những điều này không phải là sự thật.

- Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?

Khúc Liễm nói lớn tiếng hơn, lòng thầm cân nhắc, không phải là tỷ tỷ lại nghĩ đến chuyện gì xảy ra trong tương lai đó chứ? Từ khi tỷ tỷ tỉnh lại sau cơn bạo bệnh đến giờ, tuy rằng vẫn cố giữ thái độ cử chỉ mà một cô nương 15 tuổi nên có, nhưng dù sao vẫn có thay đổi, có lẽ người khác không thấy được, nhưng nàng và Khúc Thâm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lại sớm chiều chung đụng, làm sao nàng có thể không nhận ra?

Cô nương chỉ ở chốn khuê phòng cùng người trưởng thành từng trải bị thương kiểu gì cũng có khác biệt.

Tính Khúc Thâm vốn trưởng thành sớm, nay vẫn chừng chạc như vậy, nhưng trong từng hành động cử chỉ, lại thêm phần thận trọng không thể nói rõ. Chắc kiếp trước của nàng ấy kỳ thực cũng không phải là tốt đẹp, thậm chí có thể là rất tệ là đằng khác.

Khúc Liễm hiểu rõ, nhưng Khúc Thâm không nói, nàng đương nhiên sẽ không nhiều chuyện khơi lại vết sẹo của nàng ấy, đây là sự quan tâm cũng là sự tín nhiệm mà nàng dành cho Khúc Thâm.

Nhưng, nàng cũng sẽ không ngại làm nơi trú ẩn cho nàng ấy đâu.

Khúc Thâm hoàn hồn, cười với muội muội, lại lấy hà bao đựng bùa bình an mà Quý thị đưa từ trong tay áo ra, nói với nàng:

- Tỷ không ngờ rằng mẫu thân lại có thể khiến Minh Phụng đại sư tự tay vẽ bùa bình an cho. Nghe nói Minh Phụng đại sư là cao tăng đắc đạo đương thời, bình thường khai đàn giảng kinh cũng phải tùy duyên, ngay cả muốn gặp ngài cũng phải xem một chữ duyên nữa, hai người hôm nay làm thế nào mà khiến Minh Phụng đại sư tự mình vẽ bùa bình an cho vậy?

Khúc Liễm kể lại chi tiết:

- Tỷ cũng biết tính tình của nương rồi, thật ra hôm nay Minh Phụng đại sư không có khai đàn giảng kinh đâu, là nương tự vào xin ngài ban bùa phù hộ chúng ta bình an đấy!

Nói xong, nàng cũng lấy chiếc bùa bình an đựng trong hà bao thêu trâm hoa màu xanh mà Quý thị cho lúc về ra cho tỷ tỷ xem.

- Muội vốn nghĩ Minh Phụng đại sư hôm nay không gặp ai đâu, nhưng chẳng ngờ lúc vào thì ngài ấy đang có khách, nghe nương thỉnh cầu xong liền rất dễ tính mà vẽ ngay ba chiếc bùa bình an cho nữa.

Về phần thiếu niên trong đại điện kia, Khúc Liễm nghĩ rằng vốn chẳng quen biết, sau này ắt sẽ không bao giờ gặp lại cũng không chừng, chắc là không có quan hệ gì đến nhà mình, nên không nhắc đến.

Trong lòng Khúc Thâm hơi nghi hoặc.

Người đời chỉ biết Minh Phụng đại sư đã thành danh hơn 20 mươi năm, ngay cả Thái hậu cũng vài lần triệu kiến vào cung, nhưng lại không biết gì về đời tư của ngài. Nàng cũng là trong lúc vô tình mới biết được Minh Phụng đại sư có quen biết với Đại trưởng công chúa Thục Nghi, thậm chí còn là giao tình không đơn giản.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi là cô ruột của đương kim Thánh thượng, là tổ mẫu của Kỳ Lãm, có thể nói Kỳ Lãm được một tay đại trưởng công chúa nuôi lớn.

Năm đó, việc hôn sự của muội muội biến đổi bất ngờ, về sau vẫn là nhờ đại trưởng công chúa ra mặt, mới được định xuống.

Lý do có thể khiến đại trưởng công chúa Thục Nghi ra mặt, ngoài Kỳ Lãm, còn nhờ vào sự khuyến bảo của Minh Phụng đại sư.

Sau khi trải qua chuyện kia, nàng vẫn luôn ở thôn trang nhỏ nơi ngoại thành dưỡng bệnh, ít khi rời kinh, nhưng trước khi nàng qua đời, nghe nói Minh Phụng đại sư đã được Hoàng thượng triệu vào cung nghị sự vài lần, người ta còn nói, nếu không vì Minh Phụng đại sư một lòng hướng Phật, không màng thế sự thì Hoàng thượng đã sớm phong ngài làm quốc sư rồi.

Minh Phụng đại sư là người mà ngay cả Hoàng thượng cũng phải lấy lễ mà đối đãi đấy.

Dù người khác nói Minh Phụng đại sư làm việc theo duyên phận, nhưng Khúc Thâm cho rằng, Minh Phụng đại sư là người hành động tự do không thích gò bó, mọi việc đều tùy ý, mặc kệ là chuyện gì, liền mượn cớ phải tùy duyên để thoái thác thôi. Quý thị chỉ là một nữ quyến trong Khúc gia, trong khi Minh Phụng đại sư ngay cả hoàng thất còn không để vào mắt, tuyệt đối sẽ không vì thân phận này mà cư xử như thế, trừ khi...

Trái tim Khúc Thâm đập mạnh.

Nàng nhìn muội muội vừa gặm điểm tâm như con sóc nhỏ vừa quan sát mình, trên môi bắt gặp nụ cười.

- Tỷ tỷ, có gì không đúng à?

Khúc Liễm thấy nàng ấy đắm chiều nhìn mình chăm chăm, trong lòng hơi sợ hãi.

Ai ngờ Khúc Thắm cười sung sướng, vỗ tay nàng bảo:

- Không sao, không sao, sáng sớm muộn đã phải đi ra ngoài, giờ chắc cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc cho khỏe nhé, tỷ đây không làm phiền muội nữa.

Khúc Liễm:

- ...

Sau khi Khúc Thắm đi rồi, Khúc Liễm ngồi xếp bằng trên giường La Hán, về mặt rồi rằm.

Nếu cảm giác lúc này của nàng không sai, Khúc Thắm đang vui mừng phải không?

Chuyện gì lại có thể khiến nàng ấy vui vẻ tự đáy lòng vậy chứ? Chẳng lẽ là vì bùa bình an của Minh Phương đại sư? Hay vì hôm nay mẫu thân may mắn được Minh Phương đại sư gặp gỡ?

Khúc Liễm nghĩ không ra, bèn không thèm nghĩ nữa mà quyết định về phòng nghỉ một lát.

Buổi chiều, Khúc Liễm thức dậy rồi đi xem mấy bồn hoa nàng chăm sóc.

Bây giờ nàng đang thử chăm mấy bồn sơn trà, nhưng có lẽ nàng không phải là người có năng khiếu trồng hoa, rõ ràng đã làm theo đúng trình tự, nhưng vẫn không nuôi sống được. Bất đắc dĩ, nàng đành phải đứng cạnh chỉ cho nha hoàn Bích Xuân chăm sóc cẩn thận, mỗi ngày sớm tối đều đến thăm, chỉ nhìn thôi chứ không động vào, vậy mà lại có thể nuôi được một chậu thập bát học sĩ (3), làm nàng mừng đến rơi nước mắt.

Thấy bồn thập bát học sĩ này sắp nở hoa, trong lòng Khúc Liễm xem xét, định đưa đến chỗ đệ đệ Khúc Loan, để khi nào nó đọc sách mệt mỏi, cũng có thể ngắm hoa thư giãn một chút.

Nghĩ vậy bèn bảo Bích Xuân phải đích thân đem qua.

Đến sớm tối, Khúc Loan tan học là về ngay Thu Uyển cư.

Nó hỏi bệnh trạng của Khúc Thắm trước, rồi mới nói với Khúc Liễm:

- Nhị tỷ sao lại đưa chậu thập bát học sĩ đến chỗ đệ vậy? Đó là bồn hoa tỷ rất thích mà. Với lại đệ rất bận, không có thời gian chăm sóc nó đâu, tỷ đem về phòng ngắm vẫn hơn là để nó chết héo trong phòng đệ.

Khúc Liễm cười nói:

- Không sao đâu, hoa trồng ra không phải để ngắm sao, tỷ cho thì đệ cứ nhận đi. Hơn nữa tỷ cũng chỉ nói phương pháp thôi, còn trồng trọt thì vẫn là công của bọn Bích Xuân. Nếu đem về để tỷ tự ngắm thì sợ là được hai ngày tỷ đã làm nó chết mất rồi. Đệ cũng biết mà, chẳng hiểu sao mỗi lần ta trồng hoa có gì, chẳng qua là tưới nước, xới đất, đều làm đúng theo từng bước, cẩn thận từng chút, nhưng hoa hoa cỏ cỏ qua tay tỷ đều chết hết, thế nhưng để bọn Bích Xuân theo lời tỷ mà chăm sóc thì chúng lại sống rất tốt, đây không phải là bất nạt tỷ sao.

Nói hết lời, về mặt nàng rất không cam lòng.

Khúc Thắm và Khúc Loan đều không nhận được mà cười to.

Họ đều biết Khúc Liễm thích chăm hoa cỏ, lại nhất định phải tự tay mình làm, nhưng đều trồng cái nào chết cái đó, nhưng nếu nàng chỉ đứng ngoài chỉ huy, mấy cây hoa cỏ này lại sinh trưởng cực kỳ tốt, ngay cả song sắc mẫu đơn (4) cũng từng trồng được, làm mấy người Khúc đại thái thái kinh ngạc vô cùng.

Khúc Loan biết đây là tấm lòng yêu thương tỷ tỷ dành cho mình, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, trịnh trọng nói cảm ơn với tỷ tỷ.

Khúc Liễm sờ đầu đệ đệ, sau khi hỏi qua bài vở của nó như thường ngày, ba tỷ đệ cùng nhau qua Đào An cư dùng bữa tối với Quý thị.

Ăn tối xong, Quý thị nói chuyện hôn sự của Khúc Hàm với hai nữ nhi.

- Hàm nhà đầu là cô nương đầu tiên lấy chồng trong mấy phòng ở ngõ Bình An chúng ta, lại gả cho trưởng tử Phụng gia, tất nhiên là phải làm linh đình một chút.

Quý thị suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Đến lúc đó lễ vật của tam phòng chúng ta cũng không thể quá keo kiệt được, Thắm nhi, con có ý tưởng gì không?

Quý thị dù là người không có chủ kiến, nhưng Khúc Thắm và Khúc Liễm từ nhỏ đã thường xuyên được Lạc gia đón vào kinh, không chỉ được Lạc lão phu nhân đích thân dạy dỗ, mà còn được ma ma giáo dưỡng được Lạc gia phải đến chỉ điểm, kiến thức dĩ nhiên là hơn người, cũng không biết từ khi nào, quyền quyết định của tam phòng đã thuộc về hai cô nương chưa gả này rồi.

Khúc Loan ngồi cạnh đó, gương mặt ngây thơ tươi cười, cũng không cảm thấy có điều gì không đúng.

Trong lòng họ, mẫu thân xinh đẹp hồn nhiên, không thích giao tiếp với người ngoài, con cái có năng lực thì có thể cùng nhau bàn bạc, cũng không cần quá câu nệ hình thức.

Khúc Thấm nhớ lại việc Khúc Hàm lấy chồng ở kiếp trước, trong lòng cân nhắc, liền xác định được lễ vật của tam phòng sao cho thích hợp, rồi cũng nhân dịp này mà nhớ đến một chuyện khác.

~~Chú thích:

(1) Hà bao: là một chiếc túi nhỏ, thường được làm bằng gấm và có thêu họa tiết, dùng để đựng các vật dụng nhỏ phải mang theo bên người như khăn, tiền xu,... do quần áo của người xưa không có túi. Ban đầu người ta cầm nó trên tay mà mang theo, nhưng về sau do bất tiện, nên đổi thành treo nó quanh eo, từ đó hình thành nên phong tục cho đến ngày nay.

(2) Hồng trà: Lá chè mọc ở trên cây có màu xanh. Trà hồng hay trà xanh cũng đều được tạo ra từ lá chè tươi. Trà có màu hồng là do nó đã trải qua quá trình lên men, người ta vo viên, bóp cho ra nước, rồi để cho lên men. Khi lên men, chất diệp lục của lá chè bị phá hủy, màu xanh mất đi, do sự oxy hóa enzyme của chất axit butyric lá chè chuyển sang màu đỏ. Hồng trà vị ngọt có thể dưỡng dương khí cho cơ thể, trà xanh tính hàn có thể thanh nhiệt, trà Oolong làm trơn họng, trà ướp hoa đườnggan, lợi mật... Theo đó, mỗi người nên lựa chọn cho mình một loại trà làm đồ uống thích hợp với bản thân để ngăn ngừa bệnh tật, nhất là vào thời tiết lạnh, khô.

(3) Hoa son trà: Tên tiếng Anh của hoa Trà (Camellia) được đặt theo tên của Joseph Camellus, một tu sĩ. Còn được biết đến dưới tên gọi Hoa-hồng-Nhật Bản. Trong ngôn ngữ loài hoa, hoa trà mang ý nghĩa là “sự duyên dáng nhất” cũng như “Trái tim anh đã thuộc về em”. Theo tác phẩm “Trà hoa nữ” (The lady of the Camellias) của Alexandre Dumas, tiểu thuyết gia và kịch tác giả Pháp thế kỉ XIX), Hoa Trà đỏ tượng trưng cho sự đáng yêu tuyệt vời, còn hoa Trà trắng mang ý nghĩa sự xuất sắc không giả tạo. Người Pháp coi hoa Trà là biểu tượng cho sự thủy chung. Tiếc rằng dù có vẻ đẹp duyên dáng tuyệt vời nhưng hoa Trà lại không có hương.

Hoa trà thập bát học sĩ: theo lời nhân vật Đoàn Dự trong tác phẩm Thiên long bát bộ - Kim Dung, đây là loài loại hoa trà quý nhất gồm 18 bông, màu sắc không bông nào giống bông nào (toàn hồng, toàn trắng, toàn tía...không được hỗn tạp), cùng nở một lúc và cùng tàn một giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Vài ngày sau, đại thái thái Chúc gia cùng hai con gái sang bãi phòng Khúc đại thái thái.

Chúc gia cũng là thế gia danh môn ở phủ Thường Châu, có giao hảo với Khúc gia.

Chúc đại thái thái hôm nay đến phủ ngoài thăm hỏi Khúc lão thái thái ra, còn có việc riêng muốn bàn cùng Khúc đại thái thái. Bà gần đây thường xuyên qua lại với Khúc gia, cũng để lộ ngụ ý muốn kết thông gia với Khúc gia, bà chọn trúng đích trưởng tôn tử của Khúc gia là Khúc Trạch, nếu gã trưởng nữ sang, sau này sẽ là con dâu đích trưởng tôn tử, đại phu nhân của Khúc gia, có ý nghĩa đến thế nào không cần phải bàn nữa.

Khúc Hàm sắp lấy chồng, phải bận rộn chuẩn bị hôn sự, không tiện ra tiếp khách, nên Khúc đại thái thái nhờ Khúc Thấm và Khúc Liễm sang tiếp khách cùng bà.

Hai tỷ muội Khúc Liễm dĩ nhiên là vui vẻ đồng ý.

Nhưng khi về phòng thay quần áo, Khúc Liễm nói thầm với tỷ tỷ:

- Chỉ nhờ chúng ta mà lại không nhờ Ngũ muội, tứ thẩm chắc sẽ lại không vui cho mà xem.

Khúc gia ngũ tiểu thư, Khúc Tịch là trưởng nữ của tứ phòng, năm nay 10 tuổi, tính tình hay thẹn thùng hoàn toàn không giống với Khúc tứ thái thái lạnh lợi.

Khúc Thấm cười lạnh:

- Sao phải để ý bà ta chứ?

Mấy may không hề đặt Khúc tứ thái thái vào mắt, bà ta ý là có chút tiếng nói trong nhà, lại thấy bọn họ không có phụ thân mà ngấm ngấm chèn ép họ không ít, nhưng vì bên ngoại Khúc Thấm có thế lực, bà ta chưa bao giờ dám nói gì ngoài mặt cả.

Khúc Liễm không khỏi nhìn lại nàng ấy.

Đôi mắt ngập nước trong suốt sáng ngời trông lên, như một dòng suối mát, trong vắt không chút vẩn đục, khiến cả lòng nữ nhân cũng phải mềm mại thành một vùng nước xuân. Hai kiếp rồi, Khúc Thắm vẫn không chịu được dáng vẻ này của muội muội, vỗ tay nài, cười nói:

- Nghe lời tỷ đi, có nhiều chuyện phức tạp khó mà nói hết thành lời được.

Khúc Liễm gật đầu với nàng ấy, dù sao bản thân cũng không thích ra ngoài, những lời đồn thị phi đó không nghe cũng không sao.

Ăn mặc chỉnh tề xong, hai tỷ muội cùng nhau đến đại phòng.

Khuê danh của đại tiểu thư Chúc gia tên là Kiêm, còn có một muội muội song sinh tên là Chúc Gia, đều đến tuổi cập kê vào mùa thu năm nay. Dung mạo của hai tỷ muội họ cũng đều giống với Chúc phu nhân, thanh tú mỹ lệ động lòng người, là điển hình của con gái Giang Nam dịu dàng như nước, vóc người tuy hơi thấp, nhưng xinh xắn linh động, thành ra lại thêm vài phần đáng yêu.

Tuy nhiên, tính tình của cô tiểu thư Chúc Kiêm lại không mấy dịu ngoan mà trái lại hơi hoạt bát.

Chúc Kiêm riu rít nói chuyện với Khúc Thắm:

- Nghe nói vài ngày trước người ngã bệnh à, giờ đã khỏe lại chưa? Ta vốn muốn đến thăm người rồi, nhưng nương lại bắt ta ở nhà học nữ hồng, người cũng biết ta không thích mấy thứ đó, lại không có thiên phú như Liễm muội muội, thấy đồ thêu thùa đã ngủ gật, xỏ kim cũng đâm cả vào tay mình, nhưng nương nói ta lớn rồi, không thể ham chơi mãi được, chờ cho sau này bị người ta nói không có giáo dưỡng. Thế nhưng giáo dưỡng thì có quan hệ gì đến nữ hồng đâu chứ...

Khúc Thắm chỉ mỉm cười lắng nghe, chứ không tiếp lời.

Đôi mắt với tỷ muội Chúc gia, tâm trạng của nàng hơi phức tạp.

Tuổi Chúc Kiêm tương đương với nàng, hai nhà lại có qua lại với nhau, nên họ cũng là bạn khuê mật của nhau, tình cảm rất tốt. Nhưng đáng tiếc về sau vì có chuyện xảy ra mà Chúc Kiêm mất đi thanh danh phải gả vào phủ Ninh Vương làm tiểu thiếp, rồi mới được hai mươi tuổi hoa đã mất, nay nghĩ lại, nếu không phải vì nàng giữ nàng ấy lại, phải chăng Chúc Kiêm sẽ không phải vào phủ Ninh Vương? Sẽ không phải chết sớm như vậy?

Sau khi Chúc Kiêm mất, Ninh Vương xin đi quan ngoại, sau này cũng không nghe được tin tức về hắn ta nữa, không biết hắn có thể trở về không.

Còn Chúc Gia, sau đó cũng nhanh chóng được gả đến Văn gia ở An Dương, nghe nói vợ chồng cử án tề mi (1), vô cùng hạnh phúc. Đáng tiếc chỉ được vài năm, chồng nàng ấy lâm bệnh bất ngờ qua đời, Chúc Gia ở lại Văn gia thủ tiết. Qua được 1 năm, Chúc Gia bị Văn gia đuổi về Chúc gia, rồi bị những người có dã tâm trong nhà đưa đến bên thê tử Bắc Trữ Vương, dường như muốn nàng ấy thay thế tỷ tỷ cùng Ninh Vương làm chỗ dựa vững chắc cho Chúc gia, cầu cho Ninh Vương trở lại kinh thành.

Vận mệnh của hai tỷ muội đều trắc trở như nhau.

Khúc Liễm cũng nói chuyện với Khúc Gia.

So với dung mạo và bề ngoài kiều diễm dịu hiền mà người khác thấy được của bản thân, Khúc gia mới đích thực là một cô nương mềm mại như nước, sự dịu dàng ôn nhu sẵn sóc ấy như khắc sâu vào trong xương tủy, khiến cho người khác thấy vô cùng thoải mái khi giao tiếp với nàng, rất muốn cùng nàng ấy chuyện trò.

Tuy rằng hai người họ chênh lệch nhau đến ba tuổi, nhưng Khúc Liễm vẫn có thể tiếp chuyện với tỷ muội Chúc gia.

Khúc Liễm đang thảo luận cùng Chúc gia các mối mối đang thịnh hành ở phủ Thường châu năm nay, thấy ánh mắt phức tạp của tỷ tỷ Khúc Thắm ngó sang, trong lòng bỗng hưng phấn lạ thường.

Thú vị đây.

Hơn nữa là về tỷ muội Chúc gia.

Không biết là chuyện gì, nhưng chắc là rất nghiêm trọng nhì, nếu không thì với sự cẩn trọng của Khúc Thắm, ánh mắt sẽ không phức tạp đến vậy.

Trong lòng nàng còn đang cân nhắc thì chợt nghe Chúc Kiêm mời họ vài ngày nữa đến Chúc phủ chúc thọ Chúc lão thái quân kiem ngắm hoa luôn.

- Nhân ngày sinh nhật của tổ mẫu, tuy rằng không phải là chính thọ (2), nhưng lão nhân gia thêm một tuổi, trưởng bối trong nhà đều muốn mời thân bằng quyến hữu đến cho náo nhiệt, lại còn mời Đức Âm ban đến hát hí khúc (3), không phải là A Thắm người vẫn luôn thích nghe diễn sao? Cơ hội khó được, người nhất định phải đến đây. Hơn nữa nhà kính nhà ta trồng ra được một chậu hoa cúc tím (4), lão nhân gia rất vui mừng, ban chậu hoa ấy cho muội muội ta, lại nhớ đến Liễm muội muội cũng là người yêu hoa, bèn bảo sang mời hai người đến ngắm hoa nữa đây!

So với người trồng hoa tuy giỏi nhưng chỉ nói mà chẳng thể động tay như Khúc Liễm, Chúc gia mới là cao thủ chân chính, trong viện trồng rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, cũng là nơi tỷ muội Khúc Liễm thích đến nhất.

Khúc Thắm cười nói:

- Sinh nhật của lão thái quân, bọn ta đương nhiên phải đến thăm người rồi!

Khúc Liễm một lòng nghĩ về chậu cúc tím kia, gặt đầu không ngừng, rồi cùng Chúc Gia thảo luận kĩ thuật nuôi dưỡng hoa cúc tím.

Bên này mấy cô nương trò chuyện sôi nổi, còn bên kia Khúc đại thái thái và Chúc phu nhân đang thông thả đánh Thái cực với nhau.

Chúc phu nhân cũng là người thông minh, nghe Khúc đại thái thái khéo léo bày tỏ, thì biết bà ta không muốn kết cửa hôn sự này, về mặt không tránh khỏi hơi xấu hổ.

Thật ra cũng không phải bà nhất quyết phải gả cho bằng được con gái vào Khúc gia, chỉ là thấy Khúc Trạch tướng mạo đoan chính, người lại có chí tiến thủ, lại thêm cũng coi như bà trông nó lớn lên từ bé, hiểu rõ gốc rễ, nên khi con gái đến tuổi cập kê mới có ý định này. Song lần này sang thăm dò, biết Khúc đại thái thái người ta không muốn, xấu hổ là điều không tránh khỏi.

Quan hệ của Khúc đại thái thái và Chúc phu nhân cũng không tệ, nhưng việc hôn nhân của trưởng tử không phải là chuyện mà bà có thể làm chủ, còn phải hỏi ý kiến của chồng trong kinh thành nữa. Chồng bà hình như đã có sắp xếp chuyện hôn nhân của trưởng tử rồi, bà sợ làm hỏng kế hoạch của chồng, nên vẫn chưa làm mai cho trưởng tử. Nay con trai đã 18 tuổi rồi mà còn chưa mai mối, nói ra cũng là chuyện khiến người khác chê cười, nhưng cũng may là họ đã sớm nói rõ phải đợi nó thi Hương xong mới bàn chuyện hôn nhân, thế mới chặn miệng những kẻ đó được.

- Sang năm phải thi rồi, ta cũng lo lắng khôn cùng, sợ nó phân tâm, nên cũng không bàn đến việc hôn nhân của nó, chỉ muốn nó thi cho tốt, sau này có công danh rồi hẵng làm mai cũng không muộn...

Lời của Khúc đại thái thái, hàm ý là, nội trong năm nay sẽ không làm mai cho trưởng tử.

Chúc phu nhân hiểu được, trong lòng hơi buồn, nhưng bà ấy cũng biết việc hôn sự của trưởng tử là chuyện mà Khúc đại thái thái không thể tự ý quyết định, đành dẹp việc này sang một bên, rồi bàn với Khúc đại thái thái chuyện sinh nhật của Chúc lão phu nhân vài ngày sau, nhân tiện mời Khúc lão phu nhân, mấy vị phu nhân và tiểu thư Khúc gia đến mừng thọ bà ấy.

- Tất nhiên, tất nhiên.

Khúc đại thái thái vui vẻ đồng ý.

- Đến lúc đó bà không chê chúng tôi ồn ào là được.

- Nào có chuyện ấy được, người lớn tuổi ấy à, vẫn thích náo nhiệt sum vầy hơn.

Hai người họ bàn xong, bèn đến nói việc này với Khúc lão phu nhân, Khúc lão phu nhân đương nhiên cũng đồng ý, hứa đến ngày ấy nhất định sẽ sang.

Chúc phu nhân ở lại Khúc gia thêm lát nữa, rồi mới cùng hai con gái ra về.

Chúc phu nhân đi rồi, hai tỷ muội cũng về Thu Uyển cư, thay quần áo xong mới qua Đào An cư thỉnh an Quý Thị, thưa với bà chuyện sinh nhật của Chúc lão phu nhân.

Quý thị nghe xong, trong lòng phấn khởi, không nhịn được nhìn Khúc Thắm thật kỹ.

Cô nương tuổi 15, chính là đang độ tuổi đẹp nhất, vóc dáng yếu điệu, tràn ngập hương vị thiếu nữ mới lớn, cũng đến tuổi đính hôn. Nhưng vì chồng bà chết sớm, trong nhà chỉ còn con trai trưởng, không ai giúp đỡ xem xét, với lại cũng không biết Lạc gia bên kia có ý định gì hay không, khiến bà mấy ngày nay mỗi khi nhớ tới lại thấy lòng như lửa đốt.

Chúc gia không hề thua kém Khúc gia, hơn nữa vì nhà họ nhân mạch thịnh vượng (mình thấy dịch vậy hay hơn, nhưng hiểu nôm na là nhà có đông người), không thiếu quan hệ với cả những quý nhân khắp Giang Nam Giang Bắc, thậm chí là kinh thành. Sinh nhật Chúc lão thái quân tất nhiên là sẽ không giống người thường, nhất định hôm đó sẽ có rất nhiều người đến chúc thọ cho bà, đến lúc đó có thể nhờ Khúc đại thái thái để ý xem có đối tượng nào phù hợp với Khúc Thắm không, dù không có ai cũng không sao, chủ yếu là để trong lòng có cân nhắc.

Nghĩ vậy, Quý thị khác với tính không thích ra ngoài thường ngày, cười nói:

- Khúc gia và Chúc gia quan hệ rất tốt, Chúc lão phu nhân lại là người hiền lành, nhất định phải đến thỉnh an lão nhân gia rồi.

Chờ hai con gái về phòng, Quý thị bảo người hầu hạ thay quần áo rồi đi đích phòng.

Khúc Thắm nghe Hồng Nhụy mật báo, khóe miệng run rẩy.

Nàng hiểu suy nghĩ của Quý thị, nhưng nếu có thể, kiếp này nàng không muốn lập gia đình, nếu bắt buộc phải gả đi, thì cũng phải gả cho người mà nàng có thể làm chủ.

Thế nhưng trong xã hội nam tôn nữ ti này, người để nữ nhân nắm trong tay, nếu không phải tính tình yếu đuối thì cũng là có bệnh không tiện nói ra, còn không bằng không lấy chồng.

Nghĩ thế, lòng nàng vô cớ buồn bã.

Thế nhưng, may là còn có muội muội, chỉ cần muội muội có thể thuận lợi xuôi sẽ gả cho Kỳ Lãm, tâm nguyện kiếp này của nàng cũng có thể hoàn thành rồi.

Sau khi biết tâm tư của Quý thị, dù không mấy bận tâm, Khúc Thâm vẫn gọi Hồng Nhụy vào dặn dò mấy câu.

*****

- Sinh nhật Chúc lão thái quân sắp đến rồi, chắc người sẽ đến chứ?

Một thiếu niên mặc cẩm bào tường vân màu xanh tím cười hỏi thiếu niên cẩm y đang ngồi trên giường La Hán khắc tranh hoa điệp (5).

Thiếu niên kia mặc một bộ cẩm bào mai lan trúc ống tay rộng màu xanh nhạt, ngón tay thon dài nâng chung trà sứ trắng, tươi cười nhã nhặn ôn hòa, nụ cười kia, khiến gió mát trắng sáng cũng phải làm nền cho cậu ta, trong vắt như ánh trăng, xinh đẹp thuần khiết.

- Dĩ nhiên phải đến.

Thanh âm như châu như ngọc vang lên.

- Tổ mẫu rất kính trọng Chúc lão phu nhân, nếu biết được ta ở Thường châu lại không đến thỉnh an bà ấy, nhất định sẽ tức giận.

Thiếu niên vừa đặt câu hỏi trông rất anh tuấn, mắt to mày rậm, ánh mắt toát ra tinh thần phấn chấn, tuy rằng không thể so được với thiếu niên cẩm bào mai lan trúc màu xanh nhạt chung linh dục tú (môi trường tốt sẽ sinh ra những người tài giỏi), hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng cũng là một người có khí chất, đáng vóc oai hùng sáng sủa, thế nhưng lúc này đang cảm thấy trước mắt rạn rờ, âm thầm tán thưởng trong lòng.

Đây chính là Ninh vương thế tử Chu Lang đặc biệt đến dự sinh nhật Chúc lão phu nhân.

- Người nghĩ được vậy thì tốt, nếu không phải tai mắt của ta lợi hại thì ta còn không biết người đến Thường châu nữa đây.

Chu Lang tự rót cho mình một chén trà, cười nói:

- Người cũng thật không có nghĩa khí, đi chơi một mình cũng không gọi ta, lại còn dám bỏ người của ta lại nữa. Nói mau, người đến Thường châu làm gì vậy?

Thiếu niên kia cười như không cười, thủng thỉnh nói:

- Đương nhiên là đến chúc thọ Chúc lão phu nhân giống người rồi!

Chu Lang liếc hán qua khoeo mắt, trước khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết kia, trong lòng thầm kêu không ổn, cười hi hi nói:

- Đừng có nói như thật thế, người khác đều cho rằng Kỳ Huyền Hòa người là chính nhân quân tử, nhưng ta và người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người là hạng người gì ta còn không biết sao? Chắc chắn là không đơn giản như vậy đúng không?

Thiếu niên kia chỉ cười không nói.

Nhìn dáng vẻ kia của cậu ta, Chu Lang chỉ thấy bất lực, biết mình không hỏi được gì, bèn reo lên:

- Quên đi, quên đi, người không nói cũng chẳng sao, dù sao sớm muộn gì ta cũng biết thôi!

~~Chú thích:

(1) Cử án tề mi: Đòi Đông Hán, bà “Mạnh Quang” 孟光 dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đối đãi như khách quý): “tương kính như tân” 相敬如賓. Cũng nói là “Mạnh Quang cử án” 孟光舉案, “tề mi cử án” 齊眉舉案 (theo Hvdic)

(2) Chính thọ: theo mình biết thì tính theo tuổi chẵn chục (vd: 40 tuổi, 50 tuổi...)

(3) Hí khúc: nghệ thuật diễn tuồng sân khấu của Trung Hoa cổ được gọi là ca kịch hay hí kịch là một thể loại diễn tuồng bao gồm ca múa (ngâm khúc kèm theo nghệ thuật vũ đạo), thậm chí có cả các loại tạp kỹ pha trộn như kể chuyện, các màn nhào lộn, xiếc, diễn hoạt kê (tiểu lâm khôi hài), đối thoại trào lộng và võ thuật. Tên gọi này tồn tại từ thời nhà Đường trở về trước. (theo Wikipedia)

(4) Hoa cúc tím: Cúc tím Thạch Thảo (Aster amellus), hay còn có các tên gọi khác là Cúc Cánh Mối (vì hoa mỏng nhẹ như cánh mối), cúc Nhật là một loài thuộc chi Cúc sao (Aster) thuộc về họ Cúc (Asteraceae). Tên tiếng Anh European Michaelmas Daisy, tiếng Pháp Oeil de Christ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chúc gia và Khúc gia đều là danh môn vọng tộc ở Thường châu.

Chẳng qua là so với Khúc gia ít người vì quy củ tổ tiên, Chúc gia là gia đình nhân mạch thịnh vượng, con cháu rất đông, thông qua việc hôn sự, Chúc gia có thông gia khắp nơi, Khúc gia không thể sánh bằng, thậm chí là nếu có nhà huân quý nào đó trong kinh là thông gia của Khúc gia, cũng không phải là chuyện lạ.

Chúc lão thái quân vốn là người kinh thành, xuất thân từ phủ Hoài Nam quận vương, lại có phong hào Quận chúa, thân phận cao quý.

Bà gả đến Chúc gia được mấy chục năm, con cháu đầy nhà, thật cũng là người có phúc, sinh nhật hằng năm của bà, dẫu không thể nói là linh đình, cũng khiến người ta phải ấn tượng. Dù đang ở kinh thành hay Giang Nam Giang Bắc, con cháu trong nhà hoặc được quản sự nhà, hoặc tự mình về thăm, đều sum họp nơi đây.

Vài ngày trước ngày sinh nhật của Chúc lão thái quân, Chúc gia đã bắt đầu mở cửa đón khách.

Đến đúng ngày, khách đến mừng thọ hết người này đến tốp khác, đông như trẩy hội.

Hôm nay, ba tỷ đệ tam phòng cũng phải sang thỉnh an Chúc lão thái quân.

Vì vậy, Khúc Loan được nghỉ nửa ngày.

Trước khi đi, Quý thị đến Thu Uyển cư sớm nửa canh giờ để xem xét việc chuẩn bị của hai con gái.

Mái tóc đen dày của Khúc Thắm được búi theo kiểu song loa kế (1), mỗi bên cài một cây trâm phù dung(2) bằng đá quý, mặc một bộ búi từ bằng gấm màu tím nhạt, váy mĩ diện màu xanh biếc, trông nàng càng thêm đoan trang chừng chạc, mạnh mẽ tự nhiên. Thế nhưng, dường như có phần quá thành thực, làm mất đi một ít vẻ hoạt bát mà tiêu cô nương nên có.

Trên búi tóc song loa kế, Khúc Liễm lại quấn chuỗi trân châu to cỡ hạt sen, những hạt châu tròn tròn bóng điểm tô cho mái tóc đen như nhung, càng tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng. Nàng mặc một bộ búi từ hoa mai màu xanh ngọc cùng một chiếc váy màu xanh tím, vừa sạch sẽ uyển chuyển, vừa thể hiện vẻ đẹp của tiêu cô nương, khiến ai thấy cũng phải ngoái lại mà nhìn (nguyên văn: kiên chi vọng tục).

Quý thị rất coi trọng hôm nay, cũng rất quan tâm đến cách ăn mặc của hai con gái, chỉ sợ có điều gì không ổn. Nhưng bây giờ bà lại hết sức hài lòng, đặc biệt là con gái nhỏ, một thân hồng nhạt kia, chỉ cần liếc một cái cũng khiến người ta khắc sâu vào tâm khảm.

Tiểu cô nương mặc gì đi nữa cũng thấy đáng yêu.

Nhưng người quan trọng hôm nay là con gái lớn chứ không phải con gái nhỏ đâu.

- Sao con lại ăn mặc thế này?

Quý thị nhú mày.

Khúc Liễm liếc qua Khúc Thắm, bắt đắc dĩ nói:

- Con cũng thấy tỷ tỷ ăn mặc hơi mộc mạc, đang định khuyên tỷ ấy đấy!

Tuy rằng không biết ý định của Quý thị, nhưng nghĩ đến thân phận các vị phu nhân đến mừng thọ Chúc lão thái quân, cũng hiểu rằng đây là một cơ hội để Khúc Thắm ra mắt mọi người mới phải. Năm nay nàng mới 12 tuổi, còn quá sớm để bàn hôn luận gả, vẫn còn thừa thãi được hai ba năm nữa.

Nhưng dường như Khúc Thắm không có hứng thú với chuyện lập gia đình, nên mới ăn mặc chừng chạc như vậy, còn chỉ nàng phải ăn mặc thế này.

Chuyện này là thế nào vậy a.

Khúc Thắm thấy hai mẹ con đều không chịu, cười nói:

- Mẫu thân à, sắp đến giờ đi rồi, giờ mà còn dỗi lại nữa thì không kịp đâu, con thấy như vậy là được rồi, hôm nay cứ vậy mà đi thôi nào!

Quý thị từ trước đến giờ vẫn sợ nàng, Khúc Thắm mà kiên quyết một chút là bà không nói lại nữa, không nhịn nổi khăn trương đến đỏ mồm hỏi.

Khúc Thắm thấy mà trong lòng mềm nhũn, bèn đến đỡ bà, dịu dàng nói:

- Nương à, con thế này là được rồi, Chúc lão thái quân là người từng trải biết nhìn người, chắc sẽ thích những cô nương chừng chạc hơn. Và lại hôm nay người đến Chúc gia rất phức tạp, muội muội xinh xắn dễ thương như vậy, lúc đó phải chú ý trông chừng muội ấy mới được.

Quý thị thấy cũng hợp lý, vừa nhìn con gái nhỏ đẹp như hoa vừa lo lắng đứng ngồi không yên.

Khúc Liễm không khỏi nhìn tỷ tỷ, thầm nói đúng là Khúc lão thái quân là người từng trải, nhưng giờ lớn tuổi, lại thích những tiểu cô nương đáng yêu, bề ngoài hơi rục rờ hơn. Khúc Thắm rõ ràng là đang lừa Quý thị, Quý thị vì ở góa mà không thích ra ngoài, cũng ít khi giao tiếp với người khác, không hiểu được điều khó giải thích trong đó.

Ngờ đâu Khúc Thắm lại còn nháy mắt với nàng, ra hiệu nàng đừng nói gì cả.

Khúc Liễm bấu môi với nàng ấy, dù trong thâm tâm biết rõ như vậy là không tốt, nhưng nghĩ đến những gì mà Khúc Thắm phải trải qua, cuối cùng vẫn không nói gì.

Thấy sắp đến giờ, Quý thị cùng ba con đến đích phòng.

Khúc đại thái thái đang chỉ huy hạ nhân chuẩn bị ra ngoài, Khúc tứ thái thái chưa tới.

Sau khi ba tỷ đệ hành lễ với Khúc đại thái thái, Khúc Liễm hiếu kỳ mà hỏi:

- Đại bá mẫu, hôm nay đại tỷ không đi cùng chúng ta sao?

Đích phòng có ba con, hai trai một gái, trong đó trưởng tử Khúc Trạch, năm nay gần 18 tuổi, trưởng nữ Khúc Hàm vừa 16 tuổi và con trai nhỏ Khúc Hạo, trong mấy huynh đệ đứng hàng thứ tư, lớn hơn Khúc Loan 1 tuổi, năm nay 11 tuổi.

Về phần chi thứ hai, do Khúc nhị gia ra làm quan bên ngoài, Khúc nhị thái thái dẫn ba con đi theo, nên không ở Thường châu.

Từ phòng có hai con, trưởng nữ Khúc Tịch, đứng thứ năm trong mấy tỷ muội, năm nay 10 tuổi, trưởng tử Khúc Bạc, đứng hàng thứ sáu trong các huynh đệ.

Nhắc đến con gái duy nhất, Khúc đại thái thái tươi cười nói:

- Nó sắp gả đi, còn bận rộn nhiều việc, không giống như trước đây được, nhưng nó vẫn theo chút đồ biếu Chúc lão thái quân đấy.

Trò chuyện vài câu, Khúc Loan liền đi ra tiền viện, đến giờ sẽ cùng Khúc tứ gia, Khúc Trạch, Khúc Hạo đi Chúc gia.

Vừa chuẩn bị xong xuôi thì thấy Khúc tứ thái thái dẫn con gái Khúc Tịch sang.

Khúc tứ thái thái trước tiên là xin lỗi và tự mình giải thích, rồi mới nhìn hai tỷ muội Khúc Liễm, cười nói:

- Trong nháy mắt mà Thắm nhi và Liễm nhi đều đã lớn thế này, thành đại cô nương cả rồi, vẫn là tam tẩu may mắn, được hai con gái như hoa như ngọc, nhìn cái là sáng cả mắt.

Quý thị nghe mà như mở cờ trong bụng, nhưng bà lại là người không khéo ăn nói, đành ngại ngừng nói cảm ơn.

Khúc tứ thái thái biết tính của bà nên cũng không thêm trách, nói tiếp:

- Vài năm rồi tàu cũng không đến Chúc gia phải không? Sao năm nay lại đột nhiên muốn đi vậy?

Quý thị dĩ nhiên sẽ không đem suy nghĩ của mình nói ra, đành hàm hồ giải thích cho có.

Khúc tứ thái thái vẫn nói chuyện với Quý thị, ra vẻ rất nhiệt tình, nhưng vẻ mặt rõ ràng vẫn còn nghi hoặc.

Khúc Thắm đứng cạnh nhìn một lát rồi chợt cười nói:

- Hôm nay tứ thẩm ăn mặc khác hẳn, y phục thẩm mặc con hình như chưa từng thấy qua thì phải? Là kiểu theo mới ư?

Khúc tứ thái thái nghe xong đắc ý trong lòng, lập tức buông tha Quý thị đang khó xử mà quay sang nói chuyện với Khúc Thắm.

Khúc đại thái thái đang bận rộn nhìn qua, thấy Khúc Thắm che chở cho Quý thị, không kèm nổi hơi ngạc nhiên.

Chỉ có mình Khúc Liễm vẫn tươi cười, một vẻ dù tỷ tỷ làm gì ta cũng vui lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn rục rờ, đón ánh nắng mai, khiến người khác nhìn thấy mà cảm thấy trong lòng vô cùng dễ chịu, Khúc đại thái thái không khỏi thêm phần yêu mến, cho rằng may mà bình thường Khúc Liễm vẫn luôn thế này, nên mới khiến Khúc Thắm để tâm như vậy, tình cảm hai tỷ muội mới tốt đến mức này.

Tuy rằng là tỷ muội cùng cha khác mẹ, nhưng vì Khúc tam gia mất sớm, tính tình Quý thị lại thế kia, làm cho tình cảm mấy tỷ muội từ nhỏ đã tốt vô cùng, Khúc Thắm mà có cái gì thì Khúc Liễm cũng sẽ có cái đó, thậm chí mỗi lần Lạc gia phái người đến đón Khúc Thắm vào kinh ở, Khúc Thắm cũng nhất định sẽ nhân dịp mà dẫn muội muội Khúc Liễm theo, bảo bọc chặt chẽ.

Khúc Tích bước đến, kéo tay áo Khúc Liễm, nhìn chăm chú vòng tay san hô đỏ(3) sáng óng ánh trên tay nàng:

- Từ tỷ à, vòng tay của tỷ xinh đẹp thật đó, được làm bằng hồng ngọc sao?

Từng hạt châu màu đỏ trong suốt long lanh, lấp ló trong lớp y phục, tỏa sáng dưới ánh mặt trời, càng tôn lên cổ tay trắng nõn tinh tế xinh đẹp như ngọc kia.

- Không phải đâu, là san hô đấy.

Khúc Liễm ôn hòa trả lời.

- Vài ngày trước Lạc gia cho Nhị tỷ tỷ một bộ trang sức bằng san hô đỏ, Nhị tỷ tỷ thấy ta thích, nên mới tặng cho ta ấy mà.

Khúc Tịch cũng biết rằng Khúc Thắm có nhà ngoại có thể lực ở kinh thành, nhất thời vô cùng hâm mộ, cứ ngắm vòng tay kia mãi.

Khúc tứ thái thái thấy thế, ngay lập tức liền cảm thấy hơi buồn bực, cho rằng san hô đỏ thì có gì hơn người chứ, chỉ là hiếm thấy mà thôi, có gì đâu mà nhìn. Rồi bèn kiêu cố gọi con gái về cạnh mình, không cho nó và Khúc Liễm trò chuyện với nhau nữa, tránh cho nó bị hai tỷ muội tam phòng gây khó dễ.

Khúc đại thái thái thấy mọi người đã đến đông đủ, bèn cùng đi đón Khúc lão phu nhân rồi cùng lên kiệu.

Sau khi lên kiệu, Khúc Thắm kéo muội muội lại ngồi cạnh, sờ gương mặt xinh đẹp của nàng, cười nói:

- Lúc này muội làm tốt lắm, ai khó chịu thì mặc họ, chúng ta cứ xử đúng mực, không cần phải sợ này sợ nọ đâu.

Khúc Thắm sờ chuỗi san hô đỏ trên tay, hiểu được vì sao trước đây Khúc Thắm bắt mình phải đeo.

Chẳng qua, nàng cho rằng chuyện không phải chỉ thế rồi thôi đâu.

Khúc Thắm vốn đã là người có chủ kiến, lại trải qua những chuyện không tầm thường, cư xử không chỉ ôn trọng mà còn thông dong tự nhiên hơn hẳn, một vẻ liệu trước hết mọi việc, làm người khác không nhìn được mà tin tưởng.

Nhưng mà Khúc Thắm bắt nàng ăn mặc như vậy, nói chung vẫn khiến trong lòng nàng hơi lo sợ.

Nàng mới 12 tuổi thôi, dù sao vẫn còn chưa tới tuổi nghị thân mà?

Chúc gia tọa lạc ở ngõ Song Đào, phía đông phủ Thường châu, lúc kiệu Khúc gia đến, trong ngõ Song Đào đã đầy những kiệu rồi.

Bạn đang đọc truyện *The Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Bên ngoài rất ồn ào.

Khúc Liễm lên vén rèm ngắm hoa ngũ sắc lên nhìn ra xung quanh, không khỏi giật mình.

Không kể đến một loạt ngựa và các cỗ kiệu đồ đầy ngõ Song Đào, chỉ nhìn hàng quân sự và gã sai vặt gì đó xếp từ cửa phụ vào, tuy đều mặc y phục tồi, nhưng nhìn kỹ thì sẽ thấy rất tinh tươm, chắc cũng là quân sự đặc lực của chủ nhân trong nhà, mới được phải đến dâng lễ mừng thọ cho Chúc lão thái quân.

Khúc Liễm chợt nhớ lại cảnh sắc các viện trong Khúc gia mà mình từng thấy, âm thầm tán thành, cách đối nhân xử thế của Chúc lão phu nhân quả thật làm người khác phải kính trọng.

Cỗ kiệu của Khúc gia vừa đến là có ngay hạ nhân Chúc gia đến chào hỏi, sau đó vội vàng dẫn nữ quyến Khúc gia vào nội viện.

Họ vừa xuống kiệu, một vị bà tử chừng bốn mươi tuổi mặc bộ bối tử thêu hoa màu xanh lá tự mình tiến lên tiếp đón.

Khúc gia và Chúc gia có giao tình tốt, lại cùng ở trong một thành, hai nhà cũng hay qua lại, Khúc Liễm vì vậy mà hay sang Chúc gia chơi, vừa thấy là biết ngay đây là ma ma hầu hạ bên cạnh Chúc lão phu nhân.

Sinh nhật Chúc lão phu nhân, nữ quyến Chúc gia bận rộn trong ngoài. Không còn cách nào để rút người ra, Chúc lão phu nhân đành để ma ma bên cạnh mình ra tiếp đãi họ, có thể thấy được bà rất xem trọng Khúc gia.

Ma ma kia hành lễ xong, chào hỏi họ vài câu, rồi cung kính mà dẫn họ vào nguyệt môn (1).

Qua nguyệt môn, rồi lại đi trên con đường đá băng qua khu vườn mới tới phòng khách.

Nhìn vào thì thấy đã có rất đông người ngồi trong phòng khách rồi, các vị phu nhân đều ăn mặc lộng lẫy, là nữ quyền các phủ đến chúc thọ Chúc lão phu nhân.

Chúc đại thái thái bước ra đón họ.

- Các người cuối cùng cũng đến rồi, lão thái quân vừa nhắc đến mọi người đây.

Nói xong mới hành lễ với Khúc lão phu nhân.

Khúc đại thái thái cười nói:

- Chúng tôi còn tưởng là đến sớm nửa cơ, vậy mà lại hóa ra đến trễ một chút rồi, chắc chắn phải bồi tội với lão thái quân thôi.

Khúc lão phu nhân cười ha hả mà gật đầu, lại hỏi:

- Lão phu nhân nhà ngươì đâu rồi?

- Người còn đang đợi lão phu nhân qua cùng tán gẫu đây ạ!

Hân huyên xong, Chúc đại phu nhân dẫn họ qua Vinh Thụy đường - viện của Chúc lão thái quân.

Vinh Thụy đường của Chúc lão phu nhân không quá lớn, nhưng bày trí vô cùng khéo léo, thể hiện rõ không khí cổ kính, ngay cả đến nha hoàn bà từ phục vụ trong viện này cũng đều là người trưởng thành thận trọng.

Họ còn chưa đến cổng viện đã thấy có nha hoàn mặc y phục màu đỏ sẫm nung (nguyên văn: hồng sắc bỉ giáp) đợi sẵn.

Ngọc Trâm, đại nha hoàn bên cạnh Chúc lão phu nhân, thấy Chúc đại phu nhân dẫn người Khúc gia đến liền tươi cười bước lên, hành lễ với họ.

- Khúc lão phu nhân và Khúc đại phu nhân đến ạ, lão thái quân này giờ cứ nhắc mọi người mãi.

Chúc đại phu nhân nghe xong bèn cười nói với Khúc lão phu nhân:

- Lão phu nhân nghe đây, con cũng không nói dối đúng không?

Mọi người vừa nói vừa cười vào phòng khách Vinh Thụy đường.

Phòng khách Vinh Thụy đường không đông người như phòng lớn trong viện, nhưng ai cũng là người có thân phận không tầm thường. Khúc Liễm thấy thì liền so sánh trong lòng, mấy vị phu nhân bên kia thân phận lẫn lộn, không quan trọng như bên Vinh Thụy đường này, nữ quyền nơi đây phần lớn là người cùng thế hệ với Chúc lão thái quân, hoặc là nữ quyền gia tộc có quan hệ bạn hữu thân thiết với Chúc gia, đều thuộc lứa tuổi phu nhân hay đã làm dâu, không có vị tiểu cô nương nào cả.

Có lẽ Chúc lão thái quân không muốn giữ mấy cô nương trẻ tuổi ở lại trò chuyện với mấy bà lão làm gì, nên để các nàng ấy đi chơi rồi. Mỗi lần tỷ muội Khúc gia đến Chúc gia, sau khi hành lễ với Chúc lão phu nhân, bà sẽ cho họ kẹo rồi cũng để họ tự do đi chơi.

Chúc lão thái quân đã bảy mươi tuổi, tóc đã bạc hết, nhưng thoát nhìn vẫn rất có sức sống, khuôn mặt đầy nếp nhăn tươi cười, trông rất hiền, làm lòng người cảm thấy thân thiết.

Khúc lão phu nhân ngồi giữa nữ quyền, trừ mấy vị phu nhân Chúc gia thì chỉ có vài vị lão nhân của các gia tộc khác, mọi người tề tựu nói nói cười cười, bầu không khí rất hòa hợp.

Thấy Chúc đại phu nhân dẫn mấy người Khúc lão phu nhân vào, Chúc lão phu nhân cười rộ lên:

- Vẫn trông mong mọi người này giờ đây, mau qua đây ngồi đi, trò chuyện với ta.

Rồi lại ái chà một tiếng, nhìn ba cô nương theo sau Khúc đại thái thái mà nói:

- Mấy ngày không gặp, ba cô nương nhà các người càng lớn càng đẹp, nhanh đến đây cho bà xem nào!

Khúc Thắm và Khúc Liễm, Khúc Tịch cười bước lên vừa dập đầu thỉnh an Chúc lão thái quân vừa gọi:

- Thái tổ mẫu.

Gọi theo tỷ muội Chúc Kiềm.

Đội mấy tiểu cô nương dập đầu xong, Chúc lão thái quân lần lượt nhìn qua rồi ánh mắt lập tức dừng lại ở Khúc Liễm.

Cách ăn mặc của Khúc Thâm quá mức trưởng thành, tuổi Khúc Tịch lại còn quá nhỏ, lập tức tôn lên dung mạo và phục trang xinh tươi của Khúc Liễm.

- Đứa bé này lớn lên đáng yêu quá, hình như là con nhà .... A Thận đúng không?(nguyên văn: Thận gia, mình chém một xúu ^^).

Chúc lão phu nhân nheo mắt nói, người già rồi, trí nhớ cũng có phần giảm sút.

Một người ngồi cạnh lão phu nhân nói theo:

- Ánh mắt của lão thái quân vẫn còn tốt lắm đấy ạ, con bé đúng là con nhà Thận tam gia, con còn nhớ khuê danh là Liễm, không ngờ chỉ mới đó mà đã lớn vậy rồi, người đẹp như hoa, đúng là rất xinh, giống mẹ con bé.

Nói xong rồi cười với Khúc đại thái thái.

Khúc tam gia, phụ thân của Khúc Liễm, tên một chữ Vi, tự là Thận Chi.

Chúc lão thái quân liên tục gật gù, ánh mắt nhìn Khúc Liễm dường như rất hòa ái.

Khúc Liễm thấy mờ mịt, cho đến khi Chúc lão thái quân lấy xuống một chiếc vòng dương chi bạch ngọc trong người đeo vào cổ tay nàng, thì xém quay đầu nhìn tỷ tỷ trọng sinh nhà mình.

Đây là tình huống gì vậy?

Tuy rằng quan hệ hai nhà Khúc Chúc đúng là rất tốt, nhưng Khúc gia ngoại trừ dòng đích còn có không ít bàng chi, huống chi phụ thân nàng mất đã lâu như vậy, mà vẫn còn được Chúc lão thái quân ưu ái.

Hơn nữa, hôm nay tỷ tỷ của nàng còn đặc biệt điểm trang cho nàng theo phong cách ngọt ngào hoạt bát như vậy (nguyên văn: phấn nộn tiên hoạt), chỉ vì để nàng nổi bật trước Chúc lão thái quân và các vị phu nhân sao? Tỷ tỷ trọng sinh thật là khiến người khác không hiểu nổi mục đích của nàng ấy nữa.

Thấy Chúc lão thái quân rất yêu mến tiểu cô nương nhà người ta, mấy vị phu nhân bèn cùng mồm năm miệng mười mà bàn tán về nàng, một vài người lần đầu gặp Khúc Liễm quả thật bị kinh diễm, nghĩ tiểu cô nương này lớn lên thật sự rất xinh đẹp, giờ vẫn còn nét trẻ con thôi, chờ về sau, không biết sẽ tuyệt trần đến mức nào nữa.

Chỉ riêng Khúc tứ thái thái mỉa mai, phát cáu trong lòng, ánh mắt nhìn Khúc Thâm có phần lạnh lẽo.

Bà ta không sao nghĩ ra rằng Khúc Thâm đã lớn vậy rồi, nhưng lại vứt bỏ cơ may khó được này, để muối muối ra mắt nổi bật như thế.

Người đời thường nói, không cùng một mẹ sinh ra, tình cảm làm sao thấm thiết, nhưng Khúc Thâm lại đối xử với Khúc Liễm tốt đến mức không còn gì phải bàn cãi.

Rồi lại nhìn con gái mình ngốc nghếch chẳng hiểu gì lơ mơ đứng cạnh, lần đầu tiên Khúc tứ thái thái hơi bất lực, vẫn là con gái mình chậm hiểu mà.

Khúc đại thái thái cũng vô cùng ngạc nhiên khi chứng kiến cử chỉ của Chúc lão thái quân, song vì con gái bà Khúc Hàm cũng sắp lấy chồng, không nhất thiết phải nổi tiếng làm gì, bà ngược lại không suy nghĩ gì, rất bình tĩnh.

Quý thị rõ thật là vừa mừng vừa sợ, rất ưu thương mà nhìn Khúc Thâm cặp mắt ngoan ngoán đứng yên mãi bên cạnh.

Với thân phận của Chúc lão thái quân, được bà khen một tiếng, sau này mai mối cũng dễ dàng hơn đôi phần, rất tốt cho con gái nhỏ. Thế nhưng, con gái lớn Khúc Thâm mới vốn là người cần phải ra mắt, chứ có phải là con gái nhỏ đâu? Bà trái lại càng mong Chúc lão thái quân sẽ gọi con gái lớn lên trò chuyện cơ.

Tiểu cô nương xinh xắn xưa nay vẫn luôn được yêu thích, và lại Khúc Liễm vừa đẹp lại vừa khéo hiểu lòng người, Chúc lão thái quân giữ nàng lại hỏi chuyện một hồi mới thôi, tiếp đó lại ban thưởng cho Khúc Thâm và Khúc Tịch trầm cài và ngọc bội, nhưng vẫn kém hơn cái vòng dương chi bạch ngọc đã tặng Khúc Liễm kia.

Khúc lão phu nhân ngồi song song với Chúc lão thái quân, Khúc đại thái thái, Quý thị và Khúc tứ thái thái cũng ngồi gần đó, tán gẫu việc nhà với Chúc lão thái quân.

Chúc đại thái thái tươi cười đứng bên cạnh Chúc lão thái quân, thỉnh thoảng lại nói góp vào, tiếng cười trong phòng khách vang lên không dứt.

Chúc đại thái thái vừa trò chuyện lại vừa lên liếc ra cổng vào, hơi lo âu không tập trung.

Khúc Liễm thấy được, không nhịn được liếc nhìn tỷ tỷ nhà mình, phát hiện ra tỷ ấy cũng vậy.

Khúc Liễm thầm nói trong lòng, xưa nay vẫn luôn tin rằng mình có giác quan thứ sáu. Nhưng vì biết Khúc Thâm sẽ không hại mình, thật ra cũng không căng thẳng mấy, chỉ là không khỏi tò mò với chuyện sắp xảy ra.

Có thể làm tỷ tỷ của nàng lo lắng, chẳng lẽ trong số những người đến chúc thọ Chúc lão thái quân hôm nay có ai đặc biệt ư?

Bởi thế, khi nghe nha hoàn vào bẩm báo có hai vị biểu thiếu gia sang thỉnh an lão thái quân đang chờ ngoài viện, vốn vẫn luôn nhìn trộm tỷ tỷ, Khúc Liễm cảm thấy được sự dao động trong mắt nàng ấy, trong lòng lập tức khẽ động.

- Ôi chào, là bọn nó sao, mau cho vào đi.

Chúc lão thái quân rất vui vẻ nói.

Nữ quyến trong phòng đều rất hoang mang, không biết hai vị công tử này là ai, sao lại khiến Chúc lão thái quân vui mừng đến thế. Hơn nữa, nha hoàn cũng không bẩm kê tên họ, chỉ gọi là “biểu thiếu gia”, Chúc gia có quan hệ khắp nơi, thật sự không thể đoán được là biểu công tử nhà ai.

Trong chốc lát, hai thiếu niên song song bước vào trong ánh mắt của mọi người.

Thiếu niên đi bên trái vóc dáng cao lớn, ngũ quan tuấn lãng, khoác áo bào tường vân hoa tròn màu đỏ tía, thần thái phấn khởi, tươi cười cỏi mở, khiến người khác có ấn tượng tốt. Thiếu niên đi bên phải vóc dáng cao gầy như trúc, mặc cẩm bào sóng nước màu tím nhạt, nụ cười trên môi ôn hòa tao nhã đúng mực, tôn lên gương mặt như mỹ ngọc kia, khiến người khác liếc mắt nhìn cũng thấy trong lòng dễ chịu.

Hai thiếu niên tuy rằng mỗi người một vẻ, nhưng khi song song bước vào, phần đông ánh mắt mọi người vẫn bị thiếu niên tuấn tú như chi lan ngọc thụ kia hấp dẫn.

Như có hào quang trời sinh, bất kể xung quanh có bao nhiêu minh châu rực rỡ đi nữa, vẫn không thể lấp đi ánh sáng ấy của cậu ta.

Thấy cậu ta, Khúc Liễm và Quý thị ngẩn người.

Đây không phải là thiếu niên gặp phải ở chỗ Minh Phương đại sư chùa Tề Minh sao? Cậu ta là biểu thiếu gia của Chúc gia ư?

Lúc thấy ánh mắt của tỷ tỷ nhà mình vẫn luôn không rời cậu thiếu niên khôi ngô kia, Khúc Liễm bừng tỉnh hiểu ra.

Chẳng lẽ giữa cậu ta và tỷ tỷ có quan hệ sâu xa gì ư?

Trọng sinh, là khi cuộc đời bắt đầu một lần nữa, muốn tìm một nam nhân hợp ý mình cũng là chuyện dễ hiểu, chẳng lẽ cậu ta là người mà tỷ tỷ thích sao?

Chào ôi, nếu là như thế, nàng nhất định phải xem xét cậu ta thật kĩ.

~Chú thích:

(1) Nguyệt môn: Nguyệt môn hay cửa nguyệt môn (tiếng Trung: 月亮门; bính âm: yuèliàng mén) là một loại hình cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Hoa và được phổ biến đến các nước xung quanh như Việt Nam, Hàn Quốc, Nhật Bản... đây là một bức tường trong khu vườn hoặc trong nhà mà có một lối đi hình tròn (giống như hình Mặt Trăng tròn) dành cho người đi bộ, phía trên bức tường này có lợp ngói, loại cửa này không có chức năng đóng mở, sử dụng chủ yếu vào mục đích trang trí.

Đây một yếu tố kiến trúc truyền thống trong khu vườn Trung Quốc. Nguyệt môn theo quan điểm của người Trung Quốc có nhiều ý nghĩa tinh thần, để nhìn ra thế giới bên ngoài và để đón các cơ hội tương lai. Cửa này kết hợp với các mảnh ngói trên cổng và trên hình dạng của cửa đại diện cho hình Mặt Trăng cùng với những lá bùa (thường màu đỏ có ghi chữ tàu) dán trên cửa. Vườn cây theo kiểu Trung Quốc thường được sử dụng như khung cảnh làm nền cho cửa nguyệt môn. Mục đích của nguyệt môn là để phục vụ như một lối vào khu vườn của tầng lớp thượng lưu giàu có ở Trung Quốc nhằm tăng vẻ thường lãm của khu vườn cũng như nội thất trong nhà. Loại cửa này ban đầu chỉ được tìm thấy trong khu vườn của giới quý tộc giàu có Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trong lúc Khúc Liễm đang bỏ não, Khúc Thâm không biết được rằng muội muội đang YY mình và muội phu, nếu mà biết, không bắt muội muội nằm sấp trên giường mà đánh đòn trừng trị là chuyện không thể nào.

Lòng Khúc Thâm giờ đang hơi kích động, thấy hai thiếu niên bước vào, suy nghĩ không tránh được bay đi hơi xa.

Chu Lang thì quên đi, chuyện của hắn ta và Chúc Kiêm ở kiếp trước dù ai đúng ai sai, cuối cùng vẫn là hắn ta thỏa hiệp, nếu kiếp này mọi thứ không xảy ra, hắn vẫn thỏa hiệp thì hắn ta và Chúc Kiêm đúng là không có duyên phận, tuyệt đối không có chuyện gì lại khiến Chúc Kiêm không danh không phận vào phủ làm tiểu thiếp cho hắn ta.

Người cô để ý chính là cậu thiếu niên kia - Kỳ Lãm, Kỳ Huyền Hòa.

Muội phu của cô.

Kiếp trước, cô nằm giường bệnh triền miên mấy năm, không có cách nào xuống đi lại, mỗi lần muội muội về thôn trang thăm cô, đều là do muội phu đưa đến, sau này muội muội sinh con, cũng là cậu ta mang đứa bé đến cho cô xem. Cũng nhờ Kỳ Lãm, những người trong kinh thành kia mới mắt nhắm mắt mở.

Con của muội muội trông rất giống Kỳ Lãm, nhỏ nhỏ, mềm mại, thực sự rất đáng yêu, đôi mắt mờ to ngấm mọi người xung quanh, ngoan ngoãn như muội muội A Liễm hay gần gũi dễ thương lúc nhỏ của cô, cô nhìn nó mà trong lòng cũng mềm mại thành nước.

Tình cảm của hai đứa nó rất tốt, dù quá trình đã trải qua rất nguy nan trắc trở, nhưng rốt cuộc vẫn ở bên nhau.

Kiếp này, có cơ hội, không thể để việc hôn sự của muội muội gặp nhiều khó khăn như kiếp trước được.

Thấy hai thiếu niên vừa vào đã bước vội lên thỉnh an Chúc lão thái quân, trong lòng Khúc Thắm vui mừng, có lẽ vì đã sống qua một đời, cách nhìn mọi việc cũng trưởng thành hơn, nhìn Kỳ Lãm bây giờ vẫn còn non nớt, không có dáng vẻ thành thục, thủ đoạn khéo léo của ngày sau, làm cô có cảm giác như đang nhìn con trai.

Dẫu vậy, vẫn là một thiếu niên cực kỳ xuất sắc, như một khối ngọc đẹp thâm lặng tỏa sáng rực rỡ, làm người khác không làm sao dòm mắt đi được.

Cậu ta thông dong trấn tĩnh, không chút lo lắng.

So với những người cùng trang lứa, Kỳ Lãm chắc chắn là người vô cùng ưu tú.

Cũng bởi sự xuất sắc đó, nhiều người mới không đồng ý mối hôn sự này.

Khúc Thắm thấy rất hài lòng, không nhìn được nhìn qua muội muội bên cạnh. Nhưng khi đúng lúc chạm phải ánh mắt như dòng suối mát trong khe núi của muội muội, toàn bộ cảm xúc của Khúc Thắm đều bị nghẹn lại.

Ánh mắt của nha đầu kia có ý gì vậy chứ?

Khúc Thắm từ nhỏ đã cùng ở chung với nó mà lớn lên, rất yêu quý muội muội này, cũng biết bề ngoài của nó mảnh mai yêu kiều làm người khác sinh lòng thương tiếc, khiến người ta mềm lòng. Nhưng không thể phủ nhận rằng, có đôi lúc, cô không thể hiểu nổi những ý tưởng kỳ lạ của nó, cũng không biết có học được những điều kỳ quái đó từ trong sách nào. Cô biết kể từ khi biết đọc sách viết chữ, muội muội rất thích đến lục lọi trong thư phòng, đọc một vài quyển sách kỳ lạ, một phòng sách phụ thân để lại, nó đều đã đọc qua.

Không phải là nha đầu kia lại đọc được quyển sách kỳ lạ nào đó, rồi lại có ý tưởng lạ lùng gì nữa chứ?

Khúc Thắm khẽ gợn tay lên, sờ tay áo rộng thùng thình che bớt, tìm đến nhéo hông muội muội một cái.

Chân mày Khúc Liễm nhảy lên, hơi tội nghiệp nhìn tỷ tỷ, không biết tỷ ấy nhéo mình làm gì, giờ trông tỷ ấy lại rất nghiêm chỉnh, khiến nàng cảm thấy như thể tỷ ấy chưa từng làm việc gì vậy.

Khúc Thắm ra hiệu cho nó nhìn hai thiếu niên đang hành lễ với Chúc lão thái quân.

Khúc Liễm lập tức bối rối, thôi tốt hơn là nhìn tỷ phu tương lai đi vậy.

Đến khi Khúc Liễm thực sự nhìn chăm chú hai người kia, cuối cùng Khúc Thắm (nguyên văn: Khúc Bí, nhưng mình không hiểu chữ “Bí” có nghĩa gì, nó còn có nghĩa là Tắt Dương, hay đây là tên tự của Khúc Thắm???) Mình không rõ nên đành dịch theo ngữ cảnh, nếu sau này tìm được ý nghĩa của nó thì sẽ sửa sau, mong mọi người thông cảm vậy) cũng hài lòng gật đầu, hiện giờ số người biết chuyện hôn ước giữa Kỳ gia và Khúc gia không phải nhiều lắm, bởi phụ thân đến khi qua đời cũng chưa nhắc đến bao giờ. Vì vậy, kiếp trước mới có nhiều trắc trở phát sinh, do đó nhân dịp này, làm thế nào cũng phải đổi cách khiến hôn sự này thật chắc chắn mới được.

Hai người kia hành lễ xong, Chúc lão thái quân cười ha hả mà gọi họ đến, hỏi chuyện thường ngày, chẳng hạn như bọn họ ở đây có gì không quen không, ăn uống ra sao, có ngủ ngon không, xem những nếp nhăn trên mặt bà, ai cũng thấy được trong lòng Chúc lão thái quân đang rất vui vẻ.

Phần lớn người trong phòng là các vị phu nhân có tuổi, Khúc gia lại có quan hệ tốt với Chúc gia, ba tỷ muội Khúc gia ngồi trong góc phòng cũng chẳng khiến người khác chú ý, nên không cần thiết phải tránh đi.

Chu Lang là cậu thiếu niên như ánh mặt trời, tính tình thẳng thắn thích nói lời thật, cười to trả lời Chúc lão thái quân:

- Ngài không cần lo lắng cho chúng con, chúng con ăn ngon ở tốt ngủ được, chắc là nhờ ở gần Chúc lão thái quân, hưởng lây phúc khí của ngài, không biết là hưng thịnh đến mức nào đâu!

Lời nói khoe khoang mình may mắn một phen, làm Chúc lão thái quân vô cùng vui vẻ.

Kể đó, thiếu niên còn lại cũng mở lời:

- Đúng đấy ạ, ngài cũng biết rõ A Lang là kẻ da thô thịt béo, ở ra sao cũng được, ngài không cần lo nghĩ làm gì đâu ạ!

Nghe giọng nói của cậu ta, tim mọi người không khỏi loạn nhịp.

Giọng nói rất êm tai, như phun châu nhả ngọc, lại giống như ngọc cảm thấu mình (tạm dịch: như tiếng đàn ngọc).

Làm người khác không nhìn được mà nhìn sang, thấy ánh mắt cậu ta nhìn Chúc lão thái quân như ngọc ấm, khiêm nhã dịu dàng, ấn tượng tốt về cậu ngay lập tức nhân đôi.

Khúc Liễm không thể không có chút xao lòng, thiếu niên từng gặp một lần này, chỉ cần bề ngoài kia đã đủ khiến người khác cảm mến, mà cậu ta còn có phong độ giao tiếp hoàn mỹ đến thế, quả thật là dễ dàng khiến thiện cảm của mọi người tăng lên gấp bội.

Nếu có một tỷ phu vừa nhiệt tình lại vừa nhã nhặn như vậy cũng không tồi.

Trong lúc nàng đang nghĩ thế, cậu ta bất chợt nghiêng đầu nhìn sang.

Khúc Liễm sững sốt, theo bản năng nheo mắt, liền thấy trong mắt cậu ta có ý cười, không đợi nàng nhìn cho rõ, cậu ta lại quay đầu lại khẽ trò chuyện với Chúc lão thái quân. Lão nhân gia lớn tuổi rồi, thích nói hết chuyện này sang chuyện khác, cậu ta lại không hề mất kiên nhẫn tí nào, thông dong chừng chạc, ấm giọng đáp lời, nữ quyến xung quanh đều âm thầm gật đầu, đặc biệt nhà ai có con gái chưa có hôn phối, tâm tư rục rịch hẳn lên.

Khúc Liễm ngồi phía sau Khúc đại thái thái, nghe thấy hai vị phu nhân trẻ tuổi như hoa bên cạnh đang nhỏ giọng thảo luận về thân phận của vị biểu thiếu gia Chúc gia này, lỗ tai nàng không khỏi dựng lên.

Khúc Thâm thấy thế, không nén nổi buồn cười, khoé mắt liếc sang khuôn mặt ửng đỏ của Khúc Tịch ngồi cạnh, theo ánh mắt của nó, phát hiện ra người nó đang nhìn chính là Kỳ Lâm, trong lòng không nhìn được cười lạnh.

Ánh mắt này, cô đã thấy nhiều lần.

- Lão thái quân à, ngài đừng nghe Huyền Hòa nói lung tung, ta thực ra rất kén chọn đó nha, thế nhưng ở nơi của lão thái quân, tựa như được về nhà vậy, nên mới cảm thấy rất yên tâm.

Về mặt Chu Lang như bị oan uổng, cố tình đùa dai, khiến bà cụ cực kỳ vui vẻ.

Quả nhiên, Chúc lão thái quân liền cười đến ngã trước ghế sau.

- Huyền Hòa là đứa bé ngoan, A Lang cũng vậy, các con đều là những đứa trẻ ngoan.

Chúc lão thái quân kéo họ lại mà cười ha ha bảo.

Sau khi hai cậu thiếu niên kia cáo từ mà đi, có người rốt cuộc không nhìn được nữa.

- Lão thái quân à, hai cậu kia là con nhà ai vậy? Chao ôi, diện mạo rất tuấn tú, tính tình cũng tốt nữa, thật sự không biết nhà ai may mắn mới nuôi dưỡng được thành đứa trẻ xuất sắc như thế, khiến người khác thật là yêu mến.

Khúc Liễm nhìn về phía các bà, phát hiện ra người hỏi chính là phu nhân tri phủ.

Tri phủ Trần gia cũng có hai cô nương chưa xuất giá, chắc là Trần phu nhân thấy phong độ lễ nghi của hai người kia, lại liên tưởng đến thông gia và người quen cũ của Chúc gia, biết ngay xuất thân của hai người kia ắt không phải tầm thường, đặc biệt là khí phách kia, hết sức cao quý, gia thế chắc là không tệ.

Lời Trần phu nhân vừa dứt, nữ quyến nơi này nhìn như không ai để tâm, nhưng thực ra đều ngóng tai mà nghe.

Chúc lão thái quân cười to nói:

- Bọn chúng ấy à, là người đến từ kinh thành, trưởng bối trong nhà chúng luôn có lòng nhớ thương bà già ta, nên đặc biệt phái chúng đến đây mừng thọ.

Cũng không hề đề cập đến thân phận của hai người kia.

Các nữ quyến khác của Chúc gia cũng chỉ mỉm cười ngồi yên, không nói lời nào, chẳng qua sắc mặt của họ thận trọng lại hơi đặc ý mà thôi.

Hiển nhiên là biết thân phận của hai thiếu niên kia.

Tuy không biết được thân phận của hai thiếu niên kia, mọi người cũng không giận, thái độ này của Chúc gia, cho thấy rõ rằng không thể tùy tiện nói ra thân phận của hai người kia.

Nàng chung quy vẫn cảm thấy, thiếu niên mà lão thái quân gọi là “Huyền Hòa” kia, vừa rồi có mấy lần nhìn nàng, giống như lần trước ở chùa Tể Minh, chẳng qua bề ngoài người ta đẹp, dù chuyện thiếu lễ độ như vậy, mà do hấn làm ra, thì cũng không khiến người khác cảm thấy vô lễ ... Hay là nàng tự kỷ, thật ra hẳn đang nhìn tỷ tỷ thôi, dù sao hai tỷ muội cũng ngồi gần nhau mà.

Nghĩ vậy, Khúc Liễm nhìn Chúc đại thái thái, thấy bà tuy rằng tươi cười, nhưng trong nụ cười kia vẫn ẩn chứa một ít thất vọng.

Chờ đến khi tỷ muội Chúc Kiềm đến, Chúc đại thái thái càng thất vọng hơn.

Khúc Liễm hiểu ngay, e rằng trong lòng Chúc đại thái thái cũng có tính toán nhỏ của riêng mình, suy cho cùng hai người kia ở tạm tại Chúc gia, Chúc gia hẳn là phải biết rõ thân phận của họ, nhân phẩm và tướng mạo họ đều không tệ, có người làm mẹ nào lại không động tâm đây?

Tiếc là tỷ muội Chúc Kiềm đến quá muộn, không gặp được hai người kia.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Trong số các cô nương chưa lấy chồng của Chúc gia đến khấu đầu chúc thọ Chúc lão thái quân, đáng chú ý nhất là đôi tỷ muội song sinh Chúc Kiềm và Chúc Gia này.

Song sinh xưa nay ít thấy, nhất là đôi tỷ muội song sinh này lại là con nhà danh môn thế gia, đương nhiên càng hiếm có, vì vậy tỷ muội Chúc Kiềm cực kì được cưng chiều ở Chúc gia.

Chúc lão thái quân ưa thích các tiểu cô nương ăn mặc đáng yêu đầy sức sống, đối với ai cũng hiền hòa, làm cho nhóm các tiểu cô nương chưa lấy chồng đều thích đến chỗ bà chơi.

Thế nhưng hôm nay là sinh nhật Chúc lão thái quân, người vội đến chúc thọ rất đông, sau khi khấu đầu hành lễ cho bà xong, Chúc đại thái thái cười nói với hai cô nương Chúc gia:

- Được rồi, mấy con khi các con, toàn âm ỉ khiến lão thái quân như đầu thối, hôm nay có mấy tỷ muội Khúc gia của các con đến đây, còn không mau dẫn bọn họ đến chỗ Thánh Phương các cùng chơi đùa với các tỷ muội đi thôi? Lát nữa tất cả mọi người nhớ quay lại cùng lão thái quân đi Bích Đào viện nghe hí nhé!

Hai cô nương Chúc gia nghe xong bèn vui vẻ cười đồng ý, hành lễ chào hỏi các vị phu nhân, cử chi đoan trang, khí chất tao nhã, ngay cả Chúc Kiềm hoạt bát, lúc này cũng tiến lùi đúng mực.

Chúc đại thái thái nhìn hai con gái song sinh, trong lòng vẫn hơi tiếc nuối, nhưng nghĩ tới việc Chu Lang và Kỳ Lãm vẫn còn ở lại Chúc gia làm khách, hai người họ tạm thời sẽ không đi, tâm trạng bà mới khá hơn một chút.

Nghe Chúc đại thái thái nói, bọn Khúc Thâm phải đứng lên lần lượt hành lễ.

Nhóm các tiểu cô nương nhanh chóng rời khỏi phòng khách, rồi dắt tay nhau đi vào hoa viên của Chúc gia.

Chúc Kiềm kéo tay Khúc Thâm, vẻ mặt sáng láng:

- A Thâm, bên kia có cái này đẹp lắm, cùng đi xem nhé!

Khúc Thâm ngoảnh lại nhìn muội muội đang đi cùng Chúc Gia, có ý ra vẻ khó xử.

Vừa rồi lúc gặp lại Chu Lang và Kỳ Lãm, cũng là khi cô nhớ về kiếp trước, Chu Lang và Chúc Kiềm chưa từng có cơ hội gặp nhau, mãi đến sau này lên kinh đô, mới được gặp lại. Nếu kiếp này Chu Lang gặp Chúc Kiềm trước thì khi ấy sẽ ra sao? Liệu số phận của Chúc Kiềm có thể thay đổi chăng?

Nghĩ thế, Khúc Thâm tính toán, hôm nay trước tiên theo sát Chúc Kiềm đã, gặp lúc thích hợp sẽ chế tạo cơ hội vậy.

Nhưng cô không thể làm lộ liễu quá được, hơn nữa nay Kỳ Lãm đang ở đây, cô còn muốn biết mục đích Kỳ Lãm đến phủ Thường châu nữa. Đời trước cũng có dịp gặp mặt này, nhưng Kỳ Lãm nhanh chóng đi mất, mà vì cô không biết Kỳ Lãm có hôn ước với muội muội, cũng không xem xét kỹ cậu ta.

Chúc Kiềm thấy xong, vội nói:

- Chao ôi, người thực sự rất quan tâm nha! Người lại quên rồi à, Liễm muội muốn đi xem hoa cúc tím với A Gia đấy, A Gia à, muội phải chiều đãi Liễm muội muội cho tốt đó!

Chúc Gia biết tính tình của tỷ tỷ ruột, không biết sao mà tỷ tỷ và Khúc Thâm lại hợp tính nhau đến thế, có cái gì hay cũng muốn chia sẻ cho Khúc Thâm. Lúc trước, đại ca họ mang một cái máy guồng nước từ bên ngoài về cho tỷ ấy, Chúc Kiềm dường như rất thích, vẫn luôn bày trong phòng ngủ của mình để ngắm, không cho ai đụng đến, hôm nay mới mời Khúc Thâm đi xem cho mở mang tầm mắt. Đợi Khúc Thâm ngắm xong, chắc sẽ lại mời các cô nương khác đến xem.

Khúc Liễm thấy tỷ tỷ nhìn mình, biết ngay là dù tỷ tỷ có trọng sinh hay không, vẫn luôn xem mình như trẻ con mà chăm sóc, cũng mong Chúc Kiềm tính sáng sủa thu hút người khác, tỷ tỷ trò chuyện cùng nàng ấy, không chừng có thể đỡ hơn. Hơn nữa, nàng dù sao vẫn cảm thấy những hành vi của tỷ tỷ hôm nay đều mang hàm ý sâu xa, muội muội tốt như nàng, đương nhiên sẽ không phá hỏng sự bố trí của tỷ ấy, bèn cười nói:

- Kiềm tỷ tỷ nói phải, muội muốn đi cùng Gia tỷ tỷ đến nhà kính xem hoa cúc tím.

Dáng vẻ vô cùng trông mong hoa cúc tím kia.

Khúc Thâm lại nhìn Khúc Tịch:

- A Tịch có muốn cùng đi ngắm hoa cúc tím với A Liễm không?

Nàng là tỷ tỷ, đương nhiên phải sắp xếp ổn thỏa cho muội muội.

Khúc Tịch tươi cười nói:

- Muội với A Mông đi dạo hoa viên thôi.

Nói xong bèn kéo tiểu cô nương bên cạnh đi.

Chúc Mông là cô nương nhà ngũ phòng của Chúc gia, năm nay vừa bằng tuổi Khúc Tịch, chắc là do tuổi tác tương đương, quan hệ giữa họ thân thiết hơn một chút so với những người khác. Vì vậy dạo này, Khúc Tịch thích chơi đùa với Chúc Mông hơn, cũng là lý do tại sao nàng ta không muốn đi góp vui với bọn Khúc Thâm.

Sau khi nghe xong, Chúc Kiềm lại dặn dò đường muội Chúc Mông phải đặc biệt chăm sóc Khúc Tịch, cũng dặn tới dặn lui bọn nha hoàn hầu hạ, rồi mới kéo Khúc Thâm đi.

Khi Khúc Tịch và Chúc Mông đi rồi, Khúc Liễm và Chúc gia mới cùng nhau đi đến nhà kính trồng hoa, vừa đi vừa nói:

- Hôm nay có rất đông người tới phải không? Hai tỷ không cần phải giúp đỡ tiếp khách sao?

Chúc Gia đích thực là một cô nương dịu dàng, giọng nói cũng rất nhỏ nhẹ, cười nói:

- Không sao đâu, còn có các Nhị tỷ, Tam tỷ của tỷ đó mà, các tỷ ấy đang chiêu đãi các tiểu thư quan lại đến chúc thọ lão thái quân ở Thính Phương các đấy, chừng nào ngắm hoa cúc tím xong, chúng ta hẵng sang cũng được, tránh đi sớm quá lại ngồi đó mà buồn chán. Các muội cũng biết mà, các tỷ ấy sắp phải lấy chồng, phải theo học hỏi các trưởng bối, không thoải mái được như chúng ta đâu.

Khúc Liễm cười gật đầu, nếu có thể đi cùng Chúc Gia thì tốt quá rồi, có thể hỏi cách nuôi dạy cúc tím kia của Chúc gia.

Khi đến nhà kính trồng hoa của Chúc gia, thấy muôn hoa khoe màu đua sắc khắp nơi, không khỏi thấy thư thái hẳn. Chúc gia đông người, mỗi viện từng quý đều cần rất nhiều hoa, do đó nhà kính trồng hoa cũng rất lớn, có nhiều loại hoa có quý hiếm, khiến Khúc Liễm mỗi lần đến đều được mở mang tầm mắt, thậm chí vì vườn hoa thật sự quá rộng, người nào không cẩn thận, có thể lạc đường trong này chứ chẳng đùa.

Chúc Gia vừa dẫn nàng vào khu trồng hoa cúc tím, vừa trò chuyện cùng nàng, kể chuyện đại ca nàng ấy tặng cho nàng ấy một chậu hoa lan:

- Lúc đại ca đem đến thân hoa đã gãy, cũng không biết có nuôi sống được không, nhìn mà khiến người ta đau cả lòng. Lúc ấy ta cũng hơi bức, không biết huynh ấy đưa chậu hoa như vậy cho ta làm gì chứ? Hỏi huynh ấy, huynh ấy lí nhí bảo được người khác nhờ vả, muốn ta nghĩ cách nuôi nó sống, nếu được, huynh ấy dĩ nhiên sẽ thưởng cho ta, ta mới không thêm phần thưởng của huynh ấy đâu...

Nhìn vẻ mặt tái đi vì giận hờn khi thấy được của nàng ấy, Khúc Liễm biết lần này nàng ấy thật sự tức giận, người bình thường dịu dàng, một khi tức giận mới thật sự là đáng sợ, đại ca nhà Chúc gia không chừng mấy ngày nay cũng không được sống yên ổn đâu.

Tán gẫu một lát đã nhanh chóng đến nhà kính nằm trong một góc ở hướng đông nam, bà tử chăm sóc hoa trong nhà kính vội bước lên hành lễ.

Chúc Gia ôn hòa nói:

- Ta chỉ dẫn Liễm muội muội đến ngắm hoa cúc tím mà thôi, ở đây không có chuyện gì đâu, mọi người đừng đến quấy rầy là được.

Bà tử kia tươi cười vâng lệnh, nghĩ thầm Chúc gia có nhiều tiểu thư như vậy, tính ra chỉ có tính tình của vị tiểu thư này là tốt, lại là người yêu hoa, bà tử chăm sóc trong nhà kính này ít ai chưa từng tiếp xúc với nàng ấy, ai cũng nói nàng ấy thật là người chừng mực.

Người được tiểu thư tự mình dẫn đến, chắc chắn là khách quý của Chúc gia, hoặc là những nhà có quan hệ tốt với Chúc gia, bà tử này cũng là người hiểu chuyện.

Nha hoàn đi theo Chúc Gia trao tiền thưởng cho bà tử, cười nói:

- Hôm nay bà vất vả rồi, đây là tiểu thư thưởng để bà mua ít trà quả đấy.

Bà tử kia cười híp mắt nhận lấy, rồi nhanh chóng lui ra.

Không còn ai bên cạnh làm phiền nữa, hai người bèn vây quanh ngắm chậu cúc tím kia.

Khúc Liễm vốn là người yêu hoa cỏ, giờ thấy chậu hoa cúc tím đang nở rộ rực rỡ, nhất thời rất vui vẻ, cẩn thận mà sờ cánh hoa cúc tím nở ra kia, không nhận được sự thỏa mãn.

Nàng nhớ về kiếp trước của mình, thời thơ ấu cô đơn, căn nhà to đến thế nhưng bao giờ cũng chỉ có mình nàng. Sau này lớn lên nàng lại theo người làm học cách trồng hoa, cuộc sống buồn tẻ nhàm chán ấy, những hoa cỏ nàng tự tay gieo trồng kia đã trở thành nơi trút bầu tâm sự của nàng.

Mỗi khi có chuyện buồn, nàng sẽ đến nhà kính mà loay hoay, nhanh chóng quên hết buồn phiền, mà hoa cỏ cũng sẽ không ghét nàng vì nàng nói quá nhiều.

Đáng tiếc, khi nàng mới vừa cảm nhận được cuộc sống chẳng quá vô vị, cũng là khi tính mạng của nàng kết thúc.

Giờ đây, nàng vẫn nhớ rõ cảm giác sợ hãi khi cơ thể không trọng lượng từ trên cao rơi xuống, cũng khiến nàng rất mực quý trọng sinh mạng của mình ở kiếp này.

- A Liễm, muội sao vậy?

Chúc Gia thấy tâm trạng của nàng không bình thường, hơi lo lắng hỏi thăm, trong lòng suy xét, chẳng lẽ bồn hoa cúc tím này có gì không đúng chăng?

Khúc Liễm hoàn hồn, phát hiện bản thân lại thất lễ, vội cười nói:

- Không sao đâu, chỉ là muội cảm thấy cúc này màu sắc đậm đà rất đẹp, nếu như ngày nào đó muội cũng trồng được loài hoa này thì tốt quá.

Chúc Gia nở nụ cười nói:

- Với khả năng của muội, chắc chắn sẽ trồng được mà.

Rồi lại nghĩ đến chuyện nàng vốn là kẻ không biết chăm sóc hoa (nguyên văn: lạt thủ tòi hoa), lại nói thêm:

- Muội không mó tay đến là được, dù sao cũng còn có nha hoàn bà tử chăm mà, cũng sẽ lớn thật khỏe giống như vậy thôi, tỷ còn rất hâm mộ chậu song sắc mẫu đơn kia đấy.

- Muội cũng chỉ nói suông thôi, đều do Bích Xuân để ý chăm nom mà thành.

Đang trò chuyện thì nghe có tiếng động từ phía cửa nhà kính, thì ra là Chúc đại phu nhân có việc tìm Chúc Gia.

Chúc Gia hơi nhăn mày, liếc nhìn Khúc Liễm hỏi:

- Không biết là có chuyện gì nữa?

Nha hoàn đến gọi người cẩn thận liếc Khúc Liễm, cười xòa nói:

- Cũng không có chuyện gì lớn đâu ạ, chỉ là phu nhân bên kia có chút việc muốn nhờ tiểu thư thôi.

Khúc Liễm là người biết điều, vội nói:

- Vậy tỷ mau đi trước đi, muội thường đến đây, cũng không xem là khách nữa, muội ở trong này đợi trước, lát nữa tỷ xong việc thì về tìm muội nhé!

Tuy Chúc gia đông người, nhưng đúng thật là nhiều người nhiều chuyện, dẫn Khúc Liễm và tỷ tỷ thường xuyên đến Chúc gia, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc dạo chơi, chưa can thiệp vào chuyện Chúc gia bao giờ. Thấy nha hoàn này không mời, tất nhiên nàng sẽ không qua theo. Chúc đại phu nhân dù thế nào cũng là đại tẩu của tỷ muội Chúc Gia, có việc nhờ đến, Chúc Gia mà từ chối cũng không hay.

Chúc Gia suy nghĩ một chút, nói với Khúc Liễm:

- Tỷ đi một lát vậy, muội ở đây chờ tỷ nhé!

Rồi lại bảo tiểu nha hoàn vừa tới, dặn nha hoàn kia chuẩn bị ít trà bánh mang đến cho Khúc Liễm, để nàng ở đây vừa uống trà vừa ngắm hoa, không quá nhàm chán.

Được vậy thì tốt quá.

Khúc Liễm mỉm cười tiễn Chúc Gia.

Thế nhưng, khi nàng mới ngồi xuống uống trà, thì lại có người đến nhà kính.

Chương 14

Dù Chúc Gia đi rồi, vẫn để tiểu nha hoàn ở lại với nàng.

Khúc Liễm vừa hưởng thụ sự nhàn nhã hiếm có vừa thưởng trà giữa những luống hoa trong nhà kính thì tiểu nha hoàn bỗng chạy tới thờ đốc mà bẩm:

- Khúc tiểu thư, quản sự bảo nô tỳ sang đây báo cho tiểu thư biết đại thiếu gia và mấy vị công tử sắp đến đây, họ nói là muốn tự tìm mấy chậu hoa đem đến Thính Vũ hiên.

Thính Vũ hiên là nơi tiếp khách ở ngoại viện của Chúc gia, vừa rồi có nghe Chúc Gia nhắc qua, các công tử Chúc gia đang tiếp các thiếu gia công tử đến chúc thọ Chúc lão thái quân ở đây. Thế nhưng Chúc đại thiếu gia lại phải tự mình dẫn người đến lấy hoa, vậy cũng quá tự hạ thấp thân phận rồi, dù sao thì vẫn khiến nàng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Khúc Liễm hỏi ngay:

- Không biết có những ai cùng đến với Chúc đại thiếu gia vậy?

- Nô tỳ cũng không biết ạ!

Bích Xuân hôm nay theo Khúc Liễm đến Chúc gia không nhịn được có phần lo lắng, nàng ấy không ngờ Chúc đại thiếu gia lại tự mình dẫn người sang lấy hoa, tuy là giữa ban ngày ban mặt, nhưng dù sao họ cũng đến Chúc gia làm khách, hôm nay lại là sinh nhật của Chúc lão thái quân nữa, chắc sẽ không có ai có mặt không trông mà gây chuyện đâu. Nhưng dù sao nam nữ hữu biệt, cô nương khuê phòng sao có thể đơn độc tiếp xúc với nam nhân? Nếu bị người có tâm thấy được rồi truyền đi, vậy thì không tốt.

Tiểu nha hoàn này chỉ mới đến phục vụ việc lật vật ở nhà kính, chưa từng tiếp xúc với người ngoài, dĩ nhiên là không biết điều này.

Khúc Liễm cũng không khiến nàng ta khó xử, nhìn một chút, phát hiện nếu giờ nàng ra ngoài thì ắt sẽ chạm mặt nhóm người sắp vào kia, thăm nghĩ họ chỉ đến đây lấy hoa, lấy xong sẽ đi, chắc không mất thời gian mấy, vội hỏi:

- Nhà kính này có nơi nào tạm lánh một chút được không?

Nói cho cùng thì nàng cũng không muốn chạm mặt nhóm người kia, đỡ gây rắc rối không đáng có.

Tiểu nha hoàn cảm kích mà nở nụ cười với nàng, nhanh nhẩu nói:

- Tiểu thư xin theo nô tỳ.

Rồi dẫn Khúc Liễm và Bích Xuân cùng đi sâu vào bên trong nhà kính.

Nhanh chóng đến một bức tường hoa xây nên bởi cây tử đằng.

Tiểu nha hoàn cười nói:

- Chỗ này tương đối yên tĩnh, xin cô nương chịu uất ức một lát ạ!

Khúc Liễm mỉm cười nói với nàng ta, biểu lộ rằng nàng không để ý đâu.

Tiểu nha hoàn nghĩ vị tử tiểu thư Khúc gia này, không chỉ có bề ngoài xinh đẹp mà tính tình cũng tốt nữa, hèn gì có thể cùng chơi với Chúc Gia tiểu thư. An bài cho nàng xong, nàng ta mới ra ngoài, cùng những người khác hành lễ với Chúc đại công tử.

Chúc Liên là trưởng tử đại phòng Chúc gia, là anh ruột của tỷ muội Chúc Kiềm, Chúc Gia, người có thể làm bằng hữu của anh ta, không phú cũng quý.

Chúc Liên tự mình dẫn người đến chọn hoa mang đi Thính Vũ hiên, đối với người hầu hạ trong nhà kính, thật là việc hưng sư động chúng (tạm dịch: ra quân ồ ạt; phát động nhiều người làm một việc gì đó; động viên thi công; huy động nhân lực (thường mang nghĩa xấu)- theo từ điển Lạc Việt), dù có đang bận hay không, cũng đều đến hành lễ cho đại thiếu gia.

Tiểu nha hoàn theo quản gia, bà tử và mấy vú già tiến đến hành lễ với Chúc Liên, đánh bạo liếc qua những người đến, phát hiện ra ngoài Chúc đại thiếu gia, còn có vài công tử trẻ tuổi lạ mặt, họ đều mặc cẩm y, đeo ngọc bội và con dấu đất tiền, phong thái đường đường vô cùng cao quý.

Tuy chỉ liếc mắt, tiểu nha hoàn vẫn có thể nhìn hết mọi người một lượt, phát hiện trong số đó có một vị công tử mặc bộ cẩm y sóng nước màu tím nhạt, đặc biệt là diện mạo cực đẹp, như một khối mỹ ngọc, khiến nàng ta suýt mù mắt.

Đến khi Chúc Liên vung tay nói với quần sự bà tử họ muốn đi dạo trong nhà kính xem có hoa gì đẹp không, chớp mắt tiểu nha hoàn bắt đầu đỏ mặt, nhin không được liếc nhìn quần sự bà tử, họ cũng liếc lại nàng, sự lo lắng hiện rõ trong ánh mắt.

Họ làm sao ngờ được hôm nay đại thiếu gia lại có hứng thú này, vậy mà tự dẫn bằng hữu đến nhà kính chọn hoa, tuy trong lòng gấp muốn chết, nhưng lại không có cách nào, đành phải phục vụ như bình thường.

Đến khi nhóm người Chúc Liên đi rồi, quần sự bà tử vội kéo tiểu nha hoàn lại hỏi nhỏ Khúc tiểu thư đang ở đâu xong, không tránh được hơi hơi hận, bàn với nhau:

- Sớm biết vậy nên phải người thông báo với đại thiếu gia một tiếng, để Khúc tiểu thư đi trước đã. Giờ không thể để họ gặp nhau được, nếu lỡ va chạm Khúc tiểu thư, không giao phó được cho Gia tiểu thư đâu.

Lúc này họ cho rằng Chúc Liên chẳng qua là đến chọn vài chậu hoa rồi đi, không có lòng dạ nào mà đi dạo nhà kính, dù sao thì hoa viên Chúc gia cũng phong phú rực rỡ như thế (nguyên văn: mỹ luân mỹ hoán), ắt đủ cho họ dạo chơi rồi. Nhưng ai biết đại thiếu gia hôm nay lại có tâm tình này, Vốn dĩ việc này cũng không sao, nhưng ai biểu họ không thông báo với Chúc Liên rằng tiểu thư Khúc gia đang ở đây trước, giờ lại giấu diếm nữa, e rằng không hay.

Nếu Khúc tiểu thư có chuyện gì trong này, bọn họ sẽ đều phải chịu phạt.

Nhưng giờ cũng không biết làm sao, muốn sai người thông báo cho Khúc Liễm, lại sợ lộ liễu quá, chỉ cầu mong họ đừng đi qua bức tường hoa tử đằng kia.

May mắn là Chúc Liên hôm nay chỉ muốn chọn ít hoa lan, thực được đang thì nở rộ linh tinh, cách tường hoa rất xa, khiến tiểu nha hoàn và quần sự, bà tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vì Chúc Liên không muốn họ theo vương bận, chỉ để lại một quần sự theo phục vụ, còn bảo họ thì xa xa theo sát ở đằng sau.

- Chu huynh, huynh thấy bồn lan Phúc Kiến này thế nào? Còn chậu thực được này nữa, cũng đang nở rất đẹp này.

Chúc Liên nói với thể tử Trữ vương bên cạnh.

Chu Lang nhìn quanh, thích thú nói:

- Không phải huynh bảo ở đây có hải đường phủ Tây sao? Nương ta rất thích hải đường, nhất là hải đường phủ Tây, lần này ta đến phủ Thường châu, còn hứa với bà nếu gặp thì nhất định sẽ tìm cách xin hải đường phủ Tây mang về biếu bà đấy.

Chúc Liên nói ngay:

- Chao ôi, tiểu tử nguoi thế mà lại đánh chủ ý lên nhà ta cơ à? Lão thái quân rất thích cây kia đấy, nếu cho nguoi, nguoi làm sao mà nuôi sống nó chứ? Tiểu tử nguoi không còn gì để nói nữa đúng không?

- Đừng lấy lão thái quân ra dọa ta, ta cũng không bị nguoi hù dọa, nhanh lên, đi nhìn thử xem sao.

Chu Lang túm Chúc Liên đi.

Những người khác biết thân phận Chu Lang dĩ nhiên là cẩn thận theo sát.

Thiếu niên đi cuối cùng lại thông dong cất bước, giữ nụ cười ôn hòa nhã nhặn trên khóe môi mà không nhanh không chậm đi theo họ, ánh mắt lướt qua xung quanh, dường như rất có hứng thú với nhà kính của Chúc gia.

Sau đó, cậu ta thấy có một bộ bàn ghế đá cạnh luống hoa cúc cách đó không xa, trên bàn còn trà bánh bày sẵn.

Chung trà vẫn còn hơn nửa, bên cạnh có một chiếc hộp sơn khắc hoa mẫu đơn đỏ đã được mở ra, bên trong có ít bánh ngọt và mứt quả, rõ ràng là thức ăn cho các tiểu cô nương.

Có người vừa rồi ngắm hoa ở đây.

Thiếu niên hơi đắm chiều nhìn chậu cúc tím, rồi lại nhìn về bức tường hoa được tạo nên từ cây tử đằng trong góc gần đó, trên sắc xanh biếc điểm những đóa hoa tím li ti, rung rinh trong gió, xinh đẹp vô cùng.

- Kỳ công tử?

Quần sự đi theo gọi một tiếng, nhin không được nhìn mấy người đã đi xa phía trước.

Thiếu niên khoát tay áo với hấn, nói:

- Ta tự đi dạo một lát, người không cần đi theo.

Đuổi quân sự kia đi xong, mới bước đến tường hoa.

Ở một mặt khác của tường hoa, Khúc Liễm hơi nhàm chán mà bút lá từ đằng xếp thành hình con vật chơi, đôi tay hết sức khéo léo. Dáng vẻ Bích Xuân như lâm đại địch, dựng tại chú ý động tĩnh trong nhà kính, một vẻ ước gì đại thiếu gia Chúc gia đi càng nhanh càng tốt, Khúc Liễm thấy mà không nhịn được cười.

Thấy dáng vẻ không ra làm sao của nàng, Bích Xuân tức giận đến mức suýt nữa tròn mắt với nàng, nghĩ thật đúng là hoàng thượng không vội thái giám đã gặp. Tuy là có gặp cũng không sao, nhưng họ đến Chúc gia làm khách, hơn nữa Khúc Liễm lại xinh đẹp như vậy, làm nha hoàn dĩ nhiên phải lên tinh thần, bảo vệ tiểu thư thật tốt mới phải.

Trước khi đến Chúc gia, nhị tiểu thư thế nhưng đã nghìn dặm vịn dò nàng ấy phải canh chừng tứ tiểu thư, không để nàng bị người khác bắt nạt đây này.

Khúc Liễm thấy vẻ mặt của Bích Xuân, đang muốn trấn an nàng ấy một chút, lại không ngờ đột nhiên Bích Xuân tròn mắt, dường như thấy chuyện gì đáng sợ lắm, làm nàng theo bản năng mà ngoái đầu lại nhìn.

- Thì ra nàng ở trong này.

Giọng nói như châu như ngọc cực kỳ êm tai, như làn gió mát thổi qua tai vang lên, rồi một gương mặt trắng trẻo như ngọc lộ ra, sạch sẽ không tỳ vết, nhìn không ra chút khuyết điểm nào, mang sự dịu dàng tinh khiết của thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, lập tức khắc sâu vào lòng người, khiến người khác thêm phần yêu mến vô cùng.

Thiếu niên khôi ngô đó cúi đầu cười với nàng, gờ đây, dường như gặp phải điều gì khiến cậu ta vô cùng thích thú, ý cười trong mắt như những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, điểm tô cho đôi mắt đen như mực ngọc kia, cực kì đẹp đẽ.

Càng nhìn gần lại càng cảm thấy cậu ta đẹp hơn.

Khúc Liễm chớp mắt, sau đó mới phản ứng lại, nàng và cậu ta gần nhau đến mức như sắp dán sát vào nhau, nàng thậm chí có thể ngửi thấy hương thơm thanh nhã trên người cậu ta, sợ hãi đến mức lùi ngay về phía sau.

Thiếu niên kia đứng yên, trong mắt lóe lên tia trêu ghẹo nhìn nàng.

- Người...

Khúc Liễm hơi ngáp ngừng, nghĩ đến sự quan tâm của Khúc Thẩm đối với hắn ta, trong lòng có phần không xác định được.

- Công tử, có việc gì sao?

Cậu ta hơi nhíu mày, nghiêng đầu suy nghĩ, lại dời tầm mắt đánh giá nàng từ trên xuống dưới, rồi cười nói:

- Đúng là có việc.

- A...

Khúc Liễm và cậu ta chẳng qua chỉ có duyên gặp mặt hai lần, hơn nữa đều ở nơi đông người, chưa từng nói chuyện với nhau câu nào, suy cho cùng thì vẫn là người xa lạ, làm sao có chuyện gì được chứ? Đó là lý do vì sao khi gặp cậu ta nàng không nén nói hơi nghỉ hoặc trong lòng.

Chợt thấy cậu ta lấy một ngọc bội màu đỏ thắm đặt cạnh một ngọc bội màu tím đen treo bên hông xuống đưa cho nàng.

Khúc Liễm chỉ nhìn cậu ta, không nhận.

Vì thế, thiếu niên kia lại bước lên một bước, không thể nghi ngờ mà đem ngọc bội nhét vào tay nàng, hơn nữa còn thoáng dùng sức, nắm lấy ngón tay thanh mảnh của nàng, làm nàng không sao tránh được.

Cậu ta cúi đầu nhìn nàng, vì chiều cao chênh lệch - chắc cậu ta phải cao hơn Khúc Liễm một cái đầu, làn hơi thờ lớt nhẹ qua mặt cậu ta, chợt nghe giọng nói như tiếng đàn ngọc mang theo một chút mờ ám, khẽ cười nói:

- Đây là huyết ngọc trước đây ta từng hứa sẽ tặng cho nàng, tốt hơn là nàng hãy nhận lấy đi.

Khúc Liễm tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Khúc Liễm ngần ngại cầm ngọc bội, khó hiểu nhìn cậu, vô thức hỏi:

- Công tử có ý gì?

Suy nghĩ trong đầu lại chuyển thật nhanh, theo hàm ý trong lời của cậu, mình đã từng gặp cậu ta sao? Nhưng nếu đã từng gặp, thiếu niên xinh đẹp như vậy, không lý nào nàng lại không có ấn tượng gì.

Trong lúc nàng còn đang tự hỏi, trong mắt thiếu niên kia có điều gì đó lướt qua, rồi nhanh chóng lại khôi phục nét ôn hòa nhã nhặn, như mặc ngọc thượng hạng, thâm lặng tỏa ra ánh sáng dịu dàng, thật là người đẹp nhưng không chói mắt, khiến người khác vì vậy mà ưa thích, cực kỳ vui mắt vui tai (nguyên văn: thường tâm duyệt mục).

Cậu ta không trả lời, chỉ là sau khi nhét huyết ngọc cho nàng xong, bèn lấy đi mấy con vật mà nàng xếp bằng lá cây từ đằng lúc nãy, nhìn nàng lần nữa rồi xoay người đi mất.

Chờ cậu ta đi rồi, Bích Xuân vốn đang ngây ngốc mà nhìn rớt cuộc cũng phản ứng lại được, vô cùng căng thẳng.

Tuy rằng diện mạo của thiếu niên kia rất đẹp, nhưng dù sao đi nữa vẫn là nam nhân, sao có thể đứng như sáp dán vào người tiểu thư nhà nàng ta thế được, thậm chí còn buộc người ta phải nhận đồ mình tặng nữa? Vừa rồi nàng ta cũng muốn ngăn cản, nhưng chỉ một ánh mắt cậu ta liếc sang, rõ ràng là đôi mắt dịu dàng đến thế, nhưng ánh mắt sao lại rất sắc bén, làm nàng như ngừng thở trong nháy mắt. Chỉ do dự trong khoảnh khắc thế thôi, mà tiểu thư nhà nàng ta đã bị cậu ta nhét cho một khối ngọc bội rồi.

- Tiểu thư...

Khúc Liễm không buồn để ý tới Bích Xuân, giờ nàng đang buồn bực nghĩ xem có nên đuổi theo trả ngọc bội này lại cho thiếu niên kia không, tuy rằng lời nói cậu ta ám chỉ rất rõ, nhưng Khúc Liễm sinh sống ở thế giới này cũng đã mười mấy năm, biết rõ quy tắc của nó, rất bất công với phụ nữ, chỉ cần đi sai một bước sẽ vạn kiếp bất phục, cho nên từ trước đến nay nàng vẫn luôn rất mực cẩn trọng.

Thế nhưng, thiếu niên kia đi quá nhanh, nàng vô thức đuổi theo, thò đầu ra khỏi tường hoa mà nhìn thử, thấy cậu ta đã đi rất xa đến nơi bọn Chúc Liên, nếu nàng vẫn mạo muội đuổi theo, chẳng phải là cho người ta biết chuyện lúc nãy ư?

Cái này gọi là tư tương thụ thụ chẳng?

Nhất thời Khúc Liễm hơi chần chừ, rồi chỉ có thể trở mắt nhìn cậu ta hòa vào nhóm người Chúc Liên, sau khi chọn mấy chậu hoa liền sai hai gã sai vặt ôm đi mất.

Khúc Liễm chán nản.

Đây là ép nàng phải nhận mà, tình hình này nếu bị người có tâm thấy được sẽ thành tư tương thụ thụ, từ bé đến lớn, Quý thị không ngừng nhắc đi nhắc lại bên tai nàng điều này, khiến nàng dù không thích, nhưng cũng ghi tạc trong lòng, luôn cẩn thận trong hành vi.

Vì vậy, Khúc Liễm không còn cách nào, đành nói với Bích Xuân:

- Việc xảy ra hôm nay đừng nói với ai khác.

Bích Xuân tự hiểu chuyện lợi hại trong đó, chẳng qua vẫn có phần do dự, lại nghe Khúc Liễm nói.

- Ta sẽ tự mình nói với tỷ tỷ, người đừng nói gì là được.

Bích Xuân cuối cùng cũng yên tâm.

Nàng ta hơi sợ Khúc Thắm, đặc biệt là sau khi Khúc Thắm khỏi con bệnh nặng, cư xử trưởng thành hơn không ít, hơn nữa còn rất đối ngoại, người ở Thu Uyển cư ít ai dám giờ trò trước mặt vị nhị tiểu thư này. Lần này Khúc Thắm đã can đi dặn lại, thế mà lại xảy ra chuyện này, nếu sau này Khúc Thắm biết được, chắc sẽ không tha cho nàng ta.

Khúc Liễm quan sát ngọc bội kia, phẩm chất của mảnh ngọc bội này có chút không tầm thường, nếu nàng đoán không sai, đây chắc là huyết ngọc khắc quý hiếm, và lại nghe đồn loại huyết ngọc này cực kỳ có lợi cho con người, màu sắc hơi thẫm, hẳn là vật tùy thân của cậu ta. Một mặt của ngọc bội khắc hình một con chim ưng tung cánh, mặt còn lại khắc hai chữ theo lối chữ triện rồng bay phượng múa: Huyền Hòa.

Lúc này, ở chỗ Chúc lão thái quân, nàng nghe được người thiếu niên kia cũng gọi cậu ta thế này, vậy hai chữ này chắc là tên tự của cậu ta rồi.

Vật này không khỏi quá riêng tư đi.

Khúc Liễm hơi xấu hổ, cảm thấy nó cực kỳ bí mật, rất muốn đem trả lại người ta cho xong.

- Tiểu thư, tiểu nha hoàn kia lại đến kia!

Nghe Bích Xuân nhắc nhở, Khúc Liễm nhanh tay cất ngọc bội vào túi tiền trong tay áo, sau đó điềm nhiên xoay người đối diện với nàng ta.

Về mặt tiểu nha hoàn rất vui sướng, cười nói:

- Khúc tiểu thư, đại thiếu gia và mấy vị công tử đã chọn được hoa đẹp xong đi rồi, người không cần phải tránh tại nơi này nữa đâu.

Khúc Liễm bình tĩnh dời bước, sau khi ra khỏi tường hoa, bèn quay lại nơi nàng vừa ngồi.

Tiểu nha hoàn rất lạnh lợi mà đi đổi một bình trà nóng mang về.

Dù ngoài mặt Khúc Liễm bình thản, nhưng giờ không có lòng dạ nào mà ngắm hoa nữa, bắt đầu bối rối không yên.

Suy đoán lúc trước bởi chuyện vừa xảy ra, mà có thay đổi.

Thiếu niên kia rõ ràng không quen biết tỷ tỷ, mà biết nàng mới đúng. Có lẽ, tỷ tỷ chú ý đến cậu ta, thực ra không phải vì cậu ta có quan hệ gì với tỷ ấy, mà là vì có quan hệ đến nàng.

Nghĩ vậy, Khúc Liễm biến sắc.

Từ bé đến lớn, tỷ tỷ này vẫn luôn giống như một tiểu đại nhân, chăm sóc cho nàng và đệ đệ, chu toàn trách nhiệm của tỷ tỷ, đặc biệt khi phụ thân mất sớm, mẫu thân lại là người không nhờ cậy được, tỷ tỷ bảy tuổi khi ấy, đã như người lớn, dù không cùng mẹ, nhưng tình cảm ba tỷ đệ họ tốt hơn những gia đình khác rất nhiều.

Từ sau khi phát hiện tỷ tỷ là người trọng sinh, Khúc Liễm vẫn lén quan sát, thấy rằng dù có trọng sinh, thì tình cảm của tỷ tỷ đối với nàng và Khúc Loan cũng không có thay đổi gì lớn, ngay cả khúc mắc đối với mẫu thân cũng vậy, vẫn là tỷ ấy, chỉ là nhiều hơn một phần bi thương từng trải mà thôi.

Vì vậy, dựa vào sự yêu quý của tỷ tỷ đối với nàng, nếu thiếu niên kia có quan hệ lớn với mình, cũng không khó hiểu sao tỷ ấy lại quan tâm đến cậu ta thế.

Đoán được điều này, sắc mặt Khúc Liễm rồi rầm rẫn, suýt vỡ cả đầu.

Bỗng dưng cảm thấy, biết mình có một tỷ tỷ trọng sinh, thật ra cũng không hẳn là chuyện vui về gì, chỉ ít thì bây giờ nàng nhìn không được lo lắng lung tung.

Trong lúc nàng còn mãi nghĩ ngợi, Chúc Gia đã về rồi.

*****

Ra khỏi nhà kính không lâu, Chu Lang mượn cớ kéo Kỳ Lãm đến một góc vắng vẻ.

- Nói đi, ngươi có ý định gì mà lại giựt giây Chúc Liên đến nhà kính chọn hoa?

Loại việc thế này trực tiếp dẫn kẻ dưới một tiếng là được, cần gì bọn họ phải tự mình làm? Không khỏi có chút hưng sư động chúng đi, thế nhưng Kỳ Lãm lại ở bên băng quơ nói vào vài câu, không chút dấu vết mà xúi giục.

Chu Lang đúng là kẻ không có đầu óc, thế nhưng hần và Kỳ Lãm từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, ăn không ít thiệt thòi trong tay cậu ta, dĩ nhiên là phải có một loại trực giác như động vật.

Sắc mặt Kỳ Lãm ôn hòa, nhả nhặn nói:

- Ngươi nghĩ nhiều rồi, chẳng qua ta nghe nói nhà kính Chúc gia có trồng rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, có tiếng ở phủ Thường châu, muốn đến xem cho biết thêm thôi mà.

Nói xong, ngón tay lơ đãng xẹt qua tay áo, bên trong có mấy con vật nhỏ xếp bằng lá cây.

Chạm đến con vật bằng lá kia, trong mắt không nén nổi ý cười âm áp.

Chu Lang hơi nghi ngờ nhìn cậu, rõ ràng không hề tin.

Ai ai cũng nói Kỳ Huyền Hòa tao nhã ra sao, tuấn tú tài giỏi thế nào, ngay cả Hoàng thượng cũng hết sức tán thưởng cậu ta, từng khen như có minh châu soi rọi, thật vừa có học thức vừa có bề ngoài. Nhưng hần cùng tên này từ bé đã cùng nhau lớn lên, ăn vô số thiệt thòi trong tay cậu ta, sao lại không biết thằng nhãi này là tên nham hiểm khoác lớp da quân tử như ngọc chứ?

Kỳ Huyền Hòa chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa.

Vì vậy, ngay cả chuyện hần đột nhiên đến phủ Thường châu, hần phải có thâm ý sâu xa nào đó, chứ không chỉ giống như lời nói ngoài mặt, là phụng lệnh

Thực Nghi công chúa đến mừng thọ Chúc lão thái quân, chỉ là tạm thời không tra ra được mà thôi.

Kỷ Lãm thấy hẳn ta một mực không tin, bèn tự kiểm điểm bản thân có phải bình thường mình bắt nạt hẳn ta quá mức rồi không, làm cho người ta như chim sợ cành cong vậy. Nhưng vẫn ôn hòa lên tiếng:

- Được rồi, nếu đã bị người phát hiện, ta nói thật luôn vậy, thật ra ta đến phủ Thường châu, là để xem một người.

- Là ai vậy?

Chu Lang không nén nổi sự hưng phấn.

- Đừng có nói với ta là Chúc lão thái quân đấy nhé?

- Không phải đâu.

Kỷ Lãm nói rất thân thiết:

- Bây giờ không thể nói cho người biết được, đợi khi nào quay về kinh, nếu như... Đến lúc đó sẽ nói với người.

Nói xong, trong đôi mắt như mặc ngọc lóe lên một tia u ám.

Chu Lang nghe xong, nhất thời hơi ngập ngừng, nhìn không được mà hỏi:

- Huyền Hòa, người nói thật với ta, phải chăng... Người kia lại làm gì à?

- Đương nhiên không phải.

Chu Lang một mực không tin, nhưng không hỏi đến cùng nữa, vỗ vai cậu, rồi cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Vì suy đoán vừa có được, tâm Khúc Liễm rối loạn như mớ bòng bong (nguyên văn: tâm loạn như mả), thấy tâm trạng của Chúc Gia cũng không tốt lắm, bèn cười nói với nàng ấy:

- Gia tỷ tỷ, mọi việc xong hết rồi sao?

Chúc Gia hơi áy náy nói:

- Chỉ là chút việc nhỏ thôi, cũng đã xong rồi.

Rồi lại cười hỏi:

- Liễm muội muội có thích chậu hoa nào không? Nếu thích chậu nào, ngày mai tỷ sẽ cho người đưa đến Khúc gia cho muội ngắm.

Thấy nàng không muốn nói thêm, Khúc Liễm cũng không truy cùng hỏi tận nữa, trông Chúc gia rực rỡ gấm hoa, quang vinh sáng lạn thế thôi, nhưng vì người trong gia tộc rất đông, bề trên trong nhà rất nhiều, nhiều người cùng ở một nơi, phát sinh lắm mâu thuẫn, ngoài mặt khác trong lòng lại khác, nhưng vì có người có bối phận cao là Chúc lão thái quân trấn giữ, mới không trầm trọng thêm, mọi người chẳng qua thường mắt nhắm mắt mở mà thôi, không đơn giản như Khúc gia.

Chúc Gia thấy nàng bĩu môi, trong lòng thấy hơi khó hiểu, lại nhìn chậu cúc tím kia, cười gượng nói:

- Giờ nuôi được hai chậu cúc tím, nhưng đều đã được người khác dọn trước hết rồi, để trồng thêm ít chậu nữa, rồi tỷ sẽ tặng một chậu cho muội ngắm nhé!

Bấy giờ Khúc Liễm mới nở nụ cười, chân thành cảm ơn nàng ấy.

Hai người lại ngồi trò chuyện một lát, trong lúc đó Khúc Liễm âm thầm dò la thân phận những khách nhân đến mừng thọ Chúc lão thái quân, dẫn đến trên người hai thiếu niên kia, giả vờ làm tiểu cô nương ưa hiếu kỳ mà thôi.

Bề ngoài Khúc Liễm xinh xắn, lại thêm nàng cố tình ra vẻ, nên Chúc Gia không nghi ngờ gì.

- Người muội nhắc đến hẳn là Chu công tử và Kỷ công tử à?

Chúc Gia cũng có chút hiểu biết.

- Tỷ cũng chưa từng gặp họ, nhưng theo lời hạ nhân, hẳn đúng là họ, không ngờ rằng họ đến chúc thọ tổ mẫu lại đúng lúc gặp bọn muội, thật là có duyên.

Sau khi nghe xong, Khúc Liễm biết ngay Chúc Gia cũng không biết gì hơn.

Hai người kia toàn thân tỏa ra khí phách không phú cùng quý, lại đến từ kinh thành, thân phận chắc là không cần phải bàn. Mà họ chỉ đến mừng thọ Chúc lão thái quân, cũng bái phòng Chúc lão thái quân thôi, Chúc gia là gia đình gia giáo, chắc sẽ không đáng cô nương trong nhà lên trước mặt họ, nếu không thì ra thể thống gì nữa.

Vì vậy, dù Khúc Liễm hơi thất vọng với việc Chúc Gia không biết gì, nhưng cũng hiểu được đạo lý bên trong.

Có nha hoàn nhanh chóng đến nhắc họ, yến tiệc sắp bắt đầu.

Chúc Gia nghe xong, bèn cùng Khúc Liễm đến phòng khách nơi thiết yến.

Còn chưa tới nơi, đã thấy bọn Khúc Thâm và Chúc Kiềm đang đứng chờ trên hành lang bên ngoài phòng khách.

Tĩnh tĩnh Chúc Kiềm vẫn hoạt bát không đổi, đang vui vẻ trò chuyện với Khúc Thâm, gần đó còn có hai cô nương trẻ tuổi khác, đang mỉm cười nghe Chúc Kiềm huyền thuyên.

Khúc Thâm hơi mất tập trung, ánh mắt vẫn luôn nhìn ra ngoài, mãi đến khi thấy Khúc Liễm và Chúc Gia đến, mới nở nụ cười nhàn nhạt.

Khúc Liễm vừa trông thấy tỷ tỷ, tâm trạng kích động hẳn, suýt không nhận được mà hỏi chuyện thiếu niên tặng huyết ngọc kia. Nhưng hoàn cảnh bây giờ không phải là nơi thích hợp, Khúc Liễm chỉ đành dẫn xuống, nhưng vẫn hơi buồn bực, làm khuôn mặt của nàng hơi ửng đỏ, ánh mắt ngập nước, khuôn mặt như đóa hoa chớm nở, vô cùng xinh đẹp đáng thương.

Trong lòng Khúc Thâm căng thẳng, vội hỏi:

- Muội sao vậy?

Khúc Liễm liếc tỷ ấy một cái, ừ ừ nói:

- Không sao đâu.

Chỉ là sắc mặt thêm phần đáng thương.

Lòng Khúc Thâm khẽ động.

Chúc Gia không nhận được trêu:

- A Thâm đây là lo ta không chăm sóc muội muội được tốt sao?

Khúc Thâm bước lên kéo tay muội muội, âm thầm liếc mắt quan sát nàng, cười nói:

- Làm gì có chuyện đó chứ? Tĩnh tĩnh A Gia đáng tin cậy hơn A Kiềm nhiều, đương nhiên ta rất yên tâm.

Cô lo là lo những kẻ háo sắc lông bông kia kia, hôm nay đông người đến mừng thọ Chúc lão thái quân như vậy, nếu lỡ có ai va chạm với muội muội thì nguy.

- Ôi kìa, các muội về rồi, vừa lúc có thể vào nhập tiệc luôn.

Chúc Kiềm cũng cười rạng rỡ nói.

Hai thiếu nữ gần đó thấy giọng điệu giữa họ rất thân thiết, thì biết ngay quan hệ hai nhà Khúc Chúc rất tốt, không nhận được sự hâm mộ, thiếu nữ mặc bộ váy từ hải đường màu đơn đỏ trong đó cười nói:

- Tình cảm các người tốt thật đó, A Kiềm, A Gia, A Thâm và Liễm muội muội cũng rất thân, hèn gì có thể trò chuyện với nhau mãi thế.

Hai cô gái này là thiên kim nhà Trần tri phủ, hôm nay theo mẹ đến chúc thọ Chúc lão thái quân.

Khúc Thâm cười nhạt, không nói gì.

Khúc Liễm đảm nhiệm đứng cạnh mỉm cười, có tỷ tỷ phía trước, nàng thường không cần chủ động làm gì cả.

Chúc Kiềm lại nắm tay Khúc Thắm, cười nói:

- Hai nhà chúng tôi thân thiết, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, đương nhiên phải thế rồi.

Chúc Gia thấy tỷ tỷ nói chuyện quá kỳ cục, sợ tỷ ấy lại nói thêm gì nữa, ngay cả chuyện trong nhà cũng nói ra luôn, đến khi đó lại bị mẫu thân rầy, vội cướp lời:

- Ma ma đang giục kìa, chúng ta còn không nhanh chân vào trong thôi.

Mọi người ngoảnh đầu lại nhìn, mới thấy ma ma hầu hạ trong phòng khách đã đến mời họ vào, thôi không trò chuyện nữa.

Đây là nơi thết đãi nữ quý tộc, sau khi vào phòng khách, có thể thấy toàn là các vị phu nhân, Khúc Liễm nhanh chóng tìm được chính xác mẫu thân trong đám người, bà đang ngồi cạnh Khúc đại thái thái, so với Khúc đại thái thái đang đầy tươi cười trò chuyện với người bên cạnh, không khí thoải mái, thì Quý thị có phần trầm lặng, người khác hỏi bà mới trả lời, nếu không ai hỏi đến, bà bèn ngồi yên tại chỗ, cũng không biết mở chuyện với người khác, vài lần như vậy, cũng không ai để ý đến Quý thị nữa, để bà cô đơn ngồi đó, trông hơi tội nghiệp.

Quý thị cũng không để tâm, bà vốn là người không giỏi giao tiếp, mấy năm nay vì ở góa mà ít khi ra cửa, khả năng giao tiếp càng lúc càng tệ.

Khúc Thắm cũng thấy được, nếu ở kiếp trước, cô còn giận bà không biết tranh giành, nhưng bây giờ, lại hết sức bao dung.

Quý thị không giỏi cũng không sao, còn có mấy đứa con gái các nàng, sau này sẽ luôn che chở cho bà.

Hơn nữa hiện giờ, cũng không cần Quý thị khéo léo ra mặt làm gì.

Khúc Liễm chờ các vị cô nương chưa lấy chồng đến, ngồi cùng đều là các vị cô nương trạc tuổi nhau, vậy cũng không quá gò bó.

Sau khi náo nhiệt ăn xong yến tiệc, mọi người cùng dời bước đến Bích Đào viện xem hí.

Vì mời được Đức Âm ban đến diễn, nữ quý tộc nơi đây đều rất thích, vừa ngồi xuống thì tiếng trống khai mạc cũng vang lên, bầu không khí sàn diễn cũng tạm thay đổi, vốn dĩ rất ồn ào dần yên tĩnh lại, mọi người bắt đầu tập trung tinh thần xem diễn.

Khúc Liễm đưa mắt nhìn quanh các cô nương đang tập trung xem diễn, lại dần lơ đãng, nghĩ về thân phận của thiếu niên tặng huyết ngọc cho mình.

Nàng sợ huyết ngọc bị người khác phát hiện, giữ chặt tay áo của mình, khẽ động tay là có thể chạm đến, tâm trạng càng rối bời.

Nàng không đoán được thiếu niên kia sau này là gì của mình, lấy hiểu biết của nàng về thế giới này, chắc cũng không ngoài mấy trường hợp sau, thứ nhất là họ hàng, thứ hai là có quan hệ thông gia, thứ ba là quan hệ gia tộc, thứ tư là nam bằng hữu hay chồng chẳng hạn, nhưng thời đại này không tồn tại cái gọi là tình bạn nam nữ, nên chắc chỉ có thể là chồng thôi.

Nghĩ đến cái thứ tư là cái có khả năng nhất, da đầu Khúc Liễm như sắp nứt ra tức khắc.

Nàng không khỏi ngoái nhìn Khúc Thắm.

Sau đó nàng ngạc nhiên phát hiện, Khúc Thắm và Chúc Kiềm đang chuẩn bị đi khỏi.

- Tỷ tỷ, các tỷ sắp đi đâu vậy?

Nàng vội giơ tay kéo tay áo Khúc Thắm, vẻ mặt đáng thương, như Khúc Thắm sắp vứt bỏ nàng vậy.

Khúc Thắm thấy nàng rót cuộc cũng không còn mất hồn ngồi ngẩn ra nữa, không khỏi phì cười, thương lượng:

- Tỷ và A Kiềm muốn đi vệ sinh, muội cứ ngồi ngốc ở đây tiếp đi.

Ý là bảo nàng tiếp tục ngăn người ngồi đây xem hí khúc ư?

Lúc nàng hoàn hồn nhận ra đây đúng là cơ hội, thì thấy hai người đã đi mất rồi.

Khúc Liễm hơi động tâm, cũng muốn đi cùng họ.

Nàng có dự cảm, hai người này chắc chỉ không đơn giản là đi vệ sinh. Nhìn vào thân phận trọng sinh của tỷ tỷ, nếu không làm gì thì thật là có lỗi với khả năng biết trước của tỷ ấy, nên nhất định là họ đi làm chuyện gì đó.

Nếu là ai khác, Khúc Liễm còn hơi lo lắng, nhưng đây lại là tỷ tỷ xưa nay biết chừng mực, luôn tính toán mọi việc trước trong đầu, e là muốn nhân ngày sinh nhật của Chúc lão thái quân âm mưu chuyện gì. Nếu không nắm chắc chín phần thành công mọi việc, tỷ ấy sẽ không làm đâu. Hiện nay lại có bàn tay vàng trọng sinh, chắc là muốn làm chút chuyện.

Thật muốn đi nhìn một cái a.

Vừa nghĩ vậy, một lát sau, Khúc Liễm bèn đứng dậy, nhỏ giọng nói với Chúc Gia và hai vị tiểu thư Trần gia:

- Muội đi vệ sinh nha...

Giọng điệu của nàng hơi xấu hổ, giọng nói ôn nhu tinh tế, một vẻ rất ngại ngùng, mấy cô nương đều nở nụ cười thiện ý.

- Ủ, muội đi đi.

Khúc Liễm cười e lệ rồi đi.

Vừa rời khỏi không lâu, nụ cười ngượng ngùng trên mặt biến mất, sau đó hỏi một nha hoàn phục vụ ở viện Bích Đào, biết bọn Khúc Thâm đi ra phía sau, nàng cũng lén lút đi theo.

Nơi bọn Khúc Thâm đến chính là hoa viên Chúc gia.

Vừa rời lúc đến đây Khúc Liễm có xem kỹ đường đi, hơn nữa trước đó nàng đã từng đến Chúc gia, biết rất rõ đường đi trong hoa viên, nhanh chóng đến nguyệt môn, vào trong cửa này, lại vòng qua một hòn non bộ, là đến hoa viên Chúc gia rồi.

Khách nhân giờ đều đến viện Bích Đào xem hí, trong hoa viên không còn nhộn nhịp như buổi sáng nữa.

Khúc Liễm quan sát, nhanh chóng tìm được một nơi thích hợp nhìn trộm trong hòn non bộ, rồi bắt đầu ló đầu ra nhìn quanh, nhanh chóng thấy rõ mọi chuyện trong hoa viên, không nhìn được mà che miệng.

Tỷ tỷ của nàng giờ đang ngồi trong một chiếc đình giữa hồ trong vườn hoa, hình như đang cho cá ăn, mà Chúc Kiềm thì đang trò chuyện với một thiếu niên bên bờ hồ.

Thị lực của Khúc Liễm rất tốt, có thể thấy rõ người trò chuyện với Chúc Kiềm là Chu công tử lúc nãy đến chúc thọ Chúc lão thái quân.

Chuyện này có ý gì?

Không lẽ thực ra tỷ tỷ đang làm bà mai, định tác hợp Chu công tử và Chúc Kiềm? Hay kiếp trước, Chu công tử và Chúc Kiềm có duyên với nhau, nên kiếp này tạo cơ hội cho họ gặp mặt?

Khúc Liễm lại nhìn quanh, phát hiện vẫn có nha hoàn bà tử ở lại, chỉ là đứng hơi xa, cũng không phải là chỉ có cô nam quả nữ, trong lòng có mấy phần thả lỏng.

Chẳng qua là thả lỏng quá sớm mà thôi.

Ngay sau đó, một bàn tay đột ngột ôm eo nàng, trong lúc nàng sợ hãi suýt thét lên, một bàn tay ấm áp bịt miệng nàng lại, đồng thời cơ thể của nàng cũng rơi vào cái ôm ấm áp của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ôm eo, bịt miệng, kéo đi.

Ba hành động thực sự lưu loát, khiến Khúc Liễm căn bản là không kịp phản ứng, đã bị người ta kéo vào hang động trong hòn non bộ.

Ánh sáng trong sơn động rất mờ, hơn nữa còn hơi ẩm, hơi lạnh thấm tận vào lòng nàng, trái tim đập nhanh vì sợ hãi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, trong nháy mắt rất nhiều tin tức các thiếu nữ vị thành niên bị hiếp dâm ở kiếp trước nhảy ra trong đầu, trong lòng nàng căng thẳng vô cùng, nhất thời hơi hoang mang, Bích Xuân vẫn đi theo nàng đâu rồi?

Bích Xuân làm sao mà không cảnh báo tiếng nào vậy?

Người ôm nàng từ phía sau rất cao, hầu như giam cả người nàng vào trong lồng ngực của hắn, hơn nữa sức lực cũng rất mạnh, hơi thở xa lạ và sức lực nam tính kia làm nàng giãy dụa.

- Nếu khôn hồn thì đừng nhúc nhích.

Giọng nói réo rắt như châu như ngọc vang lên bên tai, làm nàng cứng đờ trong nháy mắt.

Không phải là ảo giác của nàng, thanh âm vốn dĩ vẫn cho là rất êm tai, lúc này tràn ngập tà ác, như tiếng đàn ngọc tinh khiết bị thứ tà ác ô nhiễm.

Thấy nàng từ từ thôi vùng vẫy, người nọ rút cuộc buông tay vẫn che miệng nàng xuống, chẳng qua vẫn không thả cánh tay đang ôm eo nàng ra, mà giữ tư thế này, xoay người nàng lại.

Sau khi tầm mắt đã quen với bóng tối mờ mịt trong sơn động, Khúc Liễm mới nhìn rõ thiếu niên ôm eo nàng, giam nàng vào trong ngực hắn, hắn cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm, chìm trong bóng tối, như có mũi nhọn kỳ lạ ẩn bên trong, làm lưng nàng phát lạnh, tay chân cũng có chút run rẩy - có thể là vì sơn động này quá âm u lạnh lẽo chăng?

- Người...

Khúc Liễm hơi kinh nghi bất định (tạm dịch: vừa ngạc nhiên, nghi ngờ vừa sợ hãi) nhìn hắn, dĩ nhiên nhận ra đây chính là thiếu niên vài lần có duyên gặp gỡ kia.

- Người muốn làm gì?

- Hà, đối với một tiểu nha đầu như muội, tất nhiên là không làm gì cả.

Giọng nói của cậu ta khe khẽ mà dịu dàng, như tiếng đàn ngọc vang lên, nhưng ngón tay xẹt qua má nàng kia lại khiến nỗi bất an dâng nên trong nàng, thanh âm thờ ơ (nguyên văn: mạn bất kinh tâm) bức nàng thấy khó chịu.

Nếu đã biết nàng chỉ là tiểu nha đầu, lại còn không thả nàng ra?

Thế nhưng, khi cánh tay vẫn còn vòng qua eo nàng kia làm nàng không có cách nào chuyển động, dù rất sốt ruột, Khúc Liễm nhanh chóng tỉnh táo lại.

Nàng vẫn còn nhớ nụ cười vui vẻ của cậu ta dành cho nàng ở bức tường tử đằng, đẹp như hoàng tử lương thiện trong truyện cổ tích, tuy rằng sau đó ép nàng phải nhận huyết ngọc đáng ngờ, nhưng coi như cũng có chút bình thường, không giống bây giờ, dù sao vẫn mang đến cho nàng một cảm giác rất kỳ lạ.

Hoặc là do ánh sáng trong sơn động này quá mờ, khiến nàng sinh ra ảo giác rồi.

- Vậy huynh có thể thả ta ra được không?

Khúc Liễm nhỏ giọng nói.

Tay cậu ta cẩn thận mon trón gương mặt của nàng, dường như đang đo đạc gì đó, làm xong hết, mới chậm rãi lên tiếng:

- Được.

Sức lực giữ eo nàng không còn nữa, Khúc Liễm chưa kịp mừng thầm, thì cổ tay đã bị cậu ta bắt được, nắm chặt tay nàng.

Lần đầu tiên trong đời nắm tay một nam sinh xa lạ, sắc mặt Khúc Liễm hơi ửng đỏ, cảm giác này thật khó mà diễn tả bằng lời, một mối nguy mơ hồ làm nàng không phản ứng lại buông tay cậu ta ra, mà cho tay vào trong áo lấy miếng huyết ngọc đưa cho cậu ta.

Cậu cúi đầu, nhìn huyết ngọc nàng đưa, sắc mặt khó lường.

- Vật này rất quý giá, ta không thể giữ được, trả huynh này.

Sau đó vờ như không có chuyện gì mà rút tay ra, lại nói:

- Ta đã ra ngoài hơi lâu, giờ phải về, xin công tử cứ tự nhiên.

Ngay khi nàng định rời khỏi, thì lần nữa bị người ta kéo lại.

- Đừng gấp.

Thanh âm của cậu ta rất êm dịu, mang theo ý cười.

- Lúc này muội đang làm gì vậy? Nhìn trộm ư?

Da mặt Khúc Liễm khẽ run rẩy, đúng là nàng đang nhìn trộm, nhưng bị người khác nói thẳng ra, dù da mặt nàng có dày cũng hơi không nhịn được. May mà nàng dần xuống, điềm nhiên nói:

- Không phải, ta chỉ đến tìm tỷ tỷ thôi.

Sau khi nghe xong, cậu ta thế mà lại nở nụ cười, lại kéo nàng vào lòng, vòng tay ôm eo nàng, đối diện với nàng, cúi đầu cười nói:

- Nói dối, tiểu bại hoại ngoài miệng toàn nói dối thôi.

Khúc Liễm:

-...

Bộ rất quen thuộc với nàng hay sao hả? Nàng sợ lắm đó! > ____

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Dung mạo nha hoàn cầm hộp nhỏ đến cũng không phải là rất đẹp, nhiều nhất chỉ được coi là thanh tú động lòng người mà thôi, chỉ có điều làn da trắng nõn mịn màng vô cùng, trên mặt nở nụ cười đúng mực, thân thiết tự nhiên, khí chất hào phóng dịu dàng, làm người khác cảm thấy hết sức thoải mái.

Nhưng giờ nàng ta có cười có đẹp đến mức nào chẳng nữa, Khúc Liễm cũng không thấy đẹp chút nào, mà trái lại là rất kinh hãi.

Bởi vì đây chính là nha hoàn đã dè Bích Xuân lại ở chỗ hòn non bộ kia, không để nàng ta cảnh báo cho Khúc Liễm.

Mà bây giờ nàng ta đang cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương nhỏ đến trước mặt nàng.

Nghĩ đến vật bên trong đó, da đầu Khúc Liễm run lên.

Nha hoàn này chắc là người hầu hạ cho thiếu niên kia, nàng ta xuất hiện nơi đây, không cần nghĩ cũng biết trong hộp nhỏ được đưa tới này chứa cái gì. Nhưng mà, làm sao cậu ta dám sai nha hoàn đem đồ đưa tới đây chứ? Chẳng lẽ cậu ta không biết ở đây có rất nhiều vị trưởng bối ư? Trước mắt bao người, nếu như làm rõ đây là nam nữ trao tình, hết thấy thanh danh của nàng cũng coi như xong rồi.

Khúc Liễm không cần nhìn, cũng biết hành động của nha hoàn này đã gây sự chú ý của những người xung quanh.

Khúc Gia hơi ngạc nhiên hỏi:

- Đây là gì thế?

Trong lòng hơi nghi hoặc, nàng ta chưa từng gặp qua nha hoàn này, cũng không biết là hạ nhân của ai trong viện, mặc dù dung mạo không xuất chúng, nhưng khí chất này, chắc không phải là nha hoàn nhị đẳng tam đẳng.

Nha hoàn kia lại cười nói:

- Bẩm tiểu thư, đây là vật Khúc tiểu thư vô ý đánh rơi lúc nãy, nô tỳ nhặt được, nên đem sang đây trả lại ạ.

Sau đó hành lễ với Khúc Liễm, tươi cười nói:

- Nếu đã gặp Khúc tiểu thư, đương nhiên là phải trả lại đồ cho người rồi.

Khúc Liễm nghiêm mặt.

Còn cần phải xem sắc mặt ư? Người ta đã không muốn mà vẫn kiên quyết nhét vào tay, đây là loại đạo lý gì? Hơn nữa giờ còn biến thành nàng để đồ vật lung tung. Không phải nghe đồn rằng huyết ngọc này quý báu lắm sao? Vì cái lông gì mà cậu ta lại hào phóng tặng nàng, không có vẻ gì là tiếc nuối vậy.

Khúc Liễm không muốn nhận.

Nhưng ở nơi đông người, nếu nàng lại phủ nhận, không biết nha hoàn này sẽ gây ra chuyện gì, thật sự rất rối rắm.

Lúc bấy giờ, Trần tiểu thư tiến đến cười hỏi:

- Khúc muội muội đánh rơi đồ, chẳng hay là mất vật gì vậy?

Khúc Tịch ngồi đằng xa cũng hơi tò mò, cười nói:

- Từ từ sao mà đánh rơi đồ được chứ? Tỷ ấy cũng không phải là người hay quên trước quên sau, hay là do Bích Xuân?

Bích Xuân khổ sở trong lòng, nàng ta thà là chính mình làm rơi đồ còn hơn.

Khúc Liễm liếc Trần tiểu thư, sắc mặt đổi rồi lại đổi, hơi ngại ngùng cười nói:

- Cũng không phải cái gì đáng giá đâu, may mà được vị tỷ tỷ này trả lại.

Cuối cùng cũng phải đưa tay ra nhận chiếc hộp gỗ đàn hương kia, rồi cũng không thèm nhìn mà giao cho Bích Xuân, lại cười với nha hoàn đem nó đến:

- Lần này rất cảm tạ tỷ tỷ, chẳng hay phải xưng hô với tỷ tỷ thế nào?

Nha hoàn kia cười dịu dàng, hành lễ, cười nói:

- Nô tỳ tên gọi là Cung Tâm.

Đã đem vật hoàn chủ, nha hoàn kia xin cáo từ.

Rất nhiều người xung quanh đều thấy được một màn này, biết rằng đúng là Khúc Liễm đánh rơi đồ, bị nha hoàn nhặt được đem trả, chứ thật ra không có chuyện gì đáng ngờ lắm, bèn quay đầu lại xem hí.

Khúc Liễm thầm lau mồ hôi, đưa mắt ra hiệu với Bích Xuân, đề nàng giấu kĩ cái hộp kia, làm sao cũng đừng cho người khác thấy được trong đó chứa cái gì.

Chúc Gia bỗng dừng nhỏ giọng thốt lên một tiếng, nói với Khúc Liễm:

- Tỷ nhớ ra rồi, Cung Tâm này chẳng phải nha hoàn mà Kỳ công tử mang đến viện Chi Tâm sao?

Thảo nào khí thế của Cung Tâm này rất khác biệt, đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh công tử nhà vương tôn quý tộc, làm việc đúng là miễn bàn, ôn trọng hào phóng, ôn hòa đúng mực.

Chúc Gia tuy là chưa thấy qua diện mạo hai vị công tử trẻ tuổi từ kinh thành đến chúc thọ Chúc lão thái quân, nhưng theo lời hạ nhân bẩm lại với mẫu thân thì ngược lại đã nghe đầy cả lỗ tai, giờ mới nhớ lại Cung Tâm này chính là một trong số các nha hoàn theo Kỳ công tử mà đến.

- Kỳ công tử ư?

Tỷ muội Trần gia tò mò nhìn nàng ta.

Chúc Gia không tránh được một phen giải thích cho họ, tiếc là bản thân nàng ấy cũng chưa gặp Kỳ công tử kia, nên chỉ giải thích sơ sơ một ít, nhưng nghe vào tai tỷ muội Trần gia, lại thành vị Kỳ công tử và Chu công tử kia, chắc là quý nhân đến từ kinh thành, nên không thể nói thân phận cho họ biết được.

Khúc Liễm thờ ơ nghe, hôm nay còn chưa hết mà đã có nhiều chuyện xảy ra làm nàng bỏ não đến đau cả đầu, giờ chỉ muốn được về nhà thôi.

Không để tâm mà xem hí, chẳng biết qua bao lâu, Khúc Thắm và Chúc Kiềm rút cuộc đã về.

Họ không khỏi bị mọi người trên ghẹo, hỏi bọn họ đi mất tầm lâu vậy, là trốn đến chỗ nào chơi.

Chúc Kiềm cười hi hi nói:

- Diễn hí chỉ có mấy tuồng hát tới hát lui, có gì mà xem đâu, nên ta và A Thắm cùng đi hoa viên xem cá thôi.

Rồi chớp mắt nói tiếp:

- Ngồi đợi trong này cũng không có gì tán gẫu, không bằng đến phòng ta xem đồ chơi đi, lúc trước ta được tặng một cái máy guồng nước rất thú vị...

Rồi lại đặc ý giới thiệu bảo vật yêu thích, lòng dạ của mấy vị cô nương ngồi đây đều bị nàng ấy câu đi mất.

Khúc Liễm nhìn Chúc Kiềm, cô nương này như một đại tỷ ngọc, dáng người cao ráo có lỗi có lỡ, không thấy có gì khác thường, như ban nãy thật sự chỉ đi xem cá vậy - ừ, hoặc có lẽ trong lòng nàng ấy chỉ thực muốn đi xem cá, việc vị Chu công tử kia xuất hiện chỉ là ngoài ý muốn, không đáng nhắc đến. Rồi lại nhìn Khúc Thắm, người này lại còn bình tĩnh hơn, một vẻ chuyện gì cũng không làm, vẫn đạm phong khinh.

Trong lòng Khúc Liễm như đang có con mèo đang cào, rất muốn chui vào đầu tỷ tỷ, xem trong ấy có những ký ức gì.

Rốt cuộc thì thiếu niên họ Kỳ lập dị kia có quan hệ gì với nàng? Ngần vịn lần đường là loại thứ tư nha...

- Sao vậy?

Khúc Thắm ngoảnh đầu, thấy ánh mắt dường như có phần hơi u oán của muội muội, trong lòng khẽ động, chẳng lẽ trong lúc cô rời đi, có ai bắt nạt muội muội sao?

Nghĩ vậy, tầm mắt của cô âm thầm lướt qua tỷ muội Trần gia.

Bởi vì phụ thân mất sớm, kiếp trước hai tỷ muội họ bị không ít người khinh rẻ, đặc biệt là sau khi vào kinh, tình hình ngày càng nghiêm trọng hơn.

Khúc Liễm đương nhiên lắc đầu, tuyệt đối không thể đem chuyện xảy ra trong son động hôm nay nói với tỷ ấy được, bằng không nhất định tỷ ấy sẽ rất tức giận đó.

Ở Chúc gia cả ngày, mãi đến lúc chạng vạng, khách khứa mới ồ ồ xin ra về.

Mấy tỷ muội Khúc gia cũng theo chân trưởng bối rời đi.

Khi về đến nhà, Khúc Thâm gọi Khúc Loan đến, hỏi nó gặp phải những ai trong viện của Chúc gia hôm nay, Quý thị và Khúc Liễm ngồi cạnh lắng nghe.

Tuy tuổi tác Khúc Loan còn nhỏ, nhưng là người cứng chặc, nhất cử nhất động đều rất có quy củ, không cần người khác phải lo lắng, lập tức cười nói:

- Mọi người không cần lo lắng, sau khi đệ theo bọn Trạch ca đi chúc thọ Chúc lão thái quân xong, vẫn luôn ở ngoài ngoại viện, có mấy vị thể huynh Chúc gia ở đó nữa. Thật ra gặp được rất nhiều người, nhưng vì tuổi đệ còn nhỏ, người ta cũng không hỏi đến nhiều lắm, chỉ có điều là sau khi biết tên phụ thân chúng ta rồi, mới nhiều lời hơn chút ít.

Ngập ngừng, Khúc Loan nói tiếp:

- Đại tỷ, Nhị tỷ, hôm nay đệ gặp một vị bằng hữu đồng khoa của phụ thân lúc người còn sống, nghe ông ấy nói, lúc phụ thân còn sống khỏe mạnh, khi nhậm chức Tri phủ Lư châu có một vị phụ tá, nhưng vì sau khi phụ thân mất, vị tiên sinh kia cũng về quê, nên cũng không biết hoàn cảnh bây giờ ra sao nữa.

Chân mày Khúc Thâm nhảy lên, vội hỏi:

- Đệ có hỏi rõ tên vị tiên sinh đi theo phụ thân năm đó là gì không?

- Điều này thì đệ cũng không biết, nhưng nếu cho người hỏi thăm, ắt có thể hỏi ra.

Khúc Loan thở dài:

- Có lẽ vị tiên sinh kia cũng là người học rộng tài cao, mới có thể theo phụ thân đi nhậm chức, nếu có thể tìm được ngài ấy...

Khúc Liễm nghe xong, hiểu được hàm ý của đệ đệ, e là mong vị tiên sinh kia về dạy bảo cho nó. Mà người nhắc nhở cho Khúc Loan, e cũng là một người có lòng tốt, không muốn độc đinh (con trai duy nhất) của Khúc Vĩ phải đi con đường gian nan, mong có người tài năng bên cạnh chỉ bảo cho nó vậy.

Nhưng đệ đệ thì không nói, cả Khúc Thâm hình như cũng có ý định riêng với vị phụ tá kia.

Nói chuyện xong, thấy sắc trời sắp tối, sau khi tiễn Quý thị về Đào An cư, ba tỷ đệ tự mình trở về viện nghỉ ngơi.

Khúc Liễm lại bám đuôi tỷ tỷ vào phòng ngủ của tỷ ấy.

- A Liễm, sao vậy?

Khúc Liễm hơi khó hiểu nhìn muội muội.

Trong lòng Khúc Liễm hơi xấu hổ, làm sao mà mở miệng được bây giờ, chẳng lẽ hỏi tỷ ấy, có thể nói cho nàng biết, Kỷ công tử mà tỷ đặc biệt chú ý lúc chúc thọ Chúc lão thái quân kia, sau này có quan hệ gì với nàng không sao? Tuy nàng cũng không cho là cô nương chưa lấy chồng mà hỏi loại chuyện này thì có gì không đúng, nhưng e là khiến tỷ tỷ biết nàng đã đoán ra những gì tỷ ấy đã trải qua.

Nếu là Khúc Thâm trước kia, Khúc Liễm tuy cũng gọi tỷ tỷ, nhưng cho là bản thân kiếp trước dù gì cũng đã sống được 16 năm, tâm hồn cũng trưởng thành hơn, cũng có phần chiều chuộng dịu dàng với vị tỷ tỷ này, nhưng từ khi biết rõ Khúc Thâm còn có một kiếp trước, hơn nữa tuổi tâm lý còn lớn hơn mình, việc đã từng trải cũng nhiều hơn về sau, Khúc Liễm không khỏi có phần ỷ lại tỷ ấy, cam tâm tình nguyện mà xem nàng ấy là tỷ tỷ của mình.

Vì lẽ đó, hiểu rõ Khúc Thâm là người hiểu thắng, không muốn bị người khác biết chuyện tỷ ấy trọng sinh, Khúc Liễm đương nhiên cũng không khai lại vết sẹo ấy. Nhưng nếu không nói ra lời, làm sao mà hỏi được đây?

Khúc Thâm thấy nàng muốn nói lại thôi, đáng vẻ rụt rè có chút đáng thương, trong lòng mềm nhũn, liền kéo nàng ngồi trên giường thấp cạnh cửa sổ, ôn nhu hỏi:

- A Liễm sao vậy? Có chuyện gì muốn nói với tỷ sao? Đừng sợ nhé, tỷ tỷ sẽ giúp muội.

Nghe giọng nói đầy yêu thương quan tâm của tỷ ấy, Khúc Liễm cảm động đến mức có vì tỷ ấy mà máu chảy đầu rơi cũng không từ.

Quả nhiên là dù có trọng sinh, tỷ tỷ vẫn là tốt nhất.

Trong lòng quyết định, Khúc Liễm nói:

- Tỷ tỷ, hôm nay lúc muội ngắm hoa trong nhà kính Chúc gia, thì gặp phải Kỷ công tử.

Khúc Liễm cúi đầu, chần chừ rồi nói tiếp:

- Cậu ta tự tay tặng muội một khối huyết ngọc, nói là trước đây từng hứa sẽ tặng cho muội, nhưng muội thật sự chưa từng gặp qua cậu ta...

Nói xong, lại liếc mắt nhìn tỷ tỷ, dường như sợ tỷ ấy tức giận

Khúc Thắm rất sùng sốt, khiếp trước khi họ đến Chúc gia mừng thọ Chúc lão thái quân, đâu có xảy ra chuyện này.

Kỷ Lãm kia, lẽ nào đã từng gặp muội muội ở phủ Thường châu, nên sau này mới kiên quyết muốn kết hôn với muội muội như vậy?

Đúng rồi, nếu Kỷ Lãm chưa từng gặp muội muội trước đó, rồi đem lòng yêu mến, thì sau này cũng sẽ không nhất quyết phản đối giải trừ hôn ước này như thế.

Nhưng kiếp trước không có việc này, chẳng lẽ vì mình trọng sinh, nên mới có một số việc thay đổi sao?

Khúc Thắm không nói gì, Khúc Liễm tố cáo với tỷ ấy, vì biết rằng tỷ ấy là người trọng sinh, muốn thăm dò thực hư từ tỷ ấy, bằng không sẽ ngậm miệng không nói chuyện này, coi như chưa từng xảy ra là được. Nhưng Khúc Liễm không thể nói hết suy nghĩ của mình với tỷ tỷ được, Khúc Thắm không hiểu được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Khúc Thắm không hiểu vì sao sự việc xảy ra ở hai kiếp không giống nhau, nhưng nghĩ thấy mọi việc vẫn phát triển theo hướng tốt, không nên nổi sự vui mừng nhân nhật trong lòng.

Thấy muội muội cúi đầu, đáng vẻ nhút nhát, cho là nàng sợ nhận đồ của một nam nhân xa lạ sẽ gây ra chuyện không tốt nào đó, cố nhu hòa mà an ủi:

- Không sao đâu, phụ thân của vị Kỷ công tử kia có quan hệ lâu năm với phụ thân của chúng ta, nên cũng không coi là thất lễ, nếu cậu ta đã tặng, muội cứ nhận lấy đi, đừng lo lắng gì cả.

Sắc mặt Khúc Liễm thay đổi mấy lượt, đến khi ngẩng đầu lên, đã trông như rất khổ sở nhìn tỷ tỷ.

Căn cứ vào sự hiểu biết của nàng đối với tính tình của Khúc Thắm, nếu Kỷ công tử kia hoàn toàn không có quan hệ gì đến nàng, Khúc Thắm sẽ nghĩ cách để nàng đem đồ trả lại cho người ta, dù sao huyết ngọc này rất quý giá, ngọc bội lại thường là vật tượng trưng cho thân phận, có thể coi như một tín vật, không thể tùy tiện tặng cho người khác, dù là thể giao, có tặng cũng sẽ không khắc tên gì đó lên trên. Mà Khúc Thắm thế nhưng bảo nàng không cần để ý, cứ trực tiếp nhận lấy là được....

Khúc Liễm muốn đập đầu a.

Lẽ nào ở kiếp trước của Khúc Thắm, vị Kỷ công tử kia chính là....

- Được rồi, A Liễm, muội không cần lo lắng, hôm nay cũng mệt mỏi cả ngày rồi, về nghỉ ngơi đi.

Khúc Thắm ôn hòa nói.

Khúc Liễm đau khổ nhìn tỷ tỷ, hơi thất vọng đi về.

Về phòng ngủ, Bích Xuân cũng sàu khổ tiến lên đón, chần chừ rồi hỏi:

- Tiểu thư, phải xử lý cái hộp nhỏ kia thế nào đây?

Khúc Liễm nhìn hộp gỗ đàn hương đặt trên bàn, thấy Bích Xuân rất mực lo âu, không nhận được bảo:

- Ngươi đừng lo nữa, tỷ tỷ đã biết chuyện rồi, sẽ không trách tội ngươi đâu.

Bích Xuân nghe xong, lấy làm kinh hãi, sau đó mới yên lòng. Trong lòng nàng ta nghĩ, miễn là Khúc Thắm biết chuyện, căn cứ vào tính tình của Khúc

Thấm, ắt sẽ để chuyện này hoàn toàn trôi qua, không cần phải lo nghĩ nữa.

Khúc Liễm mở chiếc hộp ra, bên trong giữa hộp bày một ngọc bội đỏ thẫm nằm trên vài nhung đỏ Hồng Chương, mặt trên khắc chim ưng, trông chính là khối mà thiếu niên kia kín đáo đưa cho mình lúc trước.

Dù đã đoán được, nhưng khi trông thấy, vẫn hơi chán nản.

Càng chán nản hơn là, thiếu niên kỳ lạ kia, mai sau lại có quan hệ với nàng.

Nếu trong vài dịp gặp gỡ trước đây, nàng còn có phần ấn tượng tốt cho cậu ta, thì từ khi xảy ra chuyện trong sơn động hôn non bộ, rồi chuyện về sau nữa, Khúc Liễm không còn tí tình cảm tốt đẹp nào nữa, chỉ thấy cậu ta lập dị khó hiểu, làm cho trực giác của nàng cảm thấy không bình thường, hơn nữa còn rất nguy hiểm.

Khúc Liễm xưa nay vẫn luôn tin tưởng giác quan thứ sáu của mình.

Một phen bối rối này, kéo dài thật lâu, làm nàng buổi tối cũng ngủ không ngon giấc.

Hôm sau, Chúc Gia cho người đến tặng nàng một chậu trà mai đang nở.

Khúc Liễm nhìn qua chậu trà mai kia, để Bích Xuân thưởng cho bà từ Chúc gia đến tặng, rồi ngăn người.

Cứ ngỡ ngạc như vậy mấy ngày, ngày qua cũng không có sóng gió gì lớn nữa, người không giống bình thường, Khúc Liễm từ từ hồi phục lại.

Tuy rằng thiếu niên kia là một khúc nhạc đệm, nhưng giờ nàng mới có 12 tuổi thôi, còn nhỏ tuổi lắm, với lại cô nương chưa lấy chồng cũng không tiếp xúc với bên ngoài nhiều, có một số việc hẳn còn rất xa xôi, bây giờ mà phiền não cũng là quá sớm rồi, thêm chuyện tỷ tỷ trọng sinh nữa, chứng minh chuyện tương lai không phải là không thể thay đổi. Vì vậy, tâm trạng nàng nhanh chóng thoải mái hơn.

Kể từ khi Khúc Liễm thoải mái phá huy tinh thần AQ, ngày nào cũng như ngày nấy, mỗi ngày ngoài việc theo mẫu thân niệm kinh hành lễ ở tiểu Phật đường, Khúc Liễm còn luyện chữ, làm y phục cho người trong nhà, nuôi hoa chăm cỏ, không hề ra khỏi cửa, chẳng khác gì mười mấy năm qua.

Thế nhưng, Khúc Liễm cũng chưa đến mức không màng thế sự, ít nhất nàng cẩn thận phát hiện ra tỷ tỷ rất có hứng thú thăm dò vị phụ tá năm ấy đi theo phụ thân họ, còn tích cực tìm người hơn cả đệ đệ Khúc Loan, e là tỷ ấy có tính toán gì đó.

Hành vi của Khúc Thấm có chút bí ẩn, vốn xưa nay vẫn quy củ, ngoài những lời thô lộ lúc nói mớ khi trong cơn bệnh nặng ra, thì từ đó về sau tỷ ấy nhanh chóng khôi phục dáng vẻ thường ngày, ngay cả một chút cũng không chịu tiết lộ, khiến Khúc Liễm dù có lòng muốn biết nhiều chút, thì từ đó cũng không dám dò xét nữa, chỉ có thể rầu rĩ mà bỏ qua.

Vào tuần cuối của tháng ba, người kinh thành đến.

Người được cử đến là ma ma hầu hạ bên cạnh Lạc lão phu nhân của phủ Bình Dương hầu.

Khúc Liễm nghe Bích Xuân báo lại, vội bỏ chiếc váy cho tỷ tỷ mới làm được một nửa trong tay xuống, hỏi:

- Thực sự là đến vì lúc trước tỷ tỷ ngã bệnh sao?

Khi Khúc Thấm ngã bệnh, ma ma Lạc phủ đưa đến phục vụ việc giáo dục cho Khúc Thấm dĩ nhiên sẽ mang thông tin này về kinh thành, dựa vào sự quan tâm mà Lạc lão phu nhân dành cho Khúc Thấm, đương nhiên sẽ cho người đến thăm, nên nàng cũng không lấy làm lạ. Nhưng chỉ có điều không ngờ là, Lạc lão phu nhân lại phái ma ma khéo léo hầu hạ bên cạnh mình đến.

Khúc Liễm cũng từng đến Lạc gia, biết chút ít về mấy vị ma ma và các đại nha hoàn bên người Lạc lão phu nhân.

Bích Xuân thưa:

- Thượng ma ma đang ở chỗ phu nhân ạ, phu nhân mời người và nhị tiểu thư cùng sang đó.

Tỷ muội Khúc Liễm vẫn luôn tôn trọng người bên cạnh Lạc lão phu nhân, nghe xong vội đi sửa soạn, thay y phục, họp nhau ở cổng Thu Uyển cư mà cùng đi đến Đào An cư.

- Tỷ tỷ, ngoại tử mẫu chắc là biết tỷ bị ốm, nên mới sai Thượng ma ma đến thăm tỷ đấy.

Khúc Liễm vừa đi vừa nói.

Khúc Thấm có hơi phân tâm, tùy tiện gật đầu.

Thấy thế, trong lòng Khúc Liễm hơi ngạc nhiên, bỗng dưng hiểu được lần này Thượng ma ma đến là có thâm ý sâu sắc, e là không chỉ vì đến thăm Khúc Thấm sinh bệnh thôi đâu.

Nhanh chóng đến Đào An cư, Quý thị đang tiếp đãi Thượng ma ma ở phòng khách.

Tuy Quý thị là người không thích giao tiếp với người khác, nhưng Thượng ma ma là người được yêu thích hầu hạ bên cạnh Lạc lão phu nhân, dù không phải là rất khôn khéo, nhưng cũng là nhân vật có mặt mũi, không hề tẻ nhạt, mà còn âm thầm gọi chủ đề, hai người có hỏi có đáp, bầu không khí không tệ.

Thượng ma ma là một phụ nhân có gương mặt tròn, tươi cười tự nhiên độ lượng, hết sức nhiệt tình, trên người mặc một bộ búi tử màu hoa đình hương, tóc kết theo kiểu búi tròn, bên trên cài hai cây trâm vàng nạm phù dung hoa hạnh, dù ăn mặc theo kiểu hạ nhân, nhưng rất tinh xảo, có thể thấy được là người có mặt mũi bên cạnh chủ tử ở Lạc gia.

Thấy Khúc Thâm vào Khúc Liễm vào, Thượng ma ma vội đứng lên, ánh mắt dừng trên người Khúc Thâm, rồi hốt mắt bỗng dung đỏ lên, sau khi xúc động hành lễ với hai vị tiểu thư xong, nói với Khúc Thâm:

- Tiểu thư thật sự gầy hơn trước nhiều, lão phu nhân nghe nói tiểu thư ngã bệnh, trong lòng không biết sốt ruột đến mức nào đâu...

Nói rồi nước mắt lại dâng lên.

Khúc Thâm dường như cũng bị bà ta làm cho cảm động, cả khóe mắt đều đỏ lên, nghẹn ngào nói:

- Là con bất hiếu, làm phiền ngoại tổ mẫu lão nhân gia bà nhớ mong, mọi sự của con đều tốt hết ạ...

Hai người thương cảm một lúc sau, cuối cùng lại ngồi xuống.

Khúc Liễm lặng lẽ đưa Khúc Thâm ngồi xuống vị trí cạnh tay Quý thị, thường đem tầm mắt nhìn Thượng ma ma.

Thượng ma ma là người nhanh nhạy, đương nhiên phát hiện ra ánh mắt của Khúc Liễm, giương mắt nhìn lên, trong lòng không nhịn nổi rung động, chỉ cảm thấy vị tử tiểu thư Khúc gia này càng lớn càng đẹp mắt, tuy rằng khí thế không rực rỡ hào phóng như nhị tiểu thư, nhưng gương mặt sáng lạn này có thể bù đắp hết thảy, chẳng trách thiếu gia Lạc gia vẫn mãi nhớ thương, biết bà đến còn lặng lẽ nhờ bà tặng lễ vật cho vị này.

Bỗng dung thấy ánh mắt của Khúc Thâm nhìn sang, Thượng ma ma vội hoàn hồn, hỏi thăm sức khỏe Khúc Thâm, bày tỏ lòng quan tâm và yêu quý của Lạc lão phu nhân, cùng với một số quà tặng Lạc gia đưa đến cho mấy tỷ đệ Khúc Thâm.

Sau cùng, Thượng ma ma cũng nói đến mục đích của chuyến đi này:

- Tam thái thái, người cũng biết đó, mẫu thân nhị tiểu thư mất sớm, lão phu nhân chúng tôi yêu thương nhị tiểu thư, mất thấy nhị tiểu thư mỗi năm một lần, trong lòng bà có chút nhớ mong. Lần này nghe nói nhị tiểu thư ngã bệnh, thật sự là ăn ngủ không yên, may mà nhị tiểu thư là người lành nên ít được trời phù hộ (nguyên văn: cát nhân ắt có thiên tường).

Quý thị hơi xấu hổ, lời của Thượng ma ma khiến bà có cảm giác, như Lạc lão phu nhân trách cứ bà không chăm sóc Khúc Thâm được tốt, trong lòng vừa oan ức lại vừa khó chịu.

Tiếp đó, lại nghe Thượng ma ma chuyển lời, rằng lão phu nhân muốn đón Khúc Thâm vào kinh ở, Quý thị vội nói luôn mồm:

- Lão phu nhân, đây là...

Rồi nhớ lại ý tứ mà Thượng ma ma tiết lộ đối với tương lai của hai con gái, trong lòng bà vừa vui mừng lại vừa không nỡ.

Thượng ma ma lại cười nói:

- Xin tam thái thái yên tâm, lão phu nhân chúng tôi rất lo lắng cho nhị tiểu thư, nên mới đón nàng ấy vào kinh ở.

Tươi cười trên mặt Quý thị không tắt, rất mực vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Khúc Liễm nhìn đáng vẻ ngậm miệng không nói giữa hai người họ, lại nhìn sắc mặt bình tĩnh có phần sâu xa của Khúc Thâm, hơi dăm chiêu.

Đến khi họ đổi chủ đề trò chuyện, Khúc Thâm mới nói:

- Con cũng rất nhớ ngoại tổ mẫu, nhưng vào tháng tư này đại tỷ tỷ của con sẽ xuất giá, sau này không biết có được gặp lại hay không, con muốn đợi qua hôn lễ của đại tỷ, rồi mới vào kinh thăm ngoại tổ mẫu.

Thấy Khúc Thắm bằng lòng, Thượng ma ma tất nhiên là rất vui vẻ , cười nói:

- Lão phu nhân có dặn, để nhị tiểu thư không cần gấp, có thể hoãn lại mấy ngày cũng được. Đây thực ra là tấm lòng quan tâm của lão phu nhân mà thôi, mong nhị tiểu thư dưỡng bệnh cho khỏe rồi hẳn vào kinh, nay nhị tiểu thư mạnh khỏe, lão nhân gia bà mà biết được ắt cũng không quá lo lắng nữa, Đại tiểu thư của quý phủ xuất giá là hi sự, việc vào kinh không nhất thiết phải nóng lòng nhất thời.

Khúc Thắm nghe được thì rất vui mừng, dung nhan đoan chính nở nụ cười sung sướng, chỉ có điều nụ cười ấy nhanh chóng tắt lịm, nhìn muội muội ngồi cạnh, thờ dài nói:

- Thượng ma ma, con không nỡ xa muội muội.

Thượng ma ma vẫn giữ nguyên nụ cười, tựa hồ việc Khúc Thắm nói lời này không nằm ngoài dự tính, cười nói:

- Lão phu nhân đương nhiên hiểu rõ tình tỷ muội tốt đẹp giữa hai vị tiểu thư, tứ tiểu thư lại là người hiếu thảo, lão phu nhân cũng rất nhớ người, cũng dặn phải mời tứ tiểu thư vào kinh, để hai tỷ muội trên đường có bạn.

Từ khi Khúc Thắm hiểu chuyện đến nay, Lạc gia ở kinh thành thảnh thơi sẽ cho người đón Khúc Thắm vào kinh ở làm bạn với lão phu nhân, không có lần nào không vì Khúc Thắm nhất mực không nỡ xa muội muội, mà dẫn muội muội theo, như gà mẹ bảo vệ gà con, mọi người ở Lạc phủ quen dần, từ từ cũng tiếp nhận Khúc Liễm - vị biểu tiểu thư không có quan hệ huyết thống này.

Quý thị vốn chỉ là tiểu thư nhà quan lại sa sút mà ra, gia thế tuyệt đối không thể so sánh được với Lạc gia hiển hách, con bà sinh ra , tuy cũng gọi Lạc lão phu nhân một tiếng ngoại tổ mẫu, nhưng hoàn toàn không hề có chút quan hệ huyết thống nào, nếu không phải Khúc Thắm rất quan tâm đệ đệ muội muội, e là Lạc gia quên mất chẳng hề nhớ đến tỷ đệ Khúc Liễm, Khúc Loan, cũng chỉ để lại một ít thể diện bề ngoài mà thôi.

Vì vậy Thượng ma ma không lấy làm lạ hành vi của Khúc Thắm.

Dáng vẻ Khúc Thắm rất vui vẻ, vừa cảm tạ Lạc lão phu nhân xong, lại âm thầm đẩy Khúc Liễm, để nàng cũng nói vài lời.

Có người tỷ tỷ trọng sinh này nhắc nhở, Khúc Liễm cũng nói ngọt như mật, chỉ là trong lòng không nhịn được oán thầm.

Lần này là Lạc gia tạo cơ hội cho tỷ tỷ xem mắt, dẫn nàng một cô nương còn chưa cập kê theo làm gì chứ? Chẳng lẽ lần này vào kinh sẽ có chuyện gì phát sinh sao?

Đến khi thương lượng sắp xong xuôi, Khúc Thắm liền nói với Thượng ma ma:

- Giờ đã là cuối tháng ba, đợi đến khi đại tỷ xuất giá cũng còn chừng mười ngày nữa thôi, không bằng ma ma ở lại nhà con, đến khi chiều đãi xong, sẽ cùng chúng con vào kinh, được không?

Thượng ma ma lại khéo léo từ chối, lần này bà đến phủ Thường châu là phụng mệnh mà đi thăm Khúc Thắm ngã bệnh, nhân tiện nhấn nhủ nguyện vọng của Lạc lão phu nhân, lão phu nhân trong lòng lo lắng cho sức khỏe của Khúc Thắm, Thượng ma ma nhất định phải sớm trở về bẩm báo lại cho Lạc lão phu nhân, ngày mai phải về kinh ngay.

Sau khi nghe xong, Khúc Thắm cũng không ép.

Sai người đưa Thượng ma ma đi viện cho khách nghỉ ngơi xong, Quý thị nói với Khúc Thắm:

- Thắm nhi, nương là người vô dụng, mắt thấy con mỗi năm một lớn, trong lòng như có lửa đốt, nay theo ý của Lạc lão phu nhân, e là phải ở kinh thành... Nương thấy Lạc lão phu nhân trước giờ vẫn yêu thương con, lại là người tình mắt, đến lúc đó ắt sẽ an bài thỏa đáng cho con, con...

Lại nhớ con gái kế xưa nay là người có chủ kiến, trong lòng Quý thị hơi lo nó nghĩ nhiều, vì chuyện gì mình cũng không làm mà lại giao cho người khác.

Ai ngờ Khúc Thắm bình tĩnh nói:

- Nương à, con biết rồi, nương không cần lo lắng đâu.

Quý thị nghe xong, rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm.

Bà là một quả phụ, muốn nuôi nấng ba con, tuy có Khúc gia che chở, nhưng việc hôn sự của con cái cứ phải trì hoãn mãi. May mà Khúc Thắm còn có một nhà ngoại có thể lực, chưa chắc là không thể cho Khúc Thắm một mối hôn nhân hoàn hảo.

Mấy mẹ con đang trò chuyện, thì nghe báo rằng Khúc đại thái thái đến.

Quý thị và tỷ muội Khúc Liễm vội đứng lên đón.

Khúc đại thái thái tươi cười tiến vào, chào hỏi nhau xong, rồi nói với Quý thị:

- Nghe nói phủ Bình Dương hầu phái người đến thăm Thắm nhi, chẳng hay là vị quan sự nào trong phủ vậy?

Quý thị cười nói:

- Không phải quân sự đâu, là Thượng ma ma hầu hạ bên cạnh Lạc lão phu nhân, lão phu nhân biết lúc trước Thẩm nhi ngã bệnh nặng một trận, trong lòng cực kỳ lo lắng, mới cử Thượng ma ma đến thăm một chuyến.

Khúc đại thái thái lấy làm kinh hãi, tuy rằng bà biết rằng Lạc lão phu nhân yêu thương con gái đã mất hết mực, cũng rất quan tâm cháu gái ngoại này, chẳng ngờ Khúc Thẩm vừa ngã bệnh, thế nhưng lại phải tâm phúc cạnh mình đến thăm, đủ thấy được vị trí trong lòng Lạc lão phu nhân của Khúc Thẩm. Đến khi nghe ý của Quý thị, Lạc lão phu nhân muốn đón Khúc Thẩm vào kinh ở lại ít ngày, trong lòng liền hơi hiểu rõ.

E là Lạc phủ muốn can thiệp việc hôn sự của Khúc Thẩm rồi.

Được vậy cũng tốt, tuy ở phủ Thường châu, Khúc gia đúng là danh môn vọng tộc, nhưng kể từ khi Khúc lão gia từ trần, con cháu Khúc gia xuất sĩ đều có chức quan không cao, Khúc đại gia đến giờ còn chưa nhập các, ưu thế của cô nương tam phòng không khỏi yếu đi một chút, bây giờ muốn tìm hôn sự, đoán chừng cũng không được nơi vừa ý, nếu có Lạc gia ra tay, chắc là sẽ không bạc đãi Khúc Thẩm.

Nghĩ vậy, Khúc đại thái thái bèn nghĩ, tam phòng tuy yếu thế, nhưng chưa chắc sau này không có tiền đồ, cách cư xử của bà hẳn phải nên công bằng chút mới phải.

Khúc đại thái thái cười nói:

- Lâu rồi Lạc lão phu nhân không gặp Thẩm nhi, lại biết con bé bệnh nặng, có phần nhớ nhưng cũng phải. Hôm nay tâu đến, cũng là có chuyện muốn bàn với đệ muội, hôm qua nhận được thư nhà của lão gia nhà ta từ kinh thành gửi đến, đọi Hàm nhi xuất giá, Trạch nhi thi Hương xong, đến lúc đó ta cũng phải dẫn Trạch nhi, Hạo nhi cùng vào kinh, e là phải ở lại kinh thành mấy năm đây.

Quý thị và Khúc Liễm đều ngạc nhiên, tin tức này đến thật sự quá bất ngờ.

Khúc đại thái thái nói ngắn gọn:

- Nếu Trạch nhi lần này thi đậu... Sang năm đến kỳ thi mùa xuân Trạch nhi cũng phải vào kinh một chuyến, chẳng bằng đi trước, để phụ thân nó chỉ bảo nó chút bài vở.

Quý thị và Khúc Liễm nghe xong liền hiểu rõ, e là đến khi đó mới chọn luôn hôn sự cho Khúc Trạch trong kinh thành.

Khúc đại thái thái còn trò chuyện một lát, rồi mới cáo từ mà đi.

Khúc đại thái thái cất bước xong, hai tỷ muội Khúc Liễm cũng rời Đào An cư, trở lại Thu Uyển cư.

Đi trong sân Thu Uyển cư vẫn còn đang thì hoa đào nở rộ, Khúc Liễm muốn nói lại thôi:

- Tỷ tỷ...

- Sao vậy?

Khúc Thẩm mỉm cười nhìn nàng.

Khúc Liễm muốn hỏi một ít suy nghĩ của tỷ ấy đối với việc hôn sự, có phải thật sự nghe theo sự an bài của Lạc gia không. Nhưng trước mặt Khúc Thẩm bình tĩnh với gương mặt không chút cảm xúc biến đổi nào, lời dâng lên khóe môi lại nhin không được mà nuốt xuống.

Nếu là cô nương bình thường, biết việc hôn sự của mình vẫn luôn bị trì hoãn, giờ có Lạc gia nói rõ sẽ hỗ trợ, e đã sớm thẹn thùng mà vui sướng rồi. Mà Khúc Thẩm lại bình tĩnh quá, nàng không nhận được nghĩ nhiều, liền tưởng đến một việc theo lời Khúc Thẩm mượn mòng tỏ bày đêm đó, lại xem sắc mặt của tỷ ấy hiện giờ, Khúc Liễm không biết làm sao mà hỏi.

Nàng sợ mình lại xé toạc miệng vết thương của Khúc Thẩm ra.

Có lẽ Khúc Thẩm đã tự có cách mà.

Vì vậy, nàng bèn cúi đầu, ừ ừ nói:

- Lần này vào kinh, Lạc gia sẽ định hôn sự cho tỷ phải không? Sau này tỷ phải gả đến kinh thành sao?

Khúc Thẩm tưởng con bé không nhớ xa mình, ánh mắt hơi dịu lại, cười nói:

- Nhắc đến chuyện này là còn quá sớm rồi. Nhưng mà, tỷ biết sau này A Liễm cũng phải ở kinh thành đấy.

Sợ nó nghĩ nhiều, lại nói thêm một câu:

- Tỷ chỉ nghĩ vậy thôi, không chừng muội phụ lại là người kinh thành đấy.

Nói ra sự thật bằng giọng điệu trêu đùa.

Sắc mặt Khúc Liễm đau khổ tức khắc, làm ơn đừng có nhắc đến cái chuyện khúc mắc trong lòng nàng này được không?

Trở về phòng, Kiều ma ma liền mang danh mục đến, đây là quà tặng Lạc gia đưa đến, ngoài cho tam phòng, còn biếu cho lão phu nhân, đại phòng, tứ phòng, nhưng những thứ này đều là những thứ bề ngoài mà thôi, quà tặng ba tỷ đệ Khúc Thắm mới là thật sự có chút tâm ý, trong đó quà cho Khúc Thắm là tinh xảo, hiếm có và nhiều nhất, e là Lạc lão phu nhân lấy từ kho phòng trong viện của mình mà ra.

Khúc Thắm nhìn qua, bèn để Kiều ma ma đem quà Lạc gia tặng đưa đến các phòng, sau đó bảo nha hoàn đem mấy món trong số những thứ mà Lạc lão phu nhân chọn cho cất đi, những cái còn lại thì tùy ý mà xử lý, một vẻ chẳng quan tâm.

Khúc Liễm cũng không để ý lắm, hằng năm Lạc gia đều phái người tặng quà đến, đương nhiên cũng có phần của nàng, lại càng không nói đến Khúc Thắm, đều là mấy thứ đặc biệt chỉ có ở kinh thành gì đó, tuy là cũng mới mẻ, nhưng Khúc Liễm cũng không thực sự là cô bé 12 tuổi, xem qua rồi thôi, không làm bộ rất vui mừng được.

Đến hoàng hôn Khúc Loan học xong về, khi cùng đi thỉnh an Quý thị với các tỷ tỷ, cũng biết được việc Thượng ma ma đến và nguyện vọng của Lạc gia, tâm trạng nhất thời hơi phức tạp.

Cậu cân nhắc một lát, rồi nói vòng vo:

- Nương à, chúng ta cũng vào kinh với Đại tỷ, Nhị tỷ đi. Con nhớ nhà ta có một căn nhà của tam phòng trong ngõ Song Trà ở kinh thành, cách ngõ Du Lâm của nhà đại bá rất gần, là do phụ thân mua lúc còn tại thế, đến khi vào kinh, chúng ta đến đó ở là được.

Rồi lại nhìn hai tỷ tỷ trước mặt, thấp giọng nói:

- Cũng tốt hơn là để các tỷ tỷ cứ ở nhờ bên nhà ngoại tổ mẫu mãi, tuy là thông gia, nhưng luôn có phần bất tiện.

Nói xong, lại liếc nhìn Khúc Thắm, thấy Khúc Thắm mỉm cười với mình, thì trái tim đang đập mạnh mới an tĩnh lại.

Tuy Lạc gia là nhà ngoại trên danh nghĩa của họ, nhưng phủ Bình Dương hầu cũng không chỉ có mình Lạc lão phu nhân, mà còn có mấy vị lão gia và tôn tử, coi như là thân thích, ở lại đó cũng có nhiều điều phiền phức. Cậu cũng lo hai vị tỷ tỷ bị người ta bắt nạt ở Lạc phủ, chẳng bằng ở nhà mình cho thoải mái.

Quý thị hơi động tâm, lần này Khúc Thắm vào kinh là để bàn chuyện chung thân đại sự, bà đương nhiên cũng muốn ở cạnh xem xét, tuy biết Lạc phủ sẽ không đối xử tệ với Khúc Thắm, nhưng làm vậy để bản thân cũng yên tâm hơn không phải sao? Nhưng lại lo âu sẽ làm trễ nãi bài vở của con trai, nghĩ nghĩ, bèn nói:

- Hay là nương theo Thắm nhi, Liễm nhi vào kinh là được, con cứ ở nhà đi học bình thường đi.

Nghĩ đến việc Lạc phủ coi trọng Khúc Thắm, hẳn là sẽ nhanh chóng chọn được đối tượng cho con bé, tính ra cũng không lâu lắm sẽ về, không sợ con trai không ai chăm sóc. Về phần cuộc sống sau khi vào kinh, đành nhờ chi trưởng và tứ phòng trông nom Khúc Loan một chút, đợi việc hôn sự của Khúc Thắm định ra rồi, bà lại về.

Khúc Loan cười nói:

- Nương yên tâm đi ạ, tiên sinh có nói qua, đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, vào kinh một chuyến để có thêm kiến thức cũng tốt. Hơn nữa, trong kinh thành không chỉ có Đại bà, Nhị bá, mà còn có rất nhiều thư viện, nếu con muốn học tập, cũng có thể đến rất nhiều nơi.

Quý thị vẫn hơi do dự.

Bấy giờ, Khúc Thắm mới mở lời:

- Nương à, Loan đệ nói đúng đấy, chúng ta đi hết rồi, ai sẽ chăm sóc cho nó? Chẳng bằng cả nhà ở bên nhau vẫn tốt hơn. Với lại kinh thành chính là hoàng thành đấy, Loan đệ vào đó cũng có thể mở mang đầu óc, đối với việc tham gia khoa cử sau này của nó rất có lợi.

Thấy Khúc Thắm cũng quay sang khuyên bảo, Quý thị rốt cuộc đồng ý cả nhà đều vào kinh.

Khúc Loan thấy Quý thị đáp ứng, trên mặt nở nụ cười vui sướng, cậu càng lớn càng giống Quý thị, dung mạo không tầm thường, giờ cười như vậy, quả nhiên tuân tước đáng yêu, hồn nhiên bẩm sinh, khiến người khác nhớ mãi không quên.

Khúc Liễm không nhịn nổi hơi lo lắng, dằng dấp đệ đệ vốn đã thế này, lại còn hào hoa phong nhã, thật đúng là sợ bị bắt nạt.

Ánh mắt của Khúc Thắm cũng hơi hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Qua ngày hôm sau, Thượng ma ma hồi kinh.

Tiền Thượng ma ma xong, Quý thị đến thỉnh an lão phu nhân như thường ngày, nhân tiện nói ý định của Lạc gia với bà, hơn nữa còn thông báo qua lễ tắm Phật họ sẽ vào kinh.

Khúc lão phu nhân cũng không lấy làm ngạc nhiên, trong lòng bà biết rõ, với thế lực của phủ Bình Dương hầu, nếu năm đó có thể can thiệp việc Khúc tam gia tục huyền, thì hôm nay cũng có thể nhúng tay vào việc hôn sự của Khúc Thẩm. Tuy bảo Khúc Thẩm là tiểu thư Khúc gia, nhưng cũng chính là cháu ngoại gái của phủ Bình Dương hầu, Lạc lão phu nhân yêu thương Khúc Thẩm như vậy, ắt sẽ không bạc đãi nó.

Nghĩ tới đây, Khúc lão phu nhân không nhịn được thầm thở dài.

Tiểu là lão thái gia ra đi quá sớm, nếu như ông ấy cố chống đỡ thêm vào năm, có ông giúp đỡ, hẳn hiện tại Khúc đại gia đã nhập các làm quan lớn rồi, mà không chỉ là một tiểu cửu khanh thôi đâu. Tuy rằng có thông gia là Phương gia, vẫn có quan hệ trợ giúp lẫn nhau với Khúc gia, đầu lão thái gia nhà ấy đã nhập các, nhưng con cháu Phương gia rất đông, đời Phương lão thái gia lui ra, chắc Khúc đại gia cũng không có cơ hội mà nhập các.

Cũng bởi tình trạng Khúc gia có chiều hướng sa sút, mới làm phủ Bình Dương hầu cậy thế đến vậy, ngay việc hôn sự của tiểu thư nhà mình, cũng phải dâng lên phủ Bình Dương hầu xem xét.

Dù các loại suy nghĩ nảy ra trong chớp mắt, Khúc lão phu nhân cười nói với Quý thị:

- Vậy thì tốt quá, Loan nhi và Đại bá Nhị bá đều ở kinh thành, đến lúc các con vào kinh cũng có người chăm sóc, tuổi Loan nhi cũng đã lớn, ra ngoài thăm thú cũng tốt. Đến khi xác định việc hôn sự của Thẩm nhi rồi, các con mới về cũng không sao. Khúc lão phu nhân bắt đầu lần chuỗi tràng mười hạt gỗ đàn hương thơm ngát trên tay, nói tiếp:

- Dù gì đi nữa Thẩm nhi cũng là tiểu thư Khúc gia ta, không thể để nó bị tủi thân được.

Quý thị cười gật đầu, biết lão phu nhân ủng hộ họ vào kinh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tuy lão phu nhân là người không màng đến mọi việc trong nhà, nhưng đầu sao cũng là bậc trưởng bối, nếu bà không đồng ý, Quý thị đi cũng không hay, nói chung là dù bốn phòng Khúc gia đã có viện riêng, thì trên danh nghĩa vẫn là người một nhà.

Lại trò chuyện với lão phu nhân một lát, thì nghe báo có Khúc đại thái thái và Khúc tứ thái thái đến.

Ngày cưới của Khúc Hàm trước lễ tắm Phật, tức ngày mồng năm đầu tháng tư, theo hôn kỳ càng lúc càng gần, Khúc đại thái thái cũng ngày càng khẩn trương, cả ngày không ngừng vội vã như con quay, Khúc tứ thái thái cũng bị kéo đến giúp đỡ, nhưng Khúc tứ thái thái cũng là tự nguyện.

Hai người nắm tay nhau đến, đương nhiên là vì việc hôn sự của Khúc Hàm, gặp Quý thị đã đến từ khi nào, Khúc đại thái thái biết rõ trong lòng nên không mấy khó hiểu, Khúc tứ thái thái thì ngược lại không nhịn được liếc bà thêm mấy cái, chỉ là thấy vẻ bình tĩnh của Khúc đại thái thái, trong lòng không nhịn được ngẫm nghĩ.

*****

Thu Uyển cư, Khúc Liễm đang để nha hoàn mang rương hòm gì đó cùng bạc ra tự mình kiểm kê.

Là một tiểu thư khuê các, Khúc Liễm trừ lĩnh tiền tiêu tháng từ quỹ công ra, những thứ khác đều là do trưởng bối ban cho, vốn riêng ít đến đáng thương. Nàng tính lại bạc tiêu tháng của mình, mười mấy năm qua, lại thêm mấy đồng vàng đồng bạc trưởng bối ban thưởng dịp lễ tết, cũng chỉ 1302 lượng, số tiền này đối với một tiểu thư thế gia kỳ thật là rất lớn, vẫn là vì hai năm trước theo tỷ tỷ vào kinh, được chỗ phủ Bình Dương hầu cho bạc.

Lúc Quý thị gả đến không có hồi môn, vẫn là nhờ Khúc gia thấy mà đặt mua giúp một ít, tuy những năm gần đây bà cũng có ý định để dành hồi môn cho hai con gái, nhưng không bột đố gột nên hồ, chỉ dựa vào sản nghiệp chồng để lại cùng tiền tiêu tháng từ quỹ công, đầu không phải lo nghĩ vì bạc, nhưng cũng không phải là giàu có.

Kiểm bạc xong, lại kiểm mấy món trang sức và đồ sưu tầm được, Khúc Liễm nhanh chóng nắm được tình hình tài chính riêng của bản thân, không thể không cảm khái một chút bản thân thật sự rất cố gắng rồi-so với Khúc Hàm, Khúc Thẩm, Khúc Tịch, thật sự cũng coi là khá giả.

Khúc Hàm có danh chi trưởng, Khúc Thẩm có Lạc phủ, Khúc Tịch có tứ phòng, đều có thể lo cho họ, so ra, thật sự là không ai lo giữ gìn cả.

Khúc Liễm hiểu rõ tầm quan trọng của hồi môn đối với nữ tử ở thời đại này, nghĩ lại mình mới 12 tuổi, cuộc sống vẫn còn dài, cũng không cần gấp gấp đến thế. Sau đó lại tìm hoa, tìm được bộ trang sức bảo thạch Lạc phủ tặng mấy ngày trước, định đem bộ trang sức này làm thêm trang cho Khúc Hàm.

- Tiểu thư có muốn nô tỷ đi hỏi thử ngũ tiểu thư thêm trang gì cho đại tiểu thư không?

Bích Xuân quan tâm hỏi, chỉ sợ Khúc Tịch cho thứ gì quá keo kiệt, đến lúc đó tỷ muội lại mất mặt.

- Không cần đâu, đại tỷ biết rõ tình trạng của ta, sẽ không để ý.

Khúc Liễm mới không phùng má giả làm người mập đầu (ý chỉ việc quá khả năng)

Hai nha hoàn nghe xong, nhìn nhau, đành phải thôi.

Khúc Liễm kiểm tra xong tiền riêng của mình, lại sai Bích Xuân, Bích Hạ đem mấy đồ vật này bỏ lại vào rương hòm.

Khi Khúc Thắm đến, thấy hai nha hoàn đang bận bịu, nhìn thoáng qua trong phòng, cười hỏi:

- Đang làm gì vậy?

Khúc Liễm thấy tỷ tỷ đến, tự mình bưng trà cho tỷ ấy, tươi cười nói:

- Đại tỷ sắp xuất giá, đến lúc đó ắt phải thêm trang cho tỷ ấy, nên muội tìm xem có gì thích hợp không.

Sau khi nghe xong, Khúc Thắm không để trong lòng, xem khuôn mặt tươi cười tươi tắn dịu dàng của muội muội, hơi dăm chiêu.

Cô đang nghĩ tới Kỳ Lãm và Chu Lang, nếu Từ Sơn không nhìn lầm, dường như Kỳ Lãm và Chu Lang còn chưa rời khỏi đây.

Từ Sơn chính là gia nhân của mẹ ruột Khúc Thắm Lạc thị, sau khi Lạc thị qua đời, Từ Sơn giúp đỡ quản lý của hồi môn của Lạc thị. Vì Lạc phủ can thiệp, hồi môn của Lạc thị sớm để lại hết cho Khúc Thắm, mà những gia nhân này đương nhiên cũng nghe lệnh Khúc Thắm, Khúc Thắm thỉnh thoảng sẽ dùng họ, rất tiện lợi để cô tìm hiểu việc bên ngoài.

Vừa rồi khi Từ Sơn đưa sổ sách đến, bèn nói với Khúc Thắm chuyện ông mới gặp Kỳ Lãm ở phủ Thường châu.

Khúc Thắm rất đổi quan tâm chuyện của hai người Kỳ Lãm và Chu Lang, mấy ngày sau sinh nhật của Chúc lão thái quân, nghe Chúc Kiềm nói bọn Kỳ Lãm đã cáo từ Chúc gia, vốn tưởng rằng họ đã hồi kinh, không ngờ vẫn còn ở lại phủ Thường châu.

Trước tiên không kể đến ý định của Kỳ Lãm khi đến phủ Thường châu, mà Chu Lang kia, không biết thái độ của hắn đối với Chúc Kiềm thế nào.

Việc có thể làm cô đều đã làm, nếu Chu Lang vẫn không biết bắt lấy cơ hội như kiếp trước, vậy là do hắn và Chúc Kiềm không có duyên phận, chẳng bằng từ nay về sau hai người không quan hệ gì đến nhau nữa.

Nhưng từ sau khi cô biết được từ muội muội việc Kỳ Lãm tặng nó một khối huyết ngọc, Khúc Thắm đối với việc Kỳ Lãm đến phủ Thường châu lần này, không nhìn được có một suy đoán.

Bấy giờ, Kỳ Lãm hẳn đã biết nó và muội muội có hôn ước, nên đặc biệt đến phủ Thường châu gặp con bé.

Kỳ Lãm là người biết tính toán, nếu thật sự không thích, dù là hôn ước bề trên định ra, cậu ta cũng có cách để giải trừ. Nếu thật sự yêu thích, ai cũng đừng mong phá hoại.

Cô còn nhớ rõ kiếp trước từng nghe muội muội nói qua, thực ra hồi bé nó và Kỳ Lãm đã từng gặp mặt, nhưng đó là lúc phụ thân qua đời, muội muội bị kinh sợ, Khúc gia khi đó rối loạn, cô được Lạc gia đón đến kinh thành, cũng không ở cạnh cha nương, mà Quý thị là người không dùng được, đệ đệ mới hai tuổi, cũng không ai chú ý có những người nào đến. Có lẽ tuổi muội muội cũng còn nhỏ, nên đúng là không nhớ được cậu ta.

Đây chính là duyên phận còn gì.

Song, tình hình thực tế lúc phụ thân qua đời ra sao, còn phải tìm được người phụ tá bên cạnh phụ thân lúc còn mạnh khỏe kia, mới có thể hỏi cho rõ ràng được.

*****

Hai thiếu niên mà Khúc Thắm nghĩ đến giờ đang đứng chân trong một gian khách điểm ở phủ Thường châu, đã ở được mấy ngày.

So với Kỳ Lãm cách mấy ngày lại lên chùa Tề Minh bái phỏng Minh Phụng đại sư, Chu Lang lại đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, một vẻ du sơn ngoạn thủy, sau đó nhân tiện rẽ vào Chúc gia ở ngõ Song Đào, định đi nhìn trộm.

Hôm nay, Chu Lang nghe nói Kỳ Lãm không ra khỏi cửa, bèn hăng hái bùng bùng đến tìm cậu, tìm được Kỳ Lãm đang uống trà dưới giàn nho.

Thiếu niên ngồi giữa cây xanh gió mát, xinh đẹp trong trẻo, không giống kẻ phạm trần.

- Huyền Hòa à, ngươi định khi nào thì hồi kinh vậy?

Kỳ Lãm đang uống trà, hương trà nồng đậm, thoang thoang bay lên, lấy khứu giác của Chu Lang, có thể ngửi ra trà này hình như hoàn toàn khác với loại trà thường ngày họ uống, không nói rõ được là cảm giác gì, chỉ cảm thấy thoải mái thanh thản, cũng muốn nếm thử.

- Qua lễ tắm Phật đi.

Kỷ Lãm ôn hòa điềm đạm lên tiếng, dáng dấp cúi đầu uống trà, cực kỳ xinh đẹp như một bức tranh.

- Ta còn có việc thỉnh giáo Minh Phương đại sư, và lại có lời của tổ mẫu, đem kinh thư đã chép thay tổ mẫu dâng lên Phật tổ trong lễ tắm Phật ở Tể Minh tự, rồi hẳn hồi kinh mà.

Nghe nói là do Trường công chúa Thục Nghi dặn dò, Chu Lang không chút hoài nghi, sau khi gãi đầu, rút cuộc nhìn không được đỏ mặt hỏi:

- Huyền Hòa, ta hỏi ngươi, ngươi thấy vị tam tiểu thư nhà Chúc gia kia thế nào?

- Ta chưa gặp qua, làm sao mà biết được?

Kỷ Lãm lạnh nhạt nói.

Chu Lang hơi nóng vội, vội hỏi:

- Ta không phải hỏi ngươi cái này, ta muốn nói, nếu ta muốn lấy nàng ấy làm vợ, ngươi xem..

- E là Trữ vương phi không đồng ý.

Kỷ Lãm nói thẳng.

Chu Lang ngay lập tức thấy mặt mũi, ngồi ngẩn ngơ tại chỗ như khúc gỗ.

Kỷ Lãm không để ý đến cậu ta, tiếp tục an tĩnh uống trà, ánh mặt trời rọi qua giàn nho, tạo thành nhiều vệt nắng.

Bất thành linh, Chu Lang nhảy dựng lên:

- Ta phải tranh thủ thử xem, nếu ngay cả chút cố gắng cũng không có, ta còn là nam nhân sao?

Kỷ Lãm nhìn hắn, đôi mắt đen trong trẻo thấu hiểu, khẽ cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Hôn kỳ của Khúc Hàm càng lúc càng gần, Khúc gia xưa nay vốn yên tĩnh (nguyên văn: điệu thấp) cũng náo nhiệt hẳn lên, mấy nhà thế giao, có quan hệ thông gia với bảng chi của Khúc gia nhộn nhịp đến chúc mừng.

Chỉ có điều, Khúc đại lão gia không thể rời kinh gấp trở về chủ trì hôn lễ cho con gái được.

- Đại bá không về tham dự hôn lễ của Đại tỷ sao?

Khúc Liễm có phản ngạc nhiên hỏi.

Khúc Hàm là đích trưởng nữ của chi trưởng đó, cũng là vị tiểu thư đầu tiên của Khúc gia xuất giá, và lại còn gả cho đích trưởng tử Phương gia, ngày sau chính là con cháu trong nhà (nguyên văn: tông tử), Khúc đại gia giờ là trưởng tộc Khúc gia, dẫu sao cũng nên về một chuyến, không lẽ có việc gì ở kinh thành khiến đại bá không thể rời đi ư?

Khúc Loan nhấp một ngụm trà, gật đầu nói:

- Hạo ca nói bác cả thật sự là không về được, không thể xin nghỉ phép được, may là trong nhà còn có Trạch đại ca, thật ra cũng không sao đâu.

Khúc Trạch năm nay đã 18 tuổi, coi như là người trưởng thành rồi, tiền muối muối xuất giá cũng được.

Tuy không biết vì sao Khúc đại gia không về, nhưng thấy Khúc đại thái thái không có hành động hay chút về nào khác thường, mọi người cũng chỉ có thể tin vào lời giải thích bề ngoài kia. Khúc Liễm lại có mắt nhìn hơn người, len lén quan sát Khúc Thẩm, phát hiện lúc Khúc Thẩm nghe đệ đệ nói, có vẻ hơi phản đối.

Được rồi, e là phải có chuyện gì khuất tất bên trong đây.

Quả thực là có nội tình, theo Khúc Thắm được biết, vốn đại bá của họ đã sắp xếp mọi việc thỏa đáng, lần này trừ về tham dự hôn lễ của con gái ra, còn nhân tiện chủ trì việc tu sửa từ đường, không ngờ trong triều đúng lúc phát sinh vụ án đặc biệt quan trọng, tạm thời bị giữ lại, không có cách nào thoát thân. Về phần vụ án này... Đến giờ còn không có chút tin tức nào, sau này khi Khúc Thắm vào kinh, đến Lạc gia làm bạn với Lạc lão phu nhân, mới mơ hồ nghe được mấy vị cựu cựu lên nói một câu, hình như là có liên quan đến việc Tĩnh An thân vương qua đời.

Tĩnh An thân vương này vốn là thái tử thời tiên đế, sau này vì phạm sai lầm mà bị phế, giam lỏng trong cung, không ngờ mới mấy năm đã mất. Tiên đế chịu đả kích này, không lâu sau cũng băng hà, mới đề đường kim hoàng đế thượng vị.

Khúc Thắm vốn không đề chuyện này trong lòng, giờ lại liên tưởng đến việc gì đó, sắc mặt hơi âm trầm.

Khúc Liễm trông thấy mà trái tim nhỏ run run, cảm thấy tỷ tỷ có lẽ biết được có việc gì không tốt sắp xảy ra, chẳng lẽ có liên quan đến việc đại bá lần này không về được? Trăm ngàn lần đừng nha, nếu không sẽ không xong mất.

Tuy Khúc đại gia không về được, nhưng hôn lễ vẫn tiếp tục được cử hành.

Người Phương gia đi đón dâu trực tiếp xuất phát từ Giang Bắc, đến trước hôn lễ, sau đó lại cho người đến thúc giục việc trang điểm.

Ngày mai, Khúc Hàm xuất giá, cả Khúc gia vô cùng náo nhiệt, mãi đến khi có người Phương gia dẫn cô dâu đến, rồi đến tiếp đãi khách khứa xong, Khúc gia mới khôi phục sự tĩnh lặng thường ngày.

Sau khi Khúc Hàm xuất giá, còn hai ngày nữa là lễ tám Phật, qua lễ tám Phật, họ liền phải xuất phát vào kinh.

Khúc Liễm sớm biết ngày họ xuất phát, nhưng tiếp đó lại nói thầm với tỷ tỷ:

- Không đợi đại tỷ lại mặt sao? Bên đại bá mẫu sẽ không sao chứ?

Khúc Thắm thờ ơ nói:

- Từ Bắc Giang đi thuyền đến phủ Thường châu cũng phải mất 7, 8 ngày đường, hẳn 1 tháng sau đại tỷ mới lại mặt, chúng ta cũng không chờ được, đại bá mẫu cũng biết, có phần thông cảm, không cần lo lắng.

Rồi nựng mặt của nàng, cười nói:

- Muội ấy, con bé này, cũng đừng lo lắng hết việc này đến việc khác thế, cứ để đầu óc thanh thản đi, không sao đâu.

Khúc Liễm hiểu bản thân vốn không hề lo lắng, mà là mẫu thân nàng quá nhọc lòng, nói mãi bên tai nàng, là một đứa con gái ngoan ngoan hiếu thảo, đương nhiên phải giúp bà rồi.

Khúc Lãm lại nghĩ muội muội thường ngày trông an tĩnh dịu dàng, kỳ thực là một người có tính hay lo nghĩ lại mẫn cảm, cũng giống như Quý thị, may mà từ bé đã có cô che chở, nghiêm khắc quản giáo, mới khiến nó không trưởng thành như Quý thị, nếu muội muội mà lớn lên giống hệt Quý thị, cô nhất định sẽ điên mất.

Khúc Thắm lại nựng khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh của nàng, cảm thấy thật dễ chịu, nhin không được lại nựng thêm, mãi đến khi mặt nàng trở nên ngập nước, mới cười nói:

- Được rồi, muội không cần quan tâm đến việc này, có tỷ đây mà. Đúng rồi, bên muội dọn dẹp thế nào rồi? Không có gì khó khăn chứ?

Vẫn lo nha hoàn bà tử bên phòng muội muội không hữu dụng, quên này quên nọ, nóng lòng muốn chính mình đến xem, sắp xếp mọi việc ổn thỏa hết mới được.

Dù có trọng sinh, Khúc Thắm vẫn luôn là người yêu thương quan tâm đến mọi người trong nhà.

Khúc Liễm vội không ngừng gật đầu, tỏ vẻ mình đã sai người thu xếp xong xuôi rồi, châu báu trang sức y phục thường dùng gì đó đã xếp vào rương hết rồi, sẽ không bỏ sót gì đâu.

Khúc Thắm hài lòng gật đầu, rồi lại chạy sang chỗ đệ đệ.

Khúc Liễm thấy dáng vẻ nữ chiến binh của tỷ ấy, đột nhiên phát hiện, tỷ tỷ tuy có tình cảm căm ghét phức tạp đối với kinh thành, nhưng hề nhắc đến việc vào kinh, là tinh thần sẽ tăng vọt, cũng không biết tương lai sắp phải đối mặt với chuyện gì nữa.

Bận rộn vài ngày, tất cả những gì cần chuẩn bị đã được thu xếp ổn thỏa, cuối cùng họ cũng xuất phát.

Biết họ sắp vào kinh, người có quan hệ thân thiết với Khúc gia đều đặc biệt gửi quà đến theo đúng lễ nghĩa, tỷ muội Chúc Kiềm Chúc Gia cũng tặng lễ vật cho hai tỷ muội Khúc Liễm.

Đến ngày xuất phát, Quý thị dẫn con cái đến chào tạm biệt Khúc lão phu nhân, mọi người ở bên ngõ Bình An này đều tập trung ở Hạc Minh đường của Khúc lão phu nhân, Khúc đại thái thái, Khúc tứ thái thái, Khúc tứ gia, còn có mấy huynh đệ tỷ muội Khúc gia, tặng quà chia tay cho nhau, còn việc từ

biệt thế nào thì không cần đề cập đến.

Tạm biệt người trong nhà xong, đoàn người mới xuất môn, hai huynh đệ Khúc Trạch và Khúc Hạo đích thân đưa họ đến bến tàu rồi phủ Thường châu.

Lần này họ vào kinh, đi bằng thuyền dành cho quan lại của Khúc đại gia, Khúc đại thái thái còn đặc biệt mang theo danh thiếp của Khúc đại gia, như thế cũng an toàn hơn một chút, miễn là mấy kẻ cướp thuyền có ánh mắt mà thấy thuyền cho quan cũng sẽ không có can đảm tùy tiện gây chuyện, thật ra thì an toàn hơn nhiều so với thuyền buôn bình thường.

Quý thị dẫn hai con gái lên thuyền trước, còn Khúc Loan ở lại cảm tạ hai huynh đệ Khúc Trạch đưa tiễn.

Gương mặt tròn trĩnh đầy thịt của Khúc Hạo rất hâm mộ nhìn Khúc Loan, nói:

- Đến mùa thu, ta cũng sẽ cùng nương vào kinh, khi ấy huynh đệ chúng ta sẽ gặp lại nhau rồi còn cùng đi học nữa. Đệ nhớ phải chăm chỉ đọc sách đó, đừng bị kinh thành phồn hoa thu hút, đi những nơi không nên đi, xao nhãng bài vở, đệ phải biết, sau này tam thẩm vào hai vị tỷ tỷ còn phải dựa vào đệ. Nhưng cũng đừng học hành quá sức, cả ngày như một tiểu cô nương không bước ra khỏi cửa, nhân mấy ngày này, đệ hãy cố mà làm quen với kinh thành, đợi khi ta vào kinh, đệ phải dẫn ta đi tham quan một phen nhé...

- A Hạo!

Khúc Trạch lên tiếng khiển trách, cảm thấy đệ đệ này càng nói càng kỳ cục, Khúc Loan cũng không phải đến kinh thành để đi chơi, hơn nữa với tính tình thông minh cứng chạch của Khúc Loan, không cần ai thúc giục cũng rất chuyên cần học tập, chẳng giống đệ đệ đã bị mẫu thân chiều hư. Lại càng không nói đến nếu việc hôn sự của Khúc Thẩm không có gì ngoài ý muốn được định ra, thì không đến mùa thu họ hẳn đã về rồi.

Khúc Hạo lén nháy mắt với Khúc Loan sau lưng đại ca, Khúc Loan thấy vậy thì phì cười.

Nó và Khúc Hạo tuổi tác tương đương, cùng nhau đi học ở tộc học, thường ngày cũng khá thân thiết, đương nhiên tình cảm không còn gì phải bàn, Khúc Hạo nói chuyện với nó cũng không kiêng kỵ gì.

Đợi đến lúc thuyền sắp khởi hành, Khúc Hạo thừa dịp Khúc Trạch không chú ý, lại ghé vào tai Khúc Loan nói:

- A Loan, đệ có còn nhớ hai vị công tử đến từ kinh thành gặp vào dịp sinh nhật Chúc lão thái quân không? Chính là hai người họ Chu với họ Kỷ kia ấy, Kỷ công tử kia thật là quân tử như ngọc, đáng đáp rất dễ nhìn. Nghe nói bọn họ cũng sẽ hồi kinh vào mấy ngày này, nếu họ đi chậm, không chừng các đệ có thể gặp được trên đường đấy.

Khúc Loan có phản ứng sốt, thấp giọng hỏi:

- Huynh nói bọn họ sao... Huynh thế nào mà biết được?

Tuy Chúc gia hết sức che giấu thân phận của Chu công tử và Kỷ công tử, nhưng nhìn cách ăn nói và phong thái, còn có thái độ cung kính của người Chúc gia đối với họ, ít nhiều có thể đoán được thân phận họ không tầm thường, nhưng sao Khúc Hạo lại nhắc đến họ, còn biết cả lộ trình của họ chứ?

Khúc Hạo cười hi hi nói:

- Đệ đừng xem thường huynh, huynh biết còn nhiều việc hơn nữa kia. Đến lúc đi đường nếu có gặp, đệ nhất định phải thận trọng mà bắt lấy cơ hội tốt này... Thôi, nếu quá chủ động lại là không tốt, vẫn cứ cư xử giao tiếp như bình thường đi.

Khúc Hạo quyết định không nên chỉ bấy làm gì, ngộ nhớ dạy hư Khúc Loan, hai vị tỷ tỷ của Khúc Loan nhất định sẽ không tha cho cậu ta.

Đừng thấy Khúc Liễm dịu dàng yêu kiều, nhưng đánh người cũng không kém ai, Khúc Hạo lại là đứa nghịch ngợm, trước kia không ít lần xúi giục Khúc Loan trốn học, sau khi bị Khúc Liễm biết được, trực tiếp dẫn người đến đánh cậu ta. Đến giờ cậu ta vẫn còn nhớ rõ cảm giác bị đôi tay nhỏ nhắn trắng trẻo đó nện lên người đau đớn đến thế nào, so ra, Khúc Thẩm chỉ là người lạnh lùng mà quan sát, tuy cũng giáo huấn cậu ta một phen, nhưng cũng chỉ là nói chuyện sắc bén hơn chút thôi, dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với Khúc Liễm thích động tay chân kia.

Khúc Loan không đem lời cậu ta để ở trong lòng, cười cười, thấy sắp đến lúc, bèn cáo từ cùng họ.

Đến lúc nó trở lại thuyền, vào khoang thuyền, liền thấy các nha hoàn bà tử đang sắp xếp hương hòm, dọn dẹp hành lý, còn mẫu thân và hai tỷ tỷ chắc đã vào khoang trong nghỉ ngơi rồi.

Khúc Loan đến thăm mẫu thân trước, rồi lại đi sang phòng của hai tỷ tỷ, thấy cả hai tỷ tỷ đều đang ở trong phòng đại tỷ, cùng uống canh bách hợp hạt sen (1).

Thấy nó đến, Khúc Thẩm vội bảo nó đến uống canh, cười hỏi:

- Hai đường huynh nói gì với đệ vậy?

Khúc Loan vừa uống canh vừa đáp:

- Cũng không có gì quan trọng, chỉ là luôn dặn dò đệ, đệ đệ chăm sóc cho mọi người thật tốt thôi.

Khúc Thắm khẽ cười, không hỏi nữa.

Đến khi uống canh xong, Khúc Thắm giục đệ đệ muội muội đi nghỉ ngơi, nói với đệ đệ:

- Tuy đi thuyền quan rất êm, nhưng trên thuyền không thích hợp đọc sách quá nhiều, đỡ phải khó chịu say sóng, việc học hành không nên vội vã nhất thời...

Khúc Loan lớn chừng này, đây là lần đầu tiên đi thuyền ra khỏi phủ Thường châu, Khúc Thắm lo nó bị say sóng.

Đương nhiên là Khúc Loan đồng ý.

Đến giờ ngo, Khúc Liễm ngủ trưa tỉnh dậy, liền nghe nha hoàn nói, Quý thị bị say sóng, may mà Đại tiểu thư đã sớm chuẩn bị, sai người pha trà chanh, Quý thị mới không nôn quá nhiều.

Khúc Liễm vội đi thăm mẫu thân.

Không ngờ Khúc Thắm đã ở đó, đang ngồi bên giường nói chuyện với Quý thị. Tinh thần Quý thị có vẻ không được tốt, sắc mặt hơi tái xanh, dễ thấy là rất không khỏe. Khúc Liễm nghĩ nghĩ, phát hiện ra mình cũng là lần đầu tiên đi thuyền giống mẫu thân mà, không ngờ mẫu thân lại say sóng, rồi nhìn Khúc Thắm như đang có tính toán gì đó, trong lòng có phần sáng tỏ.

- Nương không sao chứ?

Khúc Liễm ngồi trên chiếc ghế nhỏ nha hoàn vừa đem tới, lo lắng hỏi.

Tinh thần của Quý thị không tốt lắm, nói chuyện một lát cũng mệt mỏi:

- Nương không sao, ít nhiều nhờ tỷ tỷ con nhờ người pha trà chanh, mới không quá khó chịu, e là vài ngày mới quen được. Các con không cần lo lắng, nương sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.

Nói xong, không nhịn được hơi áy náy, cảm thấy để các con gái phải săn sóc cho mình, làm cho trong lòng bà có chút băn khoăn.

Tuy Khúc Liễm lo lắng, nhưng thấy Khúc Thắm đã chăm sóc chu toàn, đành phải nén lại.

~(1) Canh bách hợp hạt sen là một món canh truyền thống của người Hán, nấu bằng hạt sen, nấm trắng (một loại nấm quý, có nguồn gốc từ Đồng Giang) làm thành hình hoa bách hợp, vừa dinh dưỡng lại vừa đẹp mắt. Món canh này tốt cho phổi, người bị nhức đầu và trị ho, nổi tiếng là món ăn tốt cho sức khỏe dành cho mọi lứa tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cũng may, vài ngày sau, tuy sắc mặt của Quý thị vẫn chưa được tốt lắm, nhưng không bị say sóng quá nặng nữa, chỉ là luôn mệt mỏi, tinh thần cũng không được tốt mà thôi.

Còn muốn để bà khỏe hẳn, e là phải xuống thuyền, bằng không biết rõ mình đang ở trên thuyền, dù có lướt sóng vững vàng như đang đi trên đất bằng đi nữa, thì cũng luôn buồn nôn khó chịu theo bản năng, e là không làm được.

Để phân tán sự chú ý của Quý thị, Khúc Liễm gọi thêm mấy nha hoàn đến cùng nhau chơi bài.

Thoạt đầu chỉ có Khúc Liễm và mấy nha hoàn chơi, còn Quý thị không biết luật chơi thì ngồi cạnh xem, rồi khi Khúc Thắm sang thăm Quý thị, chẳng biết làm sao mà bị muội muội kéo vào cùng chơi, cuối cùng là Khúc Loan cũng vì đến thăm Quý thị mà bị kéo luôn vào sòng.

Thành ra, một nhà bốn người gặp nhau trên sông bài, người thua sẽ phải uống nước ô mai (1) đặc không thêm gì cả.

Lúc đầu khi Khúc Liễm đưa ra hình phạt này, chỉ quy định người thua phải uống nước ô mai, mọi người không để ý, nước ô mai thực là đồ giải khát tốt, hè năm nào cũng uống, tuy giờ mới là cuối tháng ba, nhưng thời tiết cũng đã dần nóng lên, uống một chén nhỏ cũng không sao, còn không bằng nửa chén rượu. Nhưng khi Khúc Loan là người thua đầu tiên, Tàn ma ma bung một chén nhỏ nước ô mai lên, do vô ý, Khúc Loan định một hơi uống cạn như ngày thường thì chưa kịp nuốt xuống đã phải phun ra.

Khúc Loan trước giờ là đứa bé được giáo dục tốt, tuy tuổi không lớn, đi học được vài năm, đã hiểu được người trí thức cần phải chú trọng những gì, nên hôm nay trong lúc không chút đề phòng, có hành vi vô cùng khác biệt với hình tượng hàng ngày, đã làm Quý thị sững sờ.

Khúc Loan không chỉ phun cả nước ô mai trong miệng, mà cả khuôn mặt cũng cau lại như con chó không thèm ăn bánh bao (vâng, nguyên văn so sánh của tác giả đấy ạ!!! ""o_o).

Khúc Liễm thấy thảm trạng của đệ đệ, vẻ mặt thê thảm đến không nỡ nhìn kia, dường như không đành lòng mà mở miệng.

Kiếp trước Khúc Thấm đã từng gặp qua chuyện này, cảm thấy muối muối thực đúng là người thích đùa, cũng chỉ có nó mới nghĩ ra được cái kiểu trêu người này thôi.

Thế nhưng, miễn thú vị là được.

Lần vào kinh này, làm cô nhớ lại chuyện vào kinh ở kiếp trước, nhưng kiếp trước vì cô không có ngã xuống nước rồi sinh bệnh, vẫn khỏe cho đến khi qua hôn lễ của Khúc Hàm, do đó ngoại tổ mẫu cũng không có phải Thượng ma ma đến phủ Thường châu thăm nom, bảo cô phải vào kinh sớm. Mãi đến mùa thu, Lạc gia mới cho người đến đón cô, vậy nên họ mới cùng nhà Khúc đại thái thái đi thuyền mà vào kinh.

Khi ấy, Quý thị cũng bị say sóng thế này, nôn rất nặng, sau cùng Khúc Liễm gọi mọi người đến đây cùng nhau chơi bài là để dời sự chú ý của Quý thị đi, bấy giờ nước ô mai cũng là một vũ khí lợi hại.

Nghĩ thế, ý cười không nén nổi tràn ra trên đuôi mắt khỏe mảy của Khúc Thấm, khuôn mặt bởi luôn tuân thủ khuôn phép lễ nghi mà có vẻ đoan trang trở nên tươi đẹp như mẫu đơn nở rộ, tỏa ra khí phái rực rỡ của riêng cô.

Vì chuyện Khúc Loan vừa gặp phải, kế tiếp mọi người chơi bài đều cẩn thận hơn, thực chẳng ai muốn ném cái vị chua đến ê cả răng của nước ô mai kia.

Quý thị là người bị thua thứ hai, cũng uống một chén nước ô mai đặc nhỏ, dù là bà bị say sóng nên buồn nôn, thích ăn mấy thứ có vị hơi chua, nhưng cũng chịu không nổi vị chua lét thế này.

Rồi sau đó Khúc Thấm cũng thua, cũng phải uống nước ô mai.

Đánh mấy bàn, tất cả mọi người có thắng có thua, còn ba người Khúc Loan, Khúc Thấm và Quý thị lần lượt đều phải uống nước ô mai, mấy nha hoàn bà tử đứng cạnh bưng nước ô mai xem mà cười to.

Chỉ có Khúc Liễm là toàn thắng không bại.

- Nhị tỷ sao mà cứ thắng hoài vậy?

Khúc Loan không khỏi nghi ngờ nhìn nhị tỷ nhà mình, cảm thấy hết sức không bình thường.

Quý thị cũng biết con gái nhỏ có phần quá lợi hại, vậy mà này giờ chưa từng thua lần nào.

Trái lại Khúc Thấm lại rất bình tĩnh, kiếp trước đánh bài với muối muối đã thua không ít lần, hơn nữa muối muối còn có chỗ đang khen đó là đánh bài rất ít khi thua, mặc kệ nó bắt được bài tệ thế nào, cũng sẽ không là người cuối cùng. Nếu không phải nó có khả năng tính nhẩm cao siêu, thì nhất định là vận may quá tốt.

Khúc Liễm thân nhiên nhìn họ, cười hì hì nói:

- Đó là bởi vì tỷ may mắn thôi!

Khúc Loan không phục, đòi chơi tiếp hết bàn này đến bàn khác.

Đánh từ bình minh đến khi ngoài trời tối đen, sau khi nghe nha hoàn bẩm giờ, Quý thị cả kinh, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy, lo việc nghỉ ngơi của mấy đứa trẻ bị ảnh hưởng, vội bỏ bài trong tay xuống, nói:

- Được rồi, cũng đã muộn, các con nên đi nghỉ đi thôi.

Sau khi nghe xong, ba tỷ đệ ngoan ngoãn mà vâng lời.

Thường ngày họ đều là người biết tự kiềm chế, không ham chơi bất kham, nếu không vì thân thể Quý thị không khỏe, phải dời sự chú ý của Quý thị đi, thì cũng sẽ không đánh bài lâu như vậy, giờ thấy sắc mặt Quý thị không quá khó chịu như mấy hôm trước nữa, có lẽ hiệu quả của biện pháp này không tồi.

Rồi mọi người đều an giấc.

Mấy ngày tiếp theo cũng vậy, ban ngày Khúc Liễm đều đến phòng Quý thị chăm sóc cho bà, không cùng bà đánh bài, thì hai mẹ con cùng thêu thùa, hoặc nói chút chuyện thường ngày, hiện tượng Quý thị say sóng cũng tốt hơn nhiều. Khúc Thấm cũng theo sang, tuy thời gian không lâu bằng Khúc Liễm, nhưng cũng rất quan tâm Quý thị, khiến Quý thị vô cùng cảm động.

Ngược lại Khúc Loan không cùng đánh bài từ sáng đến tối như hôm đó nữa, mà là sau khi đến thăm Quý thị, thấy thân thể bà không còn khó chịu nữa, thì về khoang thuyền của mình mà bắt đầu đọc sách, khi mệt mỏi, thì đứng trên boong thuyền ngắm cảnh, hoặc buông câu, tạm nghỉ ngơi chốc lát.

Cuộc sống trên thuyền cũng hơi nhàm chán, may là người một nhà ở bên nhau, tuy Khúc Loan và Quý thị chưa từng đi xa nhà, nhưng trên đường có Từ Sơn lo liệu, bọn họ thường đưa Khúc Thắm vào kinh, nên đương nhiên là có kinh nghiệm, mọi việc trên đường đều quản lý ngăn nắp, mỗi lần cập bến bổ sung nước và lương thực, còn có thể đi dạo trong thành mua một ít món ăn vặt đặc sắc của địa phương đó, đi đường cũng không hề gấp gáp, có phần tiêu dao (nghĩa là không bị ràng buộc).

Thuyền đi được bảy tám ngày, khi tới phủ Thanh châu, Khúc Loan muốn cùng quân sự đi mua đồ dùng sinh hoạt xuống thuyền, vào dạo thành Thanh châu.

Quý thị và Khúc Liễm đều hơi lo lắng, Khúc Liễm nếu ở hiện đại thì đệ đệ chỉ là một học sinh tiểu học thôi, lại phải đảm đương vị trí trụ cột trong gia đình, thật sự lo lắng cho nó.

Khúc Thắm nghĩ sơ, bèn đồng ý, cười nói với Từ Sơn:

- Giao thiếu gia cho thúc đẩy, thúc nhớ phải trông nom nó cho tốt nhé, đừng có để nó xảy ra chuyện gì.

Rồi lại nói với Khúc Loan:

- Đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, đệ nghĩ rất đúng, dù sao cũng không nên suốt ngày giam mình trong phòng đọc sách rồi trở thành một con một sách cô hủ được, nếu muốn đi dạo, vậy nhớ phải tuân theo sự sắp xếp của Từ quân sự, không được tự ý đi loạn nha!

Khúc Loan nở nụ cười với tỷ tỷ:

- Mọi người cứ yên tâm đi, con sẽ nghe theo bố trí của Từ quân sự, không chạy loạn đâu.

Thấy Khúc Thắm đồng ý, Quý thị cũng không dám phản đối, chỉ có thể thôi.

Khúc Liễm thấy xấu hổ, nàng luôn quên mất sự khác biệt về thời đại, đệ đệ trong mắt tỷ tỷ là nam nhân duy nhất trong nhà, sau này sẽ chống đỡ tam phòng của họ, nên vô thức đối xử với nó như người lớn, dành cho nó sự tôn trọng, rất xem trọng ý kiến của nó, không vì tuổi nó còn nhỏ mà tự ý quyết định việc nó làm.

Xem ra trong việc giáo dục đệ đệ, nàng vẫn nên nghe theo vị tỷ tỷ không biết đã sống được bao nhiêu năm ở kiếp trước rồi trọng sinh này đi.

Khúc Loan đi rất lâu, ai ngờ lúc về còn dẫn theo cả mấy người nữa về.

Lúc thấy thiếu niên cảm y như ngọc được đệ đệ mời lên thuyền kia, cả người Khúc Liễm cảm thấy không xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Đối với việc đệ đệ đi phủ Thanh châu mở mang kiến thức, từ đầu Khúc Liễm đã cực kỳ lo lắng.

Trong mắt nàng, đệ đệ mười một tuổi không chỉ mới là một học sinh tiểu học, mà còn chưa từng xa nhà, dù có quân sự đi theo, nhưng vẫn cứ không yên tâm sợ xảy ra chuyện, đặc biệt là trong cái thời đại quyền thế có thể dè chết người này, không có gì bảo đảm an toàn cả, ngộ nhỡ có con cháu nhà quyền quý nào đó cho rằng đệ đệ chỉ là con cháu nhà giàu không có quyền thế, thì phải làm sao bây giờ?

May là, đệ đệ đi cũng không quá lâu, mới chừng một canh giờ đã về, đến khi nghe nha hoàn bẩm lại, chẳng những đệ đệ đã về, mà còn dẫn theo khách, Khúc Liễm không khỏi thấy hơi khó hiểu, rồi ra khoang thuyền nhỏ, lặng lẽ lộ đầu ra nhìn, đến lúc trông thấy rõ người đến, Khúc Liễm tròn tròn mắt.

Đang được đệ đệ dẫn lên thuyền là một thiếu niên mặc cẩm bào lưu vân âm văn màu tím nhạt, bên hông đeo hai khối ngọc bội, tuy chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng dáng dấp cao gầy, phong thái ưu tú, đầu mang kim quan (1) bằng ngọc dương chi rất nổi bật, đập thẳng vào mắt người khác. Ánh mặt trời soi rọi trên mái tóc dài xõa tung tỏa ra ánh sáng tối màu, càng tôn lên gương mặt như gốm sứ sạch sẽ không tỳ vết, trên mặt nở nụ cười âm áp nhã nhặn đúng mực.

Người thiếu niên tỏa ra hào quang mà ánh nắng ngày xuân rực rỡ cũng không thể che lấp.

Khi thiếu niên kia như lơ đãng nhìn qua, dễ dàng nắm bắt được ánh mắt của nàng, lại còn mỉm cười với nàng, cả người Khúc Liễm đều vang lên cảnh báo không xong rồi.

Chính là thiếu niên có vài lần duyên phận hơn nữa còn từng ép tặng huyết ngọc cho nàng khi ở Chúc gia kia.

Hắn làm sao có thể cười như không có chuyện gì như vậy chứ?

Điều này làm nàng thiếu chút nữa cho là , chuyện xảy ra lần trong hòn non bộ ở Chúc gia chỉ là ảo tưởng của một mình nàng mà thôi. Nếu không biết được từ chỗ Chúc Gia tử , rằng thiếu niên này cũng không có anh em ruột linh tinh, Khúc Liễm thật sự tưởng là mình đã gặp một người khác.

Có lẽ, nàng nguyện là gặp một người khác, như vậy ít nhất nàng sẽ không phải lo nghĩ vẩn vơ nữa.

Thiếu niên kia rõ ràng là đã phát hiện ra nàng, chỉ có điều là e ngại phép tắc nên tầm mắt cũng không dừng lại lâu lắm, đã nhanh chóng thu lại, thoát nhìn là một chính nhân quân tử vô cùng nghiêm chỉnh, rất có phong độ của quân tử, hoàn toàn khác biệt với sự dã man quý dị của ngày ấy.

Sau đó Tần ma ma ra đón, cung kính dẫn họ vào phòng khách trên thuyền, nơi Quý thị đã ngồi đợi sẵn.

Khúc Liễm nhìn theo họ vào trong, đôi mày không khỏi cau lại, rồi chợt nghe Bích Xuân vẫn theo nàng nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu thư, vị Kỳ công tử này lại đến nữa rồi, làm sao bây giờ? Có cần đem huyết ngọc trả cho người ta không?

Dù có Khúc Thắm mở lời, nhưng Bích Xuân vẫn nhớ rõ chuyện bị nha hoàn tên Cung Tâm kia ngăn lại ở Chúc gia lúc trước, lại thêm biết Kỳ công tử này có hành vi can rở với tiểu thư nhà mình, đều không phải là người tốt, huyết ngọc kia cũng là một vật phông tay, sớm trả lại cho chủ nhân của nó, nàng ta mới yên tâm được.

- Trả cái gì mà trả? Nếu hắn ta lại cầm huyết ngọc này đến sinh sự, đem mọi chuyện rêu rao ra ngoài sẽ không tốt đâu.

Khúc Liễm không chút lưu tình nói thẳng.

- Dù muốn trả, cũng không phải là vào lúc này.

Rồi lại thờ dãi, không biết làm thế nào mà hắn ta lại ở thành Thanh châu, thậm chí còn cùng đệ đệ về, chẳng lẽ bên trong có việc gì xảy ra ư?

Nghĩ nghĩ, lại bảo Bích Xuân:

- Người đi nghe ngóng một chút, hỏi Từ quân sự xem vị Kỳ công tử kia sao lại quen biết với thiếu gia, đến đây có việc gì, hỏi thăm tường tận rồi về nói lại cho ta nghe.

Sau khi Bích Xuân đi rồi, Khúc Liễm trở về buồng của mình tạm nghỉ.

Bích Xuân nhanh chóng trở lại, đem tin tức nàng ta dò la được bẩm:

- Nô tỳ hỏi qua Từ quân sự, Từ quân sự nói, lúc thiếu gia đi dạo hiệu sách trong thành Thanh châu thì gặp được vị Kỳ công tử kia, vì lúc trước từng gặp trong sinh nhật Chúc lão thái quân, cũng không quá xa lạ với nhau, Kỳ công tử nghe nói phu nhân cũng ở trên thuyền, liền bảo phải đến thỉnh an phu nhân.

Chần chừ rồi nói tiếp:

- Nghe nói hình như phụ thân của Kỳ công tử cùng lão gia đã qua đời là bạn cũ, xét tình xét lý Kỳ công tử cũng nên đến chào hỏi.

Khúc Liễm hơi ngạc nhiên, phụ thân nàng và phụ thân Kỳ công tử là bạn cũ ư?

Rồi lại thấy không đúng, nếu đúng là bạn cũ của phụ thân, sao lúc trước ở phủ Thường châu, không thấy cậu ta đến nhà báỉ phỏng? Dù cậu ta là nam nhân e có điều bất tiện, thì vẫn có thể gặp gỡ đệ đệ nha, nàng cũng chưa hề nghe đệ đệ đề cập đến việc này bao giờ.

Hai người đang trò chuyện, thì thấy đại nha hoàn Lục liễu hầu hạ bên cạnh Quý thị đến, thưa là Quý thị mời nàng và Khúc Thắm ra ngoài gặp gỡ khách nhân, là người bạn cũ đến thăm, đề nàng và Khúc Thắm ra gặp cho biết mặt.

Sắc mặt Khúc Liễm không ngừng biến đổi, cuối cùng vẫn kiềm chế bản thân, để nha hoàn thay y phục xong, liền ra khỏi buồng của mình.

Mới ra ngoài, liền thấy tỷ tỷ cũng đến, đến khi thấy sự vui mừng không nén được trên gương mặt của tỷ tỷ, trong lòng Khúc Liễm cảm thấy thật hết nói nổi.

Sao nàng lại có thể quên còn một vị tỷ tỷ trọng sinh biết trước mọi việc ở đây chứ? Hy vọng là trăm ngàn lần đừng giống như tường tượng của nàng nha, nàng mong rằng tà chính mình nghĩ nhiều còn hơn.

Nhưng tỷ tỷ vui vẻ như vậy, vẫn khiến nàng thấy vô cùng lo sợ.

Khúc Thắm quả thật rất vui mừng, cô không ngờ Kỳ Lãm sẽ xuất hiện ở thành Thanh châu, xem ra kiếp này vào kinh sớm thật đúng là có cái lợi của nó, có thể gặp được Kỳ Lãm trên đường. Hơn nữa Kỳ Lãm là có tình, sau khi gặp đệ đệ, còn đặc biệt đến thỉnh an Quý thị, rõ ràng là xem Quý thị như trưởng bối mà kính trọng. Mà cô cũng biết rằng, Kỳ Lãm có thể cho được phần tôn kính này, hẳn là nể mặt muội muội thôi.

Thấy muội muội bối rối mà đến, Khúc Thắm vội kéo nàng lại quan sát, rồi nhăn mày mà cho muội muội một điểm trừ, cho rằng muội muội hôm nay ăn mặc quá giản dị, trên người không mang bất kỳ trang sức nào, tuy rằng nhan sắc nó như vậy thì dù có mặc gì cũng đẹp, nhưng ra gặp khách, lại còn là ra

mất muối phu tương lai, sao có thể ăn mặc tùy tiện vậy được?

Nghĩ xong, cô liền tháo chuỗi nam châu (2) đeo trên tay mình xuống, đeo vào tay muối muối, vì cổ tay muối muối rất nhỏ, đeo thêm vòng tay, lấp ló trong màu xanh biếc của tay áo, có vẻ xinh đẹp hẳn ra. Lại sửa vòng nam châu cho nó, thấy nam châu tròn sáng bóng càng tôn lên vẻ mỹ lệ dễ thương của muối muối, trong lòng có chút thỏa mãn.

- Nghe nói là bạn cũ của phụ thân đến thỉnh an mẫu thân, người đến là khách, đến lúc đó muối nhớ cư xử khéo léo một chút đó.

Lòng Khúc Liễm đau khổ, tỷ tỷ đúng là rất quan tâm vị Kỳ công tử kia, bằng không sẽ chẳng phải dặn riêng nàng như thế, lại còn muốn nàng biểu hiện tốt vào nữa chứ, rõ ràng là một mực muốn đẩy mạnh tiêu thụ muối muối mà. Cậu tỷ tỷ tha đi, nàng mới có 12 tuổi thôi à nha! QAA

Đến phòng khách, thấy Quý thị đã ngồi vào chủ vị, Khúc Loan ngồi cạnh, ngồi trước mặt nàng là một thiếu niên xinh đẹp như ngọc. Thiếu niên kia tươi cười dịu dàng, giọng nói như châu như ngọc, thỏa mãn cả thị giác và thính giác của người khác, ngôn ngữ của cậu ta rất nhã nhặn, tình cảm chân thành, thực rất dễ khiến người khác buông lòng phòng bị mà trò chuyện.

Trên mặt Quý thị và Khúc Loan đều mang ý cười, rõ ràng là lúc này rất thư giãn.

Khi Khúc Liễm và Khúc Thâm tiến vào, thiếu niên kia cũng nhìn sang, tầm mắt dừng trên người Khúc Liễm, lại mỉm cười với nàng, nụ cười vui vẻ, như ngôi sao băng trên bầu trời đêm, lại như mặt ngọc, thấu hiểu mà diễm lệ.

Khúc Liễm có phần không được tự nhiên quay đi, cùng tỷ tỷ đi vào.

- Kỳ công tử à, đây là hai con gái của ta, Thâm nhi lớn hơn con một tuổi, Liễm nhi nhỏ tuổi hơn con một ít.

Quý thị cười giới thiệu, lại nói với hai con gái:

- Vị này là con bạn cũ của phụ thân các con, họ Kỳ.

Kỳ Lãm đứng lên, thi lễ với Khúc Thâm, gọi “Thâm tỷ tỷ”, rồi gọi Khúc Liễm “Liễm muối muối”.

Khúc Thâm cười đáp lễ, thấy muối muối cúi đầu, âm thầm nheo hông nó một cái, để nó đừng ngăn người ra vào thời điểm mấu chốt thế này.

Khúc Liễm ổn định tâm trạng, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, cười như không cười với Kỳ Lãm, thi lễ rồi cũng gọi “Kỳ công tử”.

Sau khi chào hỏi nhau xong, mọi người lại ngồi xuống.

Bấy giờ Kỳ Lãm tuân thủ phép tắc, nhìn tựa như một bé ngoan, nhìn Quý thị không chớp mắt nói:

- Lúc trước khi gặp gỡ bá mẫu và Liễm muối muối lần đầu ở chùa Tể Minh, con vẫn chưa biết thân phận của hai người đâu, sau lại đến mừng thọ Chúc lão thái quân ở Chúc gia, thì mới biết rõ. Đáng lẽ là phải đến nhà bá phòng, nhưng không ngờ lại có việc ngăn trở, đến khi vất vả làm xong rồi có thời gian, thì nghe nói mọi người đã vào kinh rồi, vốn cho là chỉ đành gặp lại ở kinh thành, không ngờ lại đứng dịp như vậy, có thể thấy rõ đây chính là duyên phận nha, có muốn ngăn cũng không được đâu.

Quý thị vội cười nói:

- Đây quả thực là việc đáng đề ý.

Cũng không hỏi cậu ta bạn việc gì khi ấy, không nhận được thăm nói trong lòng, ở phủ Thường châu cả tháng, cũng không thể bớt chút thời gian đến sao.

Quý thị gả đến Khúc gia mười mấy năm, nhưng thời gian chung sống với Khúc tam gia cực kỳ ngắn ngủi, cũng không biết khi còn sống thì bạn hữu chồng mình kết giao gồm có những ai, sau khi chồng qua đời, một góa phụ như bà sống cùng ba con, không tiếp xúc nhiều với bên ngoài, đứa con trai duy nhất lại còn nhỏ, không thể kế thừa y bát (3) của chồng, dần dần, những bạn hữu năm xưa khi chồng bà còn sống cũng dần phai nhạt, có vài người trong số đó bà cũng không biết.

Hôm nay khi Kỳ Lãm đến bá phòng, báo thân phận lên, Quý thị cũng hoảng sợ.

Bà không ngờ vậy mà Kỳ Lãm lại xuất thân từ chi trưởng của phủ Trần quốc công ở kinh thành, tổ mẫu là người mà ngay cả đương kim thánh thượng cũng kính trọng là đại trưởng công chúa Thục Nghi, phụ thân là huynh đệ cùng nhau lớn lên của Hoàng thượng, tình cảm đương nhiên là không cần phải bàn, thân phận này quá hiển hách, bà khó lòng tưởng tượng ra được. Càng không nói đến, người có thân phận thế này, là bạn cũ của chồng bà, mà Kỳ Lãm này, hết sức tôn trọng bà, cũng có chút thân thiết với con trai bà, có thể nhìn ra được là thật lòng.

Kỳ Lãm mỉm cười nói:

- Vẫn chưa đến nhà thăm hỏi, trong lòng con cũng bất an, nhưng lần này đến phủ Thường châu, ngoài việc mừng thọ Chúc lão thái quân ra, con còn vâng mệnh tổ mẫu, có việc quan trọng phải làm, thật sự là không có thời gian...

Quý thị vội nói:

- Chuyện của đại trưởng công chúa quan trọng hơn, Kỳ công tử không cần đề ý.

Kỷ Lãm cười khẽ, ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm, rồi lại ngượng ngùng nói:

- Nói đi nói lại, con cũng có duyên với Liễm muội muội, năm ấy ở phủ Tuyên Đồng, còn từng gặp muội ấy cơ, nhưng khi đó Khúc bá bá bệnh rồi mất, Liễm muội muội cũng ngã bệnh, chắc muội ấy cũng chẳng nhớ được chuyện này đâu, chỉ có con là nhớ được có phần rõ ràng thôi...

Đôi mày Khúc Liễm nhảy lên.

Lời này của hần ta có ý gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Trong thanh âm của Kỷ Lãm chứa đựng tình cảm sung sướng quá rõ ràng, người ở nơi đây hiển nhiên là đều có thể cảm nhận được.

Quý thị và Khúc Loan đều sửng sốt, cảm thấy hơi hoài nghi, cho rằng vị Kỳ công tử này, khi nhắc đến Khúc Liễm, biểu hiện cũng quá rõ rệt rồi phải không?

Khúc Liễm nghiêm mặt, không nhìn được nhìn sang, đối diện là gương mặt mỉm cười, ánh mắt trong trẻo thích thú của thiếu niên kia, thì sắc mặt càng cứng đờ.

Nàng thực sự không nhớ rõ hồi bé mình đã gặp cậu ta lúc nào, nhìn điệu bộ của cậu ta kia, thì chắc là không phải nói dối đâu nhỉ!

Bấy giờ, liền nghe được Quý thị ngạc nhiên nói:

- Hóa ra là còn có chuyện này, chẳng lẽ là Kỳ công tử nói lúc...

Hình như nghĩ đến việc gì đó, sắc mặt của bà có phần ảm đạm hẳn.

Nếu bà nhớ không lầm, theo lời Kỷ Lãm là chuyện xảy ra vào năm trượng phu còn tại thế nhậm chức tri phủ tại phủ Tuyên Đồng, khi đó trượng phu vừa mới nhậm chức, trưởng nữ Khúc Thẩm được Lạc lão phu nhân đón vào kinh ở, con trai út mắc bệnh thủy đậu, bà đành cùng con trai út ở lại phủ Thường châu chữa bệnh, định mấy ngày nữa thẳng về hết bệnh thì đến phủ Tuyên Đồng đoàn tụ với trượng phu, khi ấy chỉ có con gái thứ bốn tuổi theo ông mà thôi.

Cũng không ngờ, khi con trai út khỏi bệnh, hai mẹ con đang chuẩn bị đi phủ Tuyên Đồng, thì tin dữ truyền đến, trượng phu ra ngoài bị nạn dân gây thương tích, không cầm cự được bao lâu thì qua đời, con gái thứ vì hoảng sợ quá độ, ngã bệnh nặng một trận.

Việc này, trong mắt một phụ nhân xem chồng là trời như Quý thị, quả là việc lớn như trời sập vậy, cả người đều như mơ. Khoảng thời gian đó, cũng đã từng làm chuyện ngu ngốc, đến nay nhớ lại, vẫn là đau lòng tuyệt vọng.

Kỷ Lãm áy náy nói:

- Khi ấy, gia phụ đứng dịp đi ngang qua Tuyên Đồng, vốn không mang theo nhiều thị vệ lắm, không ngờ trên đường gặp phải một nhóm nạn dân, may mà được Khúc đại nhân ra tay tương trợ mới có thể an toàn rút lui, cũng không ngờ Khúc đại nhân rút cuộc vẫn... Lúc đó, Liễm muội muội đang ngã bệnh, con theo phụ thân đến phủ nha thăm, Liễm muội muội ở đó, tinh thần không tốt lắm, người cũng mơ mơ hồ hồ, e là không nhớ được con đâu.

Dứt lời, lại mỉm cười với Khúc Liễm.

Khúc Liễm hơi bĩu môi.

Dựa theo lời Kỷ Lãm, chẳng lẽ phụ thân nàng chính là ân nhân cứu mạng của phụ thân Kỷ Lãm? Thế nhưng, nàng thực sự nhớ không ra chuyện trước khi phụ thân qua đời, khi ấy vì không hợp khí hậu, nàng đang ngã bệnh, bệnh đến nổi hồ đồ luôn, nàng còn chưa kịp thích ứng, đã nghe nói phụ thân bị thương khá nặng, nàng đã bệnh càng thêm bệnh, thiếu chút nữa không ngồi dậy được, cả người cứ mơ màng.

Chẳng lẽ gặp nhau lúc đó?

Nghe được lời nói của Kỷ Lãm, ánh mắt của Khúc Thẩm cũng mang theo tia nghi hoặc, nhìn không được đánh giá thiếu niên trước mặt, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Cô còn nhớ kiếp trước có nghe Kỷ gia nhắc qua, việc hôn ước giữa hai nhà được định ra trước khi phụ thân qua đời, khi ấy trưởng bối hai nhà đính hôn

bằng miệng, lấy một khối ngọc bội làm tín vật, chia ra làm hai, một nửa do Kỳ gia giữ, một nửa được Quý thị xem như di vật của trượng phu mà giữ lại. Kiếp trước cũng vì có hai mảnh ngọc làm tín vật, chuyện vui giữa hai họ mới thành.

Nhưng mà, hôn ước này được định ra sao, tình hình lúc ấy thế nào, lại không rõ lắm. Năm đó theo lời Kỳ gia, Khúc gia sa cảnh phạm tội bị đầy, thậm chí Kỳ gia đã định hồi hôn, nếu không vì Kỳ Lãm yêu thích muội muội, lại là quân tử giữ chữ tín, e rằng sớm đã bị người có tâm khiến phải giải trừ.

Hôm nay theo lời Kỳ Lãm, hóa ra phụ thân là ân nhân cứu mạng của Trần quốc công, chẳng lẽ thực vì lẽ này mà định ra hôn ước năm xưa? Tuổi tác của Kỳ Lãm và muội muội tương đương, khi ấy phụ thân gặp chuyện không may, lại vừa lúc có dẫn muội muội theo, nên mới định ra hôn ước cho hai đứa.

Nếu vậy, vì sao ở kiếp trước, có người nói vốn người đính hôn với Kỳ Lãm là cô, chứ không phải là muội muội? Cũng bởi như thế, mấy vị cữu cữu Lạc gia còn gây ra chuyện tranh giành công đạo cho cô nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khúc Thắm không nhịn nổi có phần lo âu.

Đến khi Kỳ Lãm cáo từ rồi, Khúc Thắm trở về phòng của mình, bảo muội muội về phòng xong, chuyện đầu tiên cô làm là gọi Từ Sơn đến.

- Thúc tranh thủ phái người đi tìm những phụ tá theo phụ thân khi còn tại thế, nếu có thể thì hãy mời họ vào kinh, ta có chuyện cần. Việc này rất cấp bách, phải làm nhanh một chút đó.

Từ Sơn thấy sắc mặt nàng nghiêm trọng, trong lòng rung mình, gật đầu nói:

- Tiểu thư yên tâm, thuộc hạ đã biết, nhất định sẽ mau chóng tìm ra bọn họ.

Sau đó, thoáng ngập ngừng, rồi nói tiếp:

- Năm ấy lão gia có phần xem trọng một vị phụ tá tên là Diệp Trường Thanh Diệp tiên sinh, có rất nhiều chuyện lão gia đều tìm ông ta thương lượng, nếu có thể mời ông ta đến, chuyện tiểu thư muốn biết chắc ông ta cũng sẽ nắm rõ. Thuộc hạ đã tìm được địa chỉ của ông ta, hẳn là không lâu sau, có thể mời ông ta đến.

Khúc Thắm nghe được thì mừng rỡ:

- Vậy thì tốt quá!

Lại dặn dò Từ Sơn vài câu, mới để ông lui ra.

*****

Bên kia, sau khi tiễn Kỳ Lãm, Khúc Loan trở lại phòng thưa với Quý thị.

- Lần này Kỳ công tử ghé thành Thanh châu có việc, ít ngày nữa cũng sẽ hồi kinh, theo lời huynh ấy, đồng hành cùng Kỳ công tử còn có thể từ Trữ vương Chu Lang, huynh ấy nói nếu không chê, chúng ta kết bạn cùng họ vào kinh, trên đường cũng có người trò chuyện.

Nói vậy, Khúc Loan kỳ thực biết rõ, Kỳ Lãm này có ý cất nhắc mình, bằng không với gia thế của Kỳ Lãm, dạng bằng hữu nào mà không có cơ chứ.

Chẳng lẽ huynh ấy thực sự nể mặt phụ thân?

Quý thị do dự, bàn bạc:

- Nương thấy Kỳ công tử này còn trẻ tuổi, nhưng hành động lại rất có nguyên tắc, là người đáng tin, nếu con có thể giao lưu nhiều hơn với cậu ta, cũng tốt.

Rồi thở dài:

- Nếu cậu ta là con bạn cũ của phụ thân con, chúng ta cũng không nên câu nệ hình thức, vậy cũng tốt.

Khúc Loan nghe xong, cười cười, nói:

- Kỳ công tử quả thực là người có nội hàm, lúc nãy ở thành Thanh châu, con cùng huynh ấy thảo luận học vấn, con rất khâm phục huynh ấy.

Sau khi nghe xong, Quý thị yên lòng. Sau này, con trai sẽ là người chống đỡ môn hộ, tuy tuổi còn nhỏ, đã có thể tự quyết định chuyện của mình, nếu nó cảm thấy tốt, vậy tùy nó thôi, bà sẽ không quá can thiệp vào quyết định của nó, tránh cho nó bị giáo dục theo kiểu của phụ nhân, không tốt cho tương lai sau này của nó.

Đến khi Khúc Liễm nghe nói thuyền phải dừng ở bến đò thành Thanh châu thêm một buổi sáng, chờ Kỳ Lãm cùng vào kinh, cảm thấy cả người đều không khỏe.

Lúc trời sẩm tối, đã an bài mọi việc thỏa đáng, Kỳ Lãm và Chu Lang sang thuyền thỉnh an Quý thị.

Tuy thân phận Chu Lang cao quý, nhưng tính cách coi mở hào phóng, vì Kỳ Lãm, lần đầu gặp Quý thị cũng có phần tôn trọng bà, khiến ấn tượng của Quý thị dành cho cậu ta không tệ. Kỳ Lãm thì càng không cần phải nói, chưa kể đến ngoại hình đã gây hảo cảm kia, như thể trời sinh đã khiến người khác muốn thân cận, nhiều người trò chuyện cùng cậu ta, không ai thấy cậu ta không tốt.

Kỳ Lãm và Chu Lang đi thuyền lớn ba tầng, xem ra có khí thế xa hoa, lập tức khiến thuyền quan của Khúc gia trở nên kém cỏi.

Khúc Liễm nhìn ra từ cửa sổ, có thể thấy hoa văn chạm khắc trên lan can, còn có thị vệ cùng gia đình thủy thủ trên tàu, một lần nữa có nhận thức mới với thân phận của Kỳ Lãm và Chu Lang.

Nàng ngấm một lúc, rồi yên lặng rút đầu về.

Buổi tối, Khúc Loan được Kỳ Lãm phái người đến mời sang chiếc thuyền ba tầng kia, Chu Lang đặc biệt chiêu đãi nó. Vì bên Chu Lang và Kỳ Lãm không có trưởng bối nữ quyền đồng hành, nên vẫn chưa mở tiệc chiêu đãi nữ quyền Khúc gia, nhưng vẫn cho người làm bàn tiệc đưa sang, vô cùng quan tâm chu đáo, còn có một vị ma ma sắc mặt nghiêm khắc và mấy nha hoàn đặc biệt đến thỉnh an Quý thị và hai vị tiểu thư Khúc gia.

Nha hoàn kia chính là Cung Tâm mà Khúc Liễm từng gặp ở Chúc gia, mà ma ma họ Lê kia, nghe nói chính là ma ma hầu hạ bên cạnh đại trưởng công chúa Thục Nghi ngày trước, sau này vì yêu thương cháu trai, mà phái bà ta đến chăm sóc Kỳ Lãm, cũng là ma ma có uy tín ở Kỳ gia, có bà ta đại diện, cho tam phòng Khúc gia thể diện.

Mãi đến canh ba, Khúc Loan mới trở về.

Ba nữ nhân Khúc gia đều chưa ngủ, biết Khúc Loan về rồi, Khúc Thắm và Khúc Liễm đều đến phòng Quý thị, đã thấy Kỳ Lãm đưa Khúc Loan về.

Sắc mặt Khúc Loan bình thường, hình như không có uống rượu.

Vốn tưởng là thiếu niên tự tập, nhất định sẽ uống rượu vui đùa, không ngờ Kỳ Lãm cho là tuổi Khúc Loan còn nhỏ, uống rượu có hại cho sức khỏe, để nó uống hai chung thì sai người đổi trà, nhưng Chu Lang trái lại đã uống say, giờ đang ngủ, do đó Kỳ Lãm tự mình tiễn Khúc Loan về.

Quý thị rất hài lòng với hành vi săn sóc của Kỳ Lãm, cảm thấy cách làm việc của thiếu niên này dù thế nào cũng khiến người khác thoải mái, yên tâm, bèn cười nói:

- Thật làm phiền Kỳ công tử, đa tạ Kỳ công tử đã đưa tiểu nhi về, nếu Kỳ công tử không chê, hãy ngồi xuống uống chung trà rồi hãy đi nhé!

Kỳ Lãm khéo léo chối từ, nhanh chóng rời đi.

Những ngày tiếp theo sau đó, Khúc Loan không còn vui đầu khổ học trong phòng nữa, mà thường được mời lên thuyền khác, thảo luận cùng Chu Lang. Kỳ Lãm, mấy thiếu niên tuổi tác tương đương, lại cùng xuất thân từ nhà quan lại, cảm kỳ thi họa đều biết, trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Hơn nữa, vị Chu Lang này xuất thân là thế tử phủ thân vương, vì không phải tham gia khoa cử, có phần xao nhãng bài vở, Kỳ Lãm từ nhỏ đã thông minh hiếu học, tiên sinh dạy bảo đều là học giả uyên thâm đương thời, kiến thức phi phàm, Khúc Loan thường tán gẫu hoặc xin cậu chỉ bảo bài vở, rất có tiến bộ.

Đến bước này, nếu bài vở của Khúc Loan có điều khó hiểu, thắc mắc, nó liền vui vẻ đi hỏi Kỳ Lãm, hai người rất hợp nhau.

So với nó, tình huống này khiến Khúc Liễm rất bối rối.

Vì Khúc Loan và Kỳ Lãm khá hợp tính nhau, Quý thị lại càng tán thưởng Kỳ Lãm không ngót, khiến Kỳ Lãm và người Khúc gia cũng thân thiết hơn, Kỳ Lãm hoàn toàn không xem mình là người ngoài, thường đến thăm hỏi Quý thị, hoặc được Khúc Loan mời đến phòng nó uống trà tán gẫu, như người một nhà vậy.

Số lần càng lúc càng nhiều, khó mà tránh khỏi.

Mỗi lần Kỳ Lãm gặp nàng, đều ra vẻ thích thú sung sướng, chưa kể Quý thị và Khúc Thắm, mấy lần như vậy ngay cả Khúc Loan cũng cảm nhận được điều gì đó. Nhưng Kỳ Lãm chưa hề làm ra chuyện vô lễ nào, ngoan ngoãn tuân thủ khuôn phép, Khúc Loan nghĩ đến phụ thân đã qua đời, bèn không nhiều lời nữa.

Da mặt Khúc Liễm không dày như vậy, không chịu nổi một mỹ thiếu niên sáng ngời biểu hiện rõ ràng thiện cảm của hắn dành cho nàng đến thế, một mực ra vẻ cầu được quan tâm, vô cùng xấu hổ, hơn nữa có Khúc Thắm âm thầm trợ giúp, suýt nữa là quên mất sự kỳ lạ của Kỳ Lãm trước đây.

Nhưng chỉ là suýt thôi, chứ chưa quên được, chẳng những không quên, mà thậm chí rất nhanh thôi, Kỳ Lãm lần nữa khiến nàng phải khắc sâu ký ức.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Còn chừng bốn năm ngày nữa đến kinh thành, thuyền neo lại ở một bến đò.

Khúc Liễm ngủ rất lâu mãi đến trưa mới dậy, đầu óc mơ màng, thấy thuyền dừng lại, bèn uể oải trở mình, vừa nằm sắp mà lẩn lộn, vừa hỏi thuyền đi đến đâu rồi.

Hai nha hoàn Bích Xuân và Bích Hạ một người hầu hạ nàng rời giường, người còn lại đưa nàng chén nước ấm uống nhuận giọng, đáp:

- Nghe nói đã đến nơi gọi là bến Ô Hào rồi.

Khúc Liễm ngẩn người mà nghe, mãi đến khi rửa mặt xong, uống hết chén nước, mới tỉnh táo hơn một chút.

- Sao thuyền lại ngừng? Cần bổ sung gì à?

Từ bé đến giờ Khúc Liễm đã theo tỷ tỷ vào kinh vài lần, có ấn tượng với các hầu hết các bến đò ven đường, nhưng lại không có chút ấn tượng nào về bến đò này, có thể chứng minh rằng, bến đò này không phải là đầu mối giao thông quan trọng.

Bích Xuân vừa dọn dẹp vừa đáp:

- Có lẽ thế ạ!

Khúc Liễm không hề trả lời, rõ là đã mặc y phục, nhưng vẫn cảm thấy cả người mệt mỏi, không thể chống đỡ nổi, bèn lười biếng mà ngáy người làm tỏ trên ghế mỹ nhân, mãi đến khi Khúc Thấm vào.

- Sao vậy? Mới tỉnh ngủ à?

Khúc Thấm cười ngồi xuống cạnh muội muội, néo néo khuôn mặt của nó, biết rõ đức hạnh của nó, không nặng không nhẹ mà trách:

- Đã sớm bảo muội rồi, đừng có tham ngủ trưa, đến tối sẽ không ngủ được, chẳng lẽ muội muốn mình biến thành gấu trúc thì mới chịu nghe hay sao?

Khúc Liễm ôm tỷ tỷ thơm thơm mềm mềm, cọ tới cọ lui, không chút sức sống nói:

- Trên đường đi rất buồn chán, chỗ nương giờ không cần muội theo chăm sóc nữa, cả ngày đều ở trên thuyền, cũng không biết làm gì, cũng không dễ chịu, không thể làm gì khác hơn là ngủ nhiều một chút cho mau hết thời gian mà.

Khúc Thấm buồn cười mà gõ trán nó:

- Muội con bé này, lại ba hoa nữa rồi.

Tuy mỗi lần đều nói mấy câu, nhưng rốt cục vẫn nuông chiều những thói quen xấu này của nó.

Khúc Liễm cười hi hi, so với vị tỷ tỷ chịu sự giáo dục dành cho tiểu thư khuê các cổ đại chính tông này, từ trong xương tủy nàng vẫn còn có phần lười nhác tùy tiện, bình thường không biểu hiện ra, nhưng đôi khi cũng vô thức mà toát ra chút chút. May mà nàng là con gái út trong nhà, mẫu thân và tỷ tỷ đều có phần nuông chiều, miễn là giữ thể diện bên ngoài là được, còn lại thì đều tùy nàng.

Sau khi Bích Hạ pha trà mang đến, hai tỷ muội vừa uống trà vừa trò chuyện, đương nhiên là nói đến chuyện của đệ đệ Khúc Loan.

- ... Trước kia nghe mấy cữu cữu phủ Bình Dương hầu có nhắc qua, Kỳ Huyền Hòa từ nhỏ đã thông minh hiếu học, cậu ta từng là thư đồng của ngũ hoàng tử, Thái phó đương triều cực kỳ tán thưởng cậu ta, ngay cả Thánh Thượng cũng khen ngợi cậu ta có thêm, là một thư sinh giỏi có tài. Loan đệ giao thiệp với cậu ta, nếu được cậu ta chỉ bảo một chút, cũng không tồi đâu.

Khúc Liễm thấy tỷ tỷ tôn sùng Kỳ Lãm như vậy, có phần không phục mà nói:

- Tỷ à, hần ta mới mười bốn tuổi, cùng lắm là lớn hơn đệ đệ vài tuổi mà thôi.

Khúc Thấm nở nụ cười:

- Học vấn không quan hệ đến tuổi tác, có một số người bẩm sinh đã thông minh, học một biết mười, Kỳ Lãm cũng vậy đấy.

Hơn nữa ba năm sau, Kỳ Lãm tham gia khoa cử, không chỉ đoạt khôi quán, mà còn một đường thẳng tiến, đề tên bảng vàng. Một cử nhân mười bảy tuổi, tuy không phải tự cô chí kim chưa hề có, nhưng cũng là cực kỳ hiếm thấy ở kinh thành, đặc biệt là trong số con cháu nhà huân công quý tộc, đa số dựa vào gia thế, ít ai chịu đi con đường khoa cử.

Kiếp trước cô từng nghe đồn, Kỳ Lãm có khả năng nhìn qua là nhớ, văn hay võ tốt, vô cùng xuất sắc. Nếu không vì gia thế, e là nếu cậu ta tiếp tục khảo thí, sẽ là Trạng nguyên trẻ nhất trong lịch sử.

Cho nên, đệ đệ kết bạn với Kỳ Lãm, theo Kỳ Lãm cùng học hành, trong lòng Khúc Thấm rất nguyện ý.

Nhưng Khúc Liễm lại lo lắng, nhìn bộ dáng tỷ tỷ, trong lòng nàng có chút khúc mắc. Càng thêm khó hiểu hơn là, tỷ tỷ lại âm thầm thăm dò thái độ của

nàng dành cho Ký Lãm, dù tỷ tỷ chỉ mơ hồ nói qua, người bình thường chắc sẽ không nghe ra, nhưng Khúc Liễm và tỷ ấy từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, lại giỏi suy diễn, sao lại không hiểu được.

Khi sắp đến lúc, hai tỷ muội đứng dậy, đến phòng của Quý thị, cùng Quý thị ăn tối.

Bữa tối không có mặt Khúc Loan.

Quý thị cười nói với hai con gái:

- Chu công tử phái người đến mời đệ đệ các con đi, nói là trước khi neo thuyền, có sai người đi mua một ít đồ nhắm đặc sản, mời nó sang nếm thử, cũng cho người tặng đến một ít.

- Họ sẽ không uống rượu chứ?

Khúc Liễm có chút lo lắng hỏi, dù sao vẫn cảm thấy thế tử Trữ vương kia rất không đáng tin.

Nghĩ vậy, nàng liếc tỷ tỷ một cái, thế tử Trữ vương kia sau này có thể thành đôi với Chúc Kiêm ư? Chúc Kiêm tuy là xuất thân từ danh môn thế gia ở phủ Thường châu, Chúc lão gia quá cố từng là các lão đương triều, học trò khắp nơi, còn Chúc lão phu nhân xuất thân từ phủ quận vương, trạch bị hậu nhân (hiểu nôm na là ân huệ kéo dài đến các đời sau, nhưng mình không biết dịch sao cho hay

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Bấy giờ trên sông ánh lửa lập lòe, tiếng chém giết khắp nơi, không ngừng có những sát thủ trôi lên mặt nước, rồi lại bị những thị vệ giỏi võ đi thuyền nhỏ mạnh mẽ chém rơi, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, đánh vỡ sự yên lặng vừa rồi, cũng kinh động những thuyền bỏ neo gần đó.

Khúc Liễm máy móc thu tầm mắt, rồi nhìn thiếu niên như ngọc đang đứng thẳng tắp trên mạn thuyền.

Gió đêm thổi tay áo tím bay bay, trong tay hắn cầm trường cung, cài tên giương cung, thuộc loại thiếu niên có vóc dáng thư sinh nho nhã nhưng tràn ngập sức sống, mũi tên xé gió mà lao đi, một tên sát thủ ở xa xa vừa ngoi lên mặt nước bị mũi tên xuyên qua, ầm một tiếng hét lên thảm thiết rồi ngã lại vào nước, thi thể nhanh chóng nổi lên, nhuộm đỏ nước sông.

Mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí, khiến người khác buồn nôn.

Lại một tiếng sur, một mũi tên nữa xuyên qua tên sát thủ vừa từ dưới nước ngoi lên bám vào thuyền.

Khúc Liễm tê dại mà nóng bừng, bây giờ không còn ai trói buộc nàng nữa, kìm lòng không đậu mà lùi về phía sau, mãi đến khi dựa lưng vào bức vách. Ánh mắt của nàng trong lúc đó vẫn dán vào người thiếu niên đang giương cung giết sát thủ kia, gương mặt của hắn trong ánh lửa chập chồn trên sông càng thêm phần lạnh lùng tàn khốc, vẫn là dung mạo tuấn mỹ ấy, không còn như ngọc đẹp trong trời không chút tỳ vết nữa, mà ngược lại nhuốm vẻ tà khí yêu dị, đôi mắt vốn dịu dàng ôn hòa như mặt ngọc lóe lên những tia hưng phấn điên cuồng, rét buốt mà sâu xa, như thể cậu ta có thể điều khiển tất cả mọi thứ trước mắt như một trò chơi sinh tử mà thôi, thủ đoạn tàn nhẫn.

Rồi hắn quay đầu liếc mắt nhìn nàng.

Cái liếc mắt này, làm trái tim Khúc Liễm đập mạnh, hai tai không còn nghe thấy âm thanh gì khác, hai mắt cũng không còn nhìn thấy gì khác, chỉ còn đôi mắt che giấu cảm xúc điên cuồng kia, còn có sự lạnh lẽo dâng lên tự đáy lòng, làm cả người nàng cứng lại không thể nhúc nhích được.

Mãi đến khi hắn quay đầu lần nữa, nàng bỗng dồn tất cả sức lực, xoay người cực nhanh, đẩy cửa khoang thuyền ra, rồi ngã vào giữa khoang thuyền, đâm vào người bên trong đang định ra ngoài, hai người cùng ngã xuống, loạng choạng ngã trên mặt sàn. Lúc té ngã, Khúc Liễm còn không quên đóng cửa lại.

Bấy giờ, người đựng nàng vội vàng bắt lấy tay nàng, nghẹn ngào gọi:

- Tiểu thư...

Là Bích Xuân lúc này bị nhốt trong khoang thuyền.

- Chúng ta mau trở về phòng đi!

Khúc Liễm trở tay kéo tay Bích Xuân, thờ dốc nói, mồ hôi đầy mặt.

Tuy rằng Bích Xuân không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiểu thư nhà mình bị người ta bắt ra ngoài, nàng ta cũng bị nhốt lại trong khoang thuyền, sau đó nghe được tiếng động từ bên ngoài truyền vào, đã khiến nàng ta sợ hãi đến mất cật không còn giọt máu, vừa nóng lòng vừa sợ hãi, suýt chạy đi tìm Khúc Thắm đến cứu người. May mà, lúc nàng ta khẩn trương đến mức không biết làm sao muốn đi tìm Khúc Thắm, tiểu thư nhà mình đã trở lại.

Bích Xuân vội diu nàng vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi.

Trở về phòng rồi, Khúc Liễm sai Bích Xuân nhanh chóng đóng cửa lại, rồi ngồi trên tháp mỹ nhân há mồm thờ phỉ phò, cảm thấy tay chân không còn là của mình nữa, cũng không biết là do một màn máu tanh vừa rồi, hay thiếu niên tàn nhẫn khát máu quý dị kia khiến cho một thiếu nữ ngay cả gà cũng không dám giết như nàng sợ hãi.

Hoặc là, do cả hai.

Sống hai kiếp cho đến giờ, nàng chỉ thấy qua người chết, là chính mình, còn có phụ thân của kiếp này.

Mà nay ngoài kia, khắp trên mặt sông là thi thể trôi nổi, còn có tiếng mũi tên xé gió, trong không khí thoảng mùi máu tươi, làm tay chân nàng như nhũn ra.

Cuối cùng là ánh mắt nóng bỏng khi ngoảnh đầu nhìn lại của thiếu niên kia, tựa như xuyên thấu tâm can của nàng.

Bích Xuân ngần ngại một lúc, rốt cục lấy lại bình tĩnh, mới run rẩy rót trà cho Khúc Liễm, đến khi dâng lên, mới nhớ ra trà này đã lạnh, uống trà lạnh không tốt cho sức khỏe.

Khúc Liễm cũng không để ý trà có lạnh hay không, một hơi uống cạn, đè nén cảm giác hoảng hốt khó hiểu trong lòng xuống.

- Rót thêm ly nữa.

Bích Xuân không còn cách nào, đành phải rót cho nàng thêm ly nữa.

Khúc Liễm uống liên tục ba ly, vẻ mặt mới bình thản lại, chỉ là đầu ngón tay vẫn có chút run rẩy.

Bích Xuân thấy nàng co người lại thành một khối, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, muốn nhu nhược đáng thương bao nhiêu có bấy nhiêu, lời nói vốn dâng lên khóe môi lại tràn đầy thương tiếc, vội ôm lấy nàng, khẽ vỗ vai nàng an ủi:

- Tiểu thư đừng sợ, không sao nữa rồi, không sao đâu.

-...Ta biết.

Thanh âm của Khúc Liễm như chen qua kẽ răng mới thốt nên lời.

- Cho...ta thêm chút thôi.

Nàng cần thời gian đón nhận thiếu niên quý dị kia, bằng không ngập tràn trong trí óc đều là đôi mắt điên cuồng khát máu ấy, nàng thật sự không chấp nhận được. Ban ngày rõ ràng vẫn là thiếu niên tốt đẹp ôn nhuận như ngọc, sao đến tối liền lập tức phân thân, biến thành ác ma cuồng sát khát máu, thực sự là vô cùng đáng sợ đó có được không?

Điều này làm nàng thấy được người kia hoặc là một kẻ hai mặt, hoặc là kẻ rất giỏi diễn trò, mới có thể thể hiện được hai người hoàn toàn khác biệt cả về khí chất lẫn tính cách.

Bích Xuân đáp lời, trong lòng lại nghĩ, tình huống bên ngoài ắt là rất đáng sợ, mới có thể dọa nàng sợ đến vậy. Tiểu thư nhà mình vốn là cô nương yếu đuối nhu nhược, bị dọa cũng không phải vô lý. Nghĩ thế, trong lòng nàng ta hơi tức giận bất bình, rất tức giận người bắt tiểu thư nhà mình ra chỗ ngoài mạn thuyền, cũng chẳng biết người nọ là ai, còn quá đáng đóng cửa khoang thuyền lại, không cho nàng ta ra ngoài, nếu không vì không rõ tình hình, sợ bản thân mạo muội gọi người sẽ phá hỏng danh tiết của tiểu thư, sao lại có chuyện nàng ta phải chịu trận tại đó chứ.

Vốn muốn hỏi Khúc Liễm người bắt nàng ra ngoài là ai, nhưng nhìn dáng vẻ hiện nay của nàng, Bích Xuân mà hỏi lại không hay, e sẽ lại khiến nàng sợ hãi.

Vừa lúc, cửa bị đẩy ra, rồi vang lên giọng nói lo lắng của Khúc Thắm:

- A Liễm? Muội ở bên trong à? Có sao không vậy?

Hai mắt Bích Xuân sáng ngời lên, liếc nhìn Khúc Liễm, được nàng đồng ý, lập tức ra mở cửa.

Trên người Khúc Thắm khoác một tấm áo choàng mỏng, tóc búi đơn giản, ngay cả trâm cũng chưa cài, có thể thấy là vừa tỉnh đã chạy đến tìm người. Vì khoảng cách giữa phòng của cô và Khúc Liễm là gần nhất, nên đương nhiên là đến thăm nó trước.

Nhìn Khúc Liễm suýt co người lại thành một cục, Khúc Thắm hết sức đau lòng, vội đến ôm nó, miệng nói:

- A Liễm đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây, không sao nữa rồi.

Khúc Liễm bấy giờ đã lấy lại tinh thần, chỉ là tay chân còn mềm nhũn, thấy tỷ tỷ đến, vốn trong lòng còn rất vui vẻ, nhưng nghe được lời dỗ dành của tỷ tỷ, nàng không khỏi ỉu xiu.

Tỷ tỷ... đặc biệt quen xem nàng là một đoá tiểu bạch hoa mà chăm sóc đó.

Khúc Liễm biết diện mạo của mình dễ khiến người khác nảy sinh ý muốn che chở, tỷ tỷ nhà nàng cũng không ngoại lệ, tràn ngập mong muốn bảo hộ cho mình từ nhỏ đến giờ, cũng có đôi khi phản ứng hơi quá. Nhưng lâu nay với bộ dáng này của tỷ ấy, nàng cũng không còn cách nào đâu!

- Tỷ tỷ, muội không sao.

Khúc Liễm khẽ vỗ tay tỷ ấy, không dám nói với tỷ tỷ chuyện mình to gan lén đến cạnh cửa nhìn trộm lại bị người xấu bắt đi, vội nói sang chuyện khác, hỏi:

- Bên ngoài có chuyện gì vậy? Nương và Loan đệ chắc không sao chứ?

Thanh âm của Khúc Liễm mềm mại ôn hòa, rất phù hợp với thân phận loli 12 tuổi của nàng, phối hợp với gương mặt tiểu bạch hoa kia, đặc biệt có sức thuyết phục. Bấy giờ nàng ra vẻ mới tỉnh dậy thì bị dọa sợ, Khúc Thâm không nghi ngờ gì, giúp nàng lau mồ hôi trên trán, cười nói:

- Muội yên tâm, tỷ đã phái người đến trông chỗ mẫu thân và Loan đệ, không có chuyện gì đâu.

Hơi chân chờ, rồi vẫn nói:

- Nghe nói là một đám cướp sông thấy thuyền của chúng ta lớn, cho là có tiền có của, bèn xông lên cướp bóc, may là thị vệ tuần tra phát hiện sớm, không phát sinh thương vong gì, cũng chưa để đám cướp lên được thuyền, muội yên tâm đi.

Khúc Liễm chớp mắt, trộm nhìn về mặt kiên nghị của tỷ tỷ dưới ánh đèn, hoài nghi trong lòng ngày càng lớn.

E đây là cách giải thích bên ngoài đúng không, nếu thật sự đơn giản như vậy, lúc này Kỳ Lãm sẽ không phải chạy lên thuyền của họ, tuy rằng nàng không thấy tận mắt, nhưng đúng là Kỳ Lãm đã giết mấy tên cướp cố bò lên thuyền.

Nghĩ thế, bỗng nhiên Khúc Liễm có chút mất tự nhiên, Kỳ Lãm khi ấy đột nhiên ôm nàng, tuy hành vi quý dị, nhưng lại bảo vệ cho nàng rất tốt, thậm chí không để nàng thấy hình ảnh tàn nhẫn máu tanh nào, bằng không giờ nàng đã sớm ói ra rồi...Nhưng vẫn là hành vi sau đó của hắn kích thích nàng sâu đậm.

- Cũng không biết bên mẫu thân sao rồi, chúng ta đi xem xem.

Khúc Thâm sai Bích Xuân đem áo choàng đến khoác cho nàng, kéo nàng đứng dậy:

- Muội đừng nghĩ nhiều, chúng ta sang chỗ mẫu thân thôi.

Khúc Liễm dĩ nhiên là ngoan ngoãn gật đầu, sắm vai bé ngoan gì đó, chính là sở trường nàng giỏi nhất.

Tỷ muội ra khỏi phòng, đi đến phòng Quý thị.

Khác với sự im lặng lúc Khúc Liễm lên ra, bấy giờ nha hoàn bà tử hầu hạ trên thuyền đều bị đánh thức, đều đến đây, vẻ mặt đều có phần kinh hoàng, thấy tỷ muội Khúc Thâm, một mực như thể tìm thấy chủ nhân.

- Tụ tập trong này làm gì vậy? Giải tán đi.

Về mặt Khúc Thâm trầm ổn, giọng nói biểu lộ sự uy nghiêm:

- Kẻ cướp đã bị thị vệ bắt, không còn việc gì nữa.

Nói xong, lại dặn dò Kiều ma ma, sai bà ta đi tìm quản sự, xem có chuyện gì cần làm, thì nghe theo quản sự sắp xếp.

An bài ổn thỏa xong, hai người bước vào phòng Quý thị.

Khúc Loan đã ngồi trong phòng.

Thấy Khúc Loan, hai tỷ muội đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì còn hơn cả Khúc Liễm - nguy tiểu bạch hoa chỉ có bề ngoài yếu đuối nhưng nội tâm kiên cường, Quý thị mới thật sự là tiểu bạch hoa nhu nhược, loại cần cẩn thận bảo vệ. Tối nay có kẻ cướp sông làm loạn, tuy rằng vẫn chưa tiến sát khoang thuyền, nhưng cũng đủ dọa Quý thị đến hồng.

Khúc Loan ở đây, có thể trấn an Quý thị phần nào.

Quả nhiên, tuy sắc mặt Quý thị hơi tái, nhưng vẫn coi như còn trấn định, chỉ là có chút nóng lòng lo âu, mãi đến khi thấy hai con gái bình an vô sự đến đây, rốt cuộc mới nhẹ thở phào, lẩm bẩm:

- Sao lại có kẻ cướp sông to gan đến vậy chứ? Không phải chúng ta đi thuyền quan ư?

Vấn đề này không phải là ba tỷ đệ có thể trả lời được, Khúc Loan đành nói:

- Ban đêm trời tối, kẻ cướp không nhìn rõ thôi. May là Kỳ đại ca và Chu công tử mang theo nhiều thị vệ, không có phát sinh thương vong gì, kẻ cướp còn chưa kịp lên thuyền đã bị giải quyết rồi...

Nghe thấy hai chữ “giải quyết”, Quý thị run lên, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, cảm thán nói:

- May là có mấy người Kỳ công tử...

Khúc Liễm trầm mặc.

Đúng lúc này, lại nghe Tần ma ma thông báo, Kỳ Lãm đến đây.

Khúc Liễm vô thức sợ run cả người, trong nháy mắt liền muốn tránh đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Rốt cuộc thì Khúc Liễm vẫn không kịp tránh đi.

Lúc Kỳ Lãm bước vào, nàng lén lút sang trốn sau lưng tỷ tỷ, tính toán theo góc nhìn của Kỳ Lãm, lợi dụng góc chết của thị giác, cố giảm cảm giác tồn tại của mình hết mức có thể - ít nhất có thể khiến cho người đến dễ dàng xem nhẹ nàng.

Đáng tiếc sau khi Kỳ Lãm bước vào, tùy ý mà lướt nhìn tình hình trong phòng, sau đó âm thầm nhìn từng người một, đến khi chạm phải tầm mắt khi vừa ngẩng đầu lên của nàng, rồi môi son xinh đẹp khẽ cong lên với nàng.

Đôi mắt kia, vẫn thâm thúy âm u như vậy, dường như phủ một tầng mây đen mà ngay cả ánh mặt trời cũng không thể phá tan.

Trái tim Khúc Liễm lại không chịu khống chế mà đập mạnh.

- Kỳ đại ca, bên ngoài thế nào rồi? Không sao chứ?

Khúc Loan hỏi.

Quý thị và Khúc Thắm cũng có vẻ quan tâm, trong lòng Khúc Thắm thậm chí còn có chút hoài nghi, cũng cảm thấy việc phát sinh đêm nay rất đổi kỳ lạ, không kẻ thuyền họ đi là thuyền quan, mà có Chu Lang và Kỳ Lãm, bất kể là ai, thân phận cũng bày ra đó, cướp sông cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Xưa nay dân không đấu với quan, dù là bọn cướp sông không xem sự tồn tại của pháp luật đạo đức ra gì, phần lớn cũng chỉ đem thuyền buôn và thuyền chở khách làm mục tiêu, nếu gặp phải thuyền quan hoặc thuyền hoàng thân quốc thích, chỉ mong tránh càng xa càng tốt, e chọc tới quý nhân hay quan phủ giận dữ quyết sống mái một phen với chúng.

Vì thế, chuyện đêm nay dù thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Kỳ Lãm nở nụ cười, giọng nói vẫn du dương như thế, nhưng nếu ai cẩn thận sẽ phát hiện ra trong đó có chút khác thường, cậu nói:

- Không sao đâu, chẳng qua là một đám ô hợp thấy tiền sáng mắt, muốn vơ vét một khoản lớn, không cần thận hỏi thăm rõ ràng đã liều lĩnh động thủ. Để đến trời sáng, ta sẽ cho người đem những kẻ cướp sông còn sống đến phủ nha trong thành thẩm vấn một phen cho rõ.

Ba tỷ đệ Khúc gia nghe xong, đều cảm thấy lý do này thật là gượng ép, chỉ là thấy Kỳ Lãm không muốn nhiều lời, đành phải thôi. Nhưng Quý thị thật sự liên tin, chấp hai tay lại niệm Phật, lại quan tâm hỏi han tình hình thương vong bên ngoài.

Kỳ Lãm đáp vài câu có lệ, tuy rằng giọng điệu đặc biệt chậm rãi, thậm chí còn nói một ít quá trình, nhưng khẩu khí hơi hợm qua loa kia, cả ba tỷ đệ Khúc gia đều có thể nghe ra, chính là biết Quý thị nhát gan, kẻ tương tận e lại dọa bà sợ, nên mới không nhắc đến.

Kỳ Lãm nói vài câu, ổn định cảm xúc mọi người Khúc gia, rồi nhanh chóng cáo từ.

Trước khi rời đi, hần lại nhìn sang chỗ Khúc Liễm với cảm giác tồn tại yếu ớt, nở một nụ cười mà theo Khúc Liễm thoát nhìn là hết sức bí hiểm tà ác.

Mãi đến khi hắt khuất bóng, Khúc Liễm mới từ từ buông lỏng tinh thần, bấy giờ mới phát hiện, trời đã sáng từ lâu.

Mặc dù vừa nãy Kỳ Lãm có hết sức thả chậm ngữ điệu, thậm chí thoát nhìn nhất cử nhất động cũng chẳng nhận khiếm tốn, nhưng Khúc Liễm lại cảm thấy được một cảm giác quý dị khó nói vẫn chặt chẽ bám trên người hắn ta, khiến tất cả những gì hắn thể hiện lúc này đều mang theo áp lực sâu sắc.

Ngay trong lúc nàng thất thần, thì nghe được giọng nói vui vẻ của mẫu thân khen ngợi Kỳ Lãm có tâm, vào thời điểm thế này cũng không quên sang đây thăm, không khỏi cúi đầu che khóe miệng khẽ co rút, lại liếc nhìn tỷ tỷ ngồi cạnh.

Về mặt tỷ tỷ thật bình tĩnh, không khen ngợi nhưng cũng không chê bai hành động của Kỳ Lãm, chỉ là giữa nét mặt có chút thâm ý, làm trong lòng Khúc Liễm rất muốn đứng lên, hỏi tỷ tỷ một chút, có phải lúc nãy tỷ ấy cũng cảm nhận được sự quý dị của Kỳ Lãm không? Thậm chí muốn hỏi luôn tỷ ấy, trong hồi ức kiếp trước của tỷ tỷ, Kỳ Lãm rốt cuộc là loại người nào?

Chỉ là mãi đến khi nàng trở về khoang, vẫn không hỏi gì cả.

Khúc Liễm không khỏi vươn móng vuốt ra cào mép giường.

Nàng không hỏi ra lời, e là nếu mình mà mở miệng sẽ không nhận được mà hỏi, tỷ tỷ thông minh như vậy, ắt đã nhận ra được điều gì đó.

Trong lúc nàng lè mề làm tổ trên giường, Bích Hạ bưng một cái khay đồ sơn khắc đến, cười nói:

- Tiểu thư, nhị tiểu thư sai phòng bếp làm canh an thần, đã mang đi cho phu nhân và thiếu gia mỗi người một phần, người cũng uống một ít cho đỡ sợ đi ạ.

Khúc Liễm nghe xong, thực ngoan ngoãn mà bưng lên uống cạn, nàng quả thật cần được bớt sợ.

Uống xong canh an thần, Khúc Liễm hỏi Bích Hạ:

- Giờ tỷ tỷ đang ở đâu?

Bích Hạ dọn bát canh, cười nói:

- Nhị tiểu thư ở trong phòng khách, có mấy quân sự lại báo chuyện lúc trước với nhị tiểu thư, nghe nói đêm qua kẻ cướp vậy mà lợi dụng bóng đêm lên lên thuyền, may mà có Kỳ công tử phát hiện có điều không đúng dẫn thị vệ đến xem xét, mới đánh mấy kẻ cướp rút lại xuống sông, không để kẻ cướp xông vào thuyền. Thị vệ và thuyền viên trên thuyền chúng ta cũng không có thương tổn gì, chỉ có hai thuyền viên không cẩn thận rơi xuống sông, còn những người khác đều không sao cả.

Trong giọng nói của Bích Hạ đầy cảm kích cùng may mắn dành cho Kỳ Lãm, Bích Xuân cũng ra về thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Khúc Liễm có chút khúc mắc.

Quả thật Bích Hạ nói không sai, ít nhiều nhờ lúc ấy Kỳ Lãm đến, mới không cho kẻ cướp lẩn trốn có cơ hội xông vào khoang thuyền, bằng không trong thuyền toàn là phụ nữ yếu đuối và trẻ em, thật là gặp họa. Nhưng nhớ đến thiếu niên khi ấy đứng trên mạn thuyền bắn tên giết người đơn giản lưu loát như ăn như mặc, vẫn có chút khó khăn.

Khúc Liễm yên lặng nằm xuống, kéo chăn phủ lên mặt.

Nàng cảm thấy mình cần phải bình tĩnh lại một chút.

*****

Ánh trăng có phần âm đạm, sự hỗn loạn trên mặt sông đã nhanh chóng khôi phục lại sự yên tĩnh, nước sông xuôi dòng chảy về phía Nam, nhanh chóng mang theo nước nhuộm máu trôi theo, một trận gió thổi đến, mùi máu tươi trong không khí dần nhạt đi.

Đạp lên ánh trăng, Kỳ Lãm về thuyền.

Vừa tiến vào, đã thấy Chu Lang mặc áo choàng nhuộm máu cau mày ngồi uống trà, thấy hắn tiến vào, nhảy dựng lên, đi nhanh đến.

- Huyền Hòa!

Chu Lang đến gần hắn, mày vẫn chưa giãn ra, hỏi:

- Người nói có lạ hay không? Sao lại có kẻ cướp sông không có mắt như thế, ngay cả thuyền quan cũng dám cướp, không phải là muốn bạc đến điên rồi chứ?

Về mặt hắn ta trào phúng:

- Người nói xem?

Kỷ Lãm lãnh đạm liếc hắt một cái, lướt qua hắt mà đi vào.

Chu Lang sững sốt, rồi thở hổn hển đuổi theo, tay sắp đập lên bả vai của hắt, lại không biết người nọ làm thế nào, chỉ cảm thấy hoa mắt, tay hắt vurun ra đã bị người ta khoanh giữ chặt ở sau lưng, thân thể cúi xuống, hai đầu gối quỳ lên mặt đất, thắt lưng cũng bị đè đến sắp gãy, sau đó trên lưng truyền đến một sức lực cực lớn, đến khi hắt phản ứng lại, một cái chân đã sắp dẫm nát lưng hắt.

Chu Lang:

-...

Rồi nghe được giọng nói du dương:

- Người đã biết rõ còn hỏi nữa à?

-... Buông ra!

Chu Lang nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đừng có lại dùng chiêu này, cũng không phải ta đến trên chọc người, chẳng lẽ đêm nay người còn giết chưa đủ thoải mái? Cẩn thận khiến hai vị muội muội Khúc gia sợ hãi đấy.

Đến khi sức lực trên lưng nổi lồng, Chu Lang nhảy dựng lên, nhin không được sờ thắt lưng của mình, đôi mắt nén giận u oán nhìn thiếu niên trong lãnh đạm lộ ra không kiên nhẫn kia, đáng vẻ trong kiêu ngạo có ngoan lệ đó, sao là Kỷ Huyền Hòa như ngọc kia được? Suýt nữa muốn nước mắt lưng tròng mà chạy về kinh.

Đặc biệt là tên này lại trở mặt rồi.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần hắt trở mặt, người chung quanh đều phải chịu xui xẻo.

Hắt hít một hơi thật sâu, quyết định không so đo với cái tên quý dị này, đợi mai lại tính sổ với hắt.

- Lần này người đến phủ Thường châu, thật sự chỉ vì đến thăm Minh Phương đại sư ư?

Kỷ Lãm liếc mắt nhìn hắt, ra vẻ lười trả lời vấn đề ngu ngốc như vậy

Chu Lang cười lạnh một tiếng:

- Chẳng lẽ không liên quan gì đến Tào Bang sao?

- Thì sao nào?

-...

Chu Lang tiếp tục hít một hơi thật sâu, để giọng điệu dịu đi một chút:

- Người kia... Vẫn muốn dồn người vào chỗ chết à?

Kỷ Lãm bấy giờ rốt cuộc cũng nở nụ cười, hắt cười đến rức rở, đôi mắt che giấu sát ý, giọng nói lãnh khốc:

- Ai chết còn chưa biết đâu!

Nghe được lời của hắt, Chu Lang nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói:

- Người ngàn lần vạn lần đừng xúc động nha, nếu mà...Đến lúc đó người sẽ thân bại danh liệt, bị người trong thiên hạ phỉ nhổ đó.

Nhưng nhớ lại bây giờ cái tên trở mặt này chuyện xấu gì cũng làm được, không chừng người ta vốn không cần cái thanh danh đó thì sao?

Da đầu Chu Lang run lên, muốn nói lại thôi.

Kỷ Lãm phui ống tay áo vừa bị hắt chạm qua, tựa như phui đi vật gì bẩn, bỏ lại Chu Lang nghẹn phần nộ đến đỏ mặt muốn đánh hắt, thân nhiên xoay người đi mất.

*****

Hôm sau, trời sáng khí trong, ánh nắng tươi đẹp.

Hai chiếc thuyền lớn vững vàng chạy trên sông.

Khúc Liễm bỏ chiếc khăn đã thêu được một nửa xuống, dụi mắt, lại cúi thấp lưng, nhìn qua song cửa, có thể thấy hai bờ sông xanh ngắt, ánh mặt trời rơi trên mặt sông lấp lánh, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một con cá nhảy lên mặt sông, mọi thứ thoát nhìn yên lặng an nhàn như thế, dường như giết chóc đắm máu đêm qua chỉ là một giấc mộng không có thật.

Trong lúc thất thần, thì thấy Bích Xuân về mặt thấp thòms nâng một chiếc tráp trâm hoa nhỏ sơn đen vào.

- Đây là cái gì?

Khúc Liễm khó hiểu hỏi.

Bích Xuân nhỏ giọng đáp:

- Đây là đồ Kỷ công tử sai người đưa đến, nói là để cho cô nương dùng.

Rồi lại liếc mắt nhìn nàng, nói thêm:

- Người đưa là Cung Tâm cô nương, còn đang đợi ở bên ngoài.

Nhớ đến khi ở Chúc gia đã biết sự lợi hại của Cung Tâm, Bích Xuân đối với nàng ta có phần e ngại, trong giọng nói cũng có vài phần kinh sợ, cảm thấy nha hoàn như Cung Tâm mới là nha hoàn đủ tư cách, nàng ta còn lâu mới sánh bằng.

Sắc mặt Khúc Liễm đông cứng lại, rồi hít sâu, bảo Bích Xuân mang tráp trâm hoa nhỏ sơn đen đến đây, nàng tự mình mở tráp, đến khi nhìn thấy vật bên trong, sắc mặt khó coi dùng sức khép lại.

Tiếng rầm kia, khiến Bích Xuân rụt đầu, cảm nhận được hôm nay dường như tiểu thư rất tức giận.

Có lẽ bởi vì không gặp Kỷ công tử chăng?

Khúc Liễm cảm hộp nhỏ kia lên, đã muốn mở cửa sổ ra đem quăng xuống sông, sau lại nghĩ đến cái gì, về ngồi lại, nhưng cũng không thềm nhìn đến cái hộp nhỏ kia, đẩy nó qua Bích Xuân, nói:

- Người đem nó trả cho Cung Tâm cô nương, nói ta không dùng được thứ này.

Đợi Bích Xuân vâng lệnh mà đi, Khúc Liễm hừ mũi.

Nàng còn nhớ rõ hành vi biến thái của Kỳ Lãm tối qua, người khắp người nàng, rồi vậy mà nói nàng dùng hương liệu kém, mùi khó ngửi gì đó... Đây là việc nên làm, lời nên nói với một cô nương chưa lấy chồng sao? Không khỏi quá lỗ mắng, không chừng đáng về quán tử như ngọc của hần bình thường là giả vờ, Kỳ Lãm ra tay tàn nhẫn tối qua mới là bộ mặt thật của hần.

Đang lúc giận dữ, Bích Xuân đã về, chỉ là trên tay vẫn còn cầm cái tráp kia, có chút thấp thòms nói:

- Tiểu thư, Cung Tâm cô nương nói, nếu tiểu thư không nhận, nàng ta không thể trở về bẩm lại với Kỷ công tử được, đến khi ấy Kỷ công tử tự mình đến gặp rồi tặng tiểu thư...

Nhìn Khúc Liễm, nhỏ giọng nói tiếp:

- Tiểu thư, đây là bí hương do đại sư hương liệu tay nghề giỏi nhất ở kinh thành bào chế, nghe nói là năm mươi lượng bạc mới được một lọ nhỏ, có tiền cũng không mua được đâu.

Khúc Liễm:

-...

Ý là nói, một hộp hương liệu nhỏ này, đã trị giá mấy trăm lượng. Thật là kẻ có tiền khiến người ta hâm mộ ghen tị hận, bại gia tử mà! Quả nhiên tâm lý ghét giàu của người đời là do vậy mà ra.

Nàng hít sâu, một lúc sau mới nói:

- Trước nhận đi.

Bích Xuân nhẹ thở ra, vội tìm chỗ cất tráp này đi. Nhưng xét thấy tâm trạng Khúc Liễm đang không tốt, Bích Xuân cũng không dám chọc mắt nàng, tìm chỗ xa xa mà bày.

Đến khi thu dọn xong, Bích Xuân ra báo lại cho Cung Tâm, tiễn nàng ta đi.

Trải qua một phen như vậy, tâm trạng Khúc Liễm có phần phiền não, không có cách nào bình tĩnh lại luyện chữ, bèn đứng lên, đi ra khoang thuyền.

Chỉ là mới bước ra, liền gặp thiếu niên đang bước đến từ phía đối diện.

Hắn đi trên cầu nối giữa hai chiếc thuyền, thân nhiên mà bước, ánh mặt trời chiếu trên người hắn ta, sạch sẽ mà trong trẻo, dường như làm phai nhạt mọi thứ xung quanh. Đặc biệt là đôi mắt ôn nhuận nhu hòa như ngọc nhìn đến kia, bị đôi mắt ấy nhìn, khiến lòng người cũng vui vẻ êm dịu theo.

Thiếu niên nhả nhặn tốt đẹp như thế, sạch sẽ trong trẻo, ánh mặt trời cũng trở nên lu mờ.

Lúc nhìn thấy nàng, đôi mắt ấy trong khoảnh khắc nở rộ ra vẻ vui mừng ngời sáng, cả người ngập tràn trong niềm vui, ngay cả hơi thở cũng mang theo sự khoan khoái, rồi yên lặng nhìn nàng, một mực ra vẻ cầu được chú ý.

Trong nháy mắt Khúc Liễm không biết nên biểu hiện thế nào thì mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Kỷ Lãm nhìn Khúc Liễm trông đến là sung sướng, loại cảm giác ấy tỏa lan ra xung quanh, khiến cho hơi thở hắn cũng ấm áp khoan khoái, như gió mát trăng thanh, lướt qua đỉnh đầu, gọi lên những cơn sóng nhẹ nhàng.

Ngay chỉ nhìn thấy cũng khiến tâm tình người ta nhẹ nhõm theo, không sinh nổi chút ác cảm nào.

Khúc Liễm cũng vậy.

Nàng biết rõ Kỷ Lãm tối qua tựa như phân thân biến thành cuồng ma giết người thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết, nhưng hôm nay nhìn thiếu niên nhả nhặn như ánh mặt trời ấy, còn có ánh mắt thuần túy sáng ngời khi hắn nhìn mình, vẫn bị mê hoặc, vậy mà không thể gọi lên chút nào chán ghét hắn trong lòng.

- Liễm muội muội, muội muốn đến chỗ bá mẫu sao?

Kỷ Lãm đi tới, đứng cách nàng khoảng năm bước ôn hòa hỏi han, vẻ mặt sung sướng, thoát nhìn không khác gì bình thường.

Kỷ Lãm như vậy không có chút tính uy hiếp nào, Khúc Liễm không- cảm giác được cái loại áp lực vô hình mà khấn trương khi đôi mắt Kỷ Lãm tối hôm qua gây ra, nhưng càng như vậy, càng khiến lòng nàng kinh ngạc, trực giác cảm thấy rất không đúng.

Nàng chậm rãi đáp:

- Đúng vậy, Kỷ công tử đến tìm Loan đệ ư?

Kỷ Lãm cười gật đầu:

- Vừa nhận được tin tức cấp dưới đưa lên, tối hôm qua bắt được mấy kẻ cướp sông, đều đã giao cho quan phủ xử trí, quan phủ cũng tra xét ra vài thứ, nên mới vì việc này mà đến.

Sau đó nhìn Khúc Liễm, giọng nói càng thêm ấm áp:

- Tối hôm qua đúng là đã khiến Liễm muội muội sợ hãi, nếu lúc đó ta có làm điều gì thất lễ, mong Liễm muội muội thứ lỗi cho. Thay lời tạ tội, lúc này ta có sai Cung Tâm đem tặng muội An Tức hương kia là bí hương các đại sư hương liệu mới bào chế năm nay, có công hiệu an thần dưỡng tâm, mong Liễm muội muội chớ ghét bỏ.

Lời nói ra hết sức quang minh lỗi lạc, hành động rộng rãi chân thành của hắn làm tức giận của Khúc Liễm lúc trước dễ dàng biến mất, bỗng nhiên nghĩ nếu thiếu niên này muốn tạo niềm vui cho người khác, thì thật sự rất dễ dàng. Chỉ là, việc biết được tối qua hắn bày ra một mặt khác của chính mình, mặc dù không biết làm thế nào mà hắn có thể lập tức phân thân hoàn toàn như vậy được, nên cho dù bây giờ là thiếu niên ôn hòa nhả nhặn, trong trẻo thuần khiết, trong lòng vẫn còn chút lo lắng hoài nghi.

Chỉ là tuy rằng hoài nghi, nhưng dù sao quen biết không lâu, không nên thân thiết với người chỉ quen sơ, Khúc Liễm chỉ có thể nén sự ngờ vực và thấp thỏm dưới đáy lòng, cảm ơn Kỷ Lãm tặng An Tức Hương, sau đó vội cáo từ rồi đi.

Kỷ Lãm nhìn theo bóng dáng Khúc Liễm đi xa, không nhịn được nở nụ cười, đáng tiếc hiện giờ không tiện nói rõ việc hôn sự, Kỷ Lãm không dám làm ra việc thất lễ gì, chỉ có thể kiềm chế thu hồi ánh mắt, thì thấy Khúc Loan tự mình ra đón.

- Kỷ đại ca, sao huynh lại đến đây?

Khúc Loan cười hỏi, dẫn hắn vào phòng khách trên thuyền.

Kỷ Lãm cười đáp:

- Đương nhiên là vì chuyện tối qua mà đến, việc tối qua khiến mọi người sợ hãi, chúng ta đã muốn điều tra rõ thân phận bọn cướp này, giờ đến đây là muốn báo với mọi người một tiếng, cho mọi người biết qua.

Khúc Loan cảm kích nói:

- Tối qua Kỷ đại ca vội vã quay lại, chúng tôi còn chưa kịp cảm tạ huynh đâu, nếu không có Kỷ đại ca đến giúp đỡ đánh chết bọn cướp, nếu để chúng lên vào khoang thuyền, hậu quả thiết nghĩ khôn lường.

Cậu xưa nay kính nể Kỷ Lãm, không chỉ vì phong độ Kỷ Lãm hơn người, học thức phong phú, mà càng bởi vì Kỷ Lãm này xuất sắc đến nỗi làm người ta không sinh nổi lòng ghen tị, ngược lại khát vọng có thể cùng huynh ấy kết bạn tương giao, mỗi khi nói chuyện với huynh ấy, đều có thêm nhiều hiểu biết, đối với người từ nhỏ đã không có trưởng bối chỉ dạy như cậu mà nói, là cố gắng vài năm cũng chưa chắc đạt được, làm cho cậu càng thêm cảm kích tự đáy lòng.

Trừ nguyên nhân này ra, bản thân Kỷ Lãm cũng đủ ưu tú, không thiếu gia thế lẫn tài hoa, hiếm thấy là không vì là con cháu nhà huân quý mà lớn lên đầy thói hư tật xấu. Nếu không phải phụ thân bọn họ có giao tình, lấy tuổi của Khúc Loan hiện giờ, Khúc gia tam phòng và huynh ấy vốn chẳng thể gặp gỡ, nói chi đến việc khiến Kỷ Lãm quan tâm chỉ bảo cậu như thế.

Mà chuyện tối hôm qua, càng khiến cậu hiểu được thủ đoạn năng lực của Kỷ Lãm, vốn tưởng tính tình huynh ấy ôn hòa, có tính cách thư sinh, không ngờ là vào thời điểm quan trọng, bất kể là mưu trí hay võ lược, đều khiến người ta không thể xem nhẹ.

Cho nên, Khúc Loan cực kỳ cảm kích Kỷ Lãm, trong cảm kích lại có kính trọng, đương nhiên xem hần là huynh trưởng mà đối đãi.

Kỷ Lãm thấy trong ánh mắt của cậu bé trầm ổn lóe lên một tia sùng bái lấp lánh, khóe môi khẽ cong lên.

*****

Vội vàng trở về phòng mình, Khúc Liễm mới đột nhiên nhớ ra lúc mình nói dối với Kỷ Lãm là đến chỗ mẫu thân, thế mà chưa đi đã chạy về mất, không phải chứng tỏ trong lòng mình có quý, để người ta chê cười hay sao?

Khúc Liễm lại buồn bực vờn móng vuốt cào mặt bàn.

Thế này, năng càng mệt mỏi, ủ rũ dựa vào ghế mỹ nhân, co mình lại thành một cục.

Bích Xuân thấy thế, tuy không biết vì sao Khúc Liễm không vui, nhưng liên tưởng đến chuyện vừa rồi, trong lòng cảm thấy Khúc Liễm phản ứng quá mức, không khỏi khuyên nhủ:

- Tiểu thư, vị Kỷ công tử kia có vẻ là người biết quan tâm người khác, chuyện trước kia... Có phải là có hiểu lầm gì không?

Khúc Liễm không nói gì.

Bích Xuân thấy thế, biết nàng cần yên lặng một chút, không mở miệng nữa.

Khi Khúc Thắm bước vào, thấy muội muội co thành một cục trên ghế mỹ nhân, không khỏi có chút hắc tuyến (các bạn xem truyện tranh sẽ thấy khi nhân vật có biểu cảm bất đắc dĩ, không biết nói gì... thì sẽ vẽ ba vạch đen trên đầu để biểu thị !^^).

Một khi tâm trạng Khúc Liễm không tốt, sẽ thích làm tổ trong góc co mình lại thành một cục, giống như đứa bé chưa cai sữa vậy.

Từ nhỏ đến lớn, thói quen này không biết bị Khúc Thắm chê cười bao nhiêu lần, chỉ là mãi vẫn không sửa được. Cuối cùng thấy đáng vẽ này của nàng đáng yêu, bèn kệ nàng.

Nhớ đến chuyện vừa rồi biết được, trong lòng Khúc Thắm có phần hiểu rõ, liền đi qua, ngồi trước ghế mỹ nhân, cười vỗ lên cái người đang co mình thành một cục kia.

Khúc Liễm thấy tỷ tỷ vội cúi tay chân đứng lên:

- Sao tỷ tỷ lại đến đây? Xong việc rồi sao?

Vị tỷ tỷ này của nàng bởi vì lớn tuổi nhất, hơn nữa mẫu thân cũng không lo được, nên chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do một tay tỷ ấy gánh vác, quân sự bà tử có chuyện gì đều tìm tỷ ấy. Trước kia Khúc Liễm còn có thể ở cạnh giúp một tay, từ khi biết Khúc Thắm trọng sinh, Khúc Liễm không cần lại khăn trương mà dán mắt vào đó nữa, rồi lại âm thầm quan sát một phen, thấy Khúc Thắm xử sự khéo đưa đẩy, làm việc lại càng thay đổi giới giang, khôn ngoan hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, Khúc Liễm liền an tâm bỏ xuống.

Cho nên, hơn Khúc Liễm mỗi ngày luyện chữ thêu hoa hoặc dành thời gian trò chuyện với mẫu thân, Khúc Thắm có phần bận rộn hơn nhiều, hơn nữa chuyện tối qua, Khúc Thắm vẫn vì thế mà gấp gáp, còn tưởng là hôm nay tỷ ấy sẽ không có thời gian đến đây đâu.

- Ủ, cũng xong rồi.

Khúc Thắm nói xong, sai Bích Xuân đứng cạnh đến phòng bếp bảo người làm một đĩa điểm tâm Khúc Liễm thích ăn mang lên.

Đợi Bích Xuân đi rồi, Khúc Thắm cười nói:

- Nghe nói Kỳ công tử lúc nãy phái Cung Tâm tặng bí hương An Tức Hương cho muội.

Khúc Liễm khó hiểu nhìn tỷ ấy, trong lòng hiểu được, nếu không có sự đồng ý của Khúc Thắm, Cung Tâm kia vốn không thể mang đồ gì tặng đến đây - có tỷ tỷ trọng sinh nắm giữ kỹ năng hãm hại người trong vô hình như vậy, bạn thấy sao?

- Nếu người ta tặng, muội cứ nhận lấy, bằng cách công khai như vậy, không coi là trao nhận tư tình.

Huống chi, Kỳ Lãm tặng đồ cho vị hôn thê của mình, vốn là việc có tình có lý, cũng không có gì quá đáng.

Cho nên Khúc Thắm không cảm thấy có sao cả, huống hồ Kỳ Lãm là người biết chừng mực, kiếp trước cô chưa từng thấy Kỳ Lãm làm gì không dựa trên quy củ, cực kỳ yên tâm về cậu ta, ngược lại là lo lắng cho muội muội ngốc, may mắn kiếp trước có Kỳ Lãm che chở, cô mới thanh thản ra đi.

Khúc Liễm biết trong lòng tỷ tỷ đánh giá cao Kỳ Lãm, hận không thể đóng gói nài lại đem tặng cho người ta, trong lòng trầm xuống, lập tức nói:

- Nghe nói hương kia có thể an thần dưỡng tâm, muội sai Bích Xuân chia cho tỷ tỷ và mẫu thân một ít, chúng ta cùng nhau dùng.

Có thứ tốt không quên người nhà.

- Không cần đâu.

Khúc Thắm cười từ chối.

- An Tức Hương dùng nguyên liệu hiếm thấy, mỗi năm chỉ sản xuất một ít, muội giữ lại dùng đi.

Hơn nữa đây là Kỳ Lãm tặng cho muội muội, càng không thể nhận, bằng không ra thể thống gì.

Khúc Liễm thấy tỷ ấy không nhận, đành phải thôi, chỉ là tâm trạng có phần mệt mỏi.

Hai tỷ muội ngồi cùng nhau uống trà trò chuyện, nói việc Kỳ Lãm vừa đến, hẳn là chuyện tối qua đã điều tra rõ, đặc biệt đến thông báo một tiếng. Khúc Thắm đoán, việc bọn cướp tối qua rất đáng ngờ, e là không đơn giản, sẽ không nói là vì ai mà đến, cũng may Kỳ Lãm sớm có phòng bị, mới không có xuất hiện thương vong gì quá lớn, người trên thuyền họ chỉ là sợ bóng sợ gió một lát, hôm sau để làm chuyện trà dư tửu hậu thôi.

Đợi một lát, quả nhiên Quý thị cho người gọi họ qua.

Đến chỗ Quý thị, thấy Khúc Loan đã ở đó, liền biết Kỳ Lãm hẳn đã về.

Đúng là vậy, đến khi các nàng vào, Khúc Loan liền đem lời Kỳ Lãm nói lúc nãy nói lại với họ một lần. Đối với hai vị tỷ tỷ, Khúc Loan xưa nay kính trọng, vẫn chưa từng xem họ là cô nương tuổi còn nhỏ mà có điều kiêng dè, trong nhà có chuyện xảy ra, đều bàn bạc với họ.

Chuyện tối qua, thật ra cũng đơn giản, chẳng qua là đương gia đương nhiệm Tào bang xảy ra chuyện, làm nội bộ Tào bang bất ổn, các Đường chủ âm thầm tranh quyền đoạt thế, thủ đoạn chồng chất. Trên sao dưới vậy, không khỏi có lúc sơ sẩy, vì thế khi họ đi ngang trấn Ô Hào, bị liên lụy mà thôi.

Đối với Tào bang, ba nữ nhân Khúc gia xem ra cả tên cũng chưa nghe qua, vẻ mặt mù mịt.

Khúc Loan bởi vì đọc sách trong tộc, bình thường thảo luận sự tình ngoài trường cùng bạn cùng thầy, nên thật ra mơ hồ biết một ít, hôm nay thêm Kỳ Lãm đem tiền căn hậu quả giảng giải cùng cậu, làm cậu có chút hiểu biết đối với Tào bang ẩn trong bóng tối này, thấy đáng về khó hiểu của mẫu thân và các tỷ tỷ, cũng làm cho họ biết đại khái, mới có thể giải thích được việc này.

Kỳ Lãm giải thích hợp tình hợp lý, không chút sơ hở.

Khúc Thắm và Khúc Liễm không tìm được lỗ hổng trong đó, đành phải tiếp nhận cách giải thích này. Chỉ là trải qua chuyện này, cũng khiến các nàng âm thầm có chút kinh hãi, xem ra đó gọi là lực lượng giang hồ, sự tồn tại được ngay cả triều đình ngầm đồng ý, tuy kể ra cũng không mạnh mẽ, nhưng bình thường cũng không thể quá mức coi nhẹ.

Biết được nguyên nhân quá trình, Quý thị chấp tay niệm Phật, rồi hết sức cảm kích Kỳ Lãm, nói với ba con:

- Lần này ít nhiều nhờ có mấy người Kỳ công tử và Chu công tử, chúng ta nên bày tỏ thành ý một phen. Loan nhi, con chuẩn bị lễ vật sang thuyền bên, thay mặt chúng ta cảm tạ họ.

Khúc Loan lập tức đứng lên, cung kính thưa vâng.

*****

Đem lễ vật Khúc Loan tặng đến cảm tạ cất đi rồi, Chu Lang giương mắt nhìn chăm chăm người đối diện, ánh mắt thật... Rối rắm

- Nhìn cái gì?

Kỷ Lãm không nhịn được buồn cười hỏi.

Chu Lang nhớ đến tối qua bị tên này một cước dẫm nát lưng, khiến hán nửa quý trên mặt đất, nổi ghen khuấy trong lòng làm thế nào cũng không nén xuống được, không khỏi mỉa mai:

- Thật là bị người bán còn cảm kích bọn buồn người.

- Người đang nói A Loan gốc à?

Kỷ Lãm cười nhàn hỏi.

- Phi!

Chu Lang nhảy dựng lên, tựa như rút gào:

- Ta chính là nói người! A Loan đệ đệ vốn không gốc, chính vì người tên lòng đầy ác ý không kém sói đuôi to nước Ba (Tên một nước thời Chu, nay thuộc phía Đông tỉnh Tứ Xuyên) này, không gốc cũng trở thành gốc! Người không phải được tiện nghi còn khoe mẽ, vốn là vì người mới suýt gây phiền phức cho người Khúc gia, nhưng chết là Khúc gia không biết gì, còn đặc biệt đến cảm tạ người, e là về sau bất kể người làm chuyện gì, họ cũng đều cho người là người đáng tin...

Kỷ Lãm khẽ mỉm cười, thờ ơ với sự lên án của hán, khi cúi đầu uống trà, nhớ tới cô nương hôm nay chạy trốn chết, không khỏi nở nụ cười tươi.

Càng cười, càng biểu hiện phong độ sâu xa, trong trẻo thanh khiết.

Chu Lang cảm thấy mắt mình sắp mù rồi.

So da mặt dày với tên này chỉ có thua mà thôi.

Vì thế hán không hề rối rắm những việc Kỷ Lãm làm lúc trước, hỏi:

- Còn bốn năm ngày nữa là đến kinh thành, ta vẫn không hiểu, vì sao lúc ấy người đặc biệt ở thành Thanh châu đợi người Khúc gia cùng vào kinh? Tuy nói Kỷ bá phụ là bạn cũ của Khúc tam gia đã qua đời, nhưng đến đời người cũng không nghe nói phụ thân người còn cùng người Khúc gia qua lại mà, bạn cũ gì đó còn phải xem lại. Cho dù bá phụ và Khúc tam gia có giao tình, có liên quan gì đến người đâu? Người đường đường là thế tử phủ Trấn quốc công, cần gì làm thiệt mình như thế?

Chu Lang đã sớm hoài nghi, Khúc tam gia này đã qua đời tám năm, tam phòng Khúc gia chỉ còn Khúc Loan năm nay mới mười tuổi là có thể hữu dụng, thân phận này đặt trong kinh thành, thật sự là không đáng nhắc đến... Đương nhiên, Khúc Loan còn có bà phụ làm Đô sát viện tả ngự sử, nhưng tuy là thế, thế lực Khúc gia ở kinh thành cũng không quá rộng mà, ít nhất hiện giờ còn không đủ khiến nhóm huân quý triều thần chú ý.

Nhưng kỳ thật thông gia của Khúc gia...

- Sau này người sẽ biết.

Kỷ Lãm nói.

Vừa nghe lời nói cho có này, Chu Lang liền nổi giận, ngứa tay muốn tấn hán một chút - đáng tiếc hán thế mà đánh không lại Kỷ Huyền Hòa như thư sinh yếu đuối kia ==!

- Người cứ qua loa đi, đến lúc ta biết, nếu không phải là chuyện đủ làm ta kinh ngạc, người cũng đừng nghĩ tới lần sau có việc sẽ tìm ta hỗ trợ cho người!

Chu Lang giận quá hóa cười.

Kỷ Lãm cười nói:

- Đừng nói như vậy, nếu người thực sự có ý với tam tiểu thư đại phòng Chúc gia kia, đến lúc đó không chừng người còn cần xin ta hỗ trợ thì sao?

Chu Lang nhất thời không dám giận đối gì nữa, nghĩ đến tính tình mẫu phi nhà mình, không chừng khi ấy thật phải xin Kỷ Lãm hỗ trợ đấy.

Nghĩ vậy, hán thờ dài.

Tất cả mọi người đều không dễ dàng.

*****

Có thể là trải qua một phen kinh hãi, ngày kế tiếp, dọc đường đi đều là xuôi gió xuôi nước.

Khúc Liễm cảm thấy chính mình cũng rất sợ hãi một phen, vì thế ngày kế tiếp, cố hết sức làm tỏ trong phòng, không có việc gì tuyệt đối không bước ra khỏi phòng nửa bước, chính là đi thỉnh an Quý thị, cũng hết sức tránh Kỳ Lãm.

Cho nên, liên tiếp ba ngày, Khúc Liễm đều không có đôi mắt Kỳ Lãm, điều này khiến nàng thấy bản thân khỏe hẳn ra, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Còn hai canh giờ nữa là đến kinh thành.

Khúc Liễm cùng Quý thị làm đồ thêu, thảo luận quần áo đa dạng với bà, nghe nói Kỳ Lãm và đệ đệ đến, theo trực giác đứng dậy rồi đi.

- Nương, con tránh đi một lát.

Quý thị hơi do dự, rồi gật đầu đồng ý.

Tuy bà cũng cực kỳ thích đứa trẻ Kỳ Lãm này, nhưng thân phận có hạn, bà không hy vọng con gái về sau ỷ vào quen biết mà trèo cao lên Kỳ gia, cả đời đều phải cân cân thận thận, e đi sai một bước, sẽ bị người nhạo báng liên lụy đến con gái, còn không bằng tìm vị hôn phu gia thế tương đương. Dù Kỳ Lãm có tâm, thể nhưng thân phận cách con gái khá xa, cho tới bây giờ bà chưa từng lo lắng Kỳ Lãm nên duyên cùng con gái nhỏ.

Mấy ngày qua, Quý thị thấy cũng hiểu được, mỗi lần Kỳ Lãm đến, khi nhìn con gái nhỏ, ánh mắt như sáng bừng lên, dáng vẻ sung sướng thích thú ấy chỉ cần người hơi để tâm là đã nhận ra, hơn nữa Kỳ Lãm cũng không giấu dếm gì, đối xử tốt với con gái nhỏ đều thể hiện cả ra mặt. Nhưng cậu ta cũng chưa có hành động thất lễ nào, mỗi việc mỗi lời đều cực kỳ thỏa đáng, dù tất cả mọi người đều nhìn ra, cũng không chỉ thẳng ra, nên cũng không nói gì.

Chỉ cần nghĩ đến thân phận Kỳ Lãm, làm mẫu thân, sao Quý thị có thể không động tâm? Chỉ là động tâm rồi, càng đối mặt nhiều hơn là sự lo lắng bảo vệ cho con gái về sau, không muốn khiến tương lai con gái quá khó khăn. Bà biết, lấy gia thế nhân phẩm của Kỳ Lãm như vậy, chính là muốn lấy công chúa cũng được, làm sao cũng không đến lượt một cô nương phụ thân mất sớm.

Vì thế, đối với hành vi con gái tránh Kỳ Lãm, Quý thị cũng ngầm đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *The Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Khi Kỳ Lãm bước vào, tầm mắt lơ đãng đảo qua tình hình trong phòng, rồi dừng trên một bức bình phong hoa điều, sau đó nhanh chóng dời mắt đi.

Khúc Liễm ngồi phía sau bình phong, lắng tai nghe động tĩnh, tuy không nhìn thấy bên ngoài, nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt của Kỳ Lãm thường đảo qua bình phong, trong lòng biết lấy sự thông minh của hắn, ắt cũng đoán ra được nàng trốn ở đây, chỉ là không nói gì mà thôi.

Mĩ thiếu niên gì đó, thực là khiến người ta Hold không nổi. Là người ai cũng thích cái đẹp, Khúc Liễm cũng không ngoại lệ, chỉ là nhớ đến phía sau mỹ thiếu niên phong tư tuấn lãng này còn có một phần thân cực thích lên con, thì không sao sinh ra ý tưởng gì khác nữa, lại thêm biết trong tương lai hắn sẽ có quan hệ gì đó với mình, trong lòng càng thêm khó chịu.

Trong lúc nàng thất thần, thì nghe được Kỳ Lãm nói với mẫu thân về nơi thuyền sẽ cập bờ.

Thế tử Trữ vương và thế tử Trần quốc công hồi kinh, tuy không khoa chiêng gióng trống, nhưng cũng không kém phô trương, trong phủ đương nhiên sẽ phái quân sự người hầu đến đón, đến lúc đó e là vô cùng gây chú ý. So ra, tam phòng Khúc gia chỉ toàn phụ nữ yếu đuối và trẻ con vào kinh, tuy nói Khúc gia ở kinh thành cũng sẽ phái người đến đón, nhưng với thế yếu của tam phòng Khúc gia, chỉ là theo khuôn phép bình thường, không khiến người khác chú ý.

Kỳ Lãm tiếp tục khiến người Khúc gia đồ rầm rầm.

Đến khi nghe hết sự sắp xếp của hắn, Quý thị và Khúc Loan dù biết làm phiền quấy rầy hắn là không hay, nhưng nụ cười trên mặt vẫn vô cùng nhu hòa, ắt tượng dành cho hắn tốt vô cùng, mà còn càng ngày càng tốt hơn.

Khúc Liễm ngồi thừ ra, cảm thấy thiếu niên này thực biết thu mua lòng người.

- Đa tạ Kỳ công tử, dọc đường chúng tôi đã làm phiền các cậu rất nhiều, trong lòng cũng băn khoăn, Kỳ công tử khỏi cần phải cho người hộ tống nữa.

Quý thị uyển chuyển từ chối ý tốt của Kỳ Lãm.

- Lúc chúng tôi xuất phát đã cho người vào kinh truyền tin, chắc đến sẽ có người đón, không cần làm phiền Kỳ công tử.

Kỳ Lãm cũng không ép, nghe xong thì cười nói:

- Vậy cũng được, đợi khi mọi người sắp xếp xong xuôi, ngày khác con lại đến cửa bãi phỏng, nếu mọi người có gì cần hỗ trợ, cứ cho người đến tìm, con đương nhiên sẽ không chối từ.

Thấy Quý thị còn muốn từ chối, cười nói:

- Bá mẫu không cần phải thế, con thấy A Loan rất tốt, đối với nó như vừa gặp đã thân, trong lòng rất thích, xem nó như huynh đệ trong nhà, nếu mọi người lại từ chối, thế hóa ra xa lạ rồi sao.

Dù không xa lạ, Khúc gia nhà họ và phủ Trấn quốc công cũng không thể nào có quan hệ gì đâu?

Khúc Liễm không nhịn được nói thầm.

Càng hiểu quy tắc của thế giới này, Khúc Liễm càng khôn ngoan, sẽ không có mộng tưởng hảo huyền không thực tế nào. Vì vậy, nàng thật sự không thể tưởng tượng nổi, sau này thế nào mà mình có quan hệ với người có địa vị như Kỳ Lãm, trừ khi đời người sau này có bước ngoặt-bước ngoặt thay đổi vận mệnh gì đó, thật sự là khiến người ta rối rắm.

Trong lúc nàng không chú ý, rốt cuộc Kỳ Lãm cũng đi rồi, đến khi đệ đệ tiễn Kỳ Lãm về, Khúc Liễm mới hoàn hồn, đứng dậy bước ra khỏi bình phong.

Khúc Loan thấy nàng từ sau bình phong đi ra, trước tiên là kinh ngạc, rồi ngẫm hiểu trong lòng, không nhịn được thở dài thật sâu.

Khúc Liễm tai thính mắt tinh, sao có thể không thấy được biểu cảm trên mặt đệ đệ.

Xem đi, ngay cả đệ đệ cũng không thấy nàng và Kỳ Lãm khả quan, cho nên- sau này hẳn là nàng có thể phân rõ ranh giới với Kỳ Lãm chăng? Tỷ tỷ cũng trọng sinh, chứng minh tương lai chẳng phải là không thể có thay đổi. Dù tỷ tỷ cảm thấy Kỳ Lãm tốt, nhưng nàng mới là người trong cuộc, có thể tự lựa chọn cho chính mình.

Đúng lúc Khúc Thâm cũng đến, thấy đệ muội đều ở đây, nở nụ cười với họ, rồi nói với Quý thị:

- Mẫu thân, lát nữa thuyền cập bờ, nửa tháng trước con đã cho Từ quân sự đến ngõ Song Trà truyền tin, báo thời gian chúng ta vào kinh cho họ, đến lúc đó sẽ có người ở bến tàu đón chúng ta, phòng chính ở ngõ Song Trà cũng đã sắp xếp ổn thỏa, đến khi chúng ta vào kinh, trực tiếp vào ở là được.

Nghe được lời của Khúc Thâm, trên mặt Quý thị và Khúc Loan đều nở nụ cười nhạt, hiển nhiên là Khúc Thâm an bảo rất thỏa đáng.

Khúc Liễm nghe xong cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng chỉ lo nếu đến lúc đó người đến đón họ chẳng thấy đâu, bắt buộc dĩ phải khiến Kỳ Lãm vội ra tay giúp đỡ, càng muốn tránh thì càng phải thân cận, sau này khó lòng giải quyết tốt hậu quả. Có một số việc, nếu có thể không phiền người khác thì đừng làm phiền, vậy mới có thể tốt cho mình cũng tốt cho người khác (câu này mình chém, nguyên văn là: Có một số việc, có thể ít phiền toái nhân tự ít đi phiền toái nhân, như vậy mới có thể nhĩ hảo ta thật lớn gia hảo.).

Người một nhà trò chuyện chốc lát, rồi tự trở về phòng mình.

Biết sắp lên bờ, nhóm các nha hoàn bà tử cũng đều bắt đầu thu xếp hành lý và hòm xiềng, trong khoang thuyền một phen bận rộn.

Đến khi thuyền rút cuộc cũng đến bến tàu, Khúc Liễm nhìn qua song cửa ra bên ngoài, có thể thấy được một cảnh tượng phồn hoa trên bến tàu, khách qua đường tấp nập, vô số con thuyền bó neo trên mặt sông, thậm chí có mấy thuyền buôn và thuyền chở khách đều đang xếp hàng cập bến, chen chúc nhau, tạo nên hình ảnh sầm uất mà tràn ngập hơi thở phố phường.

Thuyền của họ đương nhiên là không cần xếp hàng.

Ngoài việc có nơi chuyên dành để thuyền quan đồ, lại thêm có quân sự phủ Trữ vương chuẩn bị từ trước, những thuyền khác đều chỉ có thể nương đường, thuyền Khúc gia theo sau cũng được hưởng nhờ, không cần chờ lâu lắm, thuyền đã cập bến.

Khúc Liễm và mẫu thân tỷ tỷ ngồi trong khoang thuyền, đợi hạ nhân nâng kiệu đến đón họ lên bờ.

Khúc Loan đứng trên đầu thuyền, Từ Sơn đi theo nó, nhờ giọng báo cáo chuyện gì đó. Nó ngược mắt nhìn lên bến tàu, thì thấy hạ nhân mặc đồ đen đến cung nghênh Chu Lang và Kỳ Lãm quý đây đây, thanh thế thật lớn, hấp dẫn sự chú ý của không ít người. So ra, chỉ có mỗi một người Khúc gia đến, Khúc Loan tuy không nhận ra quân sự dẫn đầu kia, nhưng bên cạnh có Từ Sơn chỉ bảo, cũng có thể ung dung mà chống đỡ.

Đột nhiên, ánh mắt Khúc Loan đông cứng lại.

- Thiếu gia, người Lạc phủ cũng đến.

Từ Sơn ở cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Khúc Loan gật gù đầu, biết Lạc phủ phái người đến đúng lúc như thế, e là sớm đã tính toán thời gian hợp lý, cho người sớm đến đây chờ hầu. Không thể

không nói, Lạc phủ cũng có thể coi trọng một biểu cô nương đến thế, chỉ e cũng vì Lạc lão phu nhân nhớ người xưa, chỉ cần một ngày Lạc lão phu nhân còn yêu thương Khúc Thắm, Lạc phủ sẽ không dám chậm trễ tiếp đón.

Sau khi quân sự Khúc gia và người Lạc phủ thấy thuyền cập bến, vội mang người đến hành lễ với Khúc Loan, rồi ma ma Khúc gia và ma ma Lạc phủ vào khoang thuyền hành lễ với Quý thị và hai vị tiểu thư.

Quý thị ngồi nghiêm chỉnh trong khoang thuyền tiếp các ma ma đến hành lễ, hai con gái ngồi cạnh bà, Khúc Liễm thì không cần phải nói, tuổi nàng còn nhỏ, dù ngày thường vô cùng xinh đẹp, thì dầu sao cũng chỉ là một cô bé con, vốn không có chút hương vị con gái nào, thấy qua thì thôi. Còn Khúc Thắm, chẳng qua mới một năm không gặp, dường như thay đổi rất nhiều, không chỉ có khí độ đoan trang, mà khí phách toàn thân kia, so với hai vị tiểu thư bên cạnh lão phu nhân còn xuất sắc hơn.

Tuy rằng trong lòng ma ma khiếp sợ, cũng không biểu lộ ra mặt, tươi cười hành lễ với mấy người Quý thị, rồi nói với Khúc Thắm:

- Lão phu nhân vẫn mãi nhớ thương tiểu thư, từ khi biết cô nương vào kinh rồi không biết vui vẻ đến mức nào, mỗi ngày phái người đến đây chờ, muốn khi cô nương vào kinh, chúng nô tỳ có thể đến hành lễ với cô nương trước.

Khúc Thắm biểu hiện vẻ mặt vui mừng và cảm động, dùng khăn che mặt, nước nở nói:

- Ta cũng rất nhớ ngoại tổ mẫu lão nhân gia bà, làm cho lão nhân gia bà lo lắng là ta bất hiếu. Ma ma về báo lại với ngoại tổ mẫu một tiếng, để ngày mai sắp xếp ổn thỏa, ta sẽ cùng mẫu thân, muội muội đi thỉnh an ngoại tổ mẫu.

- Như vậy tốt quá...

Ma ma kia lại nịnh hót vài câu, rồi cuộc cười tùm tùm im lặng, để ma ma Khúc gia báo cáo với Quý thị:

- Biết phu nhân và thiếu gia, hai vị tiểu thư vào kinh, từ sớm Mã quản gia đã sai chúng nô tỳ dọn dẹp phòng ở một lần, còn sửa chữa vào chỗ, muốn để phu nhân và thiếu gia, hai vị tiểu thư vào kinh rồi có thể an tâm vào ở ngay...

Đến khi nghe hạ nhân báo cáo xong, Quý thị hết sức hài lòng.

Hạ nhân nhanh chóng nâng kiệu đến, Quý thị và hai tỷ muội Khúc Liễm đều lên kiệu nhỏ, đến khi đi kiệu lên bờ rồi, mới lên xe ngựa. Trừ xe đó ra, Mã quản sự còn mướn thêm nhiều xe ngựa chờ hành lý, tuy không nhiều người tới lắm, nhưng làm việc coi như nhanh nhẹn, Khúc Thắm thấy mà trong lòng rất hài lòng.

Hài lòng rồi, Khúc Thắm không nhìn được ngoảnh đầu nhìn người Lạc phủ.

Lên xe ngựa rồi, Khúc Liễm liền hơi nhắc màn xe màu xanh lên, thì thấy đệ đệ đang cạo từ Chu Lang Kỳ Lầm ở bờ sông.

Kỳ Lầm đứng nơi bến tàu đón gió, gió mon man thổi bay tay áo của hắn, cả người đón gió, vóc dáng cao thẳng tắp như ngọc, vô cùng phong nhã, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười, ánh mắt ôn hòa như ngọc, ra vẻ thật sự lắng nghe cậu bé mười tuổi đang nói chuyện bên cạnh.

Chu Lang mặc cẩm bào tường vân ngũ phúc màu xanh đứng cạnh hắn cũng mỉm cười, cũng không thấy một chút thiếu kiên nhẫn nào, khi bắt chọt vui vẻ, còn giờ tay vỗ vỗ lên vai Khúc Loan.

Quản sự lạc phủ đến đón Khúc Thắm là người ánh mắt tinh tường, làm sao có thể không nhận ra thân phận hai thiếu niên kia, đột nhiên vừa thấy, trong lòng chấn động.

Thế tử Trữ vương, thế tử Trần quốc công, hai vị thiếu niên này trong số huân quý chính là bánh trái thơm ngon, nhắc đến bọn họ, không ai không biết, không dễ tạo quan hệ cùng họ. Hai người đều là thiên chi kiêu tử, rất nhiều con cháu huân quý trong kinh thành đều muốn kết giao với họ, nhưng cực ít người có thể thành công, lại càng ít ai lọt được vào mắt của hai vị gia này.

Bây giờ, hai vị thiên chi kiêu tử thế nhưng tươi cười chào đón với một con cháu thế gia nghèo túng từ vùng khác đến, sao có thể không khiến người khác khiếp sợ?

Khúc Loan này chẳng qua chỉ là một thiếu niên mười tuổi, có tài đức gì mà khiến hai người này đối xử khác biệt như vậy? Vậy xem ra, tam phòng Khúc gia dường như có chút quan hệ với phủ Trữ vương và phủ Trần quốc công? Nếu Khúc Loan có thể tiếp tục làm bạn với hai người này, tương lai Khúc Loan e là không thể lường được, việc này tuyệt đối phải báo lại với lão Hầu gia trong nhà mới được.

Ánh mắt Khúc Liễm đảo qua hạ nhân Lạc phủ, lại nhìn liếc nhìn đệ đệ nhà mình, trong lòng không nhìn được cười nhạo.

Thế này thật sự là... Hiểu lầm lớn. Chẳng qua nếu người Lạc phủ cho rằng tam phòng họ được thế tử Trữ vương và thế tử Trần quốc công đối xử đặc biệt, e là trong lòng sẽ có vài phần kiêng kỵ, muốn tùy tiện sắp xếp hôn sự cho tỷ tỷ, cũng sẽ có vài phần cân nhắc đi.

Nghĩ vậy, trong lòng Khúc Liễm có chút vui mừng, thầm tán thưởng sự thông minh của đệ đệ.

Trong lúc nàng vui vẻ, bỗng thấy Kỳ Lầm ở đằng xa nhìn sang, trong ánh mắt tựa như ẩn chứa điều gì, rõ là khoảng cách xa đến thế, hắn là hắn không thấy rõ mình mới đúng, nhưng bị hắn nhìn, không hiểu sao trong lòng lại trầm xuống, buông màn xe, không dám nhìn lại nữa.

Khúc Loan từ biệt hai người Kỳ Lãm, khi xoay người đi, ánh mắt như có như không liếc qua hạ nhân Lạc phủ, rồi thản nhiên trong ánh mắt cung kính của hạ nhân Khúc gia, lên xe ngựa.

Bên kia, Chu Lang chui vào xe ngựa phủ Trần quốc công phái đến, lúi rúi nói với Kỳ Lãm:

- Ta cũng không biết khi nào tâm địa của người lại trở nên lương thiện như vậy, thế mà vui lòng để một tiểu tử vừa quen biết không lâu đem người làm bàn đạp để giẫm lên người khác.

Giọng nói Kỳ Lãm âm áp, cười nhạt:

- Chẳng qua chỉ là thuận tay giúp đỡ mà thôi, sao phải so đo nhiều thế làm gì?

Trong lòng Chu Lang không tin lý do hần nói, nếu đơn giản như hần nói, vậy thì không phải là Kỳ Huyền Hòa nữa. Nhưng nghĩ đến dung mạo hai vị tiểu thư Khúc gia, còn có thể lực phủ Bình Dương hầu, cũng không thể tùy tiện than thở. Cũng bởi thế, nên vừa rồi thấy hành vi của Kỳ Lãm, hần mới có thể hạ thân phận cao quý của mình mà đứng đó, mặc người khác hiểu lầm.

Xe ngựa chậm rãi đi, Kỳ Lãm dựa người vào vách xe, nhắm mắt dưỡng thần, không thêm nói gì nữa.

Ngõ Song Trà ở phía tây kinh thành, từ bến tàu đến ngõ Song Trà, khoảng chừng nửa canh giờ.

Khi tới ngõ Song Trà, sắc trời đã sẩm tối.

Hạ nhân Khúc gia ở ngõ Song Trà đã sớm ra cửa nghênh đón, số lượng cũng không đông, nhưng đủ để hầu hạ bốn chủ tử.

Giọng điệu Quý thị thông thả, hơn hai mươi ngày ngồi thuyền, khi rời thuyền cảm giác chân như vẫn còn bay bay, mãi khi về đến nhà, mới thật sự cảm thấy được một loại cảm giác làm đến nơi đến chốn, không giống loại cảm giác bồng bênh như chân không chạm đất khi ở trên thuyền.

Được hạ nhân hầu hạ xong, mọi người rửa mặt thay y phục, rồi người một nhà cùng dùng bữa tối với nhau.

Sau khi ăn tối, người một nhà lại ngồi cùng bàn chuyện ngày mai.

- Con đã hỏi qua Mã quản sự, ngày mai đại bá vẫn chưa được hưu mộc (nghi lâm), e là ban ngày không rảnh, chẳng bằng chúng ta đi Lạc phủ thỉnh an ngoại tổ mẫu trước, để đến trưa đại bá xong việc ở nha môn, con lại cùng các tỷ tỷ đến thỉnh an đại bá.

Vì hai con còn đọc sách, phần lớn thời gian Khúc đại phu nhân ở phủ Thường châu, Khúc đại gia ở kinh thành một mình, trong phủ trừ quản sự bà tử, vẫn chưa có nữ chủ nhân, nên Quý thị không tiện đến cửa, để ba tiểu bối đến thì được.

Quý thị gật đầu, sắp xếp như vậy vừa hay, dù nói thế nào, Lạc phủ là nhà ngoại của Khúc Thấm, đương nhiên là đi thỉnh an trước cũng thỏa đáng hơn.

Sau đó lại bàn bạc lễ vật mang đến tặng Lạc phủ ngày mai, trừ quà quê, còn phải tặng thêm cho bên lão phu nhân một ít, cảm tạ sự quan tâm của lão nhân gia bà dành cho Khúc Thấm. Đặc biệt lần này vào kinh, chuyện liên quan đến hôn sự của Khúc Thấm, lấy lòng Lạc lão phu nhân cũng là việc nên làm.

- Có cần phải tặng thêm cho chỗ Lạc đại gia và Lạc đại phu nhân không?

Quý thị có chút do dự, trưởng phòng Lạc gia sau này sẽ thừa tước, đương nhiên cũng cần phải lấy lòng.

Khúc Thấm thản nhiên nói:

- Không cần đâu, thân thích có lòng là được rồi, mẫu thân không cần làm vậy, đỡ bị người ta nói xa lạ.

Quý thị cực kỳ tin phục con gái lớn, nghe xong thì thôi, vốn không để trong lòng.

Khúc Loan và Khúc Liễm không khỏi liếc nhìn tỷ tỷ.

Mà Khúc Liễm thì xoa tay cảm thấy, e là kiếp trước trưởng phòng Lạc phủ và tỷ tỷ có khúc mắc nào đó, nên tỷ tỷ thật sự không mong gặp, người cũng có vẻ lạnh lùng, ngay cả hiếu kính cũng lười thêm, còn với lão phu nhân thì tỉ mỉ chuẩn bị.

Nghĩ thế, Khúc Liễm thêm mấy phần thận trọng với chuyến đến Lạc phủ ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Mặt trời sắp lặn, ráng chiều phủ khắp hoàng thành, cả thế giới náo nhiệt ban ngày dần đi vào đêm khuya tĩnh lặng.

Trong phủ Trần quốc công vốn xưa nay yên tĩnh, bởi thế tử trở về mà nhộn nhịp hẳn lên.

- Thế tử, người đã trở lại rồi, thật tốt quá! Mấy ngày nay người đi vắng, công chúa vẫn mãi nhớ nhung người. Mọi việc trên đường thuận lợi chứ? Không gặp phải chuyện gì đáng không, thế tử có gặp đại sư Minh Phương chưa? Có uống thuốc đúng giờ không? Đầu có còn đau không..

Kỷ Lãm vừa bước qua cửa, Văn quân gia giống như miếng da trâu bám theo lại nhai suốt đường đi, ra về vì hắn trở về mà vui đến phát khóc, giọng nói cũng sắp nghẹn ngào, trông rất đáng thương, khiến người khác không đành lòng cắt lời ông ta.

Tuổi tác của Văn quân gia đã hơn 50, có lẽ là vì thời trẻ thường theo Trần quốc công chinh chiến mà bị thương, tuy khi ấy không sao, nhưng đến khi già rồi thì đủ loại bệnh thường bộc phát, hay bị gãy vò vì đau ốm. Bây giờ trông ông rất già nua, tóc đã hoa râm, da mặt nhăn nhúm, đôi mắt rai rạc, ngay cả đôi tay đã từng mạnh mẽ âm áp cũng trở nên chai sạn, nhưng vẫn âm áp như xưa.

Kỷ Lãm đột nhiên bước chậm lại, Văn quân gia vốn muốn rảo bước đuổi theo, nên nhanh chóng đi chậm như rùa giống thường ngày, hai người họ hầu như là dùng tốc độ của rùa mà đi đến Hàn Sơn nhĩ cư nơi đại trưởng công chúa Thục Nghi ở.

- Văn quân gia, người cứ yên tâm, ta rất khỏe, không có chuyện gì cả.

Kỷ Lãm ôn hòa đáp lời.

Văn quân gia cười ha hả nhìn hắn, ánh mắt đảo qua góc cổ thụ cao hơn các tòa nhà xung quanh ở giữa Hàn Sơn nhĩ cư, nụ cười trên môi càng thêm nồng đậm, nếp nhăn nơi khóe mắt càng rõ hơn, tràn ngập yêu thương nhìn Kỷ Lãm, cổ bước nhanh hơn, chỉ e lão già ông vương chân thế tử, khiến công chúa trong Hàn Sơn nhĩ cư phải chờ.

Sắp đến Hàn Sơn nhĩ cư, đã thấy có một nha hoàn nhất đẳng mặc y phục màu đỏ thắm đứng đợi sẵn ở nguyệt môn, nha hoàn kia để lộ khuôn mặt trứng ngỗng rất xinh đẹp, cười tươi lên như viên ngọc trong veo rực rỡ, thấy mấy người Kỷ Lãm, nét mặt nở rộ niềm vui mừng, thoát nhìn hết sức vui vẻ, vội bước nhanh đến hành lễ.

- Thế tử, người đã về rồi.

Kỷ Lãm không ngừng bước, chỉ nói:

- Làm phiền Minh Châu tỷ tỷ phải chờ ở đây, tổ mẫu đang bận sao?

Minh Châu đi cạnh đáp lời:

- Công chúa biết thế tử hôm nay sẽ về, đã chờ người từ sáng sớm ạ.

Sau khi Kỷ Lãm nghe xong, vội bước nhanh hơn.

Chân hắn dài, mỗi bước bằng hai bước của người khác, Văn quân gia và Minh Châu suýt đuổi không kịp, đành phải từ từ theo sau.

Tới chính phòng Hàn Sơn nhĩ cư, vừa qua cửa lại thấy một phụ nhân khoảng 50 tuổi búi tóc tròn, cài hai chiếc trâm vàng nạm ngọc đã chờ sẵn, khi nhìn thấy hắn, vội chạy đến hành lễ, xúc động nói:

- Thế tử đã về rồi, ngày nào công chúa cũng nhắc đi nhắc lại..

- Ma ma đừng đa lễ, giờ ta vào thỉnh an tổ mẫu nhé!

Kỷ Lãm cười nói.

Ma ma này chính là Lâm ma ma hầu hạ cạnh đại trưởng công chúa Thục Nghi, theo hầu hạ từ khi bà vẫn còn là công chúa trong cung, sau này đại trưởng công chúa Thục Nghi lấy chồng, cũng đi theo đến phủ Trần quốc công, vẫn là tâm phúc bên cạnh đại trưởng công chúa Thục Nghi, ngay cả Trần quốc công thấy bà ta cũng phải cung kính xưng ma ma, không dám lão xược.

Lâm ma ma thấy Kỷ Lãm trở về sau mấy tháng xa nhà, cảm thấy tuy nhìn hắn gầy hơn, nhưng thần thái có vẻ lão luyện hơn nhiều, trong nỗi xúc động pha lẫn dịu dàng yêu thương, đương nhiên là vô cùng vui vẻ khi thấy hắn trở về.

Kỷ Lãm bước vào phòng ngủ của đại trưởng công chúa Thục Nghi, Ô ma ma đích thân thông báo giùm hắn, sau khi vào, liền thấy một vị phụ nhân chừng năm mươi tuổi ngồi trên giường lớn gần cửa sổ, làn da được bảo dưỡng không tẻ, mịn màng trắng trẻo, trên người mặc bộ búi từ tiên hạc ngậm cỏ tiên màu đình hương, toàn thân thoát trông cao quý lại có một vẻ sắc bén uy nghi, đôi mắt kia trầm tĩnh hữu thần, trong sắc sảo có cương nghị và lạnh lùng, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Thế nhưng, khi bà thấy thiếu niên đang bước vào phòng, sự sắc bén trong mắt biến thành yêu thương, còn đôi mắt nhìn thiếu niên kia đầy cung chiêu,

giơ hai tay cười nói:

- Huyền Hòa đã về rồi à, mau đến đây tổ mẫu nhìn cái nào.

Kỷ Lãm cười bước lên, ôm chặt tổ mẫu, để tổ mẫu dùng lực vừa phải vỗ lên vai hắn, tựa như lăng tử phiêu bạc chân trời, rốt cuộc trở về nhà được trường bối bao dung ấm lòng, làm cho nụ cười trên mặt hắn rực rỡ mà chân thành, còn tỏa sáng hơn nắng tháng ba.

Trước mặt tổ mẫu, hắn cũng chỉ là một cậu bé mười bốn tuổi bình thường mà thôi.

Đến khi nha hoàn dâng lên ít trà bánh hắn thích, Kỷ Lãm ngồi cạnh đại trưởng công chúa Thục Nghi, nói chuyện đi phủ Thường châu với bà.

- Cháu đã gặp được đại sư Minh Phụng, người bảo cháu chuyển lời thăm hỏi tổ mẫu, cảm tạ sự trợ giúp tổ mẫu dành cho người năm xưa, còn nói là nếu tổ mẫu có việc gì cần người giúp đỡ, cứ để cháu truyền tin đến người, người đã cho cháu cách liên lạc..

Đại sư Minh Phụng phiêu bạc khắp nơi, không có nơi tu hành cố định, đến tu hành ở chùa nào, đều là tùy duyên. Cũng bởi vì thế, có đôi khi hành tung của người trở nên khó xác định, muốn tìm người vào thời điểm mấu chốt cũng không phải là việc dễ dàng.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi nghe xong vừa mừng vừa sợ, vỗ tay cười nói:

- Được vậy thì tốt quá, cũng không uổng công cháu đi một chuyến này. Đúng rồi, đại sư Minh Phụng đã trị khỏi bệnh cho cháu chưa?

Đây mới là mối quan tâm lớn nhất của bà, nếu không vì yêu thương cháu trai, bà cũng sẽ không đi tìm đại sư Minh Phụng, quấy rầy ông tu hành sau nhiều năm như vậy.

- Đại sư Minh Phụng kê đơn cho cháu, kể từ khi dùng thuốc của người, cháu thấy khỏe hơn nhiều, có lẽ là có hiệu quả.

Kỷ Lãm nói:

Người như đại trưởng công chúa Thục Nghi, sao lại không hiểu được hàm ý trong lời của cháu trai, e là cả đại sư Minh Phụng tinh thông y lý cũng không thể trị tận gốc, nên chỉ có thể trước dùng thuốc rồi từ từ tính tiếp, không tránh khỏi thất vọng, ánh mắt nhìn cháu trai cũng chan chứa chút thương tiếc.

- Tổ mẫu, cháu không sao đâu, dù sao mấy năm nay cũng đã như vậy...

Kỷ Lãm sợ đại trưởng công chúa Thục Nghi lại lo lắng cho mình, vội nói sang chuyện khác:

- Đúng rồi, tổ mẫu, lần này cháu đi phủ Thường châu, đã gặp được tứ tiểu thư Khúc gia.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi sùng sốt, thấy đáng vẻ vui mừng của cháu trai, trong lòng thấy hơi phức tạp, không lộ sắc mặt, ra vẻ cảm thấy rất hứng thú:

- Hà, chính là tiểu cô nương gặp được ở Tuyên Đồng năm đó mà cháu kể sao... Giờ cũng đã mười hai tuổi rồi phải không? Trông thế nào? Tính tình ra sao?

- Dung mạo rất xinh, tính tình cũng ngoan, cái gì cũng tốt hết.

Kỷ Lãm cười tí mắt đáp.

- Cháu nói quá rồi, trên thế gian này nào có người mười phần vẹn mười đến thế, chẳng phải là người dọa tổ mẫu của người sao.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi vỗ đầu hắn.

Kỷ Lãm cười hi hi nói:

- Trên đường đi cháu đều kết bạn cùng người Khúc gia mà đi, khi cháu đến mừng thọ Chúc lão thái quân, đã gặp nàng ấy ở Chúc gia. Liễm muội muội không chỉ hiểu thảo với trưởng bối, yêu tỷ thương đệ, mà còn có tay nghề châm tuyền rất giỏi, viết chữ rất đẹp, huệ chất lan tâm (1), ôn nhu sẵn sàng... Nếu tổ mẫu không tin, ngày khác đưa thiệp mời đến Khúc tam phu nhân, mời họ đến làm khách rồi xem một lần là biết...

Đại trưởng công chúa Thục Nghi tươi cười nghe cháu trai kể trải nghiệm trên đường đi của nó, còn có sự yêu thích mà nó dành cho Khúc tứ cô nương, trong lòng sớm ngàn xoay trăm chuyển, thấy thời gian cũng đã không còn sớm, vội bảo:

- Được rồi, được rồi, cô nương nhà người ta mới mười hai tuổi thôi, còn vài năm nữa mới cập kê, cháu đừng có nôn nóng mà làm ra chuyện phá hủy thanh danh cô nương người ta, nữ nhi không thể so với nam nhi, nếu chỉ cần hơi vô ý, dù chẳng phải lỗi của mình, nhưng sẽ phải chịu sự hà khắc của thế gian với nữ tử đó.

Kỷ Lãm vội nói:

- Tổ mẫu yên tâm, cháu sẽ biết chừng mực! Cháu chắc chắn sẽ không quên lời dạy của tổ mẫu đâu, tuy thích Liễm muội muội, nhưng cũng sẽ không vì

tình cảm mà đánh mất lễ giáo.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi nghe xong hết sức hài lòng, mới nói:

- Trước đi xuống rửa mặt chải đầu, rồi lát nữa sang dùng bữa tối với ta.

Kì Lãm tươi cười đáp vâng, rồi lui xuống.

Đôi khi Kì Lãm đi rồi, tươi cười trên mặt đại trưởng công chúa Thục Nghi từ từ phai nhạt, trở nên nghiêm túc hẳn.

Lâm ma ma mang một chung trà nhỏ đến, cười hỏi:

- Công chúa sao vậy? Lo lắng cho thế tử à?

Lâm ma ma hầu hạ bên cạnh đại trưởng công chúa Thục Nghi cả đời, không gả cho ai, tuy hai người là chủ tớ, nhưng kì thực tình cảm rất sâu sắc, đại trưởng công chúa Thục Nghi chưa từng xem bà là người hầu, mà ngược lại xem như tỷ muội, đặc biệt khi tuổi đã lớn, tính tình bông bột của tuổi trẻ không còn, bên cạnh có tỷ muội có thể cùng nhau trò chuyện, ngày trôi qua mới chưa từng không thú vị

Vì vậy, có một số lời Lâm mẹ có thể nói, thậm chí là vì đã biết rõ tính tình của đại trưởng công chúa Thục Nghi, mỗi lần đều có thể nói thẳng vào trọng điểm.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi thờ dài, nói:

- Làm sao ta có thể yên tâm? Người vừa rồi hẳn cũng thấy, nó đối với con bé Khúc gia kia, thật sự rất yêu thích, mấy năm nay, ta còn chưa từng thấy nó đề ý đến cô nương nào như vậy, năm đó cũng bởi con bé, Huyền Hòa mới có thể trở thành đáng về ôn hòa như bây giờ, trong lòng ta cực kì cảm kích nó, nhưng cảm kích thì cảm kích, cũng không thể cứ vậy mà mặc cho Huyền Hòa, Huyền Hòa xứng đáng có được điều tốt nhất... Có lẽ, ta nên tự mình xem qua một cái mới an lòng được.

Lâm ma ma nghe xong, cười nói:

- Công chúa lại nhọc lòng rồi, cho dù người không tin cô bé Khúc gia kia, chẳng lẽ lại không tin vào ánh mắt của thế tử hay sao? Thế tử được chính tay người dạy dỗ, đương nhiên ánh mắt sẽ không tồi. Hơn nữa thế tử có đôi khi nổi tính bướng bỉnh lên, thật là giống người, có đánh vỡ đầu cũng không chịu khuất phục...

Đại trưởng công chúa Thục Nghi nghe thấy thì rất vui vẻ, sau đó lại nói:

- Ta sao có thể không lo? Huyền Hòa cũng mới mười bốn tuổi, tiểu tử choai choai, thì có thể biết được cái gì? Hơn nữa nó được một tay ta nuôi lớn, dù là cha của Huyền Hòa, năm xưa ta cũng chưa từng để tâm đến thế...

Lòng người đều được làm bằng thịt, đứa bé hao tâm tổn huyết nuôi lớn, sớm chiều làm bạn, nhìn nó từ một cậu bé ngây thơ dần lớn lên trở thành một thiếu niên ưu tú, hình thành nên loại tâm tình kiều ngạo lại yêu thương, hận không thể đem những gì tốt đẹp nhất trên thế giới dâng lên trước mặt nó.

Hai người đang trò chuyện, bỗng có nha hoàn vào báo, Trần quốc công Hạ Nha đã về.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi nghe xong sắc mặt lạnh nhạt đi vài phần, nói:

- Để nó vào.

Một nam tử trung niên mặc áo thụng ám văn đoàn hoa (2) màu xanh đen bước vào, mặt ông ta như ngọc, thân hình cao gầy, phong thái đáng điệu giờ tay nhấc chân đều vô song, quả là phong lưu phóng khoáng, mặc dù đã từng năm tháng, nhưng vẫn làm cho các tiểu cô nương thấy mà mặt đỏ tim đập.

Sau khi Trần quốc công vào, trước hết hành lễ với đại trưởng công chúa Thục Nghi, rồi nói:

- Mẫu thân, nghe nói Huyền Hòa đã về ư? Sao không thấy nó đến thỉnh an người?

Nói xong, trong giọng nói có chút không hài lòng.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi hừ lạnh một tiếng:

- Người cho là Huyền Hòa cũng như người sao? Nó mới về đã đến thỉnh an ta, ta mới bảo nó xuống đi chải mặt rửa đầu, lát nữa đến dùng bữa cùng ta.

Thấy con lộ về khó xử như vậy, cười lạnh nói:

- Đã lâu Huyền Hòa chưa về nhà, lát nữa người thu lại cái tính nết của mình, đừng có tùy tiện nổi giận trước mặt ta, đỡ cho ta thấy mà phiền lòng.

Trần quốc công càng lúng túng, ngượng ngừng nói:

- Mẫu thân, không phải là con sợ Huyền Hòa học xấu, không hiểu thuận với người hay sao? Bình thường bận rộn không có thời gian dạy dỗ, nên...

Đại trưởng công chúa Thục Nghi còn muốn nói điều gì, thì nghe được nha hoàn bà tử vào báo cháu trai đến, đành phải nuốt lời vào bụng, mà bảo:

- Được rồi, ta không muốn nghe mấy lời này nữa, cha con người đều đã đến, thì cùng lão già như ta dùng bữa cơm đi.

Đến khi Ki Lãm vào, thấy phụ thân đã ở trong phòng, cũng không chút kinh ngạc, bước lên hành lễ với phụ thân.

Trần quốc công ngồi ở vị trí bên dưới đại trưởng công chúa Thục Nghi, gương mặt nghiêm túc, dĩ nhiên là không thể thấy được vẻ khó xử vừa rồi, hỏi con chuyện đi phủ Thường châu lần này, đợi khi nghe con đáp lại từng việc, mới vuốt chòm râu mà nói:

- Nếu đã về, cũng không nên xao lãng việc học, sáng mai nhớ đến chỗ thầy Phó.

- Dạ, phụ thân.

Ki Lãm cúi đầu đáp.

Thấy đáng về phục tùng của con, Trần quốc công lại nói:

- Vội lại, chỗ nương con, con cũng nên đến thỉnh an bà ấy...

- Việc này ngày mai nói sau đi!

Đại trưởng công chúa Thục Nghi cắt ngang lời Trần quốc công:

- Huyền Hòa còn phải cùng ta trò chuyện, đến chừng đó chắc đã trễ, ngày mai tính tiếp.

Trần quốc công thấy mẫu thân đã mở lời, đành phải thôi, chỉ là có phần bất mãn mà gương mặt nhìn con.

Ki Lãm buông mắt nghĩ suy, đôi mi thật dài như cánh bướm, nhẹ nhàng rung động che đôi mắt xinh đẹp kia, vốn không để sắc mặt của phụ thân vào mắt.

*****

Nghỉ tạm một đêm, ngày thứ hai đến kinh thành, Khúc Liễm tinh thần sáng láng rời giường.

Bích Xuân và Bích Hạ vừa hầu hạ nàng thay quần áo, vừa cười nói:

- Tinh thần của tiểu thư hôm nay dường như rất tốt, sắc mặt cũng tốt hơn hồi còn trên thuyền nhiều.

Khúc Liễm ngồi trước bàn trang điểm, nhìn thấy người trong gương đồng được lau sáng bóng, nhìn kỹ mà xem, cũng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào mịn màng, vừa nhìn đã thấy đầy sức sống, cười nói;

- Tuy ở trên thuyền cũng vững vàng, nhưng dầu sao cũng không thật sự là phòng ờ, đôi khi vẫn ngủ không được ngon.

Trong lòng hai nha hoàn Bích Xuân nghe xong đều đồng ý, dù không bị say sóng, nhưng đợi trên thuyền lâu đến vậy, vẫn có phần mệt mỏi.

Hôm nay họ muốn đến phủ Bình Dương hầu thỉnh an Lạc lão phu nhân, Bích Hạ búi song loa kế (3) cho Khúc Liễm, lại chọn một sợi dây chuyền hoa nhài (4) bằng vàng ròng, một đôi hoa tai hoa lựu bằng vàng ròng khảm hồng ngọc, trên người mặc bối tử (5) ám vân màu hồng nhạt, toàn thân thoát nhìn tươi mát thanh nhã, lại không làm mất đi vẻ hoạt bát đáng yêu của tiểu cô nương.

Khúc Thắm đến xem cách ăn mặc của muội muội, âm thầm gật đầu, liếc mắt qua tráp trang sức của muội muội, phát hiện trang sức của muội muội vẫn còn hơi ít, để xem ngày nào đến Trần bảo trai chọn mua một ít vậy, chỉ là chuyện tiền nong... Khúc Thắm nghĩ, cô phải lên ý tưởng cho tam phòng họ thêm chút tiền thu, bằng tiền quỹ công ra cũng tiền thu từ cửa hàng điền trang, thật sự có chút không đủ dùng.

Kinh thành cũng không phải phủ Thường châu, kinh thành không chỉ có vật giá đắt đỏ, quần áo trang sức của nữ nhân cũng mau thay đổi, kết giao với mấy quý nữ tiểu thư quan gia này, cũng không thể đổi đi đổi lại chỉ có mấy thứ, sẽ khiến người ta chê cười. Khúc Thắm cũng không muốn giống như kiếp trước nữa, không biết bao nhiêu người nói xấu sau lưng họ, cô thì không sao, nhưng ai mà dám khiến muội muội nhục nhã, cô không thể nào không xé xác kẻ đó ra.

- Tỷ tỷ, muội chuẩn bị xong rồi, chúng ta đến chỗ mẫu thân dùng bữa đi.

Khúc Liễm tiến lên giữ chặt tỷ tỷ không biết đang suy nghĩ gì, sắc mặt có phần âm trầm khó đoán.

Khúc Thắm bình tĩnh lại, thấy gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn thật sự khiến người ưa thích của muội muội, cười gật đầu, hai tỷ muội dắt tay nhau đến chỗ Quý thị.

Người một nhà dùng xong bữa sáng, rồi xuất phát đi phủ Bình Dương hầu.

*****

Chú thích

(1) Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết

(2) Âm đoàn hoa: hoa văn dạng tròn in/thêu chìm

Bạn đang đọc truyện *The Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32.1

Xe ngựa chạy ra khỏi ngõ Song Trà, đi về hướng phủ Bình Dương hầu.

Quý thị hơi căng thẳng, ánh mắt không nhìn được lượn quanh ba con, e không cẩn thận sơ sót điều gì, có chỗ không hoàn hảo, khiến người phủ Bình Dương hầu cười chê.

Đối với người phủ Bình Dương hầu, Quý thị vẫn còn khấp sâu kí ức.

Với tình trạng của Quý gia, năm xưa bà có thể vào Khúc gia - danh môn thế gia ở phủ Thường châu tái giá với Khúc tam gia, thì xem như bà đã trèo cao, tình hình lúc ấy có phần phức tạp, xem như là kết quả của việc thỏa hiệp trên nhiều phương diện vậy. Khi ấy có phủ Bình Dương hầu đầy thế lực can thiệp, khiến Khúc gia không thể không thỏa hiệp, rồi cuộc chọn đi chọn lại, chọn trúng cô nương Quý gia nghèo túng. Cũng may là tính tình của Quý thị dịu dàng an phận, lại xinh đẹp, không chỉ Khúc tam gia vừa ý, phủ Bình Dương hầu cũng hết sức hài lòng.

Trong lòng Quý thị, sự tồn tại của phủ Bình Dương hầu là không thể vượt qua, năm xưa khi bà gả vào Khúc gia, người Lạc phủ từ kinh thành đến dự lễ cưới, là hai vị phu nhân Lạc phủ. Lúc ra mắt thân nhân sau ngày tân hôn, cũng có người Lạc gia ở đó, khi ấy bà hồi hộp muốn chết, cả người đều mơ mơ màng màng, mãi đến lúc ra mắt xong, bà vẫn không có tinh thần như thế, ấn tượng duy nhất khi ấy là y phục trang sức của mấy vị phu nhân phủ Bình Dương hầu đến dự lễ đều tinh xảo long lẫy, và ánh mắt đoan trang nhưng chứa đựng sự khinh thường, thương hại.

Mỗi lần nhớ lại, đều khiến bà cực kỳ xấu hổ và giận dữ, nên mới tránh người phủ Bình Dương hầu như tránh tà.

Suy nghĩ như thế bà chưa bao giờ nhắc đến với bất kỳ ai, bà cũng hiểu được phản ứng của người phủ Bình Dương hầu là bình thường, hơn nữa phủ Bình Dương hầu vẫn là nhà ngoại của Khúc Thấm, xưa nay trọng phu tôn trọng Lạc gia, bà càng không dám cho ai biết.

Bây giờ, lại sắp phải gặp gỡ người Lạc phủ, Quý thị lại cảm thấy mình căng thẳng đến mức hô hấp cũng khó khăn.

- Nương à, sao người cứ nhìn chúng con chăm chú mãi thế? Chẳng lẽ cách chúng con ăn mặc có gì không ổn ư?

Tiểu áo bông tri kỷ Khúc Liễm lại hỏi, có phần khó hiểu với phản ứng của Quý thị, tuy mẫu thân không thường xuyên ra ngoài, nhưng cũng không cần hồi hộp đến vậy chứ, phải chăng bà có nỗi sợ hãi nào đó với Lạc phủ?

Nghĩ thế, Khúc Liễm âm thầm khó chịu, nàng cũng biết thế lực mạnh mẽ của phủ Bình Dương hầu, mẫu thân lại là vợ kế, không chừng năm xưa khi mẫu thân gả vào Khúc gia, Lạc phủ đã từng gây khó dễ cho bà sao?

Quý thị thấy ba con đều nhìn mình, thậm chí ngay cả sắc mặt của Khúc Thấm bình thường lãnh đạm cũng đầy vẻ quan tâm, tâm tình liền thả lỏng, sắc mặt dịu đi rất nhiều, miễn cưỡng nói:

- Không có gì, không sao đâu, chỉ là nương lo có điều gì sơ sót thôi, nếu các con thất lễ trước mặt ngoại tổ mẫu sẽ không hay lắm.

Khúc Liễm không nhìn được bật cười, kéo tay Quý thị nói:

- Nương lo xa rồi, tỷ tỷ đã kiểm tra qua một lần, làm sao có gì không ổn nữa chứ? Nương nhìn tiểu đệ đệ đi, hôm nay nó mặc cái áo thụng tường vân màu xanh ngọc này, giặt ngọc hồ lô (1), có phải thoạt trông vừa thanh tú vừa nhã nhặn không? Nhìn như công tử phong lưu văn nhã vậy, cực kì đẹp trai.

Khúc Loan được nàng khen đến mặt cũng đỏ lên, gọi một tiếng “Nhị tỷ”, đã thấy Khúc Liễm cười hi hi, ném cho hắn một ánh mắt.

Khúc Loan đành nén lời giải thích thỏa đáng với mẫu thân xuống.

Quý thị cũng bị con gái nhỏ làm buồn cười, vỗ tay nàng nói:

- Nào có ai khen đệ đệ của mình như vậy chứ? Để người ta nghe được cũng không biết ngượng!

- Nhưng bề ngoài đệ đệ dễ nhìn, tính tình cũng tốt, đương nhiên là con phải khen rồi.

Khúc Liễm nháy mắt với Khúc Thắm:

- Tỷ, tỷ nói có đúng hay không?

Khúc Thắm cười gât đầu, cô cũng phát hiện kể từ sau khi lên xe ngựa, Quý thị bắt đầu căng thẳng, nghĩ ra đúng là căng thẳng về việc hôm nay đến phủ Bình Dương hầu thỉnh an ngoại tổ mẫu, không nhận được nói trấn an:

- Mẫu thân, đã khoảng một năm con không gặp ngoại tổ mẫu, ngoại tổ mẫu trước giờ vốn là người hiền hòa, ngay thẳng nhất, đến khi ấy người chỉ cần cười cười nhiều vào là được. Lát nữa ắt sẽ có vài vị cửu mẫu và biểu tỷ muội ở đó, nếu cửu mẫu trò chuyện với người, người nghe hiểu được thì đáp vài tiếng, nghe không hiểu thì mỉm cười với họ là được.

Quý thị thấy con gái lớn nói rất đơn giản, có phần do dự nói:

- Làm vậy sao được? Có phải là rất thất lễ không?

- Không đâu, dù sao chúng ta là khách, họ sẽ không để ý đâu.

Thấy Khúc Thắm nói như đinh đóng cột, tâm trạng Quý thị mới thư giãn hơn một chút, nàng nhìn hai con gái đang che mặt, nghĩ đến mục đích đến phủ Bình Dương hầu hôm nay, không khỏi lên tinh thần.

Vì con gái lớn, dù thế nào bà cũng không thể e sợ.

Xe ngựa đi cũng không nhanh, khoảng nửa canh giờ mới đến ngõ phủ Bình Dương hầu.

Có lẽ là biết hôm qua Khúc Thắm vào kinh, hôm nay chắc chắn sẽ đến thỉnh an Lạc lão phu nhân, nên khi họ đến phủ Bình Dương hầu, liền thấy Thượng ma ma đích thân ra đón, hành lễ với họ.

Mấy người Quý thị và Khúc Thắm không dám nhận đại lễ này, nghiêng người tránh được, chỉ bị bà ta hành lễ được một nửa.

- Mọi người hôm qua vừa đến kinh thành, trên đường đi tàu xe mệt nhọc, sao không nghỉ tạm trong nhà vài ngày? Lão phu nhân biết tiểu thư vất vả thể này, chắc sẽ đau lòng đấy.

Thượng ma ma nói xong, trong lòng lại rất vừa ý thái độ kính trọng của người Khúc gia.

Quý thị vội nói:

- Lão phu nhân là trưởng bối, khó có dịp chúng tôi đến kinh thành, đương nhiên trước tiên phải vội đến thỉnh an lão phu nhân.

Thượng ma ma lại thêm phần hài lòng, sắc mặt hòa hoãn.

Khúc Thắm nói tiếp:

- Cũng do lòng ta nôn nóng, đã hơn một năm không gặp ngoại tổ mẫu rồi, nên mới sáng sớm đã giục đệ muội cùng nhau đến đây. Từ khi đệ đệ sinh ra đến giờ, còn chưa từng vào kinh thỉnh an ngoại tổ mẫu, nên mới đưa nó đến, muội muội cũng rất nhớ ngoại tổ mẫu.

Khúc Liễm im lặng theo sau Khúc Thắm, nhìn Khúc Thắm huyền thuyên, tâm trạng hết sức vi diệu.

Nàng phát hiện tỷ tỷ trọng sinh dường như bộc phát tài ẩn nói, chuyện không có cũng có thể nói đến tình thâm ý trọng.

Lại nhìn Thượng ma ma, quả nhiên sắc mặt bà ta hòa hoãn ôn hòa, trong mắt lộ rõ sự hài lòng.

Ấn tượng tốt càng tăng mạnh.

Mọi người nói xong, rồi đi đến Gia Thiện đường của Lạc lão phu nhân.

Thượng ma ma dẫn họ đi hành lang qua viện, vừa đi vừa giới thiệu hoàn cảnh của Lạc phủ cho họ, còn có một vài sự thay đổi trong số phận mấy năm qua, để Khúc Thắm đã một năm chưa vào kinh biết rõ ràng, làm việc hết sức thỏa đáng, khiến người ta không khỏi thán phục không hổ là tâm phúc hầu hạ bên cạnh Lạc lão phu nhân, đúng là không giống người thường.

Sắp đến Gia Thiện đường, đoàn người không hẹn mà gặp một thiếu niên ở đoạn hành lang gấp khúc cuối cùng.

Thiếu niên mặc áo thụng mai lan trúc thêu chìm màu đỏ tía, trông chừng mười ba mười bốn tuổi, ngũ quan tuấn tú, da thịt trắng trẻo, sắc mặt hào hứng, tinh thần sáng láng, tràn ngập sức sống phấn khởi, khiến người khác vừa nhìn thấy liền có ấn tượng tốt. Khi thấy Thượng ma ma dẫn người Khúc gia đến, trong đôi mắt kia chợt lóe tia mừng rỡ rồi vụt tắt, nụ cười tươi trong trẻo nở trên gương mặt, khiến toàn thân cậu ta thoạt trong phần chân, làm lóa mắt người khác.

Trong lòng Thượng ma ma rơi lộp bộp, âm thầm kêu khổ, tiểu tử tông này sao lại ở đây?

Nụ cười tươi trên mặt Khúc Thắm được thu lại, lạnh mắt nhìn thiếu niên kia, trong lòng không nhận được cười lạnh.

Quý thị và Khúc Loan chỉ hơi ngạc nhiên với thiếu niên này, chỉ có Khúc Liễm rụt vai, dịch người về phía tỷ tỷ.

- Thắm biểu muội, Liễm biểu muội!

Thiếu niên hết sức vui vẻ nói:

- Vài ngày trước ta nghe nói các muội sắp vào kinh, cũng không hay là khi nào, vẫn muốn cho người đến đón mọi người, không ngờ hôm nay tình cờ gặp gỡ nơi đây, mọi người bây giờ vội đến thỉnh an tổ mẫu sao? Hai vị này... Chắc là cứu mẫu và biểu đệ phải không?

Khúc Thắm và Khúc Liễm đồng thời khom người chào hân, gọi một tiếng:

- Thất biểu ca.

Rồi Khúc Thắm giới thiệu với Quý thị và Khúc Loan:

- Mẫu thân, Loan đệ, vị này chính là biểu ca con nhà đại cứu cứu, chữ lót là Thừa, tên là Phong, trong nhà đứng hàng thứ bảy. Thất biểu ca, đây là mẫu thân và đệ đệ của muội.

Thiếu niên kia vừa nghe, vội nói:

- Cứu mẫu và biểu đệ gọi cháu Thừa Phong là được.

Lại không thiếu được một phen chào hỏi, rồi thiếu niên tên Lạc Thừa Phong kia vui vẻ nói:

- Ta mới từ chỗ tổ mẫu ra, hiếm khi mọi người đến đây, cũng là lần đầu gặp cứu mẫu và biểu đệ, chẳng bằng ta dẫn mọi người đến thỉnh an tổ mẫu đi.

Mọi người nghe xong đều bị dọa đến nhảy dựng lên, Quý thị và Khúc Loan cảm nhận được sự nhiệt tình quá mức của cậu ta, trong lòng Khúc Thắm liên tục cười lạnh, Khúc Liễm cũng dờ khóc dờ cười.

Thượng ma ma sao có thể để hân ta cùng đi, vội hỏi:

- Hôm nay không phải thất thiếu gia có hẹn với người ta ở Lâm uyển sao? Ở đây có lão nô là được rồi, sao dám làm phiền thất thiếu gia? Thất thiếu gia cứ đi làm chuyện của mình đi, tránh để đại phu nhân mà biết lại nổi giận.

Lạc Thừa Phong nhớ tới việc mẫu thân rất quan tâm chuyện hôm nay hân đến Lâm uyển, nếu bây giờ hân không đi, ắt sẽ nổi giận, liền uể oải tức khác. Đôi mắt của hân - trông mong Khúc Liễm trốn sau lưng Khúc Thắm liếc mắt nhìn hân một cái, trong lòng hiểu nếu hôm nay mình cứ khẳng khẳng, mẫu thân mà biết, bà phiền lòng sẽ đỡ hết lên người Khúc Liễm, lại càng không thích gặp Khúc Liễm, thì đành phải thôi.

Thế nhưng hân lại đảo mắt, nhìn Khúc Loan cười nói:

- Đây hân là lần đầu biểu đệ đến kinh thành phải không? Ngày nào rảnh ta lại đến tìm đệ trò chuyện. Chúng ta tuổi tác tương đương, lại là thân thích, hân nên thường xuyên qua lại mới phải.

Khúc Loan không biết vị biểu ca này có ý gì, trong lòng trầm xuống, trên mặt lại ôn hòa thông dong, cười nói:

- Thất biểu ca nói được là được, nếu thất biểu ca đến, tiểu đệ đương nhiên rất hoan nghênh.

Lạc Thừa Phong cực kỳ vui vẻ đi mất.

Có khúc nhạc đệm nhỏ này, nên sau đó đến viện của Lạc lão phu nhân, tuy Thượng ma ma vẫn nhiệt tình chu đáo như vậy, nhưng thái độ thoáng có chút thay đổi.

Khúc Thắm giả vờ không biết, thường hòa theo lời Thượng ma ma.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32.2

Đến Gia Thiện đường của Lạc lão phu nhân, có nha hoàn đích thân nghênh đón, thái độ thân thiết tự nhiên, làm mấy người Quý thị thụ sủng nhược kinh,

trong lòng hiểu được đây là Lạc lão phu nhân nể mặt Khúc Thắm, từ việc phái Thượng ma ma ra cổng đón đến phái nha hoàn tâm phúc ra đây, đều thể hiện rõ thái độ của Lạc lão phu nhân.

Trong lòng Khúc Thắm thờ dài.

Hai kiếp, ngoại tử mẫu đều không thay đổi, vẫn yêu thương cô như vậy, chỉ là đôi khi, hành vi của bà có chút tốt quá hóa dở.

Khúc Liễm im lặng dụ dằng theo sát tý tỷ, thấy sắc mặt tý tỷ hơi phiền muộn, dù không biết tý tỷ nghĩ tới cái gì, sợ tý tỷ phân tâm, vội giơ tay kéo tay áo của tý tỷ.

Khúc Thắm hồi hồn, thấy muội muội quan tâm nhìn mình, liền cười cười với nó, hít sâu một hơi, bước vào Gia Thiện đường.

Trong phòng, có rất nhiều người, vô cùng náo nhiệt, đều vây quanh Lạc lão phu nhân mà trò chuyện.

Lạc phủ là gia đình có đông người, trong phủ có năm vị lão gia, trong đó có hai vị lão gia là con vợ cả, còn lại đều là con thứ. Vì Hầu gia còn sống, vẫn chưa ở riêng, năm phòng đều ở cùng một nơi, nhiều người, cũng nhiều chuyện hơn, nhưng thật ra cũng vui vẻ.

- Lão phu nhân, Khúc tam phu nhân và hai vị biểu tiểu thư, biểu thiếu gia đến.

Thượng ma ma tiến vào, tươi cười bẩm báo.

Khi Thượng ma ma nói vậy, sự tung bừng trong phòng từ từ yên lặng hẳn, mọi người đều nhìn ra cửa, Lạc lão phu nhân ngồi trên ghế chủ vị lại càng kích động kiễng chân nhìn ra cửa, vẻ mặt trông mong.

Khúc Thắm theo sau mẫu thân vào phòng, khi nhìn thấy ngoại tử mẫu tóc đã hoa râm, khóe mắt nóng lên, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Tiếp theo đương nhiên là cảnh bà cháu lâu ngày gặp lại, ôm nhau cùng khóc, mặc kệ tâm trạng mọi người xung quanh thế nào, cũng đều cảm khản chấm khóe mắt khóc theo cho hợp với hoàn cảnh, dù khóc không được, cũng che được một ít.

Khúc Liễm cũng lấy khăn lau mắt, làm mắt đỏ lên một chút.

Bấy giờ, nàng cảm giác được một ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc nhìn thấy một cô gái mặc bộ váy tử bằng gấm caro màu xanh đỏ đan xen, chừng mười ba mười bốn tuổi, đầu cài dây châu ngọc, hai má như đào phấn, làn da trắng hồng, rất giống Lạc Thừa Phong vừa đi mất lúc này.

Cô gái này chính là muội muội song sinh của Lạc Thừa Phong - Lạc Anh, hai người họ là thai long phượng, lại là đích tôn con vợ cả, vô cùng được cưng chiều ở Lạc phủ.

Nàng ta nhìn sang Khúc Liễm, mỉm cười với Khúc Liễm, tuy nụ cười đã có vẻ nén, nhưng vẫn không giấu được vẻ kiêu căng.

Khúc Liễm cũng cười với nàng ta, rồi lại cúi đầu làm bộ thương tâm.

Hai bà cháu ôm nhau khóc một lát, cuối cùng được người bên cạnh khuyên nhủ mới từ từ ngừng khóc, Lạc lão phu nhân lại giữ Khúc Thắm lại bên cạnh, một mực thương tiếc cháu ngoài gái, thấy vậy mấy nữ nhân trong phòng đều đảo mắt quanh người Khúc Thắm. Khúc Thắm xem như không biết, đôi mắt vẫn còn đỏ bừng, cùng trò chuyện với Lạc lão phu nhân.

- ... May là lúc ấy có mẫu thân và muội muội chăm sóc, để Thắm nhi mau khỏi bệnh, mẫu thân còn dẫn muội muội cùng lên chùa Tế Minh cầu phúc, cầu đại sư Minh Phương tự tay làm bùa bình an (1) phù hộ Thắm nhi tai qua nạn khỏi, đệ đệ cũng ngoan ngoãn, ngày nào cũng đến thăm, có họ hết lòng quan tâm, cơ thể Thắm nhi mới dần khỏe lên, chỉ là chậm trễ việc đến thỉnh an ngoại tử mẫu, là Thắm nhi bất hiếu.

Lạc lão phu nhân vô cùng hòa ái nhìn Quý thị và Khúc Liễm, nói với Quý thị:

- Ta biết con là người tốt, chăm sóc cho Thắm nhi rất khá.

Quý thị thụ sủng nhược kinh (2), vội đứng dậy nói đó là việc nên làm.

Khúc Liễm cố gắng tỏ vẻ cho phù hợp với hoàn cảnh, trong lòng lại càng chắc chắn kỹ năng ăn nói của tý tỷ đã đạt chuẩn, vô cùng biết lựa lời mà nói, đi thẳng vào lòng người, lại hiếm khi làm Lạc lão phu nhân đôi sắc mặt vài lần càng thêm ấn tượng tốt trước mặt họ.

Nhân có lời của Khúc Thắm, nên Lạc lão phu nhân rất ôn hòa với mấy người Quý thị, lại bảo Khúc Liễm cùng Khúc Loan tiến lên, đến khi hai tỷ đệ đập đầu với bà rồi, kéo tay hai tỷ đệ xem tí mỉ tường tận, cười nói:

- Ba tỷ đệ các con, đều giống mẫu thân, cũng tốt, nhưng thật thế mà chẳng ai giống con rể ta...

Nói đến đây, Lạc lão phu nhân lại thờ dài.

- Quên đi, giống mẫu thân cũng tốt, đỡ phải bạc mệnh như con rể.

Sắc mặt Quý thị và ba tỷ đệ Khúc gia đều ảm đạm hẳn.

Lạc đại phu nhân cạnh đó thấy thế, vội nói:

- Nương, hôm nay Thấm nhi đến, cũng không nên nói mấy lời này khiến mọi người bớt vui, người vốn nên vui vẻ mới phải.

Tính tình bà ta nhanh nhẹn, sao lại không biết trong lòng lão phu nhân nhớ thương cháu ngoại gái này, đương nhiên là hết mực nịnh hót:

- Làm hai cô nương như hoa như ngọc cũng buồn theo, như hoa héo rồi này.

- Đúng vậy, một năm không gặp, Thấm biểu tỷ và Liễm biểu muội càng lớn càng đẹp, có cháu gái như hoa như ngọc thế này, tổ mẫu nên vui mừng mới phải.

Lạc Anh mở lời, lời hay ý đẹp liền tuôn ra.

Mấy vị Lạc gia phu nhân ở đó cũng hòa theo, hơn nữa có Khúc Thấm nói ngọt, làm mặt mày lão phu nhân hớn hờ, không khí trong phòng liền nhộn nhịp hẳn lên.

Tuy Khúc tam gia của tam phòng qua đời, Khúc Loan lại chưa lớn, cũng không có thể lực gì đáng kể, nhưng cũng không sánh bằng Khúc Thấm là cháu ngoại gái của Lạc lão phu nhân, lão phu nhân coi trọng cô, người Lạc phủ đương nhiên cũng coi trọng theo, còn việc trong lòng họ nghĩ thế nào, cũng chỉ có chính họ biết.

Mẹ ruột của Khúc Thấm Lạc thị chính là con gái duy nhất của Lạc lão phu nhân, đích nữ tôn quý của phủ Bình Dương hầu, năm xưa nếu không có bà cùng Khúc tam gia vào kinh đi thi, thuyết phục cha mẹ hai bên kết hôn sự này, thì dựa vào thân phận của ông, sẽ chẳng đến lượt Khúc gia đâu.

Lạc lão phu nhân cũng chỉ có một con gái bảo bối này, vốn nghĩ gia phong Khúc gia nề nếp, quy củ nghiêm ngặt, lại có quy định của tổ tiên là nam tử bốn mươi không con mới được nạp thiếp, mẹ chồng ở trên lại chẳng phải ruột thịt, con gái qua đó sẽ không phải chịu khổ. Nào biết con gái lại không có số hưởng phúc, khi sinh Khúc Thấm bị khó sinh, Khúc Thấm mới tròn tháng thì qua đời.

Lạc lão phu nhân người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đương nhiên là đau khổ vô cùng, hết mực yêu thương cháu ngoại duy nhất con gái để lại, vì cháu ngoại gái, năm xưa còn mạnh mẽ nhúng tay vào việc tục huyền của con rể, cũng vừa lòng với Quý thị. Thế nhưng sự hài lòng này cũng chỉ kéo dài được vài năm, biết Khúc tam gia qua đời không còn, phủ Bình Dương hầu suýt nữa há hốc mồm.

Khúc tam gia không còn, tính tình nhu nhược kia của Quý thị, làm sao nuôi dạy tốt hai con gái? Lạc lão phu nhân bắt đắc dĩ, đành phải phái người đón hai tỷ muội đến Lạc phủ ở vào mùa xuân hằng năm, mỗi mả mả giáo dưỡng cho họ.

Thấy sức khỏe cháu gái rất tốt, người trông cũng khỏe mạnh, Lạc lão phu nhân hết sức vui mừng, thấy Khúc Loan tuần tú nhã nhặn, tiến thoái có chừng mực, cũng hết sức hài lòng, cảm thấy coi như là Quý thị không tệ. Lại hỏi việc học hành của Khúc Loan, rất quan tâm sự học của Khúc Loan.

Lạc lão phu nhân lập tức hỏi:

- Tuy đến kinh thành, nhưng cũng không thể bỏ bê việc học, không biết các con có sắp xếp gì chưa?

Quý thị vội đáp:

- Chúng con muốn an bài thỏa đáng trước, rồi tìm bá phụ của Loan nhi, để bá phụ nó tìm giúp một thư viện, để nó tiếp tục đọc sách.

Lão phu nhân lại nhíu mày, nói:

- Sao phải bỏ gần tìm xa thế? Chẳng bằng để Loan nhi cùng mấy đứa Thừa Phong đọc sách trong tộc học Lạc gia là được, cũng đỡ phải tìm thư viện, Loan nhi phải ở nội trú, ăn ở đi lại cũng không tiện.

Lạc lão phu nhân hành động có phần bá đạo, ít khi để người khác phản bác, Quý thị lập tức không biết nói gì, trong lòng căng thẳng nhìn ba tỷ đệ Khúc gia.

Khúc Thấm vội nói:

- Đề nghị này của tổ mẫu thật hay, nếu đệ đệ không tìm được nơi nào để đi học, đành phải mặt dày đến đây vậy.

Lạc lão phu nhân nghe xong mới vừa ý, tuy bà có thể che chở cho cháu ngoại gái, nhưng rồi sẽ có lúc già nua, tương lai cháu gái vẫn phải dựa vào huynh đệ nhà mẹ đẻ, tuy cũng không phải cháu trai ruột, nhưng trên danh nghĩa Khúc Loan cũng phải gọi bà một tiếng ngoại tổ mẫu, nhất định phải giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 33

Đến trưa, Lạc lão phu nhân giữ họ lại ăn trưa.

Bữa trưa dùng trong Gia Thiện đường của Lạc lão phu nhân, dùng bình phong (1) ngăn nam với nữ, mọi người vô cùng vui vẻ cùng nhau dùng bữa.

Lạc Thừa Phong dẫn đầu các thiếu gia Lạc phủ đồng trang lứa cũng trở về dùng bữa.

Năm nay Khúc Loan đã mười tuổi, đã qua nam nữ bảy tuổi không cùng bàn, đương nhiên phải dùng bữa bên bàn nam, rồi bị Lạc Thừa Phong dẫn tới, nhiệt tình giới thiệu nó với người trong nhà cậu ta.

Mọi người thấy hành động của Lạc Thừa Phong, chỉ cười cười, riêng Khúc Loan vô cùng lúng túng, mà từ chối ý tốt của Lạc Thừa Phong cũng không hay, trong lòng không nhận được cảnh giác.

Lạc Thừa Phong này thật nhiệt tình quá đáng, cảm thấy có gì đó không đúng a!

Người Khúc gia hôm nay là khách, đương nhiên là ngồi với Lạc lão phu nhân, trong bàn còn có mấy vị phu nhân Lạc phủ, cô nương ngồi cùng duy chỉ có đích tôn là Lạc Anh và Lạc Cận của tứ phòng, có thể thấy được hai vị tiểu thư Lạc gia này vô cùng được cưng chiều trước mặt Lạc lão phu nhân, thậm chí ngay cả Lạc đại phu nhân và mấy vị con dâu khác còn tuân quy củ trước mặt Lạc lão phu nhân, hầu hạ Lạc lão phu nhân dùng bữa, đứng xem người khác ăn mà thôi.

Đến khi Lạc đại phu nhân sắp bát đĩa xong, Lạc lão phu nhân mới nói:

- Hôm nay có khách đến, không cần gò bó vậy đâu, các con cũng ngồi xuống cùng ăn đi.

Lạc đại phu nhân lên tiếng đáp vâng, rồi được nha hoàn hầu hạ ngồi xuống.

Khúc Liễm thấy vậy, im lặng cúi đầu. Dù là thấy không ít, nhưng vẫn cảm thấy việc dạy người ta như thế này là rất xấu hổ. Con gái như người trên kẻ trước ngồi xem mẫu thân hầu hạ tổ mẫu dùng bữa, đợi mọi người ăn xong mới xuống ăn cơm thừa canh cặn, tuy là phép tắc trong phần lớn các gia đình, nhưng Khúc Liễm vẫn cảm thấy không có tình người, đây cũng là nguyên nhân nàng không quá thích việc đến Lạc phủ.

May là trong nhà họ ít người, không có trải qua loại việc đáng xấu hổ này.

Dùng xong bữa trưa, Lạc phủ để họ thu xếp, nghỉ tạm trong phòng khách, Khúc Thẩm được Lạc lão phu nhân giữ lại nghỉ trong phòng cách vách, nhớ đến ba tháng Khúc Thẩm ngã bệnh nặng, vẫn khiến Lạc lão phu nhân sợ hãi, hai bà cháu có không ít chuyện để nói với nhau.

Khúc Liễm năm nào cũng theo tỷ tỷ đến Lạc phủ ở, tuy không thuộc Lạc phủ như lòng bàn tay, nhưng có ấn tượng nhất định đối với nơi này, chiếu, đệm chần đều là đồ mới, trong không khí có hương an thần thoang thoảng, khiến người ta thư giãn, bất cứ khi nào cũng có thể ngủ mất. Nhưng tối qua nàng ngủ rất ngon, nên bây giờ trong chốc lát không ngủ được.

Trong lúc Khúc Liễm nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nghe được tiếng trò chuyện bên ngoài, trong số đó người nói nhỏ hẳn là Bích Xuân, mà một giọng nói khác lại không bình tĩnh lắm.

- ... Ta tự vào tìm nàng ấy, ngại cứ ở đây hầu hạ. Yên tâm đi, A Liễm sẽ không giận đâu.

- Anh tiểu thư, tiểu thư chúng tôi đang nghỉ ngơi...

- Ôi, một năm không gặp rồi, sao Bích Xuân ngại vẫn dài dòng thế?

Khúc Liễm mở mắt, ôm gối ngồi dậy, liền thấy một cô gái mắt hạnh (2) má đào đến, trên mặt có ý cười, trông rất xinh đẹp, nhưng lại không giấu được vẻ kiêu căng trong ánh mắt, chính là tiểu thư thiên chi kiều nữ được lớn lên trong sự cưng chiều.

- A Liễm!

Lạc Anh bước đến, đặt mông ngồi cạnh.

- Lâu rồi chúng ta không gặp, vừa rồi đồng người, muốn trò chuyện thêm mấy câu với ngại cũng không được. Vậy nên ta thừa dịp này đến tìm ngại, ngại đừng ngủ nhé, chúng ta cùng trò chuyện đi.

Khúc Liễm búi tóc, nở nụ cười với nàng ấy, hỏi:

- Nói gì?

- Lâu rồi chúng ta không gặp, có rất nhiều lời muốn nói, đương nhiên là nói chuyện gì cũng được.

Lạc Anh thờ ơ nói, nghĩ mình chủ động chạy đến tìm Khúc Liễm, nhưng Khúc Liễm lại lạnh nhạt như vậy, làm trong lòng nàng ấy có chút hờn dỗi.

Khúc Liễm kém nàng ấy một tuổi, vì tuổi tác hai người tương đương, nên cùng nhau chơi đùa, tình cảm tốt hơn so với mấy vị tiểu thư Lạc phủ khác một ít. Đương nhiên, cũng chỉ tốt hơn một chút mà thôi, dù sao biểu tiểu thư ăn nhờ ở đậu và thiên kim tiểu thư thật sự không thể nào thật sự có tình cảm thân thiết.

Khúc Liễm rất có kinh nghiệm đối phó với nàng ấy, dịch vào trong cười nói:

- Vậy ngươi cùng ngồi lên đây đi.

Sắc mặt Lạc Anh giờ mới hòa hoãn nở nụ cười, cời giày ngồi lên giường, chen chúc với Khúc Liễm, kéo nàng nói:

- Từ lúc đầu xuân đến giờ ta vẫn đợi ngươi đến, không ngờ xuân đã qua, các ngươi mới đến. Chẳng lẽ lúc trước Thẩm biểu tỷ thật sự bệnh nặng lắm sao? Đứng rồi, sao nương và đệ đệ ngươi cũng đến đây? Không ngờ đệ đệ ngươi lớn lên trông như vậy, thật đỉnh đặc tuần tú, chỉ là vóc dáng trông gầy quá, các ngươi giống nhau, lại đều giống nương ngươi, mà ngươi lại càng đẹp hơn nương ngươi một chút.

Cô nương này mà mở miệng là nói một hơi dài, lừ lừ nói không ngừng, Khúc Liễm trả lời vòng vo:

- Quả là khi đó tỷ tỷ bệnh rất nặng, chúng ta đều e là không xong, may là sau đó tỷ tỷ khỏe lên. Ngươi cũng biết, từ bé đến giờ đệ đệ chưa bao giờ rời khỏi phủ Thường châu, nên lần này dẫn nó theo mở mang tầm mắt.

- Tam phòng Khúc gia các ngươi đều vào kinh, không phải sau này muốn ở kinh thành luôn đó chứ?

Lạc Anh vui mừng vỗ tay bảo:

- Vậy thì tốt quá, sau này có người chơi với ta rồi. Chúng ta còn có thể cùng nhau học, tránh cho ta chỉ có một mình không có gì thú vị.

Khúc Liễm cười nói:

- Ngươi sao lại không vui chứ? Không phải là còn mấy biểu tỷ, biểu muội học cùng ngươi sao?

Lạc gia cũng xem trọng giáo dục con gái, chuyên mời nữ tiên sinh đến dạy dỗ cho các tiểu thư, học trước khi cập kê. Nếu tỷ muội Khúc Liễm đến Lạc phủ ở, đương nhiên là cũng đi học cùng.

Lạc Anh bĩu môi:

- Những người đó à... Quên đi, còn không bằng thoải mái chơi cùng ngươi.

Trong lòng Khúc Liễm hiểu rõ, Lạc phủ đông người, càng có nhiều xung đột, mấy phòng ngấm ngầm tranh đấu, tỷ muội chơi với nhau bề ngoài thì hòa thuận, nhưng thật ra đều đề phòng lẫn nhau, càng đua tranh gay gắt hơn. Mà nàng và tỷ tỷ họ Khúc, coi như là người ngoài, đương nhiên sẽ không bị xáo trộn trong mấy tỷ muội Lạc gia, dần dần, mấy tỷ muội Lạc gia thật ra lại thích chơi với bọn các nàng.

Hai người trò chuyện một lát, rồi đôi mắt đen trắng rõ ràng của Lạc Anh đảo quanh, nhỏ giọng nói:

- A Liễm, lần này các ngươi vào kinh, chắc là vì hôn sự của Thẩm biểu tỷ phải không?

Trong lòng Khúc Liễm rung mình, ra vẻ nghi hoặc hỏi:

- Sao ngươi lại cho là vậy?

- Đây là đương nhiên rồi!

Lạc Anh một mực ra vẻ khinh thường nàng:

- Năm nay Thẩm biểu tỷ cập kê, đương nhiên phải bắt đầu nghị hôn. Vài ngày trước, ta nghe lén tổ mẫu nói với cha nương ta, tìm một mối hôn sự tốt về mọi mặt cho Thẩm biểu tỷ, bảo cha nương ta để ý bên ngoài, không biết đến khi ấy sẽ chọn ai. Thẩm biểu tỷ tốt đẹp như vậy, quả thật cần phải chọn thật kỹ.

Với sự yêu thương Lạc lão phu nhân dành cho tỷ tỷ, Khúc Liễm cũng không lo lắng gì Lạc lão phu nhân sẽ phá hỏng hôn sự của tỷ tỷ, nàng lo là lo thái độ của đại cữu cữu và đại cữu mẫu, e trong đó sẽ có việc gì phát sinh ngoài ý muốn.

Ngay lập tức, Khúc Liễm nắm tay Lạc Anh, nghiêm túc nhìn nàng ấy:

- A Anh, tuy nói hôn nhân đại sự do trưởng bối làm chủ, nhưng tỷ tỷ từ nhỏ đã yêu thương ta, ta cũng hy vọng tỷ ấy có gia đình yên ấm. Thế nên, nếu cữu cữu, mẫu mẫu có sắp xếp gì, xin ngươi nhất định phải nói cho ta biết trước.

Lạc Anh bị nàng nhìn đến đỏ cả mặt lên, nghĩ Khúc Liễm càng lớn càng đẹp, đặc biệt là khi nhìn người ta như vậy, trong ánh mắt nhuộm mấy phần ngây thơ, thật sự khiến người ta vừa yêu vừa thương, trong lòng xúc động, liền vỗ ngực nói:

- Ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi đề ý mà! Cha nương thương ta nhất, chắc chắn sẽ không đề phòng ta.

Khúc Liễm biết tuy tính tình Lạc Anh kiều căng ngang ngược, nhưng chuyện đã đồng ý, thì nàng ấy sẽ làm tốt, lập tức cảm tạ nàng ấy.

Bên này hai tiểu cô nương cùng nhau trò chuyện, bên kia trong phòng Lạc lão phu nhân, Khúc Thấm cũng nhỏ giọng trò chuyện với tổ mẫu.

- Thấm nhi lớn rồi, càng giống nương cháu, ta chỉ có một đứa con gái là nương cháu, đương nhiên là yêu thương nó hết mực. Vốn muốn nó ở kinh thành, ai ngờ nó lại thích phụ thân cháu. Tuy việc kinh doanh của Khúc gia ở kinh thành không tồi, nhưng rốt cuộc gốc gác không ở kinh thành, vốn nghĩ phụ thân con là người có tài hoa, lại có phủ Bình Dương hầu hỗ trợ, đợi qua vài năm, triệu nó hồi kinh, để ta với nương cháu trọn tình mẫu tử, ai ngờ nó còn trẻ vậy đã đi..

Trong lòng Khúc Thấm đau xót, khóe mắt ửng đỏ nói:

- Tổ mẫu, người còn có cháu mà.

Lạc lão phu nhân vỗ tay cô, nói tiếp:

- Đúng vậy, ta còn Thấm nhi, Thấm nhi là đứa ngoan ngoãn, nháy mắt đã lớn vậy rồi, nên tính toán cho Thấm nhi. Cháu yên tâm, tổ mẫu nhất định sẽ tuyển cho cháu một mối hôn sự hoàn hảo.

- Tổ mẫu!

Khúc Thấm cúi đầu.

Thấy cháu gái e thẹn, Lạc lão phu nhân bật cười:

- Nam cưới nữ gả, có gì mà phải ngại? Cháu từ bé đã không có phụ mẫu, người kế mẫu kia cũng không làm được gì, nếu ngay cả ta cũng không lo, ai sẽ lo cho cháu?

Khúc Thấm dường như càng ngượng ngùng, trong ánh mắt rĩ xuống toàn là u ám, không có chút e thẹn nào.

Sau đó, cô dường như nén xấu hổ nói:

- Tổ mẫu, tuy hôn nhân đại sự là do trường bối làm chủ, nhưng Thấm nhi vẫn muốn chính mình gặp gỡ... Nếu Thấm nhi không vừa ý, tổ mẫu có thể đồng ý với Thấm nhi, đừng tùy tiện gả Thấm nhi đi không? Thấm nhi biết làm vậy là không nên, nhưng..

Lạc lão phu nhân không nói gì trong chốc lát.

Một lúc lâu sau, bà từ từ thở dài:

- Cái tính này thật giống nương cháu.

Tảng đá trong lòng Khúc Thấm rốt cuộc rơi xuống, trên mặt nở nụ cười, ngoan ngoãn nói:

- Chính vì Thấm nhi giống nương, nên càng không thể chịu đựng như vậy.

Nụ cười tươi trên mặt Lạc lão phu nhân vô cùng từ ái, vuốt tóc cháu gái, cười nói:

- Cũng thế, lấy tài năng dung mạo của cháu không sợ không tìm được người trong sạch. Nếu là bên ngoài không có, còn có mấy vị biểu ca của cháu, cháu muốn chọn ai cũng được, tổ mẫu làm chủ cho cháu, ta xem ai dám từ chối nào!

Khúc Thấm nghe được thì xấu hổ, rồi nghĩ đến chuyện năm xưa, và sự mỉa mai của các cữu mẫu, sắc mặt lại cứng lại.

Coi như không có, dù mấy biểu ca này muốn đi nữa, tiểu thư Khúc gia các cô dù nghèo túng đến mức nào cũng không cần sự bố thí của họ.

*****

Nghỉ ngơi ngủ trưa dậy, Khúc Liễm lại theo chân mẫu thân đến Gia Thiện đường trò chuyện với Lạc lão phu nhân.

Mấy vị tiểu thư lạc gia đã đến, còn mấy người Lạc đại phu nhân đã vội đi, chỉ còn Lạc tứ phu nhân ở đó.

Lạc đại gia và tứ gia là Lạc lão phu nhân sinh, đặc biệt Tứ gia là con nhỏ nhất của Lạc lão phu nhân, đương nhiên là được cưng chiều hơn, dẫn đến tứ phu nhân cũng có tiếng nói trước mặt Lạc lão phu nhân, thường ngày không ít lần đến nịnh hót Lạc lão phu nhân, có thể khiến Lạc lão phu nhân vui vẻ, Lạc lão phu nhân cũng thích giữ bà ta lại bên cạnh trò chuyện.

Bây giờ, Lạc tứ phu nhân cùng đánh bài là với lão phu nhân, Quý thị đương nhiên cũng bị gọi vào.

Tỷ muội Khúc Liễm cùng mấy biểu tỷ muội Lạc phủ đến phòng phía trước tán gẫu, một năm không gặp, đương nhiên là mọi người nói không hết chuyện.

- Chỉ mới một năm, hai vị biểu muội càng xinh đẹp hơn, quả như lời đại bá mẫu, Khúc gia toàn là tiểu mỹ nhân thôi.

Một cô gái dung mạo mỹ lệ nói.

Nàng ta là Lạc Cận, trưởng nữ tứ phòng Lạc gia, năm nay mười lăm tuổi, chỉ hơn Khúc Thắm một tháng tuổi. Vì Lạc lão phu nhân yêu thương con trai, Lạc tứ phu nhân lại là người biết luân củi, khiến trưởng nữ này cũng có phần được Lạc lão phu nhân cưng chiều. Và lại dung mạo nàng ta xinh đẹp, đáng người cũng dậy thì rất tốt, tứ phòng rất yêu thương trưởng nữ này, cũng rất cẩn thận trong việc hôn sự của nàng ta.

Khúc Thắm cười nói:

- Nào bằng Cận biểu tỷ thật xinh đẹp, Cận biểu tỷ cũng càng lớn càng điểm lệ, muội muội nhìn mà mặt đỏ tim đập đây này.

Lạc Cận nghe xong hết sức vui vẻ, xưa nay nàng ta vẫn lấy làm kiêu ngạo về dung mạo của mình, thậm chí phong phanh biết sự an bài của gia đình đối với hôn sự của mình, nếu không biết xấu hổ mà nói, e là mình trở thành hoàng tử phi cũng không chừng.

Nghĩ vậy, nàng ta liếc Lạc Anh một cái.

Lạc Anh suýt nổi điên, trong lòng cười lạnh, sau này ở riêng, tứ phòng không được gì, không giống mình, là đích nữ phủ Bình Dương hầu, bằng chi làm sao sánh bằng? Ngoài mặt lại thờ ơ nói:

- Thắm biểu tỷ lại khiêm tốn rồi, muốn nói dung mạo xinh đẹp, nào có ai sánh bằng A Liễm? Từ bé ta đã biết, A Liễm là người xinh đẹp nhất.

Khúc Liễm cứng nhắc nhếch môi, lại tới nữa, tỷ muội họ ganh đua, sao lại lỗi nàng vào chứ.

Thế nhưng dáng vẻ này của nàng trong mắt người khác, lại thật vô tội đáng thương, gương mặt nhút nhát mảnh mai kia, thật sự là khiến người khác thương xót không thôi, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng đi một chút.

Khúc Thắm cũng biết dung mạo muội muội nhà mình xinh đẹp, ít ai sánh bằng, nhưng cũng không thể hiện ra mặt.

Cô nhìn mấy biểu tỷ muội Lạc gia cùng ngồi đây dùng trà bánh tán gẫu, trừ Lạc Anh và Lạc Cận, còn lại đều là thứ xuất, mà trong số đó dung mạo xuất chúng nhất là Lạc Cận, còn tôn quý nhất là Lạc Anh.

Trong số các tiểu thư Lạc gia đồng trang lứa, nếu kể ra đoàn trang tôn quý có tiền đồ nhất, thì vẫn là đại tỷ Lạc Kha của Lạc Anh. Lạc Kha là trưởng nữ đích tôn, có tài hoa lại hoạt bát, đoàn trang hữu lễ, ba năm trước gả vào phủ Trần quốc công làm phu nhân thế tử, giờ đang mang đứa con kế tiếp, địa vị được củng cố, được nhà chồng xem trọng.

Trong lòng Lạc Cận hừ một tiếng, nhìn Khúc Liễm, trước gương mặt nở rộ như hoa xuân tươi đẹp như trăng rằm kia, không thể không thừa nhận, mình so ra thì không bằng, liền đảo mắt, nói với Khúc Thắm:

- Mùa xuân thấy các người không đến, ta còn tưởng năm nay các người không vào kinh, không nghĩ thế nhưng là do người ngã bệnh? Giờ sức khỏe người thế nào? Khỏe hơn chút nào chưa?

Khúc Thắm cười nói:

- Cảm ơn, đã khỏe lắm rồi.

- May là năm nay các người cũng đến đây, đợi đến giữa tháng năm, Tam tỷ tỷ ta phải lấy chồng, nhất định các người phải đến chung vui đấy.

Về mặt Khúc Liễm và Khúc Thắm đều kinh ngạc.

Tam tỷ tỷ trong lời Lạc Cận là trưởng nữ chi thứ hai của Lạc gia Lạc Mai, năm trước khi bọn họ ở Lạc gia không hề nghe nói việc nàng ta đính hôn, không ngờ năm nay đến, vậy mà trực tiếp lấy chồng, chẳng lẽ trong đó có nguyên nhân gì ư?

Rồi đương nhiên là tò mò hỏi chuyện đối tượng đính hôn của Lạc Mai linh tinh, một đám tiểu cô nương trò chuyện rất vui vẻ.

Ở Lạc phủ mãi đến giờ Thân quá hai khắc, Quý thị mới dẫn ba con cáo từ.

Trước khi rời đi, khó tránh khỏi được Lạc lão phu nhân căn dặn:

- Máy ngày nay, để Thắm nhi và Liễm nhi đến chơi với lão già ta, có mấy tỷ muội nó ở cùng, trong lòng ta cũng vui vẻ.

Hàm ý trong đó, đương nhiên là muốn hai tiểu thư Khúc gia lui tới Lạc phủ ở như bình thường. Quý thị thưa vâng, đến khi đi khỏi Lạc gia, lên xe ngựa, không khỏi mặt ủ mày chau.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34

Người Khúc gia rời đi không lâu, Lạc đại gia hỏi phủ.

Ông ta hỏi phủ, cũng không về phòng thay đi bộ y phục đầy bụi bặm, mà trực tiếp đến Gia Thiện đường của Lạc lão phu nhân.

Lạc lão phu nhân ngồi trên kháng, đôi mắt khép hờ niệm chuỗi phật châu mười tám hạt (1), hai nha hoàn ngồi bóp chân cho bà, thấy Lạc đại gia vào, vội đứng dậy hành lễ với ông ta.

Lạc lão phu nhân mở mắt nhìn ông, thấy ông vẫn chưa thay triều phục trên người, chậm rãi nói:

- Con vội vội vàng vàng đến đây làm gì? Có việc gì, đi tìm phụ thân các con đi, ta đã già, đã sắp không còn nữa, cũng chẳng giúp gì được cho các con đâu.

Lạc đại gia nghe xong không nhịn được sợ hãi, vội không ngừng nói:

- Sao mẫu thân lại nói vậy? Có ai nói huyền thuyên gì với người ư?

Lạc lão phu nhân hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Mấy nha hoàn đang hầu hạ trong phòng thấy thế đều hơi sợ hãi, vội không ngừng nhìn Thượng ma ma, thấy Thượng ma ma ném cho họ một ánh mắt, bèn thức thời lui ra, mà Thượng ma ma cũng mượn cớ ra ngoài, đến phòng bếp lấy trà bánh cho Lạc đại gia, tránh đi một lát, cho hai mẹ con họ có không gian trò chuyện.

Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con.

Lạc đại gia ngồi cạnh Lạc lão phu nhân, nói với bà:

- Nương, hiện giờ phụ thân đang nghỉ ngơi ở Tây Lăng uyển, hiếm khi Thẩm nhi vào kinh, có cần sắp xếp cho Thẩm nhi đến thỉnh an người không?

- Không cần đâu, sức khỏe phụ thân con cũng không được tốt, đừng để ai đến làm phiền ông ấy.

Lạc lão phu nhân lại liếc mắt nhìn ông, hừ lạnh nói:

- Con tưởng ta không biết con có ý định gì sao? Ta đã hỏi Thẩm nhi, khi nhà Thẩm nhi vào kinh, chẳng qua là trùng hợp gặp thuyền thể tử Trữ vương và thể tử Trần quốc công trên đường đi, lại từng gặp mặt một lần trong lễ mừng thọ Chúc lão thái quân ở Chúc gia, bèn kết bạn vào kinh mà thôi.

Lạc đại gia hơi bực mình nói:

- Thế nhưng con nghe nói, thể tử Trữ vương và thể tử Trần quốc công đều có phần ưu ái người tam phòng Khúc gia, cũng vô cùng khen ngợi Khúc Loan.

Tuy tuổi Khúc Loan còn nhỏ, nhưng Khúc Loan có hai tỷ tỷ, thể tử Trữ vương và thể tử Trần quốc công còn chưa nghị thân đâu.

Phủ Bình Dương hầu có qua lại với phủ Trữ vương, nhưng giao tình này là giữa Lạc lão Hầu gia và Trữ vương kết giao trong quân, quan hệ giữa thể tử này của thể tử Trữ vương và phủ Bình Dương hầu lại rất bình thường, đây cũng là chuyện Lạc đại gia lo lắng, lại không biết làm sao để cải thiện.

Thế nhưng, xưa nay biện pháp tốt nhất để củng cố quan hệ giữa hai gia tộc, không gì hơn là kết thông gia không phải sao!

Phủ Bình Dương hầu cực kì quan tâm hôn sự của thể tử Trữ vương và thể tử Trần quốc công, nên hôm qua biết Chu Lang và Ki Lãm có phần ưu ái Khúc Loan từ chỗ quản sự, Lạc đại gia liền động tâm.

Lạc lão phu nhân qua loa đáp:

- Máy đứa nó còn trẻ lại tuổi tác tương đương, rồi cùng vào kinh, quen biết lâu ngày, đương nhiên là đối xử trọng hậu hơn một chút.

Thấy đáng vẻ không quan tâm của Lạc lão phu nhân, trong lòng Lạc đại gia hơi nghi ngờ, có lẽ mình không nên nóng vội như vậy, tuổi tác thể tử Trữ vương và thể tử Trần quốc công cũng không lớn, trên người không có chức vụ gì to tát, chẳng qua là dựa vào tổ tiên mà thôi, dù hiện giờ Khúc Loan có quan hệ với họ, cũng không làm nên chuyện gì lớn, còn cần phải quan sát một phen mới được.

Nghĩ thông suốt việc này, Lạc đại gia cũng thoải mái hẳn lên, nói việc khác với Lạc lão phu nhân.

*****

Lên xe ngựa rồi, Quý thị có phần mặt ửng mảy chau, thế nhưng khi nhìn Khúc Thắm, vội nén vẻ mặt phiền muộn lại, e Khúc Thắm hiểu lầm mình không hài lòng với sự sắp xếp của Lạc lão phu nhân.

Đạo hạnh của Quý thị còn thấp, làm sao Khúc Thắm không nhận ra, thế nhưng nhớ lại tính tình của Quý thị, ít nhiều cũng có phần hiểu được suy nghĩ của bà, đương nhiên sẽ không trách móc bà nặng nề.

- Nương, người sao vậy?

Khúc Liễm ngồi xuống cạnh bà, dịu dàng hỏi, tiếp tục đảm đương vai trò tiểu áo bông tri kỷ.

Quý thị liếc nhìn con gái lớn ngồi đối diện, miễn cưỡng nở nụ cười, nói:

- Không có gì đâu.

Chung quy bà khó lòng nói bà không quá hy vọng hai con đến Lạc phủ thường xuyên chăng? Phủ Bình Dương hầu là nhà ngoại của Khúc Thắm, Lạc lão phu nhân lại là trưởng bối, nếu bà ấy đã mở lời, hai con gái đến hiếu thảo với lão nhân gia cũng là hợp lý. Thế nhưng bây giờ bà và con cũng đến kinh thành, nếu hai con còn ở Lạc phủ, không khỏi khiến người khác nói ra nói vào.

Và lại phủ Bình Dương hầu dù sao cũng là nơi phú quý, hai con gái ở đó cũng là ăn nhờ ở đậu, còn không bằng thoải mái ở tại nhà mình. Bà cũng chỉ thương hai con gái ở Lạc phủ có lắm điều không tiện, thậm chí sợ chúng phải nhìn sắc mặt người khác mà sống.

Hôm nay đến bãi phòng Lạc phủ, tuy mọi người trong Lạc gia hết sức khéo léo nhiệt tình, nhưng bà bẩm sinh vẫn cảm với buồn vui của người khác, sao không cảm nhận được sự lãnh đạm của mấy vị phu nhân Lạc gia dành cho họ, chẳng qua là ngại lão phu nhân yêu thương Khúc Thắm, nên hòa theo mà thôi.

Lạc gia trông thì phú quý, nhưng thật ra người ở đó xem thường những người không bằng bọn họ từ trong xương tủy, quan hệ thông gia thì sao? Không có lợi ích thì bị xem thường thôi.

Khúc Liễm thấy Quý thị cười gượng, dù không biết bà suy nghĩ cái gì, nhưng dù thế nào cũng là quan tâm mấy đứa con gái các nàng mà thôi, vì thế bèn nắm tay bà, bắt đầu nói linh tinh hết chuyện này sang chuyện khác.

Mãi đến khi xe ngựa đến ngõ Song Trà, Quý thị đã được con gái nhỏ đỡ đến mặt mảy hớn hở, làm Khúc Thắm và Khúc Loan cũng bị Khúc Liễm khiến cho dờ khóc dờ cười.

- Muội nha, lúc trước còn bảo Anh biểu muội mà mở miệng là thích dọa người, thật ra muội cũng không kém chút nào.

Khúc Thắm nhéo mặt muội muội.

Khúc Liễm bĩu môi nói:

- Đâu có? Muội luôn rất ngoan rất thực nữ trước mặt người khác, chưa nói linh tinh bao giờ.

Khúc Thắm nghe xong không khỏi nhớ đến chuyện ngày xưa, một vài chi tiết nhỏ xẹt qua trong đầu, bỗng hiểu được thế nào là trong lòng vừa thần nhiên vừa phiền muộn lại vừa đau lòng. Muội muội cũng không phải bẩm sinh đã là người im lặng ít lời, ngoan ngoãn nhu nhược, chẳng qua là ăn nhờ ở đậu, không thể thể hiện bản thân quá mức, cũng không thể xung đột gì với bọn tỷ muội Lạc gia, nếu không sẽ khiến quan hệ giữa tỷ muội bọn họ không tốt, cũng khiến ngoại tổ mẫu khó xử.

Lâu ngày, muội muội nhanh chóng trở thành người ngoan ngoãn yếu đuối trong mắt người Lạc gia.

Trong lòng cô không nhận được có phần khổ sở, cảm thấy muội muội phải chịu tủ thân vì mình.

Bỗng dưng bị tỷ tỷ ôm vào lòng, Khúc Liễm không biết làm sao, lại nhìn về mặt có chút đau lòng của tỷ ấy, chớp chớp mắt, không biết nguyên do.

Chẳng lẽ tỷ tỷ lại nhớ đến thảm kịch gì ở kiếp trước sao?

Về nhà rồi, Quý thị từ chối các con đưa bà về phòng, nói với họ:

- Lát nữa các con còn phải đến ngõ Du Lâm thỉnh an đại bá các con, nhanh về chuẩn bị, rồi mau chóng sang đó, tránh để đại bá các con phải đợi.

Ba người cũng không ép, vâng lời về phòng mình.

Thay y phục, uống ngụm trà, ba tỷ đệ lại ngồi xe đến ngõ Du Lâm.

Ngõ Song Trà rất gần ngõ Du Lâm, ngồi xe không quá một khắc đã đến.

Vừa đến trước cửa nhà ở ngõ Du Lâm, đúng lúc gặp Khúc đại gia - Khúc Phách tan việc về.

Khúc đại gia sớm biết hôm nay mấy cháu trai cháu gái nhà tam đệ sẽ đến thỉnh an ông, nên còn cố tình về sớm, bây giờ nhìn thấy các cháu đương nhiên

rất vui mừng, vội nói:

- Loạn nhi đã lớn vậy rồi sao? Mau vào đi! Hai tỷ tỷ của con đâu?

Vừa nói xong, liền thấy màn xe ngựa bị nhấc lên, hai cô gái xinh đẹp ngồi trong xe, dịu dàng cười với ông, giơon già đồng thanh gọi “Đại bá”.

Khúc đại gia càng vui mừng, quần gia đến, vội cho người mở cửa lớn, dẫn ba cháu trai cháu gái vào nhà.

Gien của Khúc gia rất tốt, người Khúc gia đều có bề ngoài dễ nhìn, Khúc đại gia cũng không ngoại lệ, dáng người ông cao gầy, dung mạo tuấn nhã, giờ đã bốn mươi tuổi, nhưng trông không già chút nào, chỉ là sắc mặt hơi nghiêm khắc, đến khi vui mừng qua đi, không nhìn được ra vẻ nghiêm nghị với mấy cháu trai cháu gái.

Ba tỷ đệ ngồi trong phòng uống trà, quần gia đích thân mang trà bánh đến, uống hết một chung trà, thấy Khúc đại gia đã thay thường phục ra ngoài.

Ba tỷ đệ vội đứng dậy, cung kính hành lễ với Khúc đại gia.

Khúc đại gia đánh giá họ, ánh mắt dừng trên người Khúc Thẩm lớn tuổi nhất, nghĩ đến nguyên nhân năm nay họ vào kinh, không nhìn được âm thầm thờ dài.

Khúc đại gia hỏi chuyện ở phủ Thường châu, lại hỏi chuyện sinh hoạt thường ngày của mấy tỷ đệ và việc học của Khúc Loạn, biết họ sẽ ở lại kinh thành một thời gian, nhân dịp nói:

- Loạn nhi không xao lãng việc học hành được, không biết các con có sắp xếp gì chưa?

Khúc Loạn đứng dậy đáp:

- Tuổi con còn nhỏ, lại vừa đến kinh thành, nương và các tỷ tỷ lại không ra cửa lớn, cũng không hiểu biết nhiều về kinh thành, mong đại bá giúp đỡ tư vấn cho con đôi phần.

Nói xong, hơi do dự, lại nói chuyện hôm nay Lạc lão phu nhân bảo nó đến tộc học Lạc gia.

Khúc đại gia nghe xong hơi kinh ngạc, rồi lại không ngoài dự đoán. Xưa nay Lạc gia hành động mạnh mẽ bá đạo, có thể thấy được một hai từ việc đệ đệ tục huyền năm xưa. Lạc lão phu nhân có thể để Khúc Loạn vào tộc học Lạc gia, chẳng qua là nể mặt Khúc Thẩm mà thôi. Thế nhưng, dù trong lòng ông cũng rất không đồng ý việc này, song cũng không thể bác thể diện của Lạc gia, đành chừ không biết làm thế nào cho phải.

Cần nhắc một lát, Khúc đại gia nói:

- Ý tốt của Lạc lão phu nhân không thể không nhận, Loạn nhi có thể đi học trong tộc học Lạc gia một thời gian trước thử xem. Nếu có nơi phù hợp, rồi đi cũng không muộn.

Khúc Loạn cung kính thưa vâng.

Tỷ muội Khúc Liễm nghe xong cũng động lòng, nếu nói nơi tốt nhất ở kinh thành, không đâu sánh bằng Quốc Tử Giám và thư viện Đan Sơn. Nơi trước không cần phải bàn, nơi sau cũng có học giả uyên thâm đương triều, lại không so đo xuất thân của học sinh, người có tài có đức đều được vào, nhưng khảo hạch vô cùng nghiêm ngặt, mỗi tháng có một lần thi, nếu không qua được, thì không được nhập học hoặc bị cho thôi học.

Thế nhưng, nó cũng có một khuyết điểm, là chỉ tổ chức nhận học sinh vào mùa xuân và mùa thu, nếu qua thời gian chiêu sinh, thì chỉ đành phải chờ. Mà không thể nghỉ ngơi là, giờ đã qua đợt chiêu sinh mùa xuân, chỉ có thể đợi đến mùa thu, mà giờ đến thu còn mấy tháng nữa lận.

Theo ý Khúc đại gia, chẳng lẽ ông có cách cho Khúc Loạn nhập học ngoài thời gian chiêu sinh sao?

Thư viện Đan Sơn hơn tộc học Lạc gia không biết bao nhiêu lần, nếu đến khi ấy Khúc Loạn đi thư viện Đan Sơn, Lạc gia cũng sẽ không cảm thấy mất thể diện, cũng không làm mất tình cảm.

Đương nhiên là Khúc Liễm hy vọng đệ đệ đến thư viện Đan Sơn, nên giương đôi mắt trông mong nhìn đại bá, hi vọng ông có thể nhanh chóng đưa đệ đệ vào danh sách.

Đến khi sắc trời không còn sớm, cũng sắp tối, ba tỷ đệ cáo từ.

Khúc đại gia dặn dò Khúc Loạn:

- Mấy ngày nay chăm chỉ đọc sách vào, đến khi đi tộc học Lạc gia cũng đừng bướng bỉnh, chú tâm theo tiên sinh đọc sách, có gì không hiểu có thể đến hỏi ta, con là nam nhân duy nhất trong nhà, phải chăm sóc cho mẫu thân và hai tỷ tỷ.

Khúc Loạn đồng ý.

Khúc Liễm bên cạnh thấy vậy thì rất buồn cười, đến khi lên xe, nói với tỷ tỷ:

- Tỷ, đại bá vẫn là người rất tốt, thoát trông ông nghiêm túc, nhưng cách đối nhân xử thế rất đúng mực, chỉ là hơi dong dài thôi.

- Đúng vậy...

Khúc Thắm nhẹ giọng nói, ánh mắt hơi mơ màng.

Cô cũng không hiểu nổi, đại bá như vậy, rõ là vẫn rất tốt, vì sao cuối cùng lại thỏa hiệp? Nếu khi ấy đại bá chịu ra mặt, có phải cô sẽ không bị người ta ép vào phủ hoàng tử, sống gian nan như vậy không? Có lẽ hi sinh một nữ nhân để bảo toàn gia tộc, mới là lựa chọn của một tộc trưởng đủ tư cách chăng?

Thế nhưng dựa vào cái gì mà cô bị người ta thiết kế, cũng bị người khác hy sinh? Chẳng lẽ số phận nữ nhân hèn mọn, không đáng giá đến vậy sao?

- Tỷ, người làm sao vậy?

Khúc Thắm lấy lại tinh thần, thấy đáng vẻ lo lắng của đệ đệ muội muội, gượng cười, thả lỏng móng cắm sâu vào thịt trong lòng bàn tay, lắc đầu, nói với họ:

- Không sao đâu, chỉ là gần đây mệt mỏi quá, nghỉ ngơi vài ngày là được.

Khúc Loan nghĩ tỷ ấy thật sự quá mệt, quan tâm đưa tỷ ấy đi nghỉ ngơi, Khúc Liễm lại cảm thấy tỷ ấy ắt là nhớ lại chuyện ở kiếp trước, mà chuyện này chắc có liên quan đến đại bá. Chẳng lẽ ở kiếp trước đại bá đã làm chuyện gì có lỗi với tỷ tỷ sao?

Nhớ đến lời tỷ tỷ nói mơ hồ lúc trước, trong mơ tỷ ấy tin làm người, cuối cùng chết thảm trong thôn trang, trong lòng vô cùng sợ hãi.

*****

Sau khi báỉ phỏng phủ Bình Dương hầu và Khúc đại gia, hai ngày sau, bọn họ nghỉ ngơi.

Tuổi Khúc Liễm còn trẻ, đầy sức sống, vốn không cần nghỉ ngơi gì, đi loanh quanh trong nhà ở ngõ Song Trà, bèn cân nhắc việc nuôi vài chậu hoa trong nhà. Trong viện trừ hai cây du (20 cổ thụ và một ít hoa cỏ bình thường, thoát trông trống trải, không có sức sống gì, kém quá xa nhà họ ở phủ Thường châu.

Thế nên, để khiến nơi này càng giống một ngôi nhà, Khúc Liễm nghĩ phải có nhiều hoa cỏ hơn mới đẹp.

Quý thị cũng nghĩ vậy, vô cùng tán thành con gái nhỏ bận rộn hoa hoa cỏ cỏ thế này, tránh thù thù cả ngày trong phòng, không tốt cho mắt.

- Bên núi Thạch Cảnh có nông dân chuyên trồng hoa, nếu muội thích, có thể đến chọn ít loại về.

Khúc Thắm nói với muội muội, cũng không muốn ép muội ấy.

- Nhưng nếu ra ngoài, nhớ phải mang theo nhiều người, mang khăn sa che mặt đó.

Khúc Liễm nghe xong rất vui vẻ, cảm nhận được từ đáy lòng, vẫn ở nhà mình là tốt nhất, ra ngoài thế này cũng tiện, chỉ cần tỷ tỷ đồng ý, sẽ không còn ai ngăn cản, cũng không có hạ nhân dám bàn tán, không như ở Lạc gia, phải thận trọng trong từng lời nói từng việc làm.

Ngoài Khúc Liễm muốn ra ngoài tìm hoa về trồng, Quý thị cũng muốn đi thờ thỉnh một pho tượng Phật về thờ, Khúc Thắm cũng suy nghĩ làm sao để kiếm tiền, người trong nhà đều bận rộn.

Khúc Loan nghe nói Khúc Liễm muốn đến núi Thạch Cảnh mua hoa, vội buông quyển sách trên tay, phải theo Khúc Liễm ra ngoài.

- Một mình nhị tỷ ra ngoài đệ cũng lo lắng, chẳng bằng đệ đi cùng nhị tỷ. Hơn nữa chẳng phải nhị tỷ thường bảo học hành phải kết hợp với nghỉ ngơi ư? Đi ra ngoài nhiều chút cũng tốt.

Khúc Loan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, kiên quyết không để tỷ tỷ như hoa như ngọc ra ngoài một mình, nó lo lắng a.

Khúc Liễm cũng bị nó thuyết phục.

Quý thị và Khúc Thắm đều đồng ý, Khúc Thắm thậm chí còn vô cùng vui mừng nói:

- Loan đệ lớn rồi, biết chăm sóc tỷ tỷ.

Nhìn tỷ ấy ra vẻ “Nhà chúng ta có con trai mới lớn”, Khúc Liễm và Khúc Loan đều hết chỗ nói, chẳng qua Khúc Liễm hiểu, với tuổi tâm lý hiện tại của tỷ tỷ, không chừng thật sự đối xử với họ như con, nên càng ngày càng có phong phạm dong dài rồi.

Như đã nói, sáng hôm sau, tỷ đệ Khúc Liễm chuẩn bị xong xuôi, liền sai hạ nhân đóng xe xuất phát.

Chỉ là trước khi xuất phát, có khách đến nhà họ.

Đây cũng là người khách đầu tiên đến bãi phòng sau khi vào kinh.

- Kì đại ca đến sao?

Khúc Loan nghe hạ nhân báo lại rất vui mừng ra đón, quả là thấy Kì Lãm ngồi uống trà trong phòng, mặc cẩm bào màu xanh lá, trên hông đeo thắt lưng bằng lụa màu xanh đậm, bên trái lộ ra một hà bao tường vân thêu màu xanh trang trí, bên phải giắt một khối dương chi bạch ngọc, toàn thân phong độ lỗi lạc, như một cây trúc đứng thẳng tắp.

- Vì huynh không mời mà đến, kính xin Loan đệ đừng trách.

Kì Lãm khiêm tốn nói.

Khúc Loan vui mừng nói:

- Kì đại ca đến, ta mừng còn không hết nữa là. Không biết hôm nay Kì đại ca vì việc gì mà đến?

Kì Lãm cười nói:

- Đầu có chuyện gì? Chẳng qua nhớ đến mọi người vào kinh đã được vài ngày, hẳn đã an bài thỏa đáng, muốn đến xem mọi người có cần giúp đỡ gì không. Đúng rồi, ngày đó trên thuyền, vì huynh đã đồng ý với đệ, đợi khi đến kinh thành, sẽ dẫn đệ đi du ngoạn cho thỏa một phen, thường thức phong cảnh kinh thành mà.

Khúc Loan không ngờ huynh ấy còn nhớ đến chuyện này, lại còn muốn làm thật, không nhịn được hết sức cảm động. Lúc ấy mọi người cùng nhau trò chuyện, chẳng qua là tùy ý nhắc tới mà thôi, không ngờ Kì Lãm lại để trong lòng, từ đó có thể thấy được nhân phẩm huynh ấy, làm cậu hơi khâm phục.

Thế nhưng nhớ lại hôm nay cậu đã đồng ý ra ngoài với Nhị tỷ, không khỏi áy náy nói:

- Đa tạ Kì đại ca nhớ đến tiểu đệ. Chỉ là e hôm nay không được, hôm qua đệ đã đồng ý với Nhị tỷ, hôm nay phải cùng tỷ ấy ra ngoài, đến núi Thạch Cảnh chọn ít hoa đem về.

Ánh mắt Kì Lãm chợt lóe, nụ cười trên mặt càng thêm ấm áp:

- Thì ra là vậy. Nếu A Loan không ngại, ta có thể dẫn đường cho các đệ. Bên núi Thạch Cảnh có rất nhiều nông dân trồng hoa, nhưng để chọn được hoa tốt, giá cả phải chăng, ắt phải tìm người trong nghề mới được, vì huynh bắt tài, vừa lúc biết được đôi chút.

Khúc Loan càng thêm cảm động, nhưng cậu hơi do dự, tuy cậu tin tưởng nhân phẩm của Kì Lãm, nhưng cũng biết nam nữ phân biệt, đương nhiên không thể tùy tiện đồng ý, đành nói:

- Xin Kì đại ca chờ một lát, đệ hỏi tỷ tỷ đã.

- Đương nhiên phải vậy.

Kì Lãm ung dung cười nói, đến khi Khúc Loan đi rồi, ngón tay vuốt ve cánh sen trên chung trà, không nhịn được biểu lộ vẻ mặt hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35

Gặp phải chuyện thế này, đương nhiên là Khúc Loan đi hỏi Khúc Thắm trước.

Từ bé Khúc Thắm đã là người có chủ kiến, và lại là đại tỷ, có câu trưởng tỷ như mẹ, vô cùng có trách nhiệm với việc giáo dục và chăm sóc hai đệ đệ muội muội, vô cùng chu toàn bốn phận, khiến đệ đệ muội muội hết sức tôn trọng cô, có chuyện gì cũng sẽ cùng cô bàn bạc.

Tuy Khúc Loan kính trọng nhân phẩm của Kì Lãm, nhưng nó cũng chỉ mới quen biết với Kì Lãm chừng hai mươi ngày, cũng không hiểu biết huynh ấy lắm, có vài việc đương nhiên phải đến hỏi tỷ tỷ.

Khúc Thắm đang xem sổ sách, suy nghĩ xem làm sao kiếm tiền để trong nhà có thêm chút tiền thu, nghe đệ đệ nói, trong lòng rất vui vẻ, cười nói:

- Hóa ra là việc này, không sao đâu, có người quen dẫn các đệ đến núi Thạch Cảnh, cũng tránh phải tốn tiền vô ích.

Đây đương nhiên không phải là nguyên nhân chủ yếu, mà là vì đây là cơ hội hiếm có, để Kì Lãm và muội muội bồi dưỡng tình cảm, không cần phải ngăn cản.

Hơn nữa, trong mắt cô, hôn ước của Kì Lãm và muội muội sẽ nhanh chóng được công khai, bây giờ chờ xem bao lâu thì phủ Trấn quốc công cho người đến mở lời, hai người họ vốn có hôn ước từ bé, cùng nhau ra ngoài cũng không sao, không gây đàm tiếu.

Khúc Loan biết tam phòng nhà họ cũng không dư dả, giờ nghe tỷ tỷ nói vậy không nhịn được hơi áy náy, nghĩ mình thân là nam nhi nhưng không biết cách kiếm tiền nuôi gia đình, ngược lại phải để tỷ tỷ lo lắng. Cũng cân nhắc lát nữa đừng tiêu tiền phung phí, có người quen dẫn đường chắc có thể tiết kiệm một phần. Vì thế, bèn đồng ý với lời đề nghị của Kì Lãm.

Vốn thư sinh văn nhược như Khúc Loan không cần phải để ý đến những việc tầm thường này, nhưng vô thức được hai tỷ tỷ dạy dỗ, bắt đầu quan tâm hẳn đối với việc tiền tài, cũng để ý mấy việc vặt vãnh hơn một chút.

Còn Khúc Liễm được đệ đệ cho biết, Kì Lãm đến, hơn nữa còn dẫn họ đến Thạch Cảnh sơn mua hoa, cả người đều choáng váng.

Không thể từ chối được sao?

Khúc Liễm muốn nói lại thôi, đến khi biết đại tỷ cũng đồng ý rồi, tức khắc rơi lệ.

Tuyệt đối không thể từ chối! Nếu nàng dám không đồng ý, thế nào Khúc Thẩm cũng đến ép nàng đi mới thôi.

Cũng không biết kiếp trước Kì Lãm làm việc gì khiến tỷ tỷ vui vẻ tuân theo hẳn thế, kiếp này lại coi trọng hẳn đến vậy, ước gì đem muội muội đóng gói cho hẳn. Xem ra nàng chỉ có thể tự cứu lấy mình thôi!

Không còn cách nào, Khúc Liễm đành phải ra vẻ rụt rè, cùng đệ đệ ra ngoài.

Lúc Khúc Liễm theo đệ đệ đến chính sảnh, thấy thiếu niên đang ngồi đó uống trà, trước đôi mắt trong trẻo như ngọc của hắn, đành phải xấu hổ chào hỏi hắn.

- Liễm muội muội đừng đa lễ, hôm nay ta không mời mà đến, xin mọi người đừng trách mới phải.

Kì Lãm ôn hòa nói.

Trong lòng Khúc Liễm cười to hai tiếng, giọng nói khiêm tốn như vậy, chỉ là ngoài mặt hắn hoàn toàn không phải vậy chút nào, cái vẻ vui sướng không nén nổi ấy là sao? Không chỉ riêng nàng xấu hổ, ngay cả đệ đệ cũng nhìn ra, nó cũng thấy vậy mà lúng túng, rốt cuộc cậu có loại cảm xúc gọi là hối hận.

Biết rõ Kì Lãm có tình cảm với nhị tỷ nhà mình, sao vừa rồi cậu lại nỡ tàn đồng ý việc này chứ?

Khúc Loan hơi hối hận, nhưng vì sự thẳng thắn thành khẩn như trắng sáng trên mặt Kì Lãm, lại nhanh chóng tiêu tan.

Trước tiên họ đến chỗ Quý thị.

Kì Lãm nhân tiện đến thỉnh an Quý thị, Quý thị biết Kì Lãm hôm nay đặc biệt đến tìm con, cũng vô cùng vui vẻ, cảm thấy Kì Lãm rất có tâm, lập tức dặn dò con gái ra ngoài phải nghe lời Kì Lãm, đừng gây chuyện thị phi, bình an về nhà.

Hai tỷ đệ Khúc Liễm thừa vâng.

Núi Thạch Cảnh cũng không xa lắm, ngồi xe ngựa không đến nửa canh giờ đã đến.

Đến sau núi Thạch Cảnh, mới xuống xe đã thấy một biển hoa, từ núi nhỏ xa xa kéo dài bất tận đến trước mắt, ánh nắng rực rỡ ong vò vẽ bướm lượn, cánh hoa dập dờn. Người đi đường tấp nập không ngớt, trong số đó cũng có rất nhiều vị tiểu thư đặc biệt đến chọn hoa như Khúc Liễm, đương nhiên là xem đây như một cơ hội hiếm có được ra ngoài.

Khúc Liễm được Bích Xuân giúp đỡ, đội khăn che mặt.

Ánh mắt Kì Lãm không nhịn được có chút thất vọng, tuy chỉ chột lóe rồi biến mất, nhưng vẫn để Khúc Liễm vẫn luôn chú ý hắn nắm bắt được, đành phải giả bộ như không thấy.

Nàng đề phòng thiếu niên lại biến đổi nhân cách. Thế nhưng hôm nay dĩ nhiên hắn là thiếu niên trong trẻo tốt đẹp như ánh mặt trời kia, không có biểu hiện phân thân nào.

- Không biết Liễm muội muội đã định chọn hoa nào chưa?

Kì Lãm hỏi qua Khúc Loan.

Không biết vì cái gì, sau khi xuống xe ngựa, Khúc Loan liền gắt gao theo sát tỷ tỷ nó, ngăn tỷ tỷ và Kì Lãm, nếu hai người muốn nói gì, đều phải cách một người.

Khúc Liễm thấy buồn cười, nghĩ nghĩ, rồi đáp:

- Trước tiên đi xem đã, nếu có giống tốt, thì chọn một ít hoa lan, lựu, hoa son trà, mẫu đơn gì đó về vậy.

Kì Lãm nghe xong, thì biết chúng đều là những loài hoa mà phần lớn các nông dân chuyên trồng hoa ở núi Cảnh Thạch đều trồng, cũng không khó tìm được. Hắn đưa mắt nhìn một gã sai vặt theo sau, gã sai vặt kia âm thầm giơ tay ra hiệu, trong lòng biết rõ, vội dẫn họ vào nhà của một nông dân chuyên trồng hoa.

Núi Thạch Cảnh này không hổ là nơi cung cấp hoa cỏ cho cả kinh thành, trong nhà mỗi nghệ nhân trồng hoa đều có chủng loại đa dạng, hơn nữa được dành rất nhiều tâm huyết, trồng ra hoa rất có sức sống, thấy Khúc Liễm không thèm chớp mắt, phát ra ánh sáng rực rỡ, thậm chí chọn tham đến mười loại hoa, vượt quá nhu cầu ban đầu.

Chỉ là nàng thích mà!

Khúc Loan vốn còn theo sát tý tý, mỉm cười nhìn tý ấy chọn, mãi đến khi theo tý ấy đi hơn mười nhà rồi, thấy bắt đầu không còn đủ tinh thần nữa, lại nhìn tý tý đang vui vẻ kĩ thuật trồng hoa lan cùng nghệ nhân, một dáng vẻ vẫn còn dư thừa tinh lực, không nhịn được cười khổ.

Quả nhiên không thể khinh thường tý tý luôn đi chùa Tế Minh cùng mẫu thân, chỉ là trông yếu đuối vậy thôi.

Kì Lãm rất biết nhìn sắc mặt người khác, thấy thế sao lại không hiểu, nhân dịp nói:

- Loan đệ, trời đã trưa rồi, chúng ta đi dùng bữa trước đi.

Bấy giờ Khúc Liễm mới chú ý mặt trời đã treo trên đỉnh đầu, không khỏi giương mắt nhìn Kì Lãm, thấy hắn tươi cười nhìn mình, gương mặt liền nóng lên, may là cách khăn che mặt nên hắn không thấy được, đang định trả lời, thì bỗng một giọng nói vui sướng vang lên.

- Kì biểu ca?

Mọi người ngoảnh đầu nhìn lại, thấy hai nữ nhân được một đám ma ma vây quanh đến. Một người tuổi hơi lớn, búi tóc kiểu phụ nhân, dung mạo thanh lệ nhã nhặn, chỉ là khi nhìn người khác rất mực kiêu căng, dĩ nhiên là rất giữ thân phận của mình. Một người là tiểu cô nương chừng mười tuổi, trẻ trung xinh đẹp, mày rậm mắt to, rất đáng yêu, nhưng cũng rất kiêu căng.

Lại nhìn cách ăn mặc của họ, còn có ma ma theo sau, thì biết không phú cũng quý.

Cô bé kia nhìn Kì Lãm vui mừng ra mặt, trong vui mừng còn có ngưỡng mộ.

Phụ nhân kia ngược lại thông dong hơn, cười với Kì Lãm:

- Huyền Hòa, không ngờ lại gặp đệ ở đây, đệ cũng đến đây chọn hoa sao? Hai vị này là...

Trong mắt nàng ta có chút nghi hoặc, không nhịn được đánh giá tý đệ Khúc gia, vì Khúc Liễm đội khăn che mặt, không nhìn thấy dung mạo, càng thêm nghi ngờ trong lòng.

Hai người kia, không chỉ xa lạ, nhìn y phục và cách ăn mặc, cũng không giống người kinh thành, mà mang chút đặc trưng của Giang Nam.

Vì vừa đến kinh thành, quần áo chưa chuẩn bị xong, nên y phục trên người mấy tý đệ Khúc Liễm đều mang phong vị Giang Nam, khiến người ta vừa nhìn là biết.

Kì Lãm mỉm cười với phụ nhân kia;

- Tú biểu tỷ, đây là hai bằng hữu của đệ, hôm nay dẫn họ đến đây chọn ít hoa.

Nhưng không có chút ý tứ nào muốn giới thiệu họ. Rồi lại nói:

- Nếu không có việc gì, chúng đệ xin phép đi trước một bước.

Khúc Loan và Khúc Liễm cũng hành lễ với hai người kia, rồi dẫn theo người hầu đang bưng mấy chậu hoa lan đi mất.

Hai người nhìn theo đoàn người Kì Lãm đi mất, ánh mắt đảo quanh người tý đệ Khúc gia, trong lúc nhất thời cũng không suy nghĩ ra thân phận hai người họ, thế nhưng có thể để Kì Lãm đồng hành đến chọn hoa, họ chưa từng thấy qua bao giờ. Cũng không phải bình thường Kì Lãm không hòa đồng, nhưng tuy trông tính tình Kì Lãm tốt, chân thành với người ngoài, nhưng có thể khiến hắn bỏ thời gian mà dẫn đi đây đó cũng không nhiều người làm được, ngay cả mấy biểu tỷ muội như họ cũng không nằm trong số đó.

Tựa như bây giờ, dù nàng ta là biểu tỷ ruột thịt của Kì Lãm, hắn muốn đi, thậm chí không thèm giới thiệu thân phận hai người kia, họ cũng không dám ngăn họ.

- Đại tẩu, thế mà Kì biểu ca theo người khác đến chọn hoa đó... Hai người kia là ai vậy?

Phụ nhân ngoảnh đầu nhìn lại, thấy em chồng cắn răng, trên mặt vừa tò mò lại không giấu được sự ghen tỵ, trong lòng có chút khinh miệt, nhưng ngoài mặt lại ôn hòa nói:

- Tàu cũng không biết, chắc là bằng hữu mới của Huyền Hòa.

Tiểu cô nương không vui với đáp án này, kéo tay nàng ta, ngây thơ nói:

- Đại tẩu, tính tình Kì Biều ca tốt, ai cũng đến tìm huynh ấy giúp này giúp nọ, nếu có ai thấy huynh ấy tốt lại được một tác mà tiền một thước thì làm sao bây giờ? Mọi người thấy hai người vừa nãy, cũng không giống người kinh thành, không lẽ đến từ nông thôn sao? Kể quê mùa thiếu kiến thức, có phải khiến Kì Biều ca khó xử không?

Phụ nhân kia cũng nhìn ra những điều này, cách ăn mặc của tỷ đệ Khúc gia không giống tiểu thư trong đại tộc thế gia ở Giang Nam, trông có lẽ là hơi dư dả mà thôi, thân phận thế này ở kinh thành mà nói thật sự rất thấp, không xứng với Kì Lãm chút nào.

Nhìn ánh mắt của em chồng bên cạnh, phụ nhân quyết định hôm nào đó sẽ đến phủ Trấn quốc công tìm cô cô hỏi xem.

Thế nhưng sau khi phụ nhân về cùng em chồng, nghĩ nghĩ, vẫn quyết định đến phủ Trấn quốc công trước một chuyến đã.

*****

Kì Lãm và tỷ đệ Khúc gia ra khỏi nhà nghệ nhân trồng hoa rồi, thì nói với tỷ đệ Khúc Loan:

- Vừa rồi vị lớn tuổi hơn là tiểu thư đích nữ phủ Hoài An quận vương Chu Tú, cũng là biểu tỷ của ta, bây giờ nàng ta gả cho phủ Cảnh Đức hầu, vị tiểu thư nhỏ tuổi hơn là đích tiểu thư phủ Cảnh Đức hầu.

Tỷ đệ Khúc Liễm bừng tỉnh hiểu ra, rốt cuộc biết vì sao khí thế hai người kia hơn người như vậy.

Nói như vậy, mẫu thân Kì Lãm nguyên là quận chúa phủ Hoài An quận vương, phụ thân là Trấn quốc công, tổ mẫu là công chúa, mẫu thân là quận chúa, thân phận này cũng đủ bu hân, chẳng trách thân phận Kì Lãm trong đám vương công quý tộc là bất thường, ngay cả thế tử Trữ vương cũng là bạn tốt của hân, phủ Bình Dương hầu cũng rất lễ độ với hân, Khúc Liễm đã từng thấy, bọn Lạc Anh sắc mặt mỗi người mỗi khác khi nói đến hân.

Nghe Kì Lãm giới thiệu xong, tỷ đệ Khúc gia đều không để tâm, sai người hầu mang hoa Khúc Liễm đã chọn xong lên xe chuyển về Khúc gia, Kì Lãm nhanh chóng dẫn họ đến tửu lâu gần đó dùng cơm.

Kì Lãm rất quen thuộc nơi này, dẫn họ vào một phòng bao, chỉ cho họ những món ngon nhất trong tửu lâu, rồi mỉm cười với Khúc Liễm:

- Liễm muội muội có thể tháo khăn che mặt ra rồi, cho đỡ nóng, tránh khó chịu.

Khúc Liễm ngoan ngoãn tháo khăn che, rồi thấy Kì Lãm đích thân đặt một cốc nước ô mai ướp lạnh trước mặt nàng, nói với nàng:

- Cô nương mà uống đá không tốt, nước này được ướp lạnh trong giếng, có hương vị mát lạnh, Liễm muội muội và Loan đệ nếm thử xem.

Đi dạo hơn nửa ngày, họ cũng khát, lập tức họ cũng không khách khí nữa, uống hơn nửa cốc nước ô mai, cả người đều khoan khoái hẳn, trong lòng bình tĩnh hẳn, không giữ được sự nghiêm chỉnh nữa, cả người đều lười biếng, ánh mắt nhìn Kì Lãm cũng thoải mái hẳn.

Kì Lãm tươi cười ấm áp, dường như bất kì lúc nào, nụ cười của hân cũng ôn hòa như thế, khiến người khác vừa thấy liền ấm lòng, vui vẻ vô cùng.

Dùng cơm xong, Kì Lãm lại nói:

- Liễm muội muội đã muốn về nhà nghỉ ngơi chưa? Nếu chưa mệt, hay là tiếp tục đi dạo mua nhé, ta nhớ ở núi Thạch Cảnh này có mấy nhà trồng được mặc liên, mười tám học sĩ đấy.

- Mặc liên?

Ánh mắt Khúc Liễm nháy mắt tỏa sáng.

Nụ cười trên mặt Kì Lãm càng thêm sâu:

- Đúng vậy.

Khúc Loan cau mày, chậm rãi nói:

- Tỷ tỷ đệ tuy không tự mình trồng được, nhưng lại rất giỏi lý thuyết trồng hoa, trồng ra rất nhiều danh hoa đó.

Kì Lãm nhìn Khúc Liễm, ánh mắt tỏa sáng:

- Hôm nào phải đến học hỏi mới được.

Khúc Liễm trừng mắt nhìn đệ đệ không nhò được, đây không phải là tạo cơ hội cho hân đến nhà mình sao?

Thế nhưng qua nửa ngày ở bên nhau này, Kì Lãm luôn chu đáo săn sóc, kiến thức sâu rộng, khiến Khúc Liễm từ từ buông lỏng phòng bị, dần biết rõ hần quỳ dĩ, nhưng lại khó lòng từ chối sự ôn nhu tốt đẹp như vậy a.

Vì thế dùng xong cơm trưa, họ cũng không về, mà tiếp tục ở lại dạo quanh núi Thạch Cảnh, mãi đến khi sắp giờ Thân mới sửa soạn về phủ.

Kì Lãm đưa họ bình an về nhà, lại hẹn ngày tái ngộ với Khúc Loan, rồi cuộc hải lòng về nhà.

Trên đường, Kì Lãm ngồi trong xe ngựa, nụ cười trên môi mãi không phai, làm cả người hần đều âm áp sáng chói, cũng khiến người hầu đi theo hần Thường An mơ hồ hiểu được điều gì.

- Thế tử, vị Khúc tiểu thư kia dung mạo xinh đẹp, tâm địa cũng thiện lương, mới này nô tài hỗ trợ chuyển hoa, suýt đánh rơi, chẳng những tiểu thư không trách cứ, mà còn bảo Bích Xuân tỷ tỷ mang nước đến cho nô tài. Khúc thiếu gia cũng là người tốt, tuổi còn nhỏ vậy, đã có thể xuất khẩu thành thơ, tương lai đương nhiên sẽ sáng lạn...

Nụ cười trên mặt Kì Lãm càng sâu sắc, khiến Thường An xác định được một việc.

Vào mùa xuân khi thế tử đến Giang Nam, chỉ dẫn theo hai thị vệ bên người, vô cùng gọn nhẹ, hần ta bị bỏ lại kinh thành, cả Lệ ma ma và Cung Tâm cũng là do đại trưởng công chúa lo lắng, sau đó mới phái họ đến phủ Thường châu hầu hạ. Thế nên, hần ta cũng không biết thế tử làm gì ở phủ Thường châu, nhưng theo lời Cung Tâm, thế tử có phần ưu ái người Khúc gia, đặc biệt là vị Liễm tiểu thư của Khúc gia kia, Thường An cũng biết nên làm thế nào.

Thấy tâm trạng chủ tử tốt, tâm trạng Thường An đương nhiên cũng không tệ.

Chỉ là tình trạng không tồi này, khi trở lại phủ Trần quốc công, thấy đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh phu nhân Trần quốc công Họa Mi ra đón, mời bọn họ đến nhà trên thì không còn tí gì.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36

Mỗi khi Kì Lãm tức giận, rất khó để người khác nhận ra.

Bởi vì dù tức giận, hơi thở trên người vẫn vô cùng ôn hòa, ngay cả sắc mặt cũng không có thay đổi gì nhiều, mãi đến khi hần bộc phát áp lực, mới khiến người khác khiếp sợ. Từ nhỏ Thường An đã theo hầu hạ bên cạnh Kì Lãm, xem như tri kỉ của hần, đương nhiên là biết thường khi cảm xúc của chủ tử thay đổi vẫn rất là bình tĩnh, ôn hòa bình thản, khiến người khác cảnh đẹp ý vui, mãi đến khi phần nộ đến cực điểm, mới trở nên rất khủng bố.

Mà bây giờ, Kì Lãm khẽ mím môi, thể hiện tâm trạng hơi không tốt. Trong lòng Thường An hơi lo lắng, e đến lát nữa khi chủ tử gặp phu nhân, có thể bị phu nhân chọc phát tức không.

Áp ủ nỗi lo này, hần ta theo Kì Lãm đến chính viện.

Họa Mi ra về cúi mắt phục tùng đi theo, nhìn dáng vẻ cung kính này của nàng ta, Thường An không nhận được nổi giận tròng nàng ta một cái, thì thấy Họa Mi đứng lúc ngừng đầu lên liếc hần ta một cái, bày sắc mặt cho hần ta xem.

Thấy thế, trong lòng Thường An tức điên, đến khi đến chính viện, đương nhiên hần ta bị ngăn lại bên ngoài, chỉ có thể nhìn theo chủ tử đi vào. Nhưng hần ta đứng yên một lát, nhìn trái nhìn phải, thì thấy một nha đầu thô sử, gọi nàng ta đến, cho nàng ta một khối bạc vụn, dặn nàng ta:

- Người đến Hàn Sơn nhà cư truyền lời cho Minh Châu cô nương rằng...

Đến khi tiểu nha đầu đi rồi, Thường An lại trở về dáng vẻ cung kính vừa rồi, đứng yên một bên.

Họa Mi dẫn Kì Lãm qua sân chính viện, nhỏ giọng nói với Kì Lãm:

- Thế tử, hôm nay thân thể phu nhân không được khỏe, đang nghỉ ngơi trong kia.

Kì Lãm không đáp, khi đi y phục ma sát, phát ra âm thanh cực nhỏ.

Đến khi hần vào phòng, thì thấy trong phòng đóng hết cửa sổ, hơi thiếu ánh sáng, đương nhiên trong phòng hơi tối. Nhưng hần nhanh chóng thích nghi với sự mờ mịt này, liếc mắt một cái là thấy một vị phu nhân mặc bối tử chi hoa màu trắng ngà ngồi trên giường, dựa lưng vào một chiếc gối bằng gấm, ngũ quan tinh xảo điểm lệ, có sự xinh đẹp bất chấp tuổi tác.

Kì Lãm nhìn bà ta, ánh mắt liếc qua gương mặt vô cùng giống bản thân kia, rồi buông mắt.

Phát hiện hấn vào, bà ta giương đôi mắt xinh đẹp vô cùng giống hấn nhìn sang.

- Về rồi à.

Giọng nói dịu dàng như châu như ngọc vang lên, hết sức tuyệt vời, tiếc là hơi lạnh nhạt.

Ki Lãm nhẹ giọng đáp.

Trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh.

Bấy giờ, Họa Mi bưng một chiếc khay chạm hải đường màu đen vào, trên đó có một chén thuốc, thấy tình hình trong phòng, trong lòng âm thầm kêu khô, chỉ là vẫn phải cô mà đi đến, đặt chén thuốc kia lên chiếc bàn con sơn đen, nhỏ giọng nói:

- Phu nhân, người nên uống thuốc rồi, đại phu nói uống khi còn nóng thì tốt hơn.

- Cứ để đó đi.

Giọng nữ lãnh đạm vang lên.

Họa Mi đành phải vâng lời, trộm ngẩng đầu nhìn phu nhân, thấy trên gương mặt cực giống thế tử kia vẫn là sự hờ hững, thì biết hôm nay tâm trạng của bà cực kì không tốt. Điều này bắt đầu từ khi thiếu phu nhân phủ Cảnh Đức hầu đến vào buổi trưa, cũng không biết là thiếu phu nhân phủ Cảnh Đức hầu đến nói điều gì.

Thiếu phu nhân phủ Cảnh Đức hầu phải gọi phu nhân một tiếng cô cô, tuy hai người là cô cháu, thế nhưng phu nhân chưa từng thân thiết với thiếu phu nhân phủ Cảnh Đức hầu, chỉ là gần đây thiếu phu nhân phủ Cảnh Đức hầu thích đến đây, nhiều lần như vậy, Họa Mi cũng mơ hồ biết được là vì hôn sự của thế tử.

Tuổi thế tử ngày càng lớn, có người dần động tâm, muốn kết thông gia với phủ Trần quốc công, thiếu phu nhân phủ Cảnh Đức hầu cũng không ngoại lệ.

Họa Mi im lặng lui sang một bên.

Bấy giờ, Ki Lãm mới mở lời:

- Thân thể mẫu thân không được khỏe sao? Nếu vậy, con xin phép không quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi nữa.

Nói rồi xoay người đi.

- Đây là thái độ của con với mẫu thân sao?

Phu nhân Trần quốc công lạnh giọng nói, vẻ mặt hết sức lãnh đạm, nhìn đứa con trước mắt, như nhìn một người xa lạ.

Ki Lãm xoay người, nhìn sang Họa Mi, Họa Mi lập tức biết ý mang đến một chiếc ghế bọc gấm, để hấn ngồi xuống.

- Mẫu thân muốn nói gì thì nói đi, lát nữa con còn định đến thỉnh an tổ mẫu nữa.

Ki Lãm mỉm cười nói, dường như không nhìn đến sắc mặt vốn lãnh đạm đã giãn tái đi của phu nhân ngồi trên giường.

Nghe được lời hấn nói, phu nhân Trần quốc công giãn đến mức đập bàn, tức giận nói:

- Hôm nay ngươi đi đâu? Cả ngày lòng bông bên ngoài còn ra thế thống gì? Hồi cha ngươi lớn bằng ngươi, đã vào Kim ngô vệ rồi. Nhìn lại bản thân ngươi, cả ngày không làm nên tích sự gì, giờ còn theo mấy người không rõ gốc gác đi núi Thạch Cảnh nữa, ngươi xem mình là ai? Đừng quên rằng, ngươi là thế tử Trần quốc công, trăm năm sau phụ thân ngươi không còn nữa ngươi sẽ phải kế thừa tước vị.

Sắc mặt Ki Lãm không thay đổi, nâng mày nhìn người phụ nữ trước mắt, đôi mắt vẫn trong trẻo như thế, lại sâu không lường được, giọng nói cũng không nhanh không chậm:

- Mẫu thân không cần lo cho con, tổ mẫu từng nói, tuổi con còn nhỏ, đợi lớn thêm ít tuổi nữa mới tiến cung diện thánh cũng không muộn, Hoàng thượng cũng đã đồng ý rồi.

Rồi bỗng đổi giọng, hơi lạnh lùng kiên quyết:

- Và lại, đó là bằng hữu của con, không phải người không rõ gốc gác gì, mẫu thân đừng nghe tin đồn của mấy vị phu nhân rảnh rỗi.

Phu nhân Trần quốc công tức đến đỏ cả mặt lên, chỉ vào hấn nói không nên lời, một lúc lâu sau mới thờ ơ gấp nói:

- Thật giỏi mà, đủ lòng đủ cánh rồi, còn dám cãi lại ta, ngày mai ta phải vào cung kể với Thái hậu nương nương mới được...

- Mẫu thân đừng nên làm mấy việc tự hại mình này, khiến tổ mẫu tức giận nữa.

Kì Lãm thờ dài, tựa như hết sức khó xử.

Phu nhân Trần quốc công lại tức giận đến mức nói không nên lời.

Họa Mi đứng cạnh run bần bật, không nhìn được nhìn hai mẹ con đang giằng co kia, bề ngoài của họ rất giống nhau, bất kể là mặt mày hay ngũ quan, rõ ràng là thế tử đều kế thừa từ phu nhân mà ra, chỉ là thiên về nét mạnh mẽ của nam nhân, lại làm cho ngũ quan của người tuấn tú tinh tế hơn nam tử bình thường, vô cùng xinh đẹp, khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, chẳng trách Hoàng thượng cũng từng bảo, như châu ngọc tỏa sáng vậy.

Thế nhưng, hai mẹ con này trời sinh không hợp, cho tới bây giờ chưa từng có một lần nào bình tĩnh trò chuyện với nhau, lần nào gặp mặt cũng là phu nhân bị thế tử hờ hững khiến cho nổi trận lôi đình, nhưng thế tử lại được đại trưởng công chúa che chở, dù phu nhân là mẹ ruột, cũng không làm gì được thế tử.

Phu nhân Trần quốc công tức giận một trận, rốt cuộc thở gấp nói:

- Quên đi, ta biết con lớn rồi, ta không quản được con. Hôm nay gọi con đến, là có việc muốn nói với con, vài ngày trước, đại cửu mẫu của con dẫn Tiềm biểu muội của con đến, ta rất thích con bé, định cưới về làm thế tử cho con, con thấy sao?

Trong mắt Kì Lãm lập tức lóe lên tia lạnh lùng, giọng nói vang lên càng lạnh đậm hơn, bỗng đứng dậy:

- Đa tạ sự quan tâm của mẫu thân, thế nhưng hôn sự của con đã có tổ mẫu và phụ thân làm chủ, nếu thân thể mẫu thân không khỏe, con xin phép cáo lui trước.

Dứt lời, không thèm để ý đến phu nhân Trần quốc công, nhanh chóng đi mất.

Phu nhân Trần quốc công thấy hấn vậy mà không thèm nhìn đến mẫu thân còn ngồi đây, lập tức tức giận đến mức hất cả chén thuốc trên bàn xuống đất.

Kì Lãm nghe âm thanh từ trong phòng vọng ra, mày cũng không nhú, chân không ngừng bước. Mới ra cửa không lâu, thì thấy Thường An đứng trong viện.

- Thế tử!

Thường An thận trọng nhìn hấn, hấn ta biết mỗi lần thế tử gặp phu nhân về, tâm trạng đều rất xấu.

Kì Lãm nhấp máy môi, nói:

- Đi Hàn Sơn nhả cư.

Thường An nhận ra áp lực trong giọng nói của hấn, lập tức run như cây sậy, sợ hấn bộc phát. May là sau đó nhìn kỹ lại, phát hiện hấn vẫn là thiếu niên tốt đẹp ôn hòa kia, tuy sắc mặt hơi lạnh lùng, nhưng vẫn xem như bình tĩnh, không trở nên khủng bố.

Nhanh chóng đến Hàn Sơn nhả cư, thì thấy Minh Châu đứng ở cửa nhìn ra xa, thấy hấn đến, vui vẻ ra mặt, dường như thờ phào.

Kì Lãm bước vào, trực tiếp vào phòng ngủ của đại trưởng công chúa Thục Nghi.

Đại trưởng công chúa đang niệm kinh Phật, thấy cháu trai vào, trong lòng cả kinh, vội nhìn mặt nó, thấy nó đang cố nhẫn nại, rốt cuộc mới yên lòng. Thế nhưng nhìn sắc mặt của nó, cũng biết là lại có người làm hao mòn sự kiên nhẫn của nó rồi, dường như nếu không khiến nó tức đến phát cuồng gây ra chuyện gì đáng sợ thì không yên, không cần nói, bà cũng biết đó là ai.

- Huyền Hòa, đến chỗ tổ mẫu này.

Kì Lãm ngồi lên giường, gói đầu lên chân tổ mẫu, buồn bực nói:

- Tổ mẫu, cháu chỉ thích một mình Liễm muội muội thôi, cháu không cần những người khác, người có thể giúp cháu định thân với Liễm muội muội không?

Đại trưởng công chúa Thục Nghi không nói gì.

- Cháu vẫn nhớ rõ, năm xưa phụ thân định ra hôn sự cho cháu với Liễm muội muội trước mặt Khúc đại nhân, Khúc đại nhân cũng đã đồng ý, chỉ đợi Liễm muội muội cập kê cháu lập tức có thể cưới nàng về. Cháu chỉ thích duy Liễm muội muội, thích nàng từ lâu, năm mơ cũng muốn cưới nàng về... Tổ mẫu, cháu sợ cháu không nhìn nổi... Tổ mẫu, cháu đau đầu quá... Tổ mẫu, Huyền Hòa rất đau...

Nghe giọng nói dần suy yếu của nó, đại trưởng công chúa Thục Nghi từ thương xót biến thành đau lòng, trong lòng nóng vội, vội gọi Thượng ma ma vào:

- Thế tử phát bệnh, mau lấy thuốc của thế tử đến đây.

Thượng ma ma cũng thấy thế tử đang gói đầu trên chân đại trưởng công chúa Thục Nghi mà ôm đầu, trong lòng căng thẳng, nhanh chóng đến lấy một cái hộp màu xanh khảm ngọc viền cẩm thạch trên chiếc kệ gần đó xuống, mở ra, trên lớp vải lót nhung đen tuyền là mấy viên thuốc cỡ vừa, vội lấy một viên

ra.

- Thế từ, mau uống thuốc nào, uống rồi sẽ không đau nữa.

Thượng ma ma dịu dàng nói, dứt thuốc cho hấn, lại dứt nước cho hấn nuốt thuốc vào.

Khò sờ nửa canh giờ, Kì Lãm mới đỡ hơn, chỉ là sắc mặt vô cùng tái, dựa vào gối đặt trên giường rồi, sắc mặt vốn hồng hào cũng trở nên trắng bệch, đáng về yếu đuối kia, khiến người khác hết sức đau lòng.

Ánh mắt đại trưởng công chúa Thục Nghi hơi ướt, kéo tay cháu trai mà vỗ, rốt cuộc hạ quyết tâm nói:

- Tháng sau là sinh nhật lão phu nhân phủ Bình Dương hầu, tổ mẫu sẽ đến đích thân xem qua, rồi khi ấy sẽ bảo phụ thân cháu đem tín vật đi đính hôn cho cháu với tiểu cô nương kia.

Sau khi Kì Lãm nghe xong, mỉm cười với bà, nụ cười tràn ngập vui sướng, nỗi vui sướng ấy làm giảm đi vẻ mệt mỏi trên gương mặt của hấn, cũng khiến đại trưởng công chúa Thục Nghi càng kiên định với quyết tâm của mình hơn.

*****

Khúc Liễm hết sức vui vẻ đem hoa đã mua về trồng trong viện, để người khác đặt chúng theo sự sắp xếp của mình, rất nhanh, cả sân tràn ngập sức sống.

Nàng vừa lòng đứng trong hành lang ngắm một lát, dặn dò bà tử hầu hạ ở đây phải chăm sóc xong, thì sai bọn Bích Xuân chia nhau bưng hai chậu hoa đã được tỉ mỉ lựa chọn đưa qua chỗ Quý thị và Khúc Thắm.

Quý thị được con gái tặng hoa rất vui vẻ, bảo người đặt lên bệ cửa sổ.

Khúc Thắm đang tính toán việc thu chi của nhà họ trong tương lai, thấy muội muội đích thân đem hoa đến tặng, trên gương mặt không nhịn được tươi cười, kéo nàng ngồi cạnh, cười nói:

- Hôm nay đi chơi thế nào? Có vui không?

- Vui lắm.

Khúc Liễm hết sức sung sướng đem mọi chuyện đã trải qua trong chuyến đi núi Thạch Cảnh hôm nay kể cho tỷ tỷ nghe.

Khúc Thắm âm thầm gật đầu, cô biết Kì Lãm vốn là người thận trọng, có cậu cùng đi là tốt nhất. Thấy đáng về của muội muội, dường như cũng không ghét Kì Lãm, càng vui mừng trong lòng.

- Tỷ, cả ngày nay tỷ xem sổ sách, có việc gì không?

Khúc Liễm thật lòng quan tâm hỏi.

- Thật ra không có gì đâu, tỷ chỉ muốn xem có thể có nghề nghiệp hay cách nào thêm chút tiền thu cho nhà mình thôi, đến khi ấy thì để Từ Sơn kinh doanh.

Sau khi Khúc Liễm nghe xong, thấy hứng thú, bèn ngồi xuống bàn bạc với tỷ tỷ.

Hai tỷ tỷ thảo luận đến khi trời sắp tối, mới được nha hoàn nhắc là sắp dùng bữa tối, vội đến chỗ Quý thị dùng bữa với bà.

Đến khi dùng xong bữa tối về, Khúc Thắm nhìn chậu hoa mẫu đơn trên bệ cửa sổ, cân nhắc một lát, bèn sai Hồng Nhị mở hòm xiềng của mình, sai nàng ta lấy một bộ trang sức đá quý đem sang cho muội muội.

Tốt hơn muội muội lẻ loi một mình, cô có hồi môn mẹ ruột để lại, mấy năm nay Từ Sơn thận trọng buôn bán hiệu quả, thu vào có chút dư dả, chỉ là không thể tính nhập vào quỹ chung được. Thế nên, cô cũng không keo kiệt mấy thứ này làm gì, thường cho con bé thứ này thứ kia, coi như là tặng đồ cưới trước cho muội ấy vậy.

Đến khi Khúc Liễm nhận được trang sức đá quý tỷ tỷ tặng, gỡ đầu, hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn vui vẻ nhận.

Thế nhưng hôm sau, nàng lại buồn phiền.

Vì lại có khách đến nhà, vẫn như cũ là đem tìm đệ đệ làm có đến tìm nàng.

- Thiếu gia Lạc phủ?

Sắc mặt Khúc Thắm trở nên lạnh lùng, nói với ma ma báo tin:

- Nói với cậu ta, thiếu gia có việc ra ngoài, để cậu ta về đi.

Quản sự thấy sắc mặt Khúc Thấm không được tốt, thừa vâng mà đi.

Khi ma ma quản sự đi rồi, Kiều ma ma dâng trà, thận trọng nhìn sắc mặt Khúc Thấm, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, làm vậy dường như không được hay lắm? Thiếu gia Thừa Phong là đích trưởng tôn, nếu thiếu gia giao hảo với cậu ta, cũng có lợi cho tương lai của thiếu gia ...

- Kiều ma ma!

Khúc Thấm bỗng nhìn bà ta, ngoài mặt không chút thay đổi.

- Không phải là bà quên mình đang hầu hạ ai chứ? Có lẽ ta cần phải đuổi bà về chỗ ngoại tổ mẫu phải không?

Trên mặt Kiều ma ma thể hiện rõ sự bối rối, vội quỳ xuống, thề thốt nói:

- Sao tiểu thư lại nói thế? Nô tỳ toàn tâm toàn ý vì tiểu thư, chẳng lẽ tiểu thư không biết ư? Nếu nô tỳ có tâm tư khác, cứ để nô tỳ chết không được tử tế!

Bà ta vốn là người Lạc phủ, sau khi Khúc Thấm được sinh ra, thì được lão phu nhân chọn đưa đến cạnh Khúc Thấm, trở thành bà vú của Khúc Thấm, trung thành tận tâm tới nay chưa từng hai lòng.

Khúc Thấm chỉ yên lặng nhìn bà ta, mãi đến khi Kiều ma ma thấy trong lòng vô cùng khủng hoảng, mới thấy sắc mặt của cô dịu đi.

- Một khi đã vậy, bà nên biết, không nên nghi ngờ việc ta làm. Bà phải nhớ kỹ, ta mới là chủ tử của bà, sau này có chuyện gì khác, đừng có cái gì cũng báo với Lạc phủ nữa.

Khúc Thấm cảnh cáo.

Kiều ma ma suýt bị dọa vỡ mật, sao còn dám nói gì nữa? Lập tức vội vàng thể hiện lòng trung thành.

- Được rồi, lui xuống đi.

Kiều ma ma đi rồi, Khúc Thấm mới nhắm mắt lại, khóe môi vẽ lên một nụ cười khổ.

Đương nhiên cô biết Kiều ma ma trung thành với mình, chỉ cần biết là việc có lợi cho cô, bà ta sẽ thực hiện.

Nhưng với cô, đệ đệ muội muội của cô mới là quan trọng nhất, năm xưa nếu không có Kiều ma ma, sao Lạc Thừa Phong có thể lừa muội muội ra ngoài, suýt hủy hoại thanh danh của muội ấy, khiến hôn sự của muội muội và Kì Lãm thiếu chút nữa không thành.

Kiếp này, cô tuyệt đối không cho phép loại chuyện thế này xảy ra nữa!

- Tỷ, tỷ đang bận sao?

Một giọng nói dịu dàng vang lên.

Khúc Thấm mở mắt, thì thấy một gương mặt nhỏ nhắn hé ra ở khe cửa thư phòng, thoạt trông cực kì đáng yêu, đầy sự hoạt bát của tiểu cô nương, khiến người ta không nhịn được cười.

- Không có, sao vậy?

Khúc Thấm cười gọi con bé vào.

Khúc Liễm vào thư phòng, hiện giờ tâm trạng của nàng rất tốt, chủ yếu là vì tỷ tỷ sai người đuổi Lạc Thừa Phong kia đi, khiến nàng rất vui vẻ.

Trước khi trọng sinh tỷ tỷ cảm thấy Lạc Thừa Phong vẫn được xem là một muội phụ dự bị, nên vẫn ngầm đồng ý hành vi lấy lòng nàng của Lạc Thừa Phong, khiến nàng hết sức bối rối. Khi ấy hẳn Khúc Thấm nghĩ rằng, Lạc phủ dù thế nào cũng là quý tộc, Lạc Thừa Phong lại là cháu trai nhỏ đích tôn, áp lực không lớn, hơn nữa Lạc Thừa Phong còn rất yêu quý muội muội, vẫn có thể xem là một mối lương duyên.

Nhưng Khúc Liễm không cảm thấy thế, từ bé đến lớn, có phân nửa thời gian là ở Lạc phủ, trước năm bảy tuổi Lạc Thừa Phong ở nội viện, không ít lần chơi đùa với bọn cô nương các nàng, khi ấy thích nhất là tìm mọi cách ăn hiếp nàng, quả thực chính là con gấu con khiến người ta muốn đánh một trận thật đau - từ đó nàng đã biết Lạc Thừa Phong chính là loại gấu con càng thích càng bắt nạt, thậm chí còn nhớ rõ chuyện Lạc Thừa Phong dúi dằm hỏi đó nữa, vậy sao nàng có thể có hứng thú với một tên đã từng thấy hấn cời truồng, nước tiểu đầy giường đây? Nàng không phải kẻ biến thái yêu trẻ con đâu!

Sau khi Lạc Thừa Phong lớn lên, không còn bắt nạt nàng nữa, lại đổi phong cách lấy lòng nàng, cô gái có tuổi tâm lý khá lớn như nàng không thể nảy sinh nổi tình cảm với hắn, nhưng phải kiêng kị Lạc phủ không thể đánh hấn một trận toi đời hoa lá được, cuối cùng đành phải nén bực mình mà chịu đựng hắn.

Thế nên, bây giờ tỷ tỷ bắt đầu giúp nàng ngăn cản Lạc Thừa Phong, đương nhiên là nàng rất vui vẻ.

Khúc Liễm tươi cười nói:

- Mới nãy nương bàn với muội, muốn đến chùa Khô Đàm rước một pho tượng Phật về thờ, bà nói đã nhiều ngày không dâng hương cho Phật tổ, e Phật tổ trách tội, giờ đã sắp xếp xong xuôi, cũng nên rước Phật về.

Khóe môi Khúc Thắm run rẩy, chẳng lẽ đến kinh thành, vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh bị huân hương hun ư? Nhưng nhớ đến tính cách của Quý thị, phải đánh liều thôi.

- Được, ngày mai chúng ta đến chùa Khô Đàm rước một pho tượng Phật về đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37

Hôm sau, tỷ muội Khúc gia theo Quý thị đi chùa Khô Đàm, rước một pho tượng Phật về, thờ ở trong Phật đường nhỏ.

Sau khi Quý thị vào kinh, liền sai người giữ phòng cạnh phòng ngủ của mình sắp xếp thành một Phật đường nhỏ, tiện cho bà thờ Phật. Quả là sau khi rước Phật về, bên phòng Quý thị, lại bắt đầu tràn ngập mùi các loại nhang hương, tỷ đệ Khúc gia tuy đã quen, nhưng vẫn có chút dờ khóc dờ cười.

Cùng với việc Quý thị rước tượng Phật về, cuộc sống của người tam phòng Khúc gia ở kinh thành cũng dần tiến vào quỹ đạo.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, Khúc Loan bắt đầu đi học hằng ngày ở tộc học Lạc gia, Khúc Thắm cũng ngày nào cũng dẫn Từ Sơn đi mua sắm ngoài phố, làm điều tra thị trường, xem làm nghề gì trong kinh thành mới tốt, Khúc Liễm ngoài việc thuê thừa cùng trông hoa chăm cỏ, cũng rất có hứng thú bàn bạc tìm cách kiếm tiền với Khúc Thắm.

Tiếc là tuy Khúc Liễm đã hai kiếp làm người, nhưng kiếp trước nàng vẫn là cô bé không ra xã hội, cũng không trải qua nhân sinh phong phú, cũng không bồi trọng sinh một lần thì tích lũy được kinh nghiệm hữu ích gì, vốn không giúp được gì. Khúc Thắm ngược lại, dạo bên ngoài mấy ngày, trong lòng đã có ý tưởng nhất định, thấy muội muội không giúp được gì, không đành lòng để con bé phải lo lắng việc phạm tục dính đầy hơi tiền này, bèn đuổi nó đi.

Khúc Liễm đau đầu, nàng cũng không nghĩ rằng thương nhân là thấp hèn gì đó, có thể kiếm được tiền là được rồi. Vì thế, lấy bạc riêng của mình ra, đem tiền riêng của mình đưa đến chỗ Khúc Thắm, để tỷ ấy làm vốn, coi như là góp một phần tâm ý của mình.

Bây giờ cho hết bạc riêng đi, nàng liền thành kẻ nghèo rồi ==!

Khúc Thắm sao lại coi trọng một hai ngàn lượng bạc này của muội muội? Vốn cũng không cần con bé bỏ ra, nhưng suy nghĩ lại, vẫn nhận, nói với muội muội:

- Tiền này của muội nhân tiện nhập cổ phần đi, đến lúc đó sẽ chia tiền lời cho muội, làm đồ cưới cho muội luôn.

Khúc Liễm lúng túng, sao lại nhắc đến đồ cưới của nàng chứ?

Thấy sắc mặt muội muội là lạ, Khúc Thắm nghĩ nàng còn nhỏ tuổi nên không hiểu, vừa sai Hồng Nhị thu bạc vừa nói:

- Kiếp nữ nhân chúng ta, không được tự do có nhiều lựa chọn như nam nhân, ngay cả khi có nhiều cơ hội, thì cũng có bao nhiêu phép tắc thế gian trói buộc nữ tử. Nữ nhân muốn sống tốt, sống thẳng lưng, trừ gia thế là yếu tố bên ngoài, tiền tài cũng là yếu tố bên trong không thể thiếu, đặc biệt là đồ cưới lại càng quan trọng hơn.

Rồi lại giảng giải tầm quan trọng của đồ cưới linh tinh cho nàng, nói đến Khúc Liễm xấu hổ, đành phải ngoan ngoãn gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Tuy Khúc Thắm tính toán kiếm thêm tiền cho gia đình, nhưng cũng không tự mình ra mặt gây chú ý, từ xưa sĩ nông công thương, thương vẫn được người đời cho là hèn kém nhất, là tiểu thư khuê các thế gia, Khúc Thắm sẽ không tự tạo nhược điểm, mà dưới tay cô có quân sự, có thể giao cả cho Từ Sơn quản lý.

Khúc Thắm giao cho Từ Sơn một khoản tiền, ngoài việc để Từ Sơn làm vốn buôn bán bên ngoài, cũng để Từ Sơn mua một vài điền trang cửa hàng gì đó ở kinh thành, số lượng cũng không nhiều, vì nhiều quá cũng không mua nổi, mà đất kinh thành có hạn, điền trang tốt đều đã có chủ, dù bán ra cũng không được lợi, thậm chí có tiền cũng không mua được, cửa hàng trên những con đường tốt ở kinh thành cũng khó mà mua được.

Nhưng điều này không quan trọng, Khúc Thắm chỉ cần nói một tiếng với Lạc lão phu nhân là được, Lạc lão phu nhân muốn thêm chút đồ cưới cho Khúc Thắm, đương nhiên không phản đối, thậm chí còn cho quân sự ra mặt, nói tốt giùm Từ Sơn với người ta.

Quả nhiên, không quá vài ngày sau, mọi chuyện đã được thực hiện thỏa đáng.

Khi Từ Sơn cảm khế đất đến, Khúc Thắm rất hài lòng, xem qua, thì bảo Hồng Nhị cất đi, lại hỏi Từ Sơn chuyện buôn bán, đến khi hỏi xong từng việc một, cuối cùng mới nhắc đến phụ tá Diệp Trường Thanh của phụ thân, hỏi bao lâu thì ông ta vào kinh.

Từ Sơn hơi áy náy nói:

- Tiểu thư, e một thời gian nữa Diệp tiên sinh mới vào kinh được. Diệp tiên sinh cảm kích sự trọng dụng của lão gia năm xưa, đã đồng ý vào kinh, chỉ là ông ta còn phải xử lý chuyện trong nhà, chừng xử lý xong rồi mới vào kinh.

- Thế thì bao lâu?

Khúc Thắm hơi nóng lòng.

- Thuộc hạ không biết, e là không ít hơn một tháng đâu.

Sau khi Khúc Thắm nghe xong, đành phải nén sự nóng vội của mình lại. Năm xưa Diệp Trường Thanh có thể được phụ thân tin tưởng, là người có bản lĩnh, nếu ông ta không cảm kích ơn tri ngộ của phụ thân năm xưa, vốn sẽ không vào kinh. Đợi ông ta vào kinh lần này, để ông ta theo cạnh đệ đệ, sau này cũng tiện chỉ dạy cách đối nhân xử thế cho đệ đệ.

Đến tháng năm, thời tiết kinh thành bắt đầu dần nóng lên.

Hai tỷ muội Khúc Thắm cũng thu dọn hành lý, đến Lạc phủ ở.

Hai tỷ muội có viện riêng của mình ở Lạc phủ, đây là Lạc lão phu nhân đặc biệt sắp xếp cho cháu ngoại mình yêu thương. Khúc Liễm chẳng qua là hưởng nhờ phúc của tỷ tỷ, là người ở kẻ mà thôi.

Sau khi hai tỷ muội đến phủ Bình Dương hầu, nhanh chóng đến thỉnh an Lạc lão phu nhân, lại thấy Lạc đại phu nhân và Lạc tứ phu nhân đang ở đó.

Lạc tứ phu nhân vừa thấy hai tỷ muội, thì che miệng cười nói:

- Có hai cháu ngoại xinh đẹp này ở cùng, lão phu nhân thật có phúc, cũng không biết con có thể hưởng nhờ phúc của lão phu nhân không, lão phu nhân phải thương con nhiều vào mới được.

Lạc lão phu nhân được nàng ta dỗ đến tươi cười đầy mặt, chỉ vào bà nói:

- Con mà mở miệng, nói thế nào cũng nói được, con có ngày nào mà không đến chỗ ta chứ? Trà ngon cũng bị con uống ké không ít rồi.

- Không còn cách nào, nếu một ngày con không gặp lão phu nhân, trong lòng hoang mang, đành phải ngày nào cũng đến ăn ké uống ké vậy.

Lạc lão phu nhân được bà ta nịnh đến càng vui vẻ, Khúc Thắm và Khúc Liễm ngồi cạnh nhả nhặn cười cười, chỉ có Lạc đại phu nhân hơi gượng cười, thỉnh thoảng lại đảo mắt quanh tỷ muội Khúc gia, làm trong lòng Khúc Liễm sợ hãi, không biết vị đại cữu mẩu này có ý gì.

Nói đùa một lúc, Lạc lão phu nhân nói với tỷ muội Khúc gia:

- Cũng không còn sớm nữa, Thắm nhi và Liễm nhi về nghỉ một lúc đi, đến tối nhớ sang đây dùng bữa.

Khúc Thắm và Khúc Liễm vội đứng dậy, thưa vâng, rồi lui xuống.

Bảo hai tỷ muội Khúc gia đi rồi, Lạc lão phu nhân nói với Lạc đại phu nhân:

- Bên đại gia có ý gì, gần đây có tin tốt nào không?

Lạc đại phu nhân biết hôm nay lão phu nhân sẽ hỏi, không khỏi buồn phiền trong lòng.

Kỳ thật với thế lực của phủ Bình Dương hầu, làm mai cho một biểu cô nương đương nhiên rất dễ dàng, có rất nhiều lựa chọn. Nhưng vị biểu cô nương này không thể so sánh với những người khác, là đầu quả tim của lão phu nhân, thế nên khó tuyển người cho con bé này, nếu chọn người có gia thế tương đương với Khúc Thắm, e là lão phu nhân không hài lòng, nếu tuyển cho Khúc Thắm người có gia thế quá tốt, thân phận Khúc Thắm lại không đủ, người ta vốn không để vào mắt, thật là rất khó xử.

Điều này khiến Lạc đại phu nhân không nhìn được con tức, rõ ràng là Khúc Thắm mất cha mất mẹ, tuy là danh môn vọng tộc, dòng dõi thư hương ở phủ Thường châu, nhưng thân phận này cũng không cao, lão phu nhân lại nhất định muốn ở kinh thành, ánh mắt lại cao, không phải vương tôn quý tộc là không được, họ biết tìm đâu đối tượng đồng ý cưới Khúc Thắm? Hôn nhân là việc tốt giữa hai họ, mình thích người ta, người ta cũng không nhất định sẽ chịu mình, dù phủ Bình Dương hầu có thế lực đến đâu, cũng không thể vì vậy mà đắc tội người ta được đúng không?

Mấy ngày nay, bà và đại gia đều tìm hiểu những công tử có độ tuổi thích hợp một phen, tìm được rất nhiều người xứng đôi với Khúc Thắm, trong số đó cũng có không ít nhà huân quý, nhưng lão phu nhân đều không vừa ý, ngại cái này sợ cái kia, khiến họ từ vô cùng hăng hái đến mệt mỏi, rốt cuộc nhận ra, lão phu nhân chọn hôn phu cho Khúc Thắm theo tiêu chuẩn của đích nữ Hầu phủ.

Nghĩ vậy, Lạc lão phu nhân có hơi chủ quan, dù là khi Khúc tam gia còn tại thế, cũng chỉ là một tri phủ địa phương, Khúc Thâm chỉ là con gái tri phủ, sao có thể làm hoàng tử phi? Quý tộc có vòng giao tế của riêng nó, ít quan lại nào chọn vợ ngoài vòng lân cận ấy, lại càng không chọn thê tử không cha không mẹ chẳng giúp ích được gì.

Chỉ là, nếu lão phu nhân lên tiếng, họ cũng không cách nào từ chối, đành phải tiếp tục thử xem.

- Nương, lão gia thương Thâm nhi nhất, đương nhiên là cũng nguyện lòng tìm một vị hôn phu vừa ý cho Thâm nhi, vẫn còn đang tìm đấy.

Lạc đại phu nhân nói ngắn gọn.

Lạc lão phu nhân nhún mày, hơi không hài lòng với đáp án này.

Bấy giờ, Lạc tứ phu nhân đảo mắt, cười nói:

- Nương, mấy ngày nữa là sinh nhật người, chẳng bằng đến khi ấy làm lớn một phen, mời thân quyến bằng hữu của Lạc gia đến cho đông vui, người lại dẫn Thâm nhi theo cạnh, để nhiều người trông thấy con bé, không chừng mấy vị phu nhân thấy khí độ của Thâm nhi như thế, trong lòng sẽ thích thì sao? Không phải con nói chứ, Thâm nhi kế thừa dung mạo xinh đẹp của mẫu thân con bé, lại lớn lên cạnh người, là cô nương tốt như vậy, e đến khi ấy người phải hoa mắt.

Sự nịnh hót này khiến mặt mày lão phu nhân hớn hở, sự không vui lúc nãy mau chóng tan biến, vỗ tay Lạc tứ phu nhân nói:

- Theo con nói vậy. Thôi, ta vốn không muốn năm nay quá mức phô trương, mời một ít thân hữu đến ăn bữa cơm là được, giờ xem ra nên làm lớn, chỉ mong mấy tỷ muội già của ta đừng cười ta đã già lại còn thích khoe khoang..

- Sao lại thế? Nương đây là có phúc, là chúng con cháu hiếu thảo với người...

Lạc đại phu nhân ngồi cạnh, thấy đệ muội dỗ lão phu nhân mặt mày hớn hở, trong lòng hơi khinh thường.

Bà còn không biết Hồng thị này có ý gì? Chẳng qua là mơ ước của cái trong tay lão phu nhân thôi, đến khi lão nhân gia trăm tuổi, sẽ phải ở riêng, đến khi ấy đại phòng họ kế thừa Hầu phủ, tứ phòng sẽ biến thành bàng chi, số tài sản kế thừa từ quỹ chung cũng không nhiều, đều theo lệ thường mà chia, nên bèn nịnh hót lão phu nhân, muốn chiếm chút lợi ích từ lão phu nhân.

Lão phu nhân cả đời quản gia, nói trong tay không có của cải là không thể nào, tùy tiện lấy ra một chút, cũng sẽ khiến người khác lóa mắt.

Đến tối, sau khi Lạc đại gia trở về, Lạc đại phu nhân nói chuyện đại hôn sinh nhật lão phu nhân năm nay với ông ta.

- Vốn không phải là nói sẽ làm nhỏ thôi sao?

Lạc đại gia hơi kinh ngạc.

Lạc đại phu nhân vừa hầu hạ ông thay quần áo vừa bĩu môi nói:

- Còn không phải là nhờ tứ đệ muội ư, nhân cơ hội trước mặt lão phu nhân mà nói chuyện làm lớn sinh nhật, đến khi ấy tiện tìm đối tượng cho Thâm nhi, cũng không nhìn lại thân phận Thâm nhi, chẳng phải là đích nữ Hầu phủ chúng ta, chỉ có người ta chọn con bé, sao có thể để nó chọn ai được?

Lạc đại gia nghe xong không được vui nói:

- Thâm nhi là con gái của muội muội, con bé từ nhỏ đã không còn cha mẹ, chúng ta làm trưởng bối nên tận tâm hơn, cũng khiến lão phu nhân an tâm. Được rồi, nếu lão phu nhân đã lên tiếng, thì nghe lời người đi.

Lạc đại phu nhân biết ông sẽ nói thế, tuy rằng oán giận vì bị trách, nhưng không dám tranh luận cãi lời, đành phải nói nhượng theo vài câu.

Hai tỷ muội Khúc Thâm cũng không biết tính toán của Lạc lão phu nhân, dù đoán được, các nàng cũng không làm được gì.

Các nàng đang chiêu đãi bọn tỷ muội Lạc gia đến thăm.

Biết các nàng được lão phu nhân đón đến ở Lạc gia, mấy tỷ muội Lạc gia chưa lấy chồng đều sang đây, mọi người cùng nhau uống trà tán gẫu, rất náo nhiệt.

Lạc Anh cười hi hi nói với Khúc Liễn:

- Tốt qua, ngày mai bắt đầu đi, người đi cùng ta đến Trúc Tuyên trai đọc sách, đi nha,

Về mặt Khúc Liễn đau khổ gật đầu, quả nhiên là nàng biết mà, đến Lạc phủ không được tự do nhàn hạ như ở nhà mình, có thể sắp xếp thời gian theo ý mình.

- Vui quá, chúng ta đều được đi chung rồi.

Lạc Anh chột nhẹ vào mặt nàng, sau đó nhỏ giọng nói với nàng:

- Đúng rồi, ta nói cho ngươi biết nha, phụ thân và nương ta gần đây đều bận tìm đối tượng cho Thẩm biểu tỷ, nhưng dường như tỏ mầu chẳng vừa lòng ai, nên hiện giờ ta cũng không biết ai là tỷ phu tương lai của Thẩm biểu tỷ.

Ánh mắt Khúc Liễm hơi thay đổi, nhanh chóng hiểu là đương nhiên do ánh mắt lão phu nhân cao, muốn chọn cho cháu gái mình yêu thương người tốt nhất, nên mới không quyết định. Tuy nói vậy thật rất tôn hại tới uy nghiêm của mình, nhưng Khúc Thẩm cũng biết hoàn cảnh nhà họ, e là môn đăng hộ đối thì lão phu nhân không vừa mắt, mà chỗ có thể lọt vào mắt, thì người ta lại không thèm nhìn đến họ.

Tương tự đến chuyện như vậy, không nhịn được hơi bực mình.

Khúc Liễm cũng biết tuy tỷ tỷ nhà mình ngàn tốt vạn tốt, nhưng khó mà chống lại thời đại lấy phụ thân làm chủ này, đúng lúc là phụ thân họ lại mất sớm.

Thế nhưng nàng vẫn dặn dò Lạc Anh, nếu có tình huống gì mới thì tiếp tục báo với nàng.

Lạc Anh vỗ ngực cam đoan, nàng ta là cháu gái nhỏ đích tôn, lại là thai long phượng, rất được cha mẹ yêu thương, dễ tìm hiểu tin tức, không ai dễ phòng nàng ta.

Đến khi nói xong việc này, Lạc Anh thừa dịp bọn tỷ muội đều vây quanh Khúc Thẩm trò chuyện, nhân cơ hội kéo Khúc Liễm vào phòng nói chuyện, rồi sai nha hoàn bên người của nàng ta Thúy Bình lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn, cười nàng không ngừng, cười đến mức sắc mặt Khúc Liễm dần hóa đen.

Hộp gỗ đàn không có gì, nhưng nếu là do Lạc Anh lấy ra, Khúc Liễm liền phải vô cùng cảnh giác, bởi vì từ bé đến lớn đã rất nhiều lần xảy ra chuyện này, mỗi lần mỗi thứ này đều đại diện cho một ai đó đưa đến.

- Ê, không phải bình thường ngươi thích luyện chữ sao? Trong này là một bản dập của danh gia tiền triều, do thất ca ta đặc biệt đi tìm, để tặng ngươi này.

Khúc Liễm không mở ra, mà đẩy nó về phía nàng ta, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Ta không thể nhận được!

- Vì sao?

Lạc Anh trừng mắt, hơi tức giận.

- Cái này Thừa Phong vất vả nửa năm mới tìm được, vẫn đợi khi ngươi vào kinh, rồi tặng cho ngươi đấy.

Nàng ta cảm thấy một tấm lòng son của huynh trưởng ruột thịt của mình bị Khúc Liễm chà đạp, dù là tỷ muội tốt cũng sẽ trở mặt.

Khúc Liễm không biết nói sao, tiếp tục ra vẻ chính trực nghiêm trang nói:

- Chính bởi thế, ta mới không thể nhận được. Ngươi đừng quên, chúng ta đều đã lớn, không còn nhỏ nữa.

Rồi hạ giọng mềm mại, hơi buồn buồn nói:

- Ngươi cũng biết mà, nếu không có tỷ tỷ ta, ta vốn không có quan hệ huyết thống gì với các ngươi, ngoại tử mầu và mấy vị cậu mợ nề mặt tỷ tỷ mới tiếp nhận ta, đương nhiên ta không thể làm việc gì có lỗi với họ được, bằng không ta cũng sẽ không thể tha thứ cho bản thân... Ngươi hiểu chứ?

Câu cuối cùng “Ngươi hiểu chứ?” nói bằng giọng điệu đáng thương, một đôi mắt ngập nước chớp chớp, khiến Lạc Anh ngơ ngẩn, rõ là ban đầu bị nàng kiên quyết từ chối mà tức giận, nhưng vừa thấy đáng về nhu nhược của nàng, nổi tức giận kia như một quả bong bóng xì hơi, dễ dàng tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 38

Cuối cùng, Lạc Anh mới miễn cưỡng nói:

- Được rồi, ta sẽ nói với thất ca.

Nàng ta cũng không thật sự là người được cưng chiều mà tùy hứng, không hiểu gì, trong lòng biết Khúc Liễm nói đúng, huynh trưởng của mình thích Khúc Liễm, thường tìm cơ đến tìm Khúc Liễm, hoặc tặng này tặng nọ lấy lòng nàng, nhưng rất ít lần thành công, Khúc Liễm luôn có cách từ chối. Trước kia tuổi mọi người còn nhỏ thì không sao, giờ đã lớn, cũng không thể như thế mãi.

Đương nhiên, Lạc Anh giúp Lạc Thừa Phong như vậy, ngoài việc bọn họ là long phượng thai thân thiết hơn một chút so với huynh muội bình thường, còn vì biết Lạc Thừa Phong thực sự thích Khúc Liễm, nàng ta và Khúc Liễm cùng nhau lớn lên, biết Khúc Liễm là loại người nào, không khỏi phải giúp huynh trưởng một phen.

Nhưng dường như Khúc Liễm không thích, từ bé đến lớn ra vẻ rụt rè yếu đuối, ngay cả nhận quà người khác tặng cũng không dám, một bộ dáng nhu nhược đáng thương, rốt cuộc khiến người khác mềm lòng, không thể ép uống nàng được.

- A Liễm, ngươi không thích thất ca ta, phải không?

Sắc mặt Lạc Anh âm trầm hỏi.

Khúc Liễm cố duy trì vẻ mặt nghiêm trang, kỳ thật trong lòng rất bất đắc dĩ, Lạc Anh là đại tiểu thư bốc đồng, một khi không vừa ý, thì sẽ nổi giận, vô cùng kiêu căng đối với người không bằng mình, nếu không có tình cảm cùng nhau lớn lên từ bé, e là Lạc Anh không thêm liếc mắt nhìn mình một cái nữa. Nếu nàng nói không thích Lạc Thừa Phong, e là Lạc Anh sẽ rất không vui.

- Thất biểu ca rất tốt, xưa nay ta đều kính trọng huynh ấy.

Sắc mặt Lạc Anh đỡ hơn một chút.

- Thế nhưng ta càng thích A Anh hơn, ta biết A Anh tốt với ta nhất mà.

Sắc mặt Lạc Anh rất tốt.

Từ bé Khúc Liễm đã sống chung với tỷ muội Lạc gia, biết cách dỗ dành cô bé, mới nói mấy câu đã dỗ Lạc Anh xong, không khiến nàng ta nổi giận nữa. Đến khi đi, Lạc Anh sai Thúy Bình mang hộp gỗ đàn kia đi, không có ý ép đưa cho Khúc Liễm nữa.

- Được rồi, một khi đã vậy, ta mang trả lại cho thất ca, không làm khó ngươi nữa.

Khúc Liễm tươi cười gật đầu, đứng dậy tiễn Lạc Anh ra cửa, đứng trên bậc cửa, đón nắng chiều, ánh nắng rảnh chiều chiều rơi trên gương mặt thanh tú tinh xảo của nàng, thoát trông vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, khiến cô nương ngao kiều như Lạc Anh không thể không thừa nhận, nàng vốn không làm sao nổi giận với Khúc Liễm được, cảm thấy nổi giận với nàng, như là bắt nạt nàng vậy.

Giờ khắc này, Khúc Liễm cảm thấy bản thân thật là một kẻ tâm cơ, đồ tiểu cô nương đến không biết gì nữa.

Thế nhưng, có thể giải quyết phiền toái để mình thoải mái hơn, thủ đoạn gì cũng được, sao còn kiêng kỵ tốt hay xấu, đây là điều nàng học được từ Lạc phủ trong kiếp này.

Ngày thứ hai đến ở Lạc phủ, Khúc Liễm đã đồng ý với Lạc Anh, bèn theo nàng đi học ở Trúc Tuyên trai, Khúc Thẩm thì đi Gia Thiện đường trò chuyện với Lạc lão phu nhân.

Tổng cộng có sáu tiểu thư Lạc gia đi học ở Trúc Tuyên trai, từ bảy đến mười bốn tuổi, cô nương đã cập kê như Khúc Thẩm và Lạc Cận thì không cần đến đây đọc sách.

Thế nên lớn nhất trong Trúc Tuyên trai là Lạc Diễm mười bốn tuổi, là thứ nữ đích tôn, người trông có vẻ thật thà, Lạc Anh cũng rất không thích nàng ta - chắc trên đời này không có đích nữ nào yêu thích tỷ muội thứ xuất cùng phụ thân với mình đâu. Tuổi nhỏ nhất là Lạc Liễu của ngũ phòng, năm nay mới bảy tuổi, người mũm mĩm ngoan ngoãn, mới đến tuổi vỡ lòng của tiểu thư, thì bị đưa đến Trúc Tuyên trai đọc sách với các tỷ tỷ.

Dạy họ là một nữ tử chừng ba mươi tuổi, mọi người gọi bà là Trần nương tử, là một nữ tiên sinh giảng dạy trong tộc học Lạc gia, được Lạc phủ mời đến dạy dỗ cho các tiểu thư trong nhà.

Mùa xuân hằng năm Khúc Liễm và tỷ tỷ đều vào kinh ở nửa năm tại Lạc phủ, từ bảy tuổi đã bắt đầu theo các tiểu thư Lạc phủ đến đây học tập, vẫn là Trần nương tử dạy họ, Trần nương tử cũng có ấn tượng với vị biểu tiểu thư Lạc phủ này, thấy Khúc Liễm đi học lại, thì bắt đầu hỏi bài nàng.

Khúc Liễm buồn bực trong lòng, mùa thu năm trước khi nàng và tỷ tỷ rời kinh về phủ Thường châu, Trần nương tử có cho bài tập, không ngờ đã hơn nửa năm trôi qua, bà vẫn còn nhớ rõ đã cho bài tập gì, đây không phải là ép nàng phải tiến bộ sao? Đọc nhiều “Nữ tặc” “Nữ giới” gì đó như vậy, họ phải đọc thuộc lâu lâu, nhưng vẫn nghĩ đây đều là cái rắm thôi!

Đến khi Trần nương tử hỏi bài Khúc Liễm xong, trên mặt ra vẻ hài lòng, nói:

- Không tệ, ngươi thật dụng công, xem ra là không có lười biếng.

Rồi lại đi hỏi thử các tiểu thư khác.

Khúc Liễm thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Trần nương tử đi hỏi bài mấy tỷ muội khác, Lạc Anh liền sang đây, lên đưa thứ gì đó cho Khúc Liễm:

- A Liễm, tặng người cái này.

Khúc Liễm thấy là một khối gì đó được bao bằng vải dệt, thoạt trông như một quyển vở, hơi nghi hoặc mở ra, không khỏi sửng sốt. Là một quyển bản dập, trên bề mặt hơi ố vàng, nhưng được bảo quản rất tốt, có thể thấy được dấu vết của thời gian, lại mở ra bên trong, vừa thấy liền kinh hãi.

Là một bản dập tiền triều.

Nhớ lại chuyện hôm qua, Khúc Liễm liền nhét lại cho nàng ta, còn bị Lạc Anh trừng mắt.

- Cái này tên là Gia Pháp thiếp, thất ca tặng cho ta, giờ là của ta, ta tặng lại cho người thì sao nào?

Khúc Liễm:

-...

Rốt cuộc Khúc Liễm đành phải nhận lấy, cẩn thận vuốt ve bề mặt ố vàng, rồi cất kỹ.

Một buổi sáng, Trần nương tử giảng chút Tứ thư gì đó, trong khoảng một canh giờ, thời gian còn lại thì để mọi người viết chữ to. Trong lúc Khúc Liễm viết chữ to lại được Trần nương tử khen ngợi, khiến ánh mắt mấy vị tiểu thư Lạc gia nhìn Khúc Liễm đều hơi hâm mộ, thế nhưng nhìn Lạc Anh ngồi cạnh nàng, rốt cuộc không nói gì thêm.

Đến trưa tan học, khi mọi người kết bạn mà đi, Lạc Anh nhân dịp nói:

- Sao người thích luyện chữ vậy chứ? Chẳng trách chữ của người là đẹp nhất trong mấy tỷ muội, Trần nương tử còn khen người rất có tài hoa, nếu có thời gian, đương nhiên sẽ hình thành phong cách của riêng mình, không chừng tương lai còn có thể thành nhà thư pháp, lưu danh muôn đời.

Khúc Liễm cười nói:

- Đâu có dễ vậy? Người nói đơn giản thế.

Và lại không phải nàng thích luyện chữ, mà là ông nội kiếp trước từng nói với nàng, chữ thể hiện phẩm hạnh khí phách của con người, trước khi thành nhân, phải tập viết chữ cho đẹp, rồi hai kiếp đều kiên trì làm theo.

Thật ra sự kiên trì này, cũng là một cách hạn chế nhớ nhưng kiếp trước, và còn ghi khắc.

Vừa nói chuyện, đã đến Gia Thiện đường, thấy trong phòng ngoài Lạc lão phu nhân và Khúc Thắm, Lạc Cận, còn có Lạc Thừa Phong.

Mí mắt Khúc Liễm nhảy lên, đến khi cùng Lạc Anh hành lễ với lão phu nhân xong, thì liền đến bên cạnh tỷ tỷ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, xem nhẹ tầm mắt quan tâm bên cạnh.

- Đều mới tan học, các cháu mau đến đây, ăn một chút lót dạ đi, còn chưa đến lúc dùng bữa đâu, chớ để đói bụng.

Lạc lão phu nhân thấy một đám cháu trai cháu gái đến, ai cũng lớn lên như hoa như ngọc, tươi trẻ đầy sức sống, chỉ nhìn cũng khiến tâm trạng người ta vui vẻ, tươi cười sai bọn nhan hoàn bưng mấy thứ điểm tâm ngọt lên.

Lạc Anh tươi cười ngồi dưới Lạc lão phu nhân, vui vẻ nói:

- Biết chỗ tổ mẫu có đồ ăn ngon, nên vừa tan học, chúng cháu mới vội đến đây. Quả là tổ mẫu tốt nhất, chẳng trách ngày nào cháu đến đây cũng vui vẻ, tứ thân cũng thích đến đây như vậy.

Bề ngoài nàng ta ngọt ngào động lòng người, miệng cũng ngọt, nói liên tục khiến lão phu nhân cười tươi, càng tỏ ra yêu thương nàng ta hơn. Các tiểu thư khác tuy không biết ăn nói như Lạc Anh, nhưng vào thời điểm này đương nhiên phải ra vẻ chút, cũng nũng nịu mềm mại hòa theo, trong lúc nhất thời rất hòa hợp.

Chỉ có Lạc Thừa Phong nóng lòng, tìm cơ này cơ khác không chịu đi.

Hắn ta đã tính toán thời gian bọn tỷ muội tan học mới đến thỉnh an tổ mẫu, xem thử có thể nhận được thêm một ánh nhìn của Khúc Liễm hay không, cũng không ngờ cô bé nhả tâm thế nhưng không thêm nhìn hắn ta, làm cho trong lòng hắn ta hết sức tủi thân. Nghĩ mình tìm bản dập danh gia tiền triều nàng thích nhất vì nàng, sao nàng còn không chịu nhận, thậm chí vẫn lạnh nhạt với hắn như thế? Dù trước kia mình từng bắt nạt nàng, nhưng cũng là khi hắn ta còn chưa hiểu chuyện, sau này lớn hơn một chút, không khi dễ nàng nữa, ngược lại còn hết sức bảo vệ nàng.

- Được rồi, nếu Thừa Phong không còn việc gì nữa thì về đi.

Lạc lão phu nhân nói, cũng không muốn giữ cháu trai ở lại dùng bữa, trong phòng đầy bọn tỷ muội, sao mà giữ nó lại được?

Lạc Thừa Phong đành phải đứng dậy mà đi, trước khi đi trước tiên liếc nhanh Khúc Liễm một cái, lại phát hiện đã bị Thắm biểu tỷ chặn lại, đành phải bắt đầu dĩ đánh mắt ra hiệu với muội muội, thấy muội muội dùng ánh mắt đáp lại, mới vui vẻ đứng dậy, định đi tìm Khúc Loan, tìm hiểu chuyện của Liễm biểu muội từ chỗ hắn.

Đương nhiên Khúc Thắm đem màn mắt đi mây lại của hai huynh muội kia đặt vào mắt, suy đi tính lại, vẫn không quyết định được có nên tách muội muội ra khỏi Lạc Anh không.

Quả thật là kiếp trước Lạc Thừa Phong suýt phá hoại danh dự của muội muội, chỉ là Lạc Anh cũng không làm gì, thậm chí trước khi lấy chồng, còn đối xử với muội muội không tệ, đặc biệt ở Lạc gia, nếu không có Lạc Anh từ xưa đến nay vẫn chơi thân với muội, e là muội muội đã sớm bị mấy tỷ muội Lạc gia khác lén lút bắt nạt.

Lạc Anh coi như là tấm bia cho muội muội.

Thôi vậy, cứ để xem đã.

Một bọn cô nương dỡ Lạc lão phu nhân vui vẻ dùng xong bữa trưa, rồi đều tự trở về phòng nghỉ trưa, qua buổi trưa các cô nương không cần đi học nữa, có thể tự sắp xếp thời gian của mình, hoặc đi theo tú nương Lạc phủ mời đến học nữ hồng linh tinh.

Lạc Anh đương nhiên là đến tìm Khúc Liễm chơi, Khúc Liễm làm gì, nàng ta cũng đi làm theo.

Một phen Khúc Thắm trọng sinh, đối với trí nhớ kiếp trước đã mơ hồ, giờ trở lại kinh thành, đương nhiên như cách một đời. Giờ cô lại vào Lạc phủ, tâm trạng đã khác xưa, trong lòng lo lắng tình tình của Lạc Anh sẽ khi dễ muội muội nhu nhược, lo lắng quá nên trộm đến xem qua.

Đến khi nhìn xong, Khúc Thắm hơi đăm chiêu.

Dường như... Không như lời mấy vị cựu mẫu nói, cảm thấy muội muội chính là bạn chơi của Lạc Anh ở Lạc gia, như cùng học với thái tử vậy. Bây giờ xem ra, so lại Lạc Anh là bạn chơi của muội muội mới phải, đối tượng cùng chơi vô thức lại trái ngược, phần lớn thời gian Lạc Anh đều theo muội muội làm gì thì làm đó, cũng khiến lần đầu tiên Khúc Thắm phát hiện, thì ra muội muội mười hai tuổi ở Lạc phủ như thế sao? Vậy mà có thể âm thầm đem Lạc Anh đích nữ tôn quý nhất Lạc phủ xoay vòng trong tay mà còn không biết.

Khúc Thắm nghĩ ẩn tượng của mình dành cho muội muội phải thay đổi lại lần nữa.

Khúc Liễm không biết một mặt tâm cơ của bản thân bị tỷ tỷ trọng sinh phát giác, tươi cười chia sẻ thêm với Lạc Anh, hai người vừa nói vừa cười, không khí thân mật, đến khi Khúc Liễm bỏ châm tuyến xuống, đề nghị chơi nhảy trăm cái, Lạc Anh lại vui vẻ đi theo.

Cuối cùng Khúc Thắm cũng an tâm.

Chạng vạng, Lạc Anh đem hà bao hôm nay mình làm về đại phòng, vốn nàng ta còn muốn sờ trộm cái Khúc Liễm làm một cái, nhưng Khúc Liễm quá khôn, đã cắt kỹ từ trước, đành phải thôi.

Mới về đại phòng, Lạc Anh liền bị Lạc Thừa Phong đã chờ sẵn cản lại.

- Sao rồi? Hôm nay Liễm biểu muội có nhắc đến ta không?

Về mặt Lạc Thừa Phong chờ mong hỏi.

- Đừng có mơ! Người quy củ nhất gan như A Liễm, chẳng dám làm chuyện xấu gì đâu!

Lạc Anh mặt nhăn mũi nhỏ.

- Thất ca, hay là thôi đi, lá gan A Liễm quá nhỏ, không hợp với nhà chúng ta, nương cũng không thích người nhất gan nữa.

- Không được, ta chính là thích muội ấy đây.

Lạc Thừa Phong cố chấp nói, hơn nữa cũng rất mực tự tin.

- Ta tin rằng chỉ cần ta tiếp tục cố gắng, sớm muộn sẽ có một ngày Liễm biểu muội hiểu được quyết tâm của ta, bị ta cảm động thôi.

Nhưng nếu nàng vẫn không cảm động thì sao?

Lạc Anh đang muốn đã kích hấn ta một chút, thì nghe được một giọng nói từ phía sau truyền đến:

- Hai huynh muội các con đang nói gì đây?

Hai huynh muội cả kinh, xoay người thấy mẫu thân đang đứng ngoài hành lang, trên mặt vội nở nụ cười, Lạc Anh cười đến là ngọt ngào, Lạc Thừa Phong cố hết sức để bản thân trông tự nhiên hơn một chút, không để mẫu thân nhìn ra sự khác thường.

- Có nói gì đâu! Nương, sao người ở đây? Phụ thân đã về rồi sao?

Lạc Anh cười nói.

- Cha người có nói, hôm nay sẽ về trễ một chút.

Lạc đại phu nhân nói xong, ra khỏi hành lang, ánh mắt nhìn kỹ trên người đứa con trai nhỏ, nghi hoặc hỏi:

- Vừa rồi các con đang nói gì? Lại làm chuyện xấu phải không?

- Không có, con chỉ nói chút chuyện với muội muội thôi.

Trong lòng Lạc đại phu nhân trầm xuống, ánh mắt vô thức trở nên nghiêm khắc hơn:

- Chuyện gì?

Trên mặt Lạc Thừa Phong hơi cứng lại, đang hoảng loạn muốn tìm cớ, thì Lạc Anh đã kêu ôi loạn lên, liền kéo Lạc đại phu nhân đi, trông ngốc hần đi, nhanh chóng dời đi lực chú ý của bà.

Lạc Thừa Phong cho muội muội đi trước một ánh mắt cảm kích, trong lòng biết mẫu thân không quá thích Khúc Liễm... Không, phải nói mẫu thân cũng không có ghét bỏ gì Khúc Liễm, nhưng nếu hần ta thích Khúc Liễm, mẫu thân sẽ không vui, vì mẫu thân nghĩ xuất thân của Khúc Liễm rất kém, lại là cô nương không cha, trong nhà không có con cháu có tiền đồ gì, tương lai mai sau, không có trợ giúp thực chất gì cho trượng phu, nên chưa bao giờ nghĩ đến việc cho phép hần ta cưới Khúc Liễm.

Thế nên, hần không dám biểu hiện ra trước mặt mẫu thân là mình thích Khúc Liễm, tránh mẫu thân mà biết lại lạnh nhạt Khúc Liễm, thậm chí nhằm vào Khúc Liễm.

Nếu hần ta muốn cưới Khúc Liễm, trước hết phải làm mẫu thân thích mới được, tránh để sau này Khúc Liễm gả đến đây chịu khổ. Thế nhưng hần ta cũng không quá lo lắng, vì còn có tổ mẫu, chỉ cần tổ mẫu đồng ý, đương nhiên phụ thân không phản đối, đến khi ấy mẫu thân cũng không thể không tán thành.

*****

Ngày thứ năm tý muội Khúc Liễm đến Lạc phủ, Lạc lão phu nhân dẫn Khúc Thâm và Lạc Cận đi chùa Khô Đàm dâng hương cầu nguyện.

Về việc nguyện cái gì, thấy lão phu nhân mang Khúc Thâm và Lạc Cận theo là biết.

Lạc Anh nghe xong vô cùng hâm mộ, vì đây là cơ hội ra ngoài hiếm có, lại vì tuổi họ còn nhỏ, phải đi học, mà bị giữ lại ở nhà, khiến cả người Lạc Anh đều khó chịu.

Không chỉ riêng nàng ta, mấy tù muội Lạc gia khác trong Trúc Tuyên trai cũng uể oải, chỉ có Khúc Liễm rất bình tĩnh.

Chẳng trách sao nàng thờ ơ, vì khi nàng còn ở phủ Thường châu, thường xuyên cùng mẫu thân đi chùa dâng hương, cảm thấy mấy chuyện thế này không có gì đáng hâm mộ. So với quý nữ thế gia trong kinh thành ít khi ra khỏi cửa, Khúc Liễm nghĩ mình thường xuyên được ra ngoài, trước đi dâng hương, rồi mới vừa đi núi, thật ra là hạnh phúc hơn nhiều.

Mãi đến giữa giờ Thân mấy người Lạc lão phu nhân mới về.

Khi ấy Khúc Liễm ngồi trong phòng luyện chữ, thấy tý tý về, như thường lệ đến bàn rót chung trà cho tý ấy, đã thấy tý ấy ngồi ngẩn ngơ đằng kia.

- Tý, tý sao vậy?

Khúc Thâm hoàn hồn, khi thấy muội muội, vội kéo tay nàng nói nhanh:

- A Liễm, muội có biết hôm nay tý gặp ai ở chùa Khô Đàm không? Vậy mà là đại sư Minh Phương đấy, người đến đạo kinh thành, giờ đang bí mật tu ở chùa Khô Đàm, nếu không phải hôm nay tý và Cận biểu muội cùng ra đạo phía sau chùa Khô Đàm, còn không biết người đến đây đâu, khách hành hương trong kinh hần cũng không mấy ai biết người đến kinh thành.

Đại sư Minh Phương có thể xem là cao tăng đắc đạo đương triều, không biết có bao nhiêu thiện nam tín nữ vì người mà đến, vì được một quẻ của người mà không tiếc ngàn vàng, đáng tiếc đại sư Minh Phương có tính là Phật pháp tự do, dù dâng ngàn vàng lên trước mặt ngài, chỉ cần không lọt mắt người, không hợp mắt vô duyên với người, đều sẽ mặc kệ, thông dong đi mất.

Khúc Liễm thấy trong sự kích động của tý tý có hưng phấn, trong lòng hơi kinh ngạc, trực giác không đúng.

Có phải tý tý quá để ý đại sư Minh Phương không? Chẳng lẽ đại sư Minh Phương đảm nhận một vai trò rất quan trọng trong kiếp trước của tý tý ư? Hay là hôm nay gặp được đại sư Minh Phương, được người giảng giải Phật pháp mà thông suốt, muốn học theo mẫu thân của họ thành kính lễ Phật, mỗi ngày thấp hương niệm kinh ư?

- Vậy sao, người đến kinh thành, vậy thì tốt quá, chắc nương sẽ vui lắm.

Khúc Liễm nói hùa theo.

Khúc Thắm găt đầu, xiết hai tay lại với nhau, để làm bản thân bình tĩnh lại, chỉ là tim vẫn đập mạnh.

Cô không biết kiếp trước đại sư Minh Phương vào kinh ở thời điểm nào, nhưng cô có một sự thận trọng không thể nói rõ dành cho đại sư Minh Phương, hơn nữa hôm nay cô vô tình thấy được hành động của đại sư Minh Phương, càng cho cô thêm phần kinh hãi.

Một đại sư có đức có lòng từ bi thương xót, hóa ra cũng sẽ giết người ư? Kiếp trước người ở kinh thành rồi bão táp phát sinh, sẽ giữ vai trò gì đây?

- Tỷ, tỷ sao rồi?

Khúc Thắm lấy lại tinh thần, gượng cười với nàng, nói:

- Ta không sao.

Rồi chớp mắt, lại nói:

- Còn nửa tháng nữa là sinh nhật ngoại tổ mẫu, A Liễm muội đã chuẩn bị xong thọ lễ cho ngoại tổ mẫu chưa?

- Đang chuẩn bị này, muội định làm một chiếc ngạch khăn * cho ngoại tổ mẫu.

Khúc Liễm cười nói.

Khúc Thắm găt đầu.

- Châm tuyến của muội xưa nay vẫn giỏi, ngay cả An nương tử của Tú An phường cũng nói muội có năng khiếu, đến khi ngoại tổ mẫu nhận được ngạch khăn của muội ắt sẽ vui lắm.

Tiểu cô nương không có tiền riêng gì, người Lạc gia đều biết hoàn cảnh của biểu tiểu thư Khúc Liễm này, bản thân tự làm hiếu kính lão nhân gia, vừa không thất lễ lại thể hiện tâm ý, vô cùng thích hợp.

Khúc Liễm găt đầu, dù sao ai cũng biết nàng nghèo, hơn nữa cũng chẳng ai để ý một vị biểu tiểu thư không có quan hệ huyết thống tặng cái gì, nên rất nhẹ nhõm.

Chỉ là, thấy tỷ tỷ lại ngẩn ngơ, Khúc Liễm bắt đầu cảm thấy không đúng, chẳng lẽ có quan hệ với đại sư Minh Phương sao?

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 39

Ngày hôm sau, Khúc Liễm cẩn thận quan sát, thấy tỷ tỷ không có gì khác thường, làm nàng cũng không tính ra tỷ ấy đang nghĩ gì, không còn cách nào, đành tạm thời bỏ qua, toàn tâm toàn ý làm thọ lễ cho Lạc lão phu nhân.

Tuy nàng và Lạc lão phu nhân không có quan hệ huyết thống, thậm chí Lạc gia vì nguyên nhân là tỷ tỷ mới đón nhận nàng, nhưng trên danh nghĩa coi như là nhà ngoại, Khúc Liễm được Lạc phủ trợ giúp rất nhiều, đương nhiên là muốn thành tâm chuẩn bị. Cũng may là bọn tỷ muội Lạc phủ chưa lấy chồng đều làm gống nàng, tự mình làm châm tuyến chuẩn bị thọ lễ cho Lạc lão phu nhân, như thế vừa thể hiện khả năng nữ hồng của bản thân, lại biểu hiện rõ hiếu tâm, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Thế nên, bọn tỷ muội thường ngồi trao đổi chuyện trò với nhau, cùng làm châm tuyến, dù sao đây cũng là một môn học.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tháng năm, thời tiết kinh thành càng ngày càng nóng.

- Sau sinh nhật của tổ mẫu, không biết có được đi thôn trang nghỉ hè không, đến khi ấy chúng ta có thể đi theo tổ mẫu, mùa hè này kinh thành thật sự nóng quá, cũng là Giang Nam chỗ người mới dễ chịu.

Lạc Anh cầm một cái quạt tròn bằng lụa đồ cán vàng, vừa quạt vừa uống nước ngọt ướp lạnh.

Khúc Liễm cúi đầu giờ một quyển kí địa lý (nguyên văn: son hà truyện kí), từ chối cho ý kiến.

Lúc gần trưa, Trần nương tử đã dạy xong bài học hôm nay, đang nghỉ tạm ở sương phòng cách vách, để mấy tỷ muội họ ở đây chơi đùa, Khúc Liễm không có việc gì làm, bèn giờ một quyển tạp thư (1) chuyên giới thiệu phong tục nhân tình các nơi ở Đại Chu.

Lúc bấy giờ, Lạc Lâm ngồi cạnh họ cười nói:

- Anh muội muội chưa từng đến Giang Nam, sao biết mùa hè Giang Nam mát hơn kinh thành chứ? Hơn nữa e là năm nay tổ mẫu không đến thôn trang nghỉ hè đâu.

Lạc Anh bắn vèo một ánh mắt đến, vẻ mặt kiêu căng:

- Từ nhỏ A Liễm đã lớn lên ở Giang Nam, nghe nàng nói qua, thì muội biết thôi.

Rồi nàng ta lại chậm rãi dùng giọng điệu thả lỏng hỏi:

- Tổ mẫu có đi hay không, tỷ biết rồi à?

Nàng ta cũng không tin tin tức của Lạc Lâm nhảy bén hơn mình.

Lạc Lâm là đích tiểu thư tam phòng, tuy là con vợ cả, nhưng Lạc tam gia là thứ xuất, thân phận đương nhiên không tôn quý bằng Lạc Anh. Thế nhưng vì Lạc Anh rất tôn quý, đôi khi không kiềm chế được tính tình, khó tránh khỏi được nuông chiều một chút, không hòa hợp với mấy tỷ muội, mọi người đều ngầm thích tranh cãi với nàng ta.

Lạc Lâm nén giận trong lòng, nụ cười trên mặt cũng hơi gượng gạo:

- Còn phải nói sao, năm nay Cận tỷ tỷ và Thẩm biểu tỷ đều cập kê rồi, nói không chừng chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ có hai tỷ phụ.

Nói xong, không nhịn được liếc Khúc Liễm một cái.

Khúc Liễm mới ngẩng đầu lên, thấy nàng ta nhìn quan, mỉm cười với nàng ta.

Tục ngữ nói, gờ tay không đánh khuôn mặt cười, nổi tức giận của Lạc Lâm dần tan biến. Nàng ta không thích Lạc Anh được nuông chiều, nhưng cũng không có ác cảm gì với hai biểu tỷ muội Khúc gia, dù sao họ là tiểu thư Hầu phủ, không cần thiết phải so đo với người có thân phận không bằng mình, dù dung mạo Khúc Liễm rất xinh đẹp đi chăng nữa, nhưng cái tính nhát gan yếu đuối kia, chỉ biết theo đuôi Lạc Anh, thật đúng là không có tiền đồ gì.

Lạc Anh nghe xong, đôi mắt to của nàng ta liếc xéo một cái, như cười như không nói:

- Lâm tỷ tỷ thật là thần cơ diệu toán, thế nhưng hôm qua muội mới nghe tổ mẫu nói, đến tháng sáu, sẽ dẫn chúng ta đến thôn trang nghỉ hè, đến khi đó lại mời vài nhà có quan hệ với nhà ta đến ngắm hoa nghe diễn, nhất định rất náo nhiệt, muội còn mãi trông mau được đi thôn trang chơi đây này.

Sắc mặt Lạc Lâm hơi cứng lại, thấy gương mặt tươi cười kia của Lạc Anh, chỉ thấy hết sức chói mắt, nàng ta chính là khoe được tổ mẫu sủng ái trước mặt mình đây. Chỉ là, tuy trong lòng nàng ta khó chịu, cũng không thể hiện ra mặt, đành phải miễn cưỡng nói:

- Thì ra là vậy, chúng ta cũng không biết, đợi lát nữa phải đến hỏi tổ mẫu mới được.

Lạc Anh không để ý nàng ta khiêu khích, từ từ đứng dậy, nói với Khúc Liễm:

- A Liễm, sắp đến giờ rồi, chúng ta đi nào, ta đói quá.

Khúc Liễm nghe xong thực tự nhiên khép quyển kí địa lý trong tay lại giao cho Bích Xuân cất đi, rồi mỉm cười chào mấy tỷ muội Lạc gia xung quanh, đứng dậy đi theo, cùng Lạc Anh một trước một sau ra khỏi Trúc Tuyên trai.

Không lâu sau khi ra khỏi Trúc Tuyên trai, Khúc Liễm chia tay với Lạc Anh, nàng phải về tiếp tục làm thợ lễ cho Lạc lão phu nhân, còn hai ngày nữa là đến sinh nhật của Lạc lão phu nhân rồi, ngạch khải còn ít nữa mới xong, phải trở về làm tiếp mới được.

Lạc Anh biết hoàn cảnh của nàng, cũng không trách, sau khi chia tay, bèn đi vào Gia Thiện đường.

Buổi chiều, rốt cuộc Khúc Liễm đã làm xong ngạch khải cho Lạc lão phu nhân, mới buông kim chỉ ra, đã thấy Lạc Anh kích động chạy đến.

- A Liễm, ta có tin tức tốt.

Khuôn mặt Lạc Anh đỏ bừng, không biết là do thời tiết quá nóng, hay do nàng ta quá hưng phấn mà ra, nàng ta phấn khích nín lấy Khúc Liễm:

- Người có biết ta mới nghe được gì từ chỗ tổ mẫu không? Trong ngày sinh nhật của tổ mẫu, thế tử Trữ vương sẽ đến đó, hơn nữa theo những gì cha ta tiết lộ, hình như tam hoàng tử cũng đến nữa...

Khúc Liễm không lên tiếng, đến thì đến thôi.

Thế nhưng nghe tiếp những gì Lạc Anh nói, nàng không bình tĩnh được nữa.

- Người nói xem thế tử Trần quốc công có đến không? Tuy nhà chúng ta không có quan hệ gì với phủ Trần quốc công, nhưng ta nhớ Kỉ Huyền Hòa là bạn tốt của thế tử Trữ vương, nếu thế tử Trữ vương đến, chắc Kỉ Huyền Hòa cũng đến nhỉ?

Khúc Liễm lờm gương mặt đỏ bừng, ánh mắt sáng rỡ của nàng ta, trong lòng có dự cảm không hay:

- Ngươi nói thế từ Trần quốc công sao? Ngươi từng gặp hắn ta rồi à? Sao trước đây chưa từng nghe ngươi nhắc đến vậy?

Lạc Anh cười nhạo nói:

- Một năm ngươi chỉ ở kinh thành có mấy tháng, sao mà cái gì cũng nói được với ngươi chứ? Kì Huyền Hòa huynh ấy thực ra...

Miền là cô nương từng gặp hắn, Lạc Anh chưa từng thấy ai mà không thích hắn, xuất phát từ tư tâm không hiểu nổi, đương nhiên không muốn để Khúc Liễm biết cái người Kì Lãm này, dù sao dung mạo của Khúc Liễm cũng rất đẹp đó.

Thế nên, trước đây, nàng ta cũng không muốn nhắc đến chuyện thế tử Trần quốc công trước mặt Khúc Liễm, chỉ là do tâm trạng bây giờ quá mức hưng phấn, vô thức tới đây kể lể thôi.

Lúc này khi tổ mẫu nói chuyện với mẫu thân, nàng ta đang ngồi yên trong phòng uống canh đậu xanh, nghe tổ mẫu và mẫu thân đoán lần sinh nhật này của tổ mẫu, có thể sẽ có rất nhiều công tử tiểu thư cùng độ tuổi theo trưởng bối đến, thậm chí thế tử Trữ vương và thế tử Trần quốc công có thể sẽ đến, tim nàng ta đập bang bang rộn ràng hẳn.

Tâm trạng Khúc Liễm rất vi diệu, tuy nàng chưa từng thấy tận mắt, nhưng nhìn người Kì Lãm thế kia, cũng biết Kì Lãm là thiếu niên có cả diện mạo lẫn khí chất đều vô cùng xuất chúng, đương nhiên sẽ thu hút ánh mắt của các tiểu cô nương, không ngờ ngay cả thiên chi kiều nữ Lạc Anh thế mà cũng thích Kì Lãm, tâm trạng nhất thời khó lòng tả hết.

Thấy đôi mắt Khúc Liễm nhìn mình chăm chú, mặt Lạc Anh càng đỏ hơn, hơi lấp bắp nói:

- Cái này, hẳn ngươi đã nghe qua thế tử Trần quốc công rồi phải không?

Sao mà chưa nghe qua chứ, thậm chí lần này vào kinh còn kết bạn cùng đi với họ nữa kia.

Thế nhưng dù quân sự Lạc phủ đến đón họ khi ấy thấy được, nhưng quân sự này vâng lệnh Lạc lão phu nhân mà làm việc, đương nhiên sẽ không lắm miệng truyền việc này ra ngoài, thế nên chuyện đó trừ Lạc lão phu nhân và mấy vị Lạc lão gia, những người khác đều không biết.

- Thế tử Trần quốc công họ Kì, tên một chữ Lãm, tự là Huyền Hòa. Nghe nói cái tự Huyền Hòa này là được Hoàng thượng ban cho đấy, có thể thấy được huynh ấy là người rất có thể diện trước mặt Hoàng thượng, nhiều con cháu vương công quý tộc như thế, cũng chỉ có huynh ấy xuất sắc được Hoàng thượng ban tên tự trước khi nhậm quán (2), đây chính là hồng ân vô cùng to lớn, ta cũng nghĩ cái tự Huyền Hòa này rất xứng với huynh ấy...

Nghe giọng nói riu riu của nàng ta, Khúc Liễm chỉ có thể hòa theo, vốn không để trong lòng, mà ngược lại hơi đau đầu.

Nếu ngày mai Kì Lãm cũng đến, nàng phải tìm cách trốn đi mới được, tránh gặp gỡ hắn, mặc kệ là dù hắn biến đổi nhân cách, thì vẫn biểu lộ sự yêu thích dành cho nàng đi nữa, cũng chẳng khiến nàng dễ chịu hơn.

Đến khi tiễn Lạc Anh rồi, Khúc Liễm thấy tỷ tỷ đến, hơn nữa Hồng Nhị theo sau tỷ ấy còn đang cầm một chiếc tráp son đỏ nạm cẩm thạch, thì càng khiến tâm trạng của nàng phức tạp hơn.

Tỷ tỷ thế này là vội vã muốn tặng trang sức cho nàng ư?

- A Liễm

Khúc Thắm thoát trông rất vui vẻ, bước đến kéo nàng ngồi xuống, nói với nàng:

- Ngày mai là sinh nhật ngoại tổ mẫu, tỷ nhớ rõ lần này muội đến Lạc gia không mang theo nhiều trang sức, nên đến tặng muội một ít, ngày mai nên chú trọng cách ăn mặc, không làm xấu thanh danh Khúc gia nhà ta.

Khúc Liễm:

- ...

Rồi lại nghe tỷ tỷ nói đi nói lại thật lâu, cuối cùng nhịn không được hỏi:

- Tỷ, ngày mai là sinh nhật ngoại tổ mẫu, chắc sẽ có rất nhiều người có quan hệ với phủ Bình Dương hầu đến, có phải ngoại tổ mẫu định tuyển đối tượng cho tỷ trong số những người đó không?

Nụ cười trên mặt Khúc Thắm nhạt dần, vỗ tay nàng bảo:

- Con nít đừng nghĩ nhiều như vậy, ngoan nào.

Khúc Liễm ý vào việc tỷ tỷ không biết lai lịch của mình (trải qua hai kiếp), vừa cố ra vẻ ngây thơ, quán quít hỏi tỷ ấy:

- Tỷ tỷ đừng lừa muội, năm nay tỷ cập kê, nên bàn chuyện hôn sự, muội nghe A Anh nói, đại cữu cữu và đại cữu mẫu vẫn đang vội lo việc này đấy, chỉ là ngoại tổ mẫu không hài lòng, không chọn được ai. Tỷ tỷ, tỷ nghĩ sao?

Khúc Thắm trầm mặc, mỉm cười nói:

- Ta có nghĩ gì chứ? Đương nhiên là phải vâng lời trưởng bối rồi.

Khúc Liễm âm thầm đánh giá tỷ ấy, sau khi phát hiện không thể nhìn thấu suy nghĩ của tỷ ấy, đành phải quệt môi, không ép hỏi nữa, mà lại hỏi chuyện khác, cũng không ngờ lại khiến Khúc Thắm âm thầm chuyển đề tài đến phủ Trần quốc công.

- Nghe nói đại trưởng công chúa Thục Nghi vào Trấn lão quốc công sinh tổng cộng ba nam một nữ, trưởng nữ là quận chúa Bình Trữ lấy người Trầm gia phủ Trung Tĩnh bá, vì năm rồi Trầm lão thái gia bệnh chết, nên cùng quận mã hồi hương chịu tang, nếu không ngoài ý muốn, hai ba năm nữa sẽ hồi kinh. Đứa con cả chính là Trần quốc công đương nhiệm, cưới quận chúa phủ Hoài An quận vương, phủ Hoài An quận vương này tuy không được hưng thịnh như thời tiền đế, nhưng bây giờ cũng có chút thể diện trong đám tôn thất, không thể bỏ qua, thứ tử Kỉ nhị gia cưới đích nữ phủ Thị lang Công bộ, giờ đang giúp đỡ coi sóc việc vật trong nhà, đứa con thứ ba Kỉ tam gia...

Khúc Liễm thật muốn che mặt. Haizzz (nguyên văn: “ngâm”, nghĩa là tiếng thờ dài), thì ra tỷ tỷ đã thăm hỏi rõ ràng hoàn cảnh nhà người ta rồi sao? Có phải bất cứ khi nào cũng chuẩn bị nhét muội muội vào không?

Đến khi Khúc Liễm nghe chuyện phủ Trần quốc công và những nhà có quan hệ thông gia với phủ Trần quốc công đến đây cả tai, Khúc Liễm rút cuộc đầu đầy mồ hôi mà tiền tỷ ấy, rồi ngã phịch xuống giường áp mặt vào chiếc gối to.

*****

Đến sinh nhật Lạc lão phu nhân, Khúc Liễm vẫn ăn diện cho mình thật xinh đẹp, nhìn dung mạo của bản thân trong chiếc gương đồng được mài bóng loáng rõ ràng, sờ gương mặt nhỏ nhắn mịn màng, ngay cả chính nàng cũng không nhận được mà tự kỷ một chút.

Thế nhưng đôi lông mi cụp xuống trông có hơi buồn cười, làm phá hủy nét đẹp sẵn có.

- Tiểu thư đang làm gì vậy?

Bích Xuân oán trách:

- Đợi lát nữa nhị tiểu thư đến, thấy người như thế, cũng sẽ không thích đâu.

Bích Hạ đứng cạnh hùa theo, các nàng ta đã được Khúc Thắm dạy kỹ, hôm nay phải lo việc ăn diện cho Khúc Liễm thật đẹp. Hai nha hoàn cũng biết hôm nay là sinh nhật Lạc lão phu nhân, đến khi ấy sẽ có rất nhiều phu nhân các phủ huân quý đến nhà, các nàng ta nghĩ, nhị tiểu thư dặn vậy, chắc là muốn tiểu thư đẹp để ra mắt trước mặt các vị phu nhân từ nhiều nơi, về sau sẽ có ích cho việc hôn sự của tiểu thư.

Thế nên, hai nha hoàn hết sức để ý tâm tâm, chỉ e phá hỏng sự sắp xếp của Khúc Thắm.

- Coi như được rồi, dù sao hôm nay tỷ tỷ phải theo ngoại tổ mẫu, không rảnh nhìn đến ta đâu, ta không cần ăn mặc quá long trọng làm gì.

Khúc Liễm nói xong, tháo bộ điều đình hương vàng ròng trên đầu ra.

- Ôi, tiểu thư của tôi ơi, người đừng làm vậy, sẽ làm rối tóc đó!

Trong lúc hai nha hoàn Bích Xuân và Bích Hạ đang căng thẳng, Khúc Thắm vốn lúc này phải ở bên cạnh Lạc lão phu nhân đến.

- Muội đang làm gì vậy?

Khúc Thắm quét mắt nhìn y phục trang sức của muội muội từ trên xuống dưới, đáng vẻ hết sức khắt khe, làm Khúc Liễm cảm thấy, hôm nay tỷ tỷ vốn chẳng hề hỏi hộp việc ngoại tổ mẫu sẽ chọn cho tỷ ấy vị hôn phu như thế nào, mà ngược lại, càng căng thẳng vì nàng hơn, chẳng lẽ hôm nay sẽ có việc gì phát sinh ư?

- Không sao đâu.

Khúc Liễm cười lạnh nói:

- Muội cảm thấy bộ điều này nặng quá, để Bích Xuân đổi thành hoa ni ngọc trai thôi.

Khúc Thắm nhìn nhìn, gật đầu nói:

- Mặt muội nhỏ, đáng người còn chưa nảy nở, quả là không hợp.

Nói xong, quét mắt qua tráp của nàng một lần, rồi nói với Hồng Nhị theo sau:

- Ta nhớ hôm qua bà từ nhà ẩm trồng hoa tặng hai chậu hoa đình hương mới nở đến, người đi hái một ít về đi.

Hồng Nhị nhanh chóng hái về, những đóa hoa đình hương nho nhỏ màu nhạt, kết thành chùm, nhìn cũng không có gì đáng chú ý, đến khi cài chúng lên búi

tóc của Khúc Liễm, thêm phần nhả nhận dịu dàng cho nàng, xinh đẹp trinh tình, khiến Khúc Thắm rất hài lòng.

Cô biết đại trưởng công chúa Thục Nghi thích loại tiểu cô nương dịu dàng ôn nhu, nên hôm nay muội muội chỉ cần ngồi im một chỗ là được, không cần gây sự chú ý, bởi đại trưởng công chúa Thục Nghi sẽ âm thầm quan sát, nếu con bé qua được cửa kia, hôn sự của muội muội và Kỉ Lãm kiếp này sẽ vững chắc hơn kiếp trước nhiều.

Kiếp trước vào sinh nhật tổ mẫu, vì họ phải cùng nhà đại bá mẫu đến kinh thành vào mùa thu, nên cũng không vào kinh trước, không tham dự lần sinh nhật này của ngoại tổ mẫu. Cô không biết khi ấy đại trưởng công chúa Thục Nghi có đến không, chỉ là kiếp này rất nhiều tình tiết nhỏ đã thay đổi, để ngừa bất trắc, dù sao cũng phải sắp xếp thỏa đáng cho muội muội, lưu lại ấn tượng tốt cho đại trưởng công chúa Thục Nghi.

Chỉ cần có đại trưởng công chúa Thục Nghi ra mặt, hôn sự muội muội nhất định sẽ đi theo hướng thuận lợi hơn.

Nhìn trái nhìn phải, Khúc Thắm hài lòng, bây giờ cô phải về Gia Thiện đường ở cùng ngoại tổ mẫu, không thể dán mắt vào muội muội để con bé không gây ra lỗi lầm gì, trước khi đi lại cảnh cáo:

- Lát nữa muội đến Gia Thiện đường, đừng có đi tìm Anh biểu muội làm loạn đấy, phải làm một cô nương trinh tình ngoan ngoãn cho thật tốt, cũng đừng có ra vẻ rụt rè, biết chưa?

Ánh mắt của tỷ tỷ trọng sinh rất có áp lực, thậm chí có sự uy nghiêm không nói thành lời, khiến Khúc Liễm ngẩn ngơ, đến khi tỷ tỷ vừa đi, lập tức cố chấp ra mặt.

Quả nhiên người từng trải qua trọng sinh có khác, vô thức cũng thể hiện khí thế đến mức này, hiển nhiên từng ngồi trên địa vị cao.

Hình như kiếp trước tỷ tỷ là hoàng tử phi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 40

Sau khi Khúc Thắm đi không lâu, Khúc Liễm tự mình chỉnh trang cho ổn, xem giờ, rồi mang thọ lễ dành cho Lạc lão phu nhân, đi về hướng Gia Thiện đường.

Vừa tới trước Gia Thiện đường, thì thấy mấy tỷ muội Lạc gia đúng lúc cũng đến, đương nhiên là các nàng ta cũng đến mừng thọ Lạc lão phu nhân, Khúc Liễm canh giờ vừa đúng.

- Lần nào Liễm muội muội cũng đến đúng lúc vậy nhỉ!

Lạc Lâm cười như không cười nói, ra vẻ nhìn thấu được nàng.

Khúc Liễm ngại ngừng nở nụ cười với nàng ta, không giải thích gì.

Ánh mắt Lạc Lâm tối hắc đi.

Lạc Anh liếc ngang Lạc Lâm một cái, gọi Khúc Liễm:

- A Liễm, mau đến đây, chúng ta cùng đi mừng thọ tổ mẫu nào.

Khúc Liễm cười đi đến cạnh Lạc Anh, trước tiên là hành lễ với mấy tỷ muội Lạc gia, rồi mới trong lúc Lạc Anh sắp hết kiên nhẫn, đi cùng họ vào Gia Thiện đường.

Thời gian bây giờ còn sớm, khách khứa còn chưa tới, đều là con cháu Lạc gia đến thỉnh an Lạc lão phu nhân. Các trưởng bối hành lễ mừng thọ Lạc lão phu nhân trước, mấy vị lão gia Lạc gia đều từ chối tất cả mọi việc, đặc biệt ở nhà, không đi đâu cả.

Đến khi Lạc đại gia hành lễ với Lạc lão phu nhân xong, thì đến phiên nhóm con cháu.

Khúc Liễm đi cùng mấy tỷ muội Lạc gia đi vào, trong số các tiểu cô nương ấy, vóc dáng của nàng bây giờ còn chưa cao, bị Lạc Anh, Lạc Lâm, Lạc Điều lớn tuổi hơn che lại, khiến nàng không quá nổi bật, lẫn trong nhóm tỷ muội. Không chỉ có thế, còn có thể ngăn ánh mắt của mấy vị thiếu gia Lạc gia.

Xưa nay loại sinh vật như biểu muội vốn khó làm, đặc biệt khi gia thế nàng không có gì nổi trội, mà lại còn là biểu muội có gương mặt họa thủy, cẩn thận vẫn hơn.

Trước hết là cháu đích tôn Lạc Thừa Tự dẫn nhóm thiếu gia Lạc phủ hàng cháu đến hành lễ dập đầu với Lạc lão phu nhân, dâng lên thọ lễ của họ. Lạc

Thừa Tự là cháu cả đích tôn, thê tử là đích nữ phủ Xương Đức bá An thị, đứng hàng lớn nhất trong số các huynh đệ, đương nhiên hẳn ta phải dẫn nhóm đệ đệ lên hành lễ.

Hôm nay Lạc lão phu nhân mặc bộ búi tử hoa văn tiên hạc màu xanh, trên đầu cài trang sức ngọc bích, cả người trông rất có tinh thần, dường như nếp nhăn trên mặt cũng ít đi nhiều, nét mặt tỏa sáng, chính là cái gọi là người mà có việc vui thì tinh thần cũng thoải mái.

Bà nhìn cháu trai trưởng dẫn đệ đệ lên dập đầu với mình, gương mặt tràn ngập yêu thương, đến khi nhận được một chuỗi phật châu gỗ từ đàn mười tám hạt do cháu trai trưởng tự mình khắc, thì lại cười tươi hơn.

- Cháu có tâm rồi, tổ mẫu rất vui, nhưng cũng đừng vì chuyện này mà khiến mình mệt mỏi đấy.

Lạc Thừa Tự lại cười nói:

- Đây chỉ là một chút hiếu tâm của cháu, không đáng là bao, tổ mẫu thích thì tốt quá.

- Thích, thích, đều thích hết!

Mấy vị huynh đệ khác cùng lên hành lễ với lão phu nhân cùng Lạc Thừa Tự đều ngoài mặt tươi cười, chỉ là nhìn thấy biểu hiện của Lạc Thừa Tự, ánh mắt lộ ra tâm tư khác.

Lạc Thừa Phong đứng sau huynh trưởng hơi không chuyên tâm, khoe mắt vẫn hướng về bọn tỷ muội bên kia, chỉ tiếc người muốn thấy lại không thấy được, trong lòng hết sức thất vọng. Mãi đến khi theo huynh trưởng lui sang một bên, khi đến lượt bọn tỷ muội lên hành lễ với tổ mẫu, mới thấy rõ Khúc Liễm đứng phía sau muội muội Lạc Anh.

Hôm nay nàng mặc một bộ búi tử trăm bướm vờn hoa màu hồng phấn, tóc búi kiểu song loa kè, một chuỗi hoa đình hương màu nhạt quấn quanh búi tóc đen như mun, âm thầm tỏa ra sự đáng yêu thanh tao của tiểu cô nương, dù không thấy rõ thần sắc trên gương mặt nhỏ nhắn kia, nhưng độ cong duyên dáng ấy vẫn dễ dàng đánh bại bọn tỷ muội chung quanh.

Lạc Thừa Phong nhìn đến ngẩn ngơ.

Từ sáng sớm hôm nay Khúc Thắm và Lạc Cận đã đi theo hầu hạ lão phu nhân, hai người một người điễm lệ kín đáo, một người đoan trang ung dung, một trái một phải bầu bạn Lạc lão phu nhân. Các cô đứng cạnh Lạc lão phu nhân, vị trí khá cao, đồng thời dễ dàng nhìn thấy dáng vẻ của mọi người trong phòng.

Lạc Cận thích cảnh tượng thế này, trong lòng hơi vênh váo, cũng biết cả ngày hôm nay tổ mẫu dẫn nàng ta và Khúc Thắm theo cạnh, dụng ý hết sức rõ ràng. Thế nên, hôm nay nàng ta muốn lưu lại ấn tượng tốt cho các khách khứa, chuyện này có quan hệ đến tương lai của nàng ta, chắc dựa trên thân phận đích nữ Hầu phủ này, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với biểu tiểu thư đến tìm nơi nương tựa như Khúc Thắm.

Trên mặt Khúc Thắm cười đến là đoan trang, dường như trong mắt cũng chứa ý cười kín đáo, nhất cử nhất động, hoàn mỹ tự nhiên.

Trải qua kiếp trước khiến cô hiểu được rằng, khi một người cần nguy trang, tốt nhất là ngay cả ánh mắt cũng nguy trang hoàn toàn, khiến người khác không thể xem thấu nội tâm của mình, phát hiện sơ hở, vậy cũng không ai đoán được suy nghĩ của mình, kế tiếp có thể xây dựng nên một bề ngoài giả dối, rồi đạt được mục đích mình muốn.

Bấy giờ, cô nhìn người Lạc phủ tập trung đầy cả phòng, trong lòng chỉ có sự lạnh lẽo.

Ánh mắt của cô dừng lại trên nhóm thiếu gia Lạc phủ, đương nhiên phát hiện ánh mắt Lạc Thừa Phong nhìn muội muội, ngoài Lạc Thừa Phong ra, còn có một người,... Lạc Thừa Chính.

Ánh mắt của cô lạnh lùng hơn, rồi không để ý nữa mà cúi đầu.

Khúc Liễm đem gạch khăn mình tự tay thêu dâng lên Lạc lão phu nhân, Lạc lão phu nhân tươi cười nhận lấy, khen ngợi một câu, rồi giao cho nha hoàn đứng cạnh.

Khúc Liễm ra về ngoan ngoãn cụp mặt lui sang một bên, nàng biết Lạc lão phu nhân sẽ không liếc thêm lấy một lần, thế nhưng ngay cả là thế, nàng vẫn thêu bằng cả tấm lòng, hơn nữa còn thêu đẹp hơn mấy tỷ muội Lạc gia khác. Không thẹn với lương tâm là được, chuyện này cũng không khiến nàng khổ sở gì mấy, sớm đã quen rồi.

Khi ngẩng đầu, thấy tỷ tỷ mỉm cười với mình, trong mắt có vẻ lo lắng, nàng cũng nở nụ cười ngọt ngào với tỷ ấy.

Nàng biết tỷ tỷ sợ hành động của Lạc lão phu nhân khiến nàng đau lòng, nhưng tim Khúc Liễm cũng đâu phải làm bằng thủy tinh, sao có thể thương tâm chỉ vì loại việc nhỏ nhặt thế này chứ?

Mừng thọ xong, khách cũng đã đến cửa, mọi người bèn tan ra, đều tự đi tìm chuyện mà làm, cả Lạc phủ nhộn nhịp hẳn lên.

Khúc Liễm cũng theo bọn tỷ muội Lạc phủ đi ra, nhìn cũng không thèm nhìn Lạc Thừa Phong liên tiếp trông về bên này một cái, thế nhưng Khúc Thắm và Lạc Cận bị Lạc lão phu nhân giữ lại không cho ra ngoài, để kế tiếp khi các phu nhân đến chúc thọ Lạc lão phu nhân, sẽ nhìn thấy hai người họ trước.

Đây là cách ra mắt nổi bật nhất, chỉ cần Khúc Thẩm và Lạc Cận thể hiện tốt, thì qua hôm nay, sẽ nhanh chóng có tin hôn sự của hai người họ.

- Còn một lúc nữa mới khai tiệc đó, A Liễm, chúng ta đi đâu chơi mới tốt đây?

Lạc Anh vui vẻ hỏi.

Vì hôm nay là sinh nhật Lạc lão phu nhân, nên các cô nương cũng được thư giãn một ngày, không cần đi học, tất cả mọi người ai cũng vui mừng.

Khúc Liễm không đánh liều đề nghị, mà âm thầm đưa mắt nhìn mấy vị tỷ muội Lạc gia xung quanh, đặc biệt là Lạc Lâm và Lạc Điều, đều là một vẻ mặt hồn - dĩ nhiên, bình thường Lạc Điều cũng thật thà, nhìn không có gì lạ, nhưng Khúc Liễm quan sát tỉ mỉ, sao lại không nhìn ra.

Trong lòng Khúc Liễm hơi buồn bực.

- Vẫn là quên đi, chúng ta không thể đi quá xa, nếu tổ mẫu tìm chúng ta, mà lại không tìm thấy, thì rất thất lễ.

Lạc Anh bỗng dừng nói.

Khúc Liễm thấy trên mặt bọn Lạc Lâm ra vẻ tán thành, trong lòng vừa động, bỗng hiểu được.

E là các nàng ta đều biết rằng, hôm nay đến chúc thọ Lạc lão phu nhân có thể từ Trữ vương tuổi còn trẻ trong các gia đình huân quý ở kinh thành, nên đều muốn gặp đây. Khúc Liễm không rõ tâm tư của bọn Lạc Lâm, nhưng Khúc Liễm biết mong muốn gặp Kỉ Lâm của Lạc Anh, cô nương này một mực cho là không biết hôm nay Kỉ Lâm có đến không, sợ mình bỏ lỡ đi.

Nàng có cần tìm cơ tránh đi không nhỉ? Bảo là thân thể không khỏe, về phòng nghỉ tạm, rồi chờ mẫu thân đến, lại tìm cơ hội cho người dẫn nương đến, đỡ cho đến khi ấy bà mất tự nhiên trong số các phu nhân.

Nữ nhân mà, mỗi tháng đều có mấy ngày không thoải mái, tất cả mọi người sẽ thông cảm thôi ~~~~

Đang định mở lời, thì thấy ai như là Hồng Nhị đứng trong hành lang gấp khúc nhìn ra, Khúc Liễm tức khắc im lặng.

Hóa ra tỷ tỷ sợ hôm nay mình đánh bài chuồn, nên ngay cả Hồng Nhị cũng đặc biệt phái đến giám sát nàng sao?

Nếu nàng dám bảo mình không khỏe, tỷ tỷ lập tức truy sát đến đây, sau khi biết nàng không sao, sẽ trực tiếp lại tha nàng tới cho bằng được, hơn nữa nói không chừng còn phải chịu con giận của tỷ ấy.

Sau khi các tiểu thư Lạc gia thống nhất ý kiến, mọi người bèn tìm chỗ, cùng ngồi xuống uống trà tán gẫu, thật ra là thăm đón khách khứa đến.

Sau khi tiếp khách đến, các tiểu cô nương các phủ huân quý theo trường bồi đến được dẫn đến chơi cùng bọn nàng.

Trong lúc Khúc Liễm hòa nhập trong nhóm các cô nương, cảnh Lạc phủ rất bận.

Lạc đại phu nhân dẫn vợ con trai cả là An thị đón tiếp nữ quyến các nhà, vội đến mức chân không chạm đất, tuy còn có mấy vị phu nhân Lạc phủ cùng hỗ trợ, nhưng ngặt nỗi quan hệ thông gia bằng hữu của Lạc phủ quá nhiều, khiến họ bận như con quay.

Trong lúc Lạc đại phu nhân đang trò chuyện với phu nhân Xương Đức bá bên nhà mẹ, thì thấy vẻ mặt vợ con trai cả lo lắng vội chạy đến, bộ dáng lỗ mãng thất lễ kia khiến trong lòng bà không vui, nhưng ngại phu nhân Xương Đức bá còn ở đây, quát lớn cũng không hay, đành cười nói:

- Con cái đứa này, có chuyện gì từ từ nói, đừng vội.

Lạc đại thiếu phu nhân bây giờ sao mà không gặp được, nàng ta bất chấp thể diện mẹ chồng, vội nói:

- Nương, đại trưởng công chúa Thục Nghi đến.

Lạc đại phu nhân lập tức tròn mắt, không thể tin được hỏi lại:

- Con nói ai?

- Đại trưởng công chúa Thục Nghi.

Lạc đại thiếu phu nhân nhún mạnh, rất thông cảm với biểu hiện của mẹ chồng, vừa rồi nàng ta nghe hạ nhân báo lại, chính mình cũng lắp bắp kinh hãi, bèn hoang mang rối loạn vội chạy đến tìm mẹ chồng.

Phủ Bình Dương hầu tuy có thế lực, nhưng kém xa phủ Trần quốc công, năm đó Trần lão quốc công tay cầm binh quyền, lập chiến công hiển hách nơi biên cương, ngay cả Hoàng thượng cũng một mực kính trọng, nếu không vì Trần lão quốc công chết trận, e là cảnh tượng phủ Trần quốc công bây giờ còn không biết đến mức nào đâu. Mà đại trưởng công chúa Thục Nghi là cô ruột của đương kim Hoàng thượng, lại là trưởng bối duy nhất còn sống trên đời của Hoàng thượng, Hoàng thượng vô cùng tôn kính.

Từ sau khi Trần lão quốc công chết trận, đại trưởng công chúa Thục Nghi thủ tiết, bèn không thường ra ngoài, nhà bình thường làm yến hội, hoặc việc

hiếu hi gì, rất ít khi mời được bà. Tuy Lạc đại phu nhân đã từng bàn bạc danh sách khách đến hôm nay, trong lòng cũng trông rỏ hiện thể tử phủ Trần quốc công sắp tới tuổi nghị thân mà thêm, nhưng biết chỉ cần đại trưởng công chúa Thục Nghi không dễ dàng ra ngoài, không mở lời, thì làm sao cũng uống công.

Bà hết sức vừa ý thể tử phủ Trần quốc công Kì Lãm, vẫn cảm thấy cậu ta vô cùng xứng đôi với con gái nhỏ Lạc Anh, lại bất hạnh không có cơ hội giao thiệp với phủ Trần quốc công, giờ đại trưởng công chúa Thục Nghi vẫn luôn đóng cửa không ra ngoài đến, làm tinh thần Lạc đại phu nhân rung động.

Lập tức Lạc đại phu nhân cáo từ phu nhân phủ Xương Đức bá, sai nha hoàn báo cho lão phu nhân một tiếng, liền vội vàng cùng vợ con trai cả ra cổng nghênh đón, vừa đi vừa hỏi:

- Lão nhân gia bà tới một mình à?

Lạc đại thiếu phu nhân nói:

- Hình như không phải, thể tử Trần quốc công đến cùng lão nhân gia nữa.

Hai mắt Lạc đại phu nhân sáng rực, điều chỉnh trái tim đang run rẩy.

Phủ Trần quốc công luôn hành động khiêm tốn, không chỉ đại trưởng công chúa Thục Nghi đóng cửa không ra ngoài, ngay cả phu nhân Trần quốc công cũng cực ít khi đi đâu, mà thể tử Trần quốc công cũng hiếm lần lộ diện trong giới huân quý. Chẳng qua tuy ít, nhưng không phải không có, phàm là ai đã gặp qua thể tử Trần quốc công, cũng sẽ không thể không thừa nhận đứa trẻ này có diện mạo đẹp, khí chất tốt, tính tình cũng tốt, thậm chí còn khá được Hoàng thượng coi trọng, đừng xem hiện tại cậu ta ở nhà nhàn nhã đọc sách, nhưng Hoàng thượng đã từng nói, chờ cậu ta lớn thêm vài tuổi, sẽ ban thưởng chức quan cho cậu ta, dù cậu ta có muốn vào Vũ Lâm quân, hay là nơi khác, cũng đều không tệ.

Đây quả thực là người rỏ hiện hoàn hảo đáng chọn mà! Sao có thể khiến những nhà có con gái cỡ tuổi cậu ta không động tâm chứ?

Giờ Kì Lãm mười bốn tuổi, qua một hai năm nữa là có thể cưới vợ, đại trưởng công chúa Thục Nghi phá lệ đến đây, ý tứ không cần nói cũng biết, đúng là đến xem cháu dâu cho cháu trai mình yêu thương đấy.

Lạc đại phu nhân tràn đầy nhiệt huyết trong phút chốc, nghĩ nghĩ vẫn lo lắng, nói với Lạc đại thiếu phu nhân:

- Con sai người đi giám sát Anh nhi, đừng để nó nhảy loạn lên, bảo con bé học tập Liễm nha đầu nhiều vào, cô nương phải dịu dàng mới phải.

Lạc đại thiếu phu nhân biết ý định của mẹ chồng, e là muốn để em chồng tranh thủ ấn tượng tốt với đại trưởng công chúa Thục Nghi đấy, nhân tiện có thể thúc đẩy chuyện vui giữa hai nhà. Trong lòng nàng ta nghĩ tính tình em chồng được nuông chiều quá, không chừng khiến đại trưởng công chúa Thục Nghi chán ghét, nhưng ngoài mặt tươi cười thưa vâng.

Hai người nhanh chóng ra cổng, đúng lúc thấy một thiếu niên mặc cẩm bào ám văn đoàn hoa màu tím nhạt đỡ đại trưởng công chúa Thục Nghi xuống xe.

Tuy lần trước gặp đại trưởng công chúa Thục Nghi đã cách đây ba năm, nhưng Lạc đại phu nhân liếc mắt đã nhận ra, khí thể trong tôn quý có kiên cường nghiêm nghị thể này trên người đại trưởng công chúa Thục Nghi, chỉ một ánh mắt cũng đạt đến mức khiến bắp chân người khác phát run trước khí thể của mình, không lão phu nhân nào trong kinh thành này có thể làm đến trình độ này.

Có thể nói, đại trưởng công chúa Thục Nghi là một lão phu nhân vô cùng mạnh mẽ đáng sợ, khí thể mức này, ít ai có thể duy trì về mặt bình thường trước mặt bà.

Mà đại trưởng công chúa Thục Nghi là người khí thể dường ấy, càng khiến thiếu niên bên cạnh bà thêm phần nhã nhặn ôn hòa, như ánh nắng tháng ba ấm áp, đẹp dễ mà không phạm tục, cũng không vì khí thể của đại trưởng công chúa Thục Nghi mà khiến cậu ta lu mờ đi chút nào, ngược lại càng khiến người khác vui lòng kết thân với cậu.

Tuy Lạc đại phu nhân rất vui mừng vì đại trưởng công chúa Thục Nghi đến, nhưng khi nhìn thấy người thật, trong lòng hồi hộp, cổ gượng gương mặt tươi cười tiến lên hành lễ.

- Không biết lão nhân gia ngài đến, thật khiến chúng con kinh hãi một phen mà, nếu mẫu thân mà biết, không biết sẽ vui đến mức nào đâu.

Lạc đại phu nhân nịnh hót, lại khen ngợi thiếu niên đang đỡ đại trưởng công chúa Thục Nghi:

- Đây là thể tử Trần quốc công sao? Không ngờ đạo mắt đã lớn thể này rồi, diện mạo càng lớn càng giống Trần lão quốc công, ngài thật có phúc khí...

Đại trưởng công chúa Thục Nghi thản nhiên cười cười, ánh mắt xẹt qua người Lạc đại phu nhân và Lạc đại thiếu phu nhân, khi một ánh mắt khiến trong lòng hai người họ phát lạnh, lại nghe bà cười nói:

- Hôm nay không mời mà đến, mong quý phủ đừng trách.

- Ngài có thể đến, chúng con mừng còn không kịp, sao lại trách được chứ.

Lạc đại phu nhân vội nói.

Đang trò chuyện, thì nghe thấy tiếng, mấy người nhìn theo nơi phát ra tiếng, thì ra là Lạc lão phu nhân dẫn đám người Lạc đại gia ra đón, có thể nói là rất nể mặt đại trưởng công chúa Thục Nghi.

Giương mặt Lạc lão phu nhân hồng hào, cười vô cùng nhiệt tình thân thiết với đại trưởng công chúa Thục Nghi,

- Người muốn đến sao không cho người đến báo trước một tiếng, để ta sớm ra đây chờ người chứ.

Đại trưởng công chúa Thục Nghi thở dài, nói:

- Ta biết thế, nên mới không cho người đến báo. Người cũng biết tính ta rồi, mấy năm nay càng thích tĩnh lặng, không muốn để tâm việc phò trợ.

Nghe được lời của đại trưởng công chúa Thục Nghi, mấy người Lạc lão phu nhân không khỏi nghĩ đến lúc trước vợ chồng Trần lão quốc công và đại trưởng công chúa Thục Nghi ân ái, nhưng Trần lão quốc công lại chết trận sa trường, đại trưởng công chúa Thục Nghi vô cùng đau buồn, tự mình đến biên cương rước di thể của chồng về, trong lòng cũng không thôi thổn thức.

Sau màn chào hỏi, mọi người vây quanh đại trưởng công chúa Thục Nghi và Lạc lão phu nhân bước vào Gia Thiện đường.

Trên đường, mọi người vừa đi vừa trò chuyện, Kì Lãm vẫn đỡ đại trưởng công chúa Thục Nghi như cũ, mà Khúc Thắm thì đỡ tổ mẫu, bốn người đi song song, những người khác theo sau.

Khúc Thắm vô ý ngẩng đầu liếc một cái, trước tiên là nhìn Kì Lãm đang đỡ đại trưởng công chúa Thục Nghi, tươi cười khiêm tốn, toàn thân như một khối ngọc đẹp thượng hạng, lẳng lẳng tỏa sáng rực rỡ, trong thời khắc ồn ào náo động này, chỉ cần nhìn cậu, như bỏ xa mọi huyên náo, khiến trong lòng người khác bình an.

Khúc Thắm lại thoáng nhìn Lạc Cận bên cạnh, phát hiện nàng ta thường đưa mắt nhìn sang, trên mặt có hơi đỏ ửng, không nhịn được lắc đầu trong lòng.

Cho dù tuổi Kì Lãm nhỏ hơn họ, thì lực hấp dẫn đối với các cô nương trẻ tuổi vẫn lớn đến lạ thường. Nếu có thể, e là Lạc Cận cũng nguyện ý với nam nhân nhỏ tuổi hơn mình này, thật ra thì kém có một tuổi thôi. Kỳ thật cô hiểu tâm tư Lạc Cận, cô cũng thấy không sao, nhưng Kì Lãm là muội phu của cô, đương nhiên không thể để người ngoài mơ ước.

Đến Gia Thiện đường, đại trưởng công chúa Thục Nghi đương nhiên được mời lên ghế chủ vị, bà lại chối từ, ngồi dưới tay Lạc lão phu nhân. Lạc lão phu nhân không đoán ra hôm nay bà đến làm gì, sau khi khiêm tốn mấy lời, thì ngồi lên ghế chủ vị.

Bấy giờ, các phu nhân nhận được tin tức tới bái kiến đại trưởng công chúa Thục Nghi.

Hôm nay đại trưởng công chúa Thục Nghi là khách, đương nhiên không thể kiên quyết từ chối như ở nhà được, để chủ nhà sắp xếp.

Nhìn thấy tình trạng này, Lạc lão phu nhân không hài lòng nhìn thoáng qua Lạc đại phu nhân, trách bà ta để lộ tin tức đại trưởng công chúa Thục Nghi đến ra ngoài.

Khi Lạc đại phu nhân nghe nói những người đó đến bái kiến đại trưởng công chúa Thục Nghi, mặt đỏ sẫm mấy lần, lại nhìn ánh mắt oán trách của mẹ chồng, trong lòng hết sức oan uổng. Lúc này bà sớm biết được, người để lộ việc đại trưởng công chúa Thục Nghi đến, đương nhiên là phu nhân Xương Đức bá khi ấy cũng ở đó.

Từ trước đến nay phu nhân Xương Đức bá quả là người không đáng tin.

Bạn đang đọc truyện *Thê Điều Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.